

Minh Hiểu Khê

BONG BÓNG MÙA HÈ. TẬP 1. NÀNG TIÊN BONG BÓNG

Chương 1

Trong đôi mắt chàng trai đó có làn sương mỏng long lanh thật dễ thương.

Lần đầu nhìn thấy Lạc Hi, ý nghĩ đó thoáng vụt qua trong đầu Doãn Hạ Mạt. Nhưng hồi đó cô bé mới mười lăm tuổi.

Hôm đó, tan học về, Doãn Hạ Mạt đẩy cổng bước vào sân. Cây anh đào đang độ nở hoa rực rỡ, ráng chiều đỏ rực xuyên qua những cánh hoa mềm mại mỏng manh, óng ánh nghiêng nghiêng chiếu xuống bậc đá xanh, trên bậc đá có một túi đồ nho nhỏ. Một chàng

trai đang mãi mê ngắm mây chiều, chiếc áo sơ mi trên người hắn đã cũ, trong gió nhẹ tà áo bay phát phơ.

Bầu trời rực rỡ ráng chiều.

Chàng trai đó đứng dưới gốc cây anh đào hoa nở rực, mái tóc như ngọc đen óng ánh, làn da mềm mịn mỏng manh như men sứ. Làn gió thổi lướt qua, những cánh hoa nhỏ nhắn xinh xắn rụng lả tả, óng ánh như tuyết. Nghe thấy tiếng chân cô bé, chàng trai quay đầu lại. Bữa tối, bố tuyên bố với cô bé và em trai: “Từ nay Lạc Hi sẽ sống với gia đình mình, là anh cả, các con sẽ phải yêu thương chăm sóc anh, hiểu chưa?”. Nụ cười trên gương mặt mập mập của bố như rạng rỡ hơn, tay phải bố vỗ lên tay chàng trai đó.

“Vâng, Tiểu Trùng sẽ chăm sóc anh trai thật tốt!”, Tiểu Trùng vui thích hai má ửng hồng, đôi mắt sáng long lanh nhìn người anh trai đang ngồi ăn cùng bàn.

Hạ Mạt ngẩng đầu, từ khi chàng trai đó bước chân vào nhà, trong mắt bố hầu như chỉ có mỗi mình hắn. Bố không ngừng gấp thức ăn cho hắn, thậm chí bỏ vào bát hắn tất tần tật món cánh gà mà Tiểu Trùng thích ăn, chẳng phần lại cho em nó lấy một miếng. Còn mẹ, so với mọi ngày mẹ có vẻ ưu tư hơn, chỉ cúi đầu bày biện mâm bát và quay vào bếp rất lâu mới thấy ra, không gấp thức ăn, chỉ lặng lẽ nhấm chút cơm nhạt.

“Tiểu Mạt?”

Trước ánh mắt bố, Hạ Mạt giả như hiếu kỳ hỏi: “Nếu là anh trai, lý ra anh ấy phải chăm lo cho con và Tiểu Trùng mới đúng chứ...?”

“Trước đây Lạc Hi đã phải ném trải rất nhiều khổ cực”, bố xót xa nhìn hắn, rồi quay ra nhìn cô bé, “vì thế, Tiểu Mạt, con nhất định phải cùng bố chăm lo cho anh trai thật tốt”.

Anh trai...

Hạ Mạt một lần nữa nhìn thăm dò đánh giá chàng trai đang ngồi cạnh bố. Hắn tên Lạc Hi, mười sáu tuổi, ở trường hoặc trên ti vi cô

bé chưa bao giờ nhìn thấy thằng con trai nào đẹp hơn hẳn. Làn da mịn như cánh hoa anh đào trong vườn nhà, con người đen như mã não, tóc bóng mượt như tơ, tuy bộ quần áo trên người hơi cũ nhưng ở hẳn vẫn toát lên nét kiêu sa của các bậc vương tử.

Lạc Hi cũng nhìn cô bé.

Đôi môi mỏng của hẳn hình như thoáng nụ cười lạ lẫm, ánh mắt như thể đang nhìn cô bé nhưng lại như không, tựa có làn sương mờ bao phủ quanh người hẳn, hẳn không đoán ra được điều gì khiến cô bé kinh sợ.

Thoạt đầu nhìn thấy hẳn, cô bé đã có ngay cái cảm giác kinh sợ này. Dưới cây hoa anh đào đang nở rộ, Lạc Hi đẹp tuyệt vời, một vẻ đẹp ma quái, hẳn quá đẹp, còn trẻ mà đẹp như vậy chắc chắn là chuyện không hay.

Giữa những cánh hoa rụng bay.

Thoáng nghe thấy tiếng bước chân cô bé, chàng trai đang đứng dưới cây hoa anh đào từ từ quay đầu lại.

Đôi mắt đẹp đó.

Trong đáy mắt thoáng hiện làn sương mỏng long lanh.

Cô bé kinh hãi, trông hẳn thật giống con yêu tinh biến hóa mê hoặc lòng người, hình như chính vì hẳn biết mình đẹp nên cái đẹp càng thêm phần mãnh liệt, ma quái. Dưới cây anh đào, hẳn quay lại nhìn cô bé, thoáng như khu vườn tràn ngập sương trắng ẩm ướt.

“Bố không nên bận tâm, con sẽ tự lo cho mình”.

Trên bàn ăn, Lạc Hi nói nhỏ với bố, thái độ khiêm tốn ôn hòa chẳng khác gì bộ dạng bọn học sinh dạng ưu khờ khạo ở trường, không chút giấu cợt, không chút tô điểm. Hạ Mạt sững người, chút hoài nghi nụ cười thoáng hiện trên khóe môi hẳn vừa rồi chỉ là ảo giác của mình.

Trên gương mặt mập mạp của bố có điều gì đó bất an, bố liền nói: “Được, được, Tiểu Hi, con yên tâm, mọi thủ tục ở trường bố đã giải

quyết xong, ngày mai là có thể đi học được rồi...”. Dường như vẫn chưa yên tâm, bố lại quay qua nói với Hạ Mạt: “À, Tiểu Mạt này...”. Mẹ cũng trầm ngâm nhìn Hạ Mạt.

“Chị!”, Tiểu Trùng đang ăn cơm, ngậy thơ khờ khạo hỏi, “Chị không thích anh Lạc Hi sao?”.

“Ăn đi, ăn xong học bài”. Hạ Mạt gấp một chiếc đũa gà trong đĩa bỏ vào bát Tiểu Trùng. Cô bé buông đũa, đôi mắt mở to trong veo nhìn bố nói: “Con biết rồi, con sẽ giúp bố chăm sóc anh trai thật tốt”.

“Tiểu Mạt ngoan quá”.

Thân hình to béo của bố dựa vào lưng ghế, gương mặt tươi rói cười ha ha như thể chỉ đợi nghe được câu nói đó là chẳng còn gì phải lo nghĩ nữa.

Lạc Hi không nói tiếng nào, lặng lẽ húp canh, đôi mắt trong suốt pha chút dửng dưng lạnh lùng. Mẹ đứng dậy đi vào bếp, hết bữa cơm cũng chẳng thấy quay ra.

Ngày hôm sau, Lạc Hi tới trường của Hạ Mạt.

Đúng như Hạ Mạt dự đoán, cả trường ồn ào náo động hẳn. Một đồn mùi, mùi đồn trăm, đám học sinh nữ đỏ mặt chụm đầu truyền tai nhau. Trong hành lang, học sinh túm tụm từng nhóm thích thú bàn luận sôi nổi. Trong giờ học, vô số những mẫu giấy nhanh chóng truyền tay này qua tay khác. Hết tiết thứ tư của buổi sáng, gần như tất cả học sinh đều đã được biết tin lớp ba khối hai cấp cao trung có một học sinh nam đẹp như thiên thần vừa chuyển tới.

Khi thầy hướng dẫn lớp ba khối hai vừa mở cánh cửa lớp ra, giáo án của thầy suýt rơi xuống đất, bên ngoài đám học sinh các lớp khác tụ tập, chen nhay trước cửa, những cặp mắt mở to thích thú, hiếu kỳ ngó vào trong.

“Học sinh mới chuyển trường!”

“Học sinh mới chuyển trường!!”

“Học sinh mới chuyển trường!!!”

Không biết đưa nào cầm đầu, bọn học sinh đứng ngoài bắt đầu lên tiếng gào gọi, tất cả đều muốn xem xem thằng học sinh mới chuyển đến có đúng là đẹp như những lời đồn thổi không.

Cuối chiều.

Lá cây xanh thẫm lạo xạo trong gió.

Trên không trung, những đám mây trắng mỏng manh, bồng bênh.

Hạ Mạt đeo cặp sau lưng, tay dắt Tiểu Trùng từ trong phòng học khối hai cấp cao trung bước ra. Hành lang ồn ào náo động tiếng gọi khiến cô bé phải ngoái đầu lại nhìn. Trời! Náo nhiệt quá ta, cứ như thể đang có siêu sao xuất hiện vậy.

“Học sinh mới chuyển trường...!”

“Ra đây...”

“Ra đây... Học sinh mới chuyển trường...!”

Tiểu Trùng cũng quay đầu nhìn về hướng hành lang lớp học, nó khoái chí nói: “Chị à, hình như các anh chị đó đang gọi anh Lạc Hi! Họ rất thích anh Lạc Hi đúng không?”

“...”

“Tiểu Trùng cũng rất thích anh Lạc Hi!”

“Vì cái gì?”

“Vì anh Lạc Hi rất xinh!”, Tiểu Trùng mắt sáng rực, vừa đi vừa nhảy, “Xem ra người cũng được đấy chứ!”

Hạ Mạt đón lấy cặp sách của Tiểu Trùng, nhìn nó vui vẻ nhảy chân sáo trước mặt, bất giác cô bé mỉm cười.

“Hắn có cái đẹp đó sao?”

“Ui cha...”

Tiếng kêu kinh ngạc từ hành lang vọng tới.

Rồi...

Là tiếng thở nhè nhẹ...

Rồi...

Sân trường yên lặng tới độ chỉ nghe thấy tiếng lá cây lao xao. Bầu trời xanh thẳm, mây trắng tinh khôi, ánh nắng rực rỡ như muôn vàn sợi tơ vàng, mọi hơi thở trong hành lang biến mất, tất cả nhịp tim như tiêu tan trong chớp mắt.

“Anh Lạc Hi đẹp quá!”, Tiểu Trùng lại sượng rơn chạy quay lại, vội vàng khoác cặp sách lên sau lưng, nắm chặt tay Hạ Mạt, “Nhưng mà, cả thế giới này chỉ có chị của em mới là người đẹp nhất!”

Cô bé nhoẻn miệng cười.

Trên con đường chiều, học sinh tan học đổ ra đường tạo thành dòng người tấp nập, chị em Hạ Mạt dắt tay nhau biến thành hai điểm đen hòa trong dòng người.

“Chị này, không đợi anh Lạc Hi về cùng sao?”

“Sẽ có người đưa anh ấy về”. Hơn nữa, nhất định là có cả đồng con gái đang hy vọng được đưa hấn về.

Khi Hạ Mạt và Tiểu Trùng ra khỏi cổng trường, chiếc xe màu đen dài hiệu Lincoln tiếng máy êm ru lặng lẽ chạy theo sau.

Chiếc xe luôn giữ khoảng cách với hai chị em chừng năm mét.

***

Ở trường, Lạc Hi trở thành nam học sinh được hoan nghênh nhiều nhất, trong lịch sử trường Thánh Huy, hấn là một huyền thoại. Hầu như tất cả phái nữ, từ các cô giáo đến bọn nữ sinh, người nào người nấy đều chết mê chết mệt hấn. Hấn giống như chàng hoàng tử hoàn mỹ, dung mạo đẹp đẽ, khí chất khiêm tốn, bất luận nói chuyện với ai đi chăng nữa, hấn luôn thể hiện là con người có tính cách ôn hòa, nhẹ nhàng. Cho dù có đưa con gái nào bị coi là xấu nhất mượn sách vở hấn đi chăng nữa, hấn cũng vẫn mỉm cười đối đãi như thể đó là một nàng công chúa.

Cái cười mỉm của Lạc Hi...

Giống như thứ vũ khí vô hình giết người trong truyền thuyết.

Tới nay, vẫn còn nhiều chuyện kể lại khác nhau liên quan đến nụ cười làm rung động, say đắm lòng người của Lạc Hi khi hắn lặng lẽ bước ra ngoài lớp học giữa đám học sinh các cấp vây kín xung quanh trong ngày đầu tiên tới trường Thánh Huy.

Có người nói nụ cười của hắn ấm áp, ấm ưót như gió xuân nhẹ nhàng thổi.

Có người nói nụ cười của hắn thu hút phách kèm theo chút ác ý, lạnh lùng.

Có người nói nụ cười của hắn giống như đũa tré lạnh lùng, cô độc.

Có người nói nụ cười của hắn lảng lơ đầy gợi cảm.

Rốt cuộc nụ cười của Lạc Hi thuộc phái nào? Các phái phải tiến hành những cuộc tranh luận gay gắt suốt gần mười ngày ngay trong sân trường BBS. Cuối cùng, phái cho nụ cười của Lạc Hi “ấm áp, ấm ưót” đã chiếm thế thượng phong, bởi những ngày tiếp theo, giống như một hoàng tử ưu nhã cao quý, Lạc Hi nhanh chóng trở nên quen thuộc với đám học sinh. Hắn học giỏi, đối xử hòa nhã với mọi người, khiến không ai có thể dùng những từ ngữ “lạnh lùng”; “lảng lơ”; “ác ý” gì gì nữa để đánh giá hoặc gán ghép cho nụ cười của hắn.

Bảng điểm kỳ thi giữa kỳ được dán lên bảng thông báo ngoài sân trường. Học sinh vội vàng vây lấn, chen nhau dò tìm xem điểm của mình.

“Ui trời! Lạc Hi đứng đầu khối hai nè!”, một nữ sinh bụm miệng kêu.

“Gì mà phải kêu to vậy!”, đám nữ sinh liếc xéo con bé, “Lạc Hi của chúng ta tất nhiên là đỉnh rồi! Chuyện đương nhiên khỏi phải bàn bạc! Chuyện này chỉ nên sùng bái chứ không nên kinh ngạc!”

“Lạc Hi thật xuất sắc!”

“Không sai!”

“Lạc Hi thật hoàn mỹ!”

“Không sai!”

“Lạc Hi là của tất cả chúng ta, không đứa nào được tự tiện chiếm hữu anh ấy làm của riêng!”

“Không sai!”

Đám nữ sinh cảm động ôm chặt lấy nhau, cùng nhau tung hứng coi Lạc Hi giống như chàng hoàng tử xuất hiện trong các câu chuyện cổ tích, thần thoại, không thể để bất kỳ đứa con gái nào được độc chiếm. Chàng là của mọi người, là niềm mơ ước mộng tưởng của tất cả bọn con gái. Chính vì thế bọn con gái chỉ có thể ngưỡng mộ chàng từ xa, cấm tiệt không đứa nào được đơn thương độc mã tặng quà, viết thư tình hay có ý đồ thử hẹn hò chàng!

Nếu như đứa nào dám lên lút tiếp cận Lạc Hi...

Trừ phi đứa đó không muốn tiếp tục học tập, vui chơi ở trường này nữa!

Buổi chiều, hàng cây thủy sam hai bên đường thẳng tắp rậm rạp, tươi tốt; Hạ Mạt đang trên đường về nhà, tai đeo headphone, vừa đi vừa nghe nhạc. Hôm nay Tiểu Trùng đi học vẽ, buổi tối cô bé mới phải đón nó về.

Chiếc Lincoln thân dài màu đen chạy từ từ phía sau cô bé.

Cô bé dừng lại.

Chiếc Lincoln cũng chậm lại.

Quay người lại, cô bé lạnh lùng nhìn vào bên trong chiếc xe hào hoa đó. Chiếc Lincoln lạng lẽ chạy lại, người tài xế mặc bộ đồng phục màu trắng khuy vàng cung kính xuống xe, bước tới trước mặt cô bé, khom lưng cúi chào:

“Tiểu thư Doãn.”

“Bác Giang, bác về đi, không cần phải ngày nào cũng đi theo cháu

như thế.”

“Xin lỗi, tiểu thư Doãn, đây là lệnh của Thiếu gia”, bác tài Giang nói một cách khó khăn, “Công việc của tôi là hằng ngày chuẩn bị xe cho cô sử dụng”.

“Cháu chưa bao giờ dùng xe của bác.”

“Là Thiếu gia nói thế này: Có thể cô không dùng xe, nhưng tôi vẫn phải phục vụ cô.”

“Cháu sẽ nói với anh ấy là ngày nào bác cũng tận tâm tận lực, anh ấy sẽ không phát hiện ra đâu”, Hạ Mạt cười cười, “Hôm nay Trần Ân ốm không đi học, bác về lo cho bạn ấy đi”. Trần Ân là con gái của bác tài Giang và là bạn học cùng lớp với cô bé, nhưng vì bố mình là tài xế phục vụ Hạ Mạt nên trong lớp Trần Ân rất ít nói chuyện với cô bé.

Bác tài Giang ngờ người nhìn: “Cám ơn cô..., tôi rất cảm kích nhưng Thiếu gia giao cho tôi công việc này, nên nhất định phải làm cho tốt”.

Hạ Mạt không biết phải làm sao, đang tính nói tiếp đột nhiên một dáng hình thân thuộc đập vào mắt cô bé từ bên kia đường.

Hàng cây thủy sam vươn thẳng lên những đám mây, bầu trời thăm thẳm như càng được tôn cao thêm. Chút gió nhẹ thoang thoang mùi hương dịu dịu. Lạc Hi đẹp lạnh lùng yên lặng đứng dưới gốc cây, trước mặt hẳn là một đứa con gái mập ú mặt đỏ lựng.

Con mập tay đang dâng cao hộp bánh ngọt được buộc cẩn thận bằng dây lụa màu phấn hồng, tay nó run lập cập, tiếng nói cũng run run: “Cái này là tôi... tôi... làm cho anh ăn... hy vọng... hy vọng anh sẽ thích...”

Lạc Hi ngạc nhiên nhìn.

Tay hẳn nhẹ nhàng tháo dây buộc.

Khóe môi nhếch lên.

Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng nhón một miếng bánh bỏ vào

mồm.

Nụ cười của hắn dịu dàng, hiền hòa: “Cám ơn bạn, ngon lắm!”

Mặt con mập đỏ như, hai tay liên tục vịn vẹo không biết nên đặt vào đâu mới thích hợp. Nó nói trong nghệt thờ: “Anh Lạc Hi... tôi... tôi yêu anh!”

Nói tới đây mặt nó đỏ bừng như máu trong người đang dồn hết lên mặt, toàn thân run bần bật.

Hàng cây thủy sam rậm rạp thẳng vút.

Gió nhẹ lướt trên lá cây.

Trên khuôn mặt đẹp tựa hoa anh đào, đôi mắt Lạc Hi long lanh thoáng chút cảm động. Hắn dịu dàng đưa tay nâng má con mập lên, hơi cúi người, đặt lên má phải con mập một nụ hôn dịu dàng nhẹ như làn sương thoảng qua.

“Cám ơn”

Tiếng Lạc Hi cũng mềm mại tựa như làn sương mai.

Con mập đờ đẫn ngơ ngác.

Một lúc lâu sau nó mới gào to, bỏ chạy nhe lên cơn điên. Dưới bầu trời xanh thẳm cao vợi vợi, nó chạy mỗi lúc một xa, vừa chạy vừa khoa chân múa tay kêu như sắp chết đến nơi.

Phía bên kia con đường.

Hạ Mạt thu ánh mắt lại, quay qua nói với bác tài Giang: “Thôi được, cháu không ép bác, nhưng sau này bác đừng gọi cháu là “cô”, là “tiểu thư” nữa. Cháu và Trân Ân là bạn học, làm như thế sẽ khiến bạn ấy ngại ngần khó xử”.

“Nhưng là Thiếu gia...”

“Cháu sẽ giải thích với anh ấy, không sao đâu”.

“Vâng, thưa cô Doãn”.

Bác tài Giang cung kính khom lưng cúi chào.

Hạ Mạt cũng gập người đáp lễ. Cô bé lại đeo headphone lên, tiếp tục thủng thẳng đi về.

Trời chiều dịu nhẹ, lá trên cành cây cao đung đưa, bầu trời qua những kẽ lá xanh trong như gột. Lạc Hi bước phía trước, cô bé đi đằng sau, giữa hai đũa mà một con đường khá rộng, chiếc Lincoln chậm rãi đi sau cùng.

Bên đường có một thùng rác.

Lạc Hi thờ ơ quẳng hộp bánh cùng dây lụa màu phấn hồng vào trong, rút cái khăn tay trong túi quần ra, cúi đầu cẩn thận lau sạch từng ngón tay một, sau rồi quẳng luôn cái khăn vào thùng rác.

Hạ Mạt kinh ngạc.

Gió xuyên qua tán lá dây thủy sam cao vút rậm rạp.

Lạc Hi quay đầu.

Hắn từ từ quay đầu nhìn cô bé, khóe môi cong lên như nụ cười của lũ yêu tinh, hình như hắn đã biết trước cô bé ở đó, hắn nháy mắt với cô bé.

Cơm tối xong, bố cười vang âm cả phòng khách, khuôn mặt đỏ ửng, lớp da bụng đập dềnh nhẫy múa. Những con số lóa mắt trên bảng điểm, lại có cả dấu đỏ to tướng của phòng giáo vụ đặc ý cộp lên hàng chữ “Hạng nhất khối”. Lạc Hi ngồi bên bố im lặng, khuôn mặt không hề tỏ ra kiêu ngạo như thể thành tích học tập xuất sắc của hắn chẳng qua chỉ là điều tự nhiên.

“Tiểu Hi à!”

Bố đập mạnh tay lên vai Lạc Hi, không biết nên thể hiện niềm sung sướng thế nào.

Lúc này, mẹ bê đĩa dưa lười đã cắt thành từng miếng đi ra, Lạc Hi vội vàng đứng dậy, nhẹ nhàng đỡ lấy đĩa dưa trên tay mẹ. Mẹ thoáng sửng người vội nói không cần. Lạc Hi vẫn kiên quyết bắt mẹ ngồi xuống nghỉ, hắn lấy một miếng dưa to nhất trong đĩa đặt vào tay mẹ. Mẹ lại sửng người, thoáng vài giây nhìn hắn nghi hoặc. Lạc Hi lại lấy tiếp miếng dưa khác qua mời bố, lấy cả cho Hạ Mạt.

“Chà! Dưa ngọt quá!”, Hạ Mạt dựa vào người mẹ thân mật, cười rạng rỡ, nói, “Nhưng mẹ mới là người đảm đang nhất, lần nào mua trái cây cũng đều tươi ngon!”. Không hiểu sao lần nào nhìn thấy Lạc Hi, thần thái mẹ như có vẻ u ám trầm tư. Cô bé cũng không biết là mình có nên hỏi mẹ tại sao không, cô bé chỉ còn biết cố gắng làm sao cho mẹ vui lên.

Bấy giờ mẹ mới lấy lại được thần thái, quay qua cười với cô bé rồi lẳng lặng cắn miếng dưa cầm trong tay.

“Các thầy cô giáo ở trường đều tốt với con chứ?”, bố vui vẻ hỏi Lạc Hi.

“Tốt lắm ạ”.

“Các bạn học cũng đối xử vui vẻ với con chứ?”.

“Rất tốt ạ”.

“Không có ai ăn hiếp, bắt nạt con chứ? Con có bị oan ức gì không?”.

“Không ạ”, Lạc Hi mỉm cười, “Con rất thích ở đây, mọi người trong nhà rất thương con, thầy cô và các bạn ở trường cũng rất tốt với con. Từ khi con sinh ra, đây là lần đầu tiên con cảm thấy hạnh phúc”.

Trong mắt bố như ươn ướt.

“Lạc Hi...”

Lạc Hi đăm đăm nhìn bố, mắt cũng hơi đỏ. “Con cảm ơn bố đã không bỏ rơi con, đem con về sống trong ngôi nhà này”.

“Sao lại nói vậy!”, bố vội nói, mồ hôi túa ra, “Con hiểu biết, lễ phép, bụng dạ lại hiền lành lương thiện, học hành giỏi giang, con là đứa con ưu tú nhất trên đời này!”.

Hạ Mạt cắn chặt môi.

Đáy mắt Lạc Hi long lanh ướt: “Nhưng... trước đây con...”

“Những chuyện đã qua đều đã qua rồi”.

Bố vỗ lên mu bàn tay hấn, hiền từ cười với hấn. Phòng khách tràn

đầy không khí tình thương phu hiền tử hiếu, mẹ lại bắt đầu đăm chiêu. Hạ Mạt đứng dậy đi ra ngoài thay dép, không quay đầu lại, cô bé nói:

“Bố, mẹ, con đi đón Tiểu Trùng”.

“Đi đường cẩn thận nhé!”, bố có vẻ như không yên tâm, dặn dò.

“Vâng, con biết mà, cảm ơn bố”, Hạ Mạt kéo cửa, nghĩ ngợi một chút, cô bé quay đầu lại nói như thể vừa chợt nhớ ra, “À đúng rồi, bố ạ, Tiểu Trùng kỳ thi này cũng đứng đầu khối đó, còn nữa, tranh của Tiểu Trùng vừa mới đoạt giải nhất cuộc thi vẽ dành cho thiếu nhi toàn quốc. Có nên mua gì làm quà chúc mừng em nó một chút không ạ?”

“Vậy sao?”, bố ngạc nhiên, sung sướng nói, “Sao nó không kể cho bố mẹ nghe nhỉ?”.

“Tiểu Trùng lần nào thi cũng đứng đầu, vì thế cũng ngại nói”, Hạ Mạt mỉm cười, mắt liếc xéo qua Lạc Hi, “Chỉ có điều, ở cuộc thi lần này tranh của Tiểu Trùng đã gây tiếng vang lớn nên con mới nghĩ là nên ăn mừng em”.

“Hay quá! Hay quá!”, bố không ghìm được sung sướng, “Con xem xem Tiểu Trùng thích gì thì mua cho em, Tiểu Trùng đúng là đứa con ngoan...”

“Vâng, con biết rồi”.

Hạ Mạt bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa, qua khe hở trước khi khép chặt lại cô bé để ý thấy nụ cười đó tuy vẫn còn được giữ trên gương mặt Lạc Hi nhưng những ngón tay hấn đã nắm chặt lại.

Cô bé huýt một tiếng sáo.

Tự dưng cô cảm thấy khoái chí vô cùng...

***

Đã sắp bước vào mùa hè, hằng năm cứ vào đầu tháng Sáu là có mấy ngày trời đột nhiên nóng như đổ lửa, ánh mặt trời chói chang như muốn tuyên bố mùa hè nóng bức đã tới. Trước những tiết buổi chiều, phòng học nào cũng yên ắng như tờ, đám học sinh bò dài trên bàn ghế, đưa thì tranh thủ chớp mắt, đưa thì cố gắng chống lại cái nóng bên ngoài cửa sổ cuộn cuộn ập vào. Sân trường không một bóng cây, ánh mặt trời chiếu xuống nóng rát, mặt đất bỏng giãy tựa như tấm thép nung. Vài ba học sinh người đầy mồ hôi đang cố nhanh chân chạy qua sân trường.

Trong yên tĩnh chờ đợi tiếng chuông báo vào tiết học.

Đột nhiên...

Tiếng gào khóc xem lẫn tiếng đánh đấm từ phía sân trường vọng tới.

Học sinh các lớp đang ngáp ngáp dài vội vàng thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn.

Trên sân trường, mấy nữ sinh không hiểu vì lý do gì mặt mũi hằm hằm đang đánh một nữ sinh rất mập. Hình như bọn chúng từ phòng vệ sinh đuổi theo con bé chạy ra ngoài.

Trên mặt con mập hằn lên dấu tích những cái bạt tai, tóc bị kéo xõa xượi, bộ đồng phục trên người cũng bị rách toạc, khoe môi rỉ máu, nước mắt nước mũi đầm đìa, vừa gào khóc vừa tránh những cú đá, cú đấm:

“Tao không hề bịa đặt! Những lời tao nói là thật!”

Một cái bạt tai thàn sầm đập búp lên đầu con mập: “Cái đồ ăn cứt thối nhà mày! Có muốn giữ mặt không! Tự dưng đi khắp nơi nói láo lung tung, Lạc Hi mà lại đi hôn cái đồ con lợn này sao?”.

“Anh ấy đã hôn tao! Anh ấy đã hôn tao!”.

Con mập to mồm gào khóc, hình như đối với nó không được người ta tin còn đau hơn là bị đánh đập.

“Con heo điên! Đánh cho mày chết này...”

Những bàn tay, những nắm đấm cùng những cú đá như mưa trút ầm ầm trên người con mập.

“Lạc Hi! Lạc Hi...”

Con mập khóc lóc khổ sở ôm đầu tránh, đám nữ sinh vây đánh nó đông thế kia có mà trốn đằng trời, nó chị còn cách cố gắng loạng choạng lẩn qua lẩn lại giữa những cú đá tức tối của đám nữ sinh. Con mập to gan còn dám gọi cả tên Lạc Hi như càng chọc tức thêm đám nữ sinh, bọn chúng càng ra tay tàn ác hơn.

Học sinh chen nhau xem đám đánh nhau kín mít các cửa sổ phòng học, bọn chúng mồm năm miệng mười kinh hãi bàn luận.

“Gì thế? Lạc Hi lại có thể hôn con heo nái đó sao?”

“Quên đi! Không thể nào!”

“Cậu thử động não xem như thế liệu có được không! Là Lạc Hi đó! Nhất định là con mập đó phịa chuyện!”

“Chó chết! Tự dưng dám kể láo Lạc Hi của tụi mình!”

“Đánh chết nó đi! Đánh chết nó đi!”

Trên cửa sổ ác phòng học quanh sân trường, nữ sinh các lớp đều tức tối gào thét trợ uy, đúng thực là không sao chịu nổi chuyện chàng hoàng tử hoàn mỹ nhất trong mắt họ lại bị một con heo mập lăng nhục.

“Lạc Hi... ối ya...”

Con mập khóc gần như đứt hết cả hơi, nó khụy xuống sân trường, khóc lóc ôm đầu mặc niệm như thể đang hy vọng một phép lạ nào đó có thể xuất hiện. Đột nhiên, hình như đúng là có phép lạ xuất hiện. Đám nữ sinh đang vây đánh con mập tự nhiên đứng im như bị điệ̉m huyết.

Học sinh trong các ô cửa sổ cũng sửng ngời.

Một ngày nắng gắt.

Ánh mặt trời chiếu trên mặt đất bỏng giãy, chói chang như đâm vào mắt.

Trên sân trường, Lạc Hi từ phía phòng học khối hai cấp cao trung đi tới. Thời tiết nóng như vậy mà Lạc Hi vẫn gọn gàng, tươi tắn không một giọt mồ hôi. Ánh mặt trời trong suốt như ngọc lưu ly, óng ánh lóa mắt đọng trên khóe môi ưu mỹ của hắn.

Hắn yên lặng đi tới.

Thế giới trở nên yên lặng.

Phảng phất như giọt băng trong làn sương mù từ từ tan ra.

“Lạc Hi...”

Con mập từ trong đám nữ sinh vây đánh bò ra ngoài, vừa khóc vừa gào tên hắn.

“Lạc Hi... bọn họ không tin là anh đã hôn tôi”. Con mập lết tới trước mặt Lạc Hi kể lể, bàn tay dơ bẩn túm chặt ống quần hắn, nước mắt lấm lem khiến khuôn mặt nó gần như thay đổi.

Lạc Hi ngồi xuống.

Hắn nhẹ nhàng đưa ngón tay nâng mặt con mập lên, nhìn kỹ vào hai gò má và cái miệng đầy vết thương, hắn lôi chiếc khăn tay sạch trong túi quần ra đặt vào lòng bàn tay con mập.

“Bạn bị thương rồi”.

Hắn nhìn con bé chăm chăm vẻ như thương xót.

Phút ngỡ ngác!

Vô vàn những ngôi sao bay tán loạn trước mặt đám nữ sinh vây đánh con mập!

Nữ sinh trong các ô cửa sổ ngẩn người ngỡ ngác!

“Lạc Hi... nói cho bọn họ biết... anh đã hôn tôi... không phải tôi phía chuyện... anh thật sự đã hôn tôi... đi mà...”, con mập tóm chặt tay

Lạc Hi sững run.

Lạc Hi nhìn con mập.

Trong đôi mắt xuất hiện làn sương mong manh, thoảng như mơ màng lại như nghi hoặc.

“Nhưng mà, trước nay tôi chưa bao giờ thấy bạn”.

Hắn áy náy nói.

Rồi hắn đứng dậy, gật đầu đáp lễ chào con mập, bước đi, bóng dáng ưu mỹ từ từ biến dần trong hành lang phòng học khối hai.

Con bé mập quỳ giữa sân trường chết trân, miệng há hốc ngơ nghê, nó không nói được tiếng nào, xem ra trò gậy cươi này thật nguy hiểm chết người.

“Đồ con heo chết giẫm! Cho mày nói láo này!”

Đám nữ sinh vây đánh con mập đặc ý vô cùng, đũa nào đũa nấy ánh mắt hung hãn lại bủa quanh con mập, không khí bạo lực có vẻ đã tăng đến cực điểm.

“Đánh chết nó đi!”

“Đồ láo toét! Đánh chết mày!”

“Đánh chết nó đi! Đánh chết nó đi!”

Đám nữ sinh trong ô cửa sổ các phòng học một lần nữa lại bắt đầu gào thét phẫn nộ, tiếng hét như đợt sóng dâng cao.

“Cứu tôi với...”

Con mập trốn quanh giữa những cú thụi và những cú đập, nó gào khóc không kịp thở, vậy mà đám nữ sinh vây quanh càng đánh càng hăng, hình như bọn chúng đã mất hết lý trí.

“Dừng tay”.

Một tiếng nói nhẹ nhàng phát ra.

Đám nữ sinh đương lúc đánh hăng tức tối nhìn xéo qua, phát hiện người vừa nói chính là Hạ Mạt học lớp hai khối một cấp cao trung.

“Chuyện liên can gì đến đồ rắm thối nhà mày!”, một nữ sinh tóc ngắn tức giận nói.

“Tiếng các người quá to quấy nhiễu giấc ngủ của tôi”, Hạ Mạt lạnh lùng nói, “Đương nhiên là có liên can”. Con bé mập thấy có người vì nó đứng ra, vội vàng đứng trốn sau lưng sọt sùi.

“Ê, mày thích dây vào à?”

Hạ Mạt mỉm cười, “Ai thềm dây”.

“Mày muốn chết à?”, nữ sinh tóc ngắn lên gân tính đập một phát.

“Chị hai...”, một nữ sinh khác vội vàng giữ chặt nó, nói nhỏ:

“Nó là Doãn Hạ Mạt đó! Không được đâu...”

“Doãn Hạ Mạt là cái thá gì! Hây!”

Mấy đứa nữ sinh khác sợ xanh mặt, cố gắng bịt chặt miệng nữ sinh tóc ngắn lại:

“Trời đất ạ, Doãn Hạ Mạt là người của Thiếu gia đó! Chị quên rồi sao?”

Thiếu... gia...

Thiếu gia!

Nữ sinh tóc ngắn.

Nó chỉ nghe nói đến bạn gái của Thiếu gia tên Doãn Hạ Mạt, còn người thế nào thì nó chưa từng tận mắt nhìn thấy. Nghe nói tình cảnh Thiếu gia dành cho Doãn Hạ Mạt trước nay rất thảm thiết, kẻ nào dám động đến Doãn Hạ Mạt, kẻ đó sẽ no đòn.

Những chuyện đó nó cũng đã được biết.

Nhưng...

Con bé kia chính là Doãn Hạ Mạt ư?

Dưới ánh nắng, nữ sinh kia với mái tóc dài, dày như rong biển uốn nhẹ, đôi mắt trong xanh như đại dương, nước da trắng như ngà, nhìn có vẻ uể oải dửng dưng. Con bé đang mỉm cười nhưng ánh mắt lại hờ hững vô cùng.

Thì ra nó chính là Doãn Hạ Mạt.

“Thiếu... thiếu gia thì đã làm sao?!", nữ sinh tóc ngắn trong bụng cũng hơi chùn, tuy nhiên trước mặt đám đông lại không muốn xuống cờ, gân cổ hỏi: “Thiếu gia mấy tháng nay không đến trường rồi còn gì! Đừng... nói Thiếu gia không có đây... kể... là... kể cả có Thiếu gia ở đây tao cũng...”

“Bảo vệ tới! Chạy mau!”

Xa xa nhìn thấy bóng bảo vệ nhà trường, đám nữ sinh hoảng hốt

vội vã kéo nữ sinh tóc ngắn bỏ chạy.

Trong chớp mắt.

Sân trường chỉ còn lại Doãn Hạ Mạt và con mập mình đầy thương tích.

Doãn Hạ Mạt quay người định bỏ đi.

“Cám ơn bạn...”

Con mập lau nước mắt, hai tay ôm chặt chân phải Hạ Mạt buông ra. Hạ Mạt lúc đầu tính bỏ đi luôn, mặc kệ con mập, nhưng nhìn khuôn mặt thê thảm, nước mắt giàn giụa của nó, cô bé cũng cảm thấy tội tội. Hạ Mạt cúi xuống lượm chiếc khăn tay của Lạc Hi bỏ rơi dưới đất, đặt lại vào tay con mập, nói: “Lau mặt đi”.

Con mập ngô nghê nhìn Hạ Mạt.

“Còn nữa”, Hạ Mạt thờ ơ nói, “hãy coi như đúng là đã được người ta hôn, nhưng cũng không nên đi rêu rao khoe khoang khắp nơi”.

***

Từ khi Lạc Hi về sống chung cùng nhà, hầu như mọi sự chú ý của bố dồn hết vào hắn. Ngày nào bố cũng bảo mẹ nấu những món hắn thích ăn, quan tâm đến tất cả mọi chuyện của hắn ở trường ra sao, có gì phiền toái không. Thế nên cái “ưu tú” của Lạc Hi càng lúc càng làm cho bố khoái chí. Mẹ từ chỗ ban đầu không chấp nhận hắn, dần dà thấy hắn khiêm tốn, biết xử sự cũng đã chuyển dần sang thích hắn, nụ cười trên gương mặt mẹ càng lúc càng nhiều. Tiểu Trùng thì khỏi nói, cả ngày lúc nào cũng bám theo sau hắn, liên mồm gọi “anh Lạc Hi” này, “anh Lạc Hi” nọ.

Lạc Hi trở thành trung tâm của cả gia đình.

Có lẽ hắn chính là nhân vật trời sinh ra đã mang ánh hào quang quanh người. Chỗ nào có hắn xuất hiện, chỗ đó ánh hào quang rực

rõ lóa mắt khiến tất cả những người khác đều bị lu mờ, họ chỉ có thể được đứng trong những xô xính chẳng ai thèm để ý tới.

Sáng sớm thứ Bảy, Hạ Mạt đang nằm trên giường, cô bé chưa muốn dậy, buồn bã thẫn thờ nhìn lên trần nhà. Cánh cửa phòng cách âm không được tốt lắm, cô bé nghe thấy tiếng bố mẹ ăn sáng xong đi khỏi nhà. Tiểu Trùng cũng đang chuẩn bị đồ vẽ để ra công viên vẽ cảnh thiên nhiên.

“Anh Lạc Hi”.

Tiếng Tiểu Trùng vọng lại, Hạ Mạt lật người, hơi nhú mày, cô bé không thích cái âm thanh mang đầy sự sùng kính đó.

Tiếng nói chuyện trong phòng khách.

“Tiểu Trùng, có chuyện gì cần anh giúp không?”

“Không đâu. Em...”

“Sao hả?”

“Em có vẽ một bức tranh muốn tặng anh Lạc Hi!”

...

“Chà... vẽ đẹp thật, trong mắt Tiểu Trùng anh đẹp cỡ này sao?”

“Anh Lạc Hi đẹp hơn tất cả những người trong tranh vẽ. Tiểu Trùng thích anh Lạc Hi, Tiểu Trùng muốn vẽ cho anh Lạc Hi thật nhiều thật nhiều tranh đẹp!”

Hình như có tiếng ôm hôn.

“Cám ơn Tiểu Trùng”.

“Anh Lạc Hi...”, tiếng Tiểu Trùng phấn khích, nghẹn ngào xen lẫn ngượng ngùng xấu hổ, “Anh Lạc Hi, anh ôm em, thơm em! Anh cũng thích em có đúng không?”

“Đúng rồi, Tiểu Trùng vừa ngoan vừa là người bạn tâm giao tri kỷ”.

Tiếng nói mềm mại, dịu dàng như làn sương trắng qua đêm đọng lại.

Một lúc sau, Tiểu Trùng cũng rời khỏi nhà, tiếng cửa đóng khoan khoái lạnh lạnh. Hạ Mạt nằm trên giường khép mi lại, thờ dãi.

Trong phòng khách có tiếng sột soạt.

Cô bé kinh ngạc, mở tròng mắt, lập tức vội vàng thay quần áo mở cửa đi ra ngoài.

Lạc Hi đang xem sách trong phòng hán.

Nét mặt hần thản nhiên, ngón tay nhẹ giở những trang sách, nhìn hần đúng thật là chàng hoàng tử ưu nhã trong truyện cổ tích.

Hạ Mạt im lặng không nói tiếng nào đi thẳng vào phòng hán, tới bên thùng rác, không có! Cô bé lạnh lùng nhìn hần một cái rồi đi ra ngoài, đến chỗ thùng rác trong phòng khách, không có! Cô bé lại chui vào bếp, cô bước tới thùng rác.

Thùng đầy rác bẩn.

Một bức tranh dầu nhỏ vứt bên trong.

Bức tranh vẽ một chàng trai rất đẹp mặc bộ lễ phục màu trắng hào hoa, thanh bảo kiếm trong tay, nét mặt mang phong thái một chàng hoàng tử trong sáng, thiêng liêng, cao quý.

Chỉ có điều bề mặt bức tranh bị lá rau vấy ướt, lại có cả chút dầu bẩn do vỏ trứng dính vào.

Hạ Mạt đau lòng lôi bức tranh trong thùng rác ra, lấy giẻ cẩn thận từng ly từng tí lau sạch những thứ dính bẩn trên mặt bức tranh. Cô bé cẩn môi bước nhanh vào phòng Lạc Hi. Tới trước bàn học, cô bé giật mạnh quyển sách hần đang xem, liệng xuống đất!

Mặt bàn trống trơn.

Lạc Hi lẳng lẳng ngẩng đầu, hần nhìn cô bé, ánh mắt lạnh tanh. Hạ Mạt cũng nhìn hần, ánh mắt cũng lạnh tanh.

“Đây là bức tranh Tiểu Trùng vẽ tặng anh”.

Cô bé lạnh lùng nói.

Chàng trai xinh xắn trong bức tranh đang nhìn gương mặt làm lý lạnh lùng của Lạc Hi mỉm cười.

“Thì đã sao?”, ngón tay Lạc Hi di nhẹ nhẹ mép bức tranh, động tác cực kỳ mềm mại như thể đang vuốt ve người tình, “Nếu đã là tặng

cho tôi thì đương nhiên tôi muốn làm gì nó thì làm”.

“Tôi nói cho anh biết”, giọng Hạ Mạt lạnh tanh, “trong cái nhà này, anh mà không biết điều tôi sẽ đuổi anh đi ngay”.

“Ồ?”

Lạc Hi cười.

Nụ cười của hắn rất đẹp, phảng phất như hoa anh đào tháng Năm rực đỏ, đôi mắt cũng long lanh sáng rực.

“Tôi không tin em giỏi đến vậy”.

Hắn cười khẩy.

Hạ Mạt lạnh lùng nhìn hắn thăm dò, cô bé dẫn giọng: “Cũng có thể anh nán lại được trong cái nhà này vài tháng, đuổi được anh đi chắc phải tốn thêm chút công sức. Đáng tiếc, anh chưa đủ bản lĩnh, không phải là đối thủ của tôi”.

“Có lòng tin vậy sao?”

Lạc Hi càng cười càng đẹp.

“Muốn thử không?”, cô bé cũng nhếch môi nhìn hắn cười khẩy.

Hắn nhìn cô bé chăm chăm.

Cô bé nhìn hắn chăm chăm.

Ánh mắt hai người họ trong không gian chợt vụt sáng.

“Được, cho em thắng đi”, Lạc Hi cười, nét dịu ngọt trên gương mặt hắn giống như đang cùng người yêu hẹn hò, “Chờ một năm nữa thôi, em sẽ thấy hối hận vì đã đối xử với tôi thế này”.

Hạ Mạt điềm tĩnh trả lời: “Thế thì trong vòng một năm đó, anh nên biết điều một chút để bố mẹ và Tiểu Trùng vui lòng. Còn có hối hận hay không là việc của tôi”.

Nói xong, cô bé quay người bỏ đi.

Bong bóng mùa hè

Chương 2

Trong phòng Lạc Hi, trên tường treo một bức tranh trong chiếc khung đóng khá tinh tế, ánh nắng chiếu vào, chàng hoàng tử tuần tú trong bức tranh có nụ cười ưu nhã cao quý. Lần nào từ ngoài bước vào phòng nhìn thấy bức tranh đó Tiểu Trùng đều vui sướng. Bố thấy hai con đối xử tốt với nhau như vậy trong lòng vô cùng phần khởi, lúc nào cũng cười sảng khoái, ăn cơm nhiều hơn lúc trước, xem ra ngày càng mập thêm, càng giống ông Phật Di Lặc.

Mỗi lần bố hỏi đến tình hình ở trường của Lạc Hi, Hạ Mạt đều trả lời rất tốt.

Lạc Hi được mọi người rất hoan nghênh, Lạc Hi học hành giỏi giang, Lạc Hi rất lễ phép, Lạc Hi đoạt giải cuộc thi hùng biện, Lạc Hi được bình chọn là học sinh xuất sắc nhất.

Thế là bố lại nở ruột nở gan cười sung sướng, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của bố, Hạ Mạt cũng vui không kém. Rốt cuộc, Lạc Hi là loại người gì đi nữa không quan trọng, chỉ cần hắn có thể đem vui về đến cho gia đình cô bé, không làm tổn thương đến những người trong gia đình cô bé, thế là ổn.

Thế nhưng Lạc Hi lại đang thăm dò, thám thính phòng tuyến của cô bé.

Tranh vẽ của Tiểu Trùng đoạt giải nhất nhóm thiếu nhi trong cuộc triển lãm tranh toàn quốc, không những vinh dự mà lại được thưởng món tiền không nhỏ. Vốn dĩ Hạ Mạt tính dùng số tiền này mua cho Tiểu Trùng một bộ đồ vẽ tốt hơn, cô bé không thích dụng cụ của Tiểu Trùng trông có vẻ kém cỏi giữa đám trẻ cùng phòng vẽ.

Thế nhưng bố lại dùng số tiền đó mua một cây đàn guitar.

Đàn guitar tặng cho Lạc Hi.

Hôm đó, Lạc Hi chơi đàn gần như suốt đêm. Hắn cúi đầu, ngón tay thon dài gảy lên dây đàn, nụ cười trên môi dịu dàng ấm áp. Bố ngồi

nghe trên ghế xích đu cười mãn nguyện. Tiểu Trưng ngồi dưới chân Lạc Hi chống cằm thích thú nghe, mẹ cũng như đắm mình trong tiếng đàn.

Lạc Hi chơi đàn rất lâu rất lâu.

Đêm xuống, Doãn Hạ Mạt vào vườn tưới cây.

Sương đêm ướt bậc đá xanh, Lạc Hi dựa gốc anh đào đàn hát khúc nhạc không rõ tên. Cây anh đào đã qua kỳ hoa nở, cành lá rậm rạp tươi tốt nhẹ nhàng phản chiếu ánh trăng, ánh sáng mềm mại chiếu lên mái tóc đen huyền của hắn, chiếu lên cây đàn guitar trong tay hắn, ánh sáng màu bạc tinh khôi nhảy múa trên những dây đàn.

Nghe thấy tiếng chân cô bé.

Lạc Hi ngẩng đầu nhìn về phía cô bé, trong đôi mắt ẩn hiện làn sương yêu ma quỷ quái, người hắn gần như bị sương đêm ẩm ướt phủ trùm. Hắn ngạo nghễ huơ huơ cây guitar về phía cô bé, nói: “Hận anh không?”

Hạ Mạt nắm chặt bình tưới nước trong tay, mặt không biểu hiện gì. Ngón tay Lạc Hi gảy trên dây đàn một chuỗi hoàn luật hay một cách kỳ dị, nụ cười của hắn long lanh, yêu khí đột nhiên tan biến, bản tính khoe khoang trẻ con lộ giữa cặp lông mày. “Em muốn mua cho Tiểu Trưng bộ đồ vẽ mới đúng không? Tiếc là, giờ này nó lại thành cây guitar của anh. Lại đây, tới hận anh đi, tới trả thù anh đi.”

Cô bé trợn mắt nhìn hắn.

Hả, thì ra hắn đã biết trước cô bé muốn mua bộ đồ vẽ mới cho Tiểu Trưng, thế mà bố lại mua guitar cho hắn? Là chuyện ngẫu nhiên hay là hắn đòi bố mua cho?

Cắn chặt môi, cô bé nâng bình tưới trong tay lên cao.

Những dòng nước phun dồn dập ào ào tung tóe lên những nhánh hoa, bắn cả lên quần áo hắn và chiếc guitar. Lạc Hi lên tiếng rửa, hắn tức tối lấy vạt áo lau nước trên chiếc guitar. Hạ Mạt quay người đi tới những chậu hoa đặt ở góc vườn, vừa tưới vừa điềm tĩnh nói: “Anh vẫn chưa đáng...”

Có chiếc guitar, Lạc Hi bỗng chốc giống như thiên thần được lấp thêm đôi cánh, vàng hào quang trên đầu hắn càng lúc càng thêm chói lóa lóa mắt. Sau nghi thức chào cờ sáng thứ Hai hàng tuần,

nhà trường bao giờ cũng dành một chút thời gian tổ chức hoạt động biểu diễn văn nghệ giải trí. Trước đây, các tiết mục biểu diễn chẳng qua chỉ là các lớp thay phiên nhau cử ra một vài học sinh lên múa hát hoặc ngâm thơ. Sau này dần biến thành sân khấu dành riêng cho Lạc Hi.

Mỗi lần Lạc Hi xuất hiện.

Từng sợi từng sợi ánh mặt trời.

Chim chóc nhảy múa trên những cành cây.

Cả thế giới lắng đọng.

Những ngón tay mượt mà của hắn buông lên những dây đàn, âm thanh vang vọng, giọng hát mê hồn ca lên khúc nhạc. Dưới ánh mặt trời sắc vàng buổi sáng, mái tóc đen óng ánh của hắn, làn da đẹp tựa hoa anh đào của hắn, bờ môi mềm mại xinh tươi của hắn, thậm chí bộ quần áo lật phật theo gió của hắn, đôi tất trắng của hắn, tất cả đều đẹp rung động lòng người.

Tất cả học sinh quên thở.

Tất cả thầy cô giáo quên thở.

Như thể trong giây phút đó đang bước chân vào thế giới ma thuật, không còn nhớ gì.

Cho đến một ngày, ma thuật đó rốt cuộc cũng bị phá vỡ. Buổi sáng hôm đó, khi Lạc Hi đang cất tiếng hát, một chiếc trực thăng xuất hiện trên bầu trời sân trường.

Tất cả học sinh và các thầy cô giáo kinh ngạc ngẩng đầu nhìn.

Chiếc trực thăng lượn lơ trên khoảng trời trường Thánh Huy, lượn qua lượn lại càng lúc càng thấp, cánh trực thăng xoay vòng tạo ra những luồng gió mạnh. Và rồi chiếc trực thăng đáp xuống khoảng đất trống trong sân trường.

Tất cả mọi người trên sân trường đều quay người nhìn chiếc trực thăng đó.

Bầu trời xanh thẳm.

Mây trắng.

Cửa chiếc trực thăng bật mở.

Một cánh tay phi công mang găng da đặt lên tay vịn bằng vàng trên cánh cửa máy bay.

Các nữ sinh sững run, nước mắt lưng tròng đưa tay bịt miệng.

Trời đất ơi!

Họ biết đó là ai rồi!

Từ trong chiếc trực thăng một chàng trai bước ra, đầu đội chiếc mũ phi hành viên, mắt đeo kính đen, dáng người cao ráo thanh tú, chiếc cầm chẻ kiểu quý tộc châu Âu cao ngạo, tóc dài ngang vai được cột lại bằng dây lụa đen. Một người quản gia khắc khổ, tác phong cổ hủ, mặc quần áo kiểu Anh quốc cung kính theo sau chàng trai.

“Thiếu... gia...”

“Thiếu gia!”

“Thiếu gia...Thiếu gia...”

Đám nữ sinh trên sân trường bắt đầu gào lên! Họ không ghìm được nước mắt sung sướng trào ra nơi khóe mắt! Ba tháng trước Thiếu gia đi Mỹ, có tin là học kỳ này sẽ không quay về, nào ai hay, bọn họ không ngờ lại có thể nhìn thấy Thiếu gia!

Chàng trai vừa đi vừa tháo găng tay da, quần gia cung kính đón lấy. Chàng trai bỏ chiếc mũ phi hành viên và chiếc kính đen, quần gia theo bước đón lấy. Chàng trai cao ngạo tuấn tú như thần Mặt Trời Apollo, trái tim các nữ sinh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, giọng họ the thé gọi theo từng bước chân của chàng trai đang đi về phía họ.

Như nước biển phân đôi, đám đông tự động dạt sang hai bên nhường đường cho chàng trai.

Đôi mắt ngạo mạn.

Đáy mắt ẩn hiện ánh sáng màu xanh ngọc.

Đi giữa đám đông, nét mặt chàng trai không hề biểu hiện gì cứ lặng lẽ tiến về phía trước; chẳng ai dám lên tiếng chào hỏi, tiếng gọi của các nữ sinh dâng lên trong lồng ngực nhưng chẳng ai dám bật thành tiếng.

Không khí trở nên ngọt ngào.

Hơi thở của chàng trai cao ngạo kè bên.

Chàng trai thẳng tiến tới trước mặt một nữ sinh.

Dừng lại.

Cúi đầu nhìn cô bé.

Ánh sáng xanh màu ngọc từ đáy mắt lóe sáng.

Giữa hàng trăm ánh mắt kinh ngạc thán phục của đám đông, chàng trai nhẹ cúi người kéo tay phải Doãn Hạ Mạt lên, đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô bé.

Nụ hôn lành lạnh.

Tay Doãn Hạ Mạt được nắm trong bàn tay lạnh giá của chàng trai, cô bé ngẩng đầu, nở nụ cười rạng rỡ.

Trường Thánh Huy trong giây phút này, mọi ánh mắt đều tập trung lên người Thiếu gia, ngay đến cả đám mây trắng tinh khôi, và cả ánh mặt trời đẹp long lanh cũng tụ họp nơi khoảng trời có Thiếu gia. Không ai còn nhớ.

Trên sân khấu sân trường vẫn còn có một người đang hát.

Giọt sương mai.

Chiếc micro màu bạc.

Lạc Hi lặng lẽ đàn hát với chiếc guitar, tiếng hát mềm mại mê ly, bỗng bênh trong thế giới vắng vẻ cô độc. Nếu có ai đó nhìn Lạc Hi chắc hẳn sẽ giật mình phát hiện ra khoảng khắc này hẳn đẹp một cách ma quái. Bởi vì, lúc này hẳn đang cảm thấy tổn thương vì không ai chú ý đến mình, thế nên cái đẹp của hắn càng thêm phần ma quái, phình lên hung hăng hơn, dữ tợn hơn.

***

Trên bàn ăn bày rất nhiều món ăn, mẹ tự tay nấu gần như tất tần tật những món sở trường của mình, thức ăn đủ dư tám, chín người ăn, thế nhưng mẹ vẫn không yên tâm, lúc nhìn bố, lúc lại ngó qua Hạ Mạt và Âu Thần.

Phòng ăn rất nhỏ.

Âu Thần im lặng ăn cơm, anh ăn rất ít. Trước sự yên lặng của anh, mọi người tự dưng cũng trở nên yên lặng. Lúc đầu bố còn cười nói vài tiếng chào đón, Âu Thần cũng lễ phép cười đáp lại. Sau đó, cái khí chất ngạo mạn tôn quý của anh và người quản gia đứng sau một cung hai kính khiến nụ cười của bố trở nên gượng gạo. Tiểu Trùng cúi đầu ăn cơm rất ngoan. Lạc Hi cũng lặng yên ăn cơm, hẳn làm lý tới mức hình như Âu Thần vốn dĩ không tồn tại.

Không khí có vẻ kỳ dị.

Hạ Mạt gấp cánh gà bỏ vào bát Tiểu Trùng, nói: “Ăn nhiều lên, buổi tối không được về khuya nhé”.

“Vâng, cảm ơn chị!”

Tiểu Trùng ngẩng đầu nhìn cô bé cười.

Tự dưng sống lưng Âu Thần hơi cứng lại, anh từ từ buông đũa xuống, người quản gia sau lưng cung kính đưa chiếc khăn sạch ra phía trước, Âu Thần cầm chiếc khăn lau miệng.

“Ăn xong rồi à?”

Hạ Mạt nhìn, nói.

Âu Thần gật đầu.

“Không được đâu, anh ăn ít quá”. Cô bé gấp một chiếc cánh gà trong đĩa bỏ vào bát Âu Thần, “Ăn thêm chút nữa đi, đây là món tự tay mẹ nấu”.

Âu Thần nhìn cô bé.

Anh lại cầm đũa, từ từ ăn hết chiếc cánh gà, sau đó lấy khăn lau miệng, đứng dậy nói: “Mời mọi người cứ tự nhiên”.

Bố, mẹ vội vàng đứng lên, bố áy náy nói: “Thiếu gia, cơm canh đạm bạc chả có gì, mời cậu...”

“Bữa tối nay đồ ăn nhiều quá.”

Âu Thần nhạt nhẽo nói, ánh mắt trùm lên người Hạ Mạt. Anh quay người ra khỏi phòng ăn đi ra sân vườn, qua kính cửa sổ có thể nhìn thấy ánh trăng chiếu trên bóng Âu Thần đang chờ đợi. Bố, mẹ và Tiểu Trùng đều nhìn sang Hạ Mạt. Cô bé ngồi ăn từ tốn như không có chuyện gì. Ăn xong cô bé mới buông bát đũa và đi ra ngoài.

Lạc Hi nhếch mép cười mỉa nhìn Hạ Mạt.

Ánh trăng qua những kẽ hở lá cây anh đào chiếu xuống sân, sáng trong như mặt nước. Bạc đá xanh lạnh lạnh, Âu Thần ngồi lên chiếc

áo khoác của người quản gia, sợi dây lụa buộc trên mái tóc đen phát phơ trong gió đêm. Hình như anh đang suy nghĩ điều gì đó, cái kiêu hãnh thờ lạnh lùng, xa cách khiến người ta khó lòng gần gũi.

Hạ Mạt ngồi xuống bên Âu Thần.

Hai người ngồi yên lặng bên gốc anh đào dưới trăng.

Hạ Mạt đưa tay vòng qua ôm lấy cánh tay Âu Thần, nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt dịu dàng ấm áp, “Sao đột nhiên lại quay về vậy? Không phải đã nói còn phải đợi hơn một tháng nữa sao?”

“Hắn là ai vậy?”

Âu Thần hạ thấp giọng hỏi.

Cô bé mở to mắt ngạc nhiên, một lúc mới hiểu ra Âu Thần hỏi cái gì.

“Bố nhận nuôi hắn từ cô nhi viện, tên là Lạc Hi.”

“Sẽ ở đây bao lâu?”

“Không biết. Bố rất yêu hắn, có lẽ sẽ ở lâu.”

Âu Thần nhìn Hạ Mạt chăm chăm.

“Em thích hắn?”

“Không.”

“Em ghét hắn?”

“Không.” Cô bé cười cười.

Nụ cười đó một lần nữa khiến sống lưng Âu Thần trở nên cứng ngắt.

“Tại sao không kể cho anh nghe?”

Tiếng Âu Thần lạnh lùng.

“Người chẳng có can hệ gì sao lại phải kể cho anh hay.” Cô bé cười, đôi mắt trong veo liếc xéo Âu Thần. “Này, anh không phải vì lý do đặc biệt là hắn mới quay về đây chứ?” Đúng ra phải hơn một tháng nữa Âu Thần mới trở về, nhưng đột nhiên lại bay về, tối qua lúc nói chuyện điện thoại cũng đâu có nghe thấy anh nhắc tới chuyện này.

Trong bóng tối.

Âu Thần tự dưng đỏ mặt mắt tự nhiên.

Không muốn tiếp tục vấn đề này, Hạ Mạt uể oải ngáp một cái, nũng nịu hỏi: “Lần này về có đem quà gì cho em không?”

“Có.”

“Là gì vậy?” Hạ Mạt hiếu kỳ.

“Em nghĩ là gì nào?”

“Ồ... không nghĩ được...” Cô bé nghĩ ngợi, mắt chom chớp, cười, nói: “Là dây chuyền đúng không? Hay quần áo? Lâu rồi anh không tặng em búp bê”.

“Nếu thích ngày mai anh sẽ cho người dẫn em đi mua.” Âu Thần âu yếm nhìn Hạ Mạt.

“Thôi khỏi.”

Cô bé lắc đầu. Quần áo, nữ trang đắt tiền Âu Thần tặng trước đây cô bé chẳng bao giờ dùng đến, những thứ xa hoa đắt tiền đó không

thích hợp với cô bé. Chỉ là nếu không tỏ ra thích thú hiếu kỳ với những món quà đó thì anh sẽ không vui.

Một chiếc hộp màu xanh lục tinh xảo.

Bề mặt được khảm nạm đá quý màu xanh óng ánh.

Dưới ánh trăng.

Trong chiếc hộp có một sợi ren lụa viền hoa màu xanh, rất dài,

đường nét hoa văn rất đẹp, gió thổi, sợi ren lụa nhẹ nhàng bay.

Hạ Mạt ngạc nhiên, hiếu kỳ quẩn sợi ren lụa giữa ngón tay, “Ồ, là ren lụa đây mà!”

“Thích không?”

“Nhưng cái này dùng để làm gì?”

Âu Thần lấy sợi ren lụa màu xanh trong tay cô bé, cúi người xuống, ngón tay vuốt qua mái tóc dài dày như rong biển của cô bé rồi quẩn sợi ren màu xanh hoa văn hoa lệ đó lên mái tóc cô bé.

“Sau này, ngày nào em cũng buộc tóc bằng sợi ren này nhé.”

Âu Thần nói với Hạ Mạt.

Hạ Mạt ngạc nhiên nhìn: “Để làm gì?”

“Chỉ ở trước mặt anh em mới được xõa tóc nhé”. Ngón tay Âu Thần vuốt nhẹ lên má Hạ Mạt, tiếng nói rất nhỏ.

“Vâng, anh cũng tai ngược thật...” Hạ Mạt thở dài, “Tối nào cũng thế, bất kể muộn đến mấy cũng bắt em nghe điện thoại, ngày nào cũng bắt bác tài Giang đi theo em cách có vài bước chân. Giờ đến tóc cũng quản lý em sao?”

Cầm Âu Thần thoáng hiện nét ngạo nghễ.

“Em là của anh.”

Hạ Mạt ngược nhìn Âu Thần.

Thoáng chốc đã bốn năm rồi. Từ lần đầu tiên gặp Âu Thần, tới lúc anh yêu cô bé đã có biết bao nhiêu chuyện xảy ra, vậy mà Âu Thần hầu như chẳng có chút gì thay đổi. Vẫn hết như năm đó khi cô bé còn là con nít trong biệt thự nhà họ Âu, Âu Thần lúc đó mười bốn tuổi, anh tú, lạnh lùng và ngang ngược đang bắn cung trên thảm cỏ trong vườn hoa.

Không đợi cô bé trả lời, Âu Thần quay đầu nhìn Hạ Mạt. Trong ánh đêm, đáy mắt cô bé đầy tình cảm phức tạp, cô bé cứ nhìn như vậy khiến sống lưng Âu Thần dần dần lại trở nên cứng ngắc, nói cho cùng anh vẫn là kẻ lạnh lùng, ngang bướng, cố chấp.

“Sao vậy, chẳng lẽ đúng là em đã thích cái thằng Lạc Hi gì đó sao, vì thế...”

“Người em yêu là anh.”

Hạ Mạt cắt ngang, đôi mắt lạnh lẽ.

Âu Thần nín thở, niềm khoan khoái thích thú rộn rạo trong lòng, thái độ ương ngạnh nhưng vẫn giữ trên môi khiến nụ cười mang tính trẻ con đặc biệt khác thường của Âu Thần. Trước nụ cười đó của Âu Thần, Hạ Mạt vốn đang tức giận bất giác cũng không thể không cười trừ thỏa hiệp.

Cô bé thở dài dựa sát vai Âu Thần, nhẹ nhàng nói: “Em sẽ buộc sợi ren lụa đó hằng ngày... Nhưng, anh phải tin em, được không?”.

Bằng không thì, cô bé sẽ không thở nổi trước sự ngang ngược và sự căng thẳng quá mức của Âu Thần.

Âu Thần đưa tay ôm trọn cô bé vào lòng.

Dưới ánh trăng sáng thuần khiết, bóng hai người nghiêng nghiêng trên bệ đá xanh lạnh lạnh.

Một lúc lâu.

Trong sắc đêm, Âu Thần hỏi nhỏ: “Hồi này có chuyện gì cần anh giúp đỡ xử lý không?”.

Hạ Mạt lắc đầu: “Không có”.

“...”

“À, đúng rồi, em có thể nhờ anh một việc được không?” Đột nhiên cô bé nghĩ ra.

“Được.”

“Sau này đừng đến nhà em nữa.”

Âu Thần đẩy cô bé ra, gương mặt trở nên lạnh lùng. Cô bé kéo cánh tay anh, nhìn nét mặt anh thay đổi, bất giác cô bé bật cười.

“Này, vừa nói đụng đến anh bộ dạng sao đã lại như cũ vậy, chưa gì đã giận.” Cô bé tinh nghịch nói: “Đã biết là em rất ghét anh như vậy mà”.

Âu Thần lạnh lùng nhìn cô bé.

“Anh cũng biết đấy, lần nào anh tới chơi, bố mẹ và Tiểu Trùng đều rất gượng gạo lúng túng, không khí cũng vô cùng mất tự nhiên. Anh ý à, xuất hiện trong nhà em thật chẳng hợp chút nào... Sau này chúng mình có thể hẹn nhau ra ngoài chơi.”

Cô bé kề sát khuôn mặt Âu Thần, “Này, nếu anh mà nổi nóng, em cũng sẽ nóng theo đó”.

Giọng nói của cô bé nửa như pha trò nửa như uy hiếp.

Ánh trăng trong như nước.

Trong sắc đêm cành lá cây anh đào đung đưa.

Âu Thần đứng dậy nói với cô bé: “Anh có thể đáp ứng nhưng trong vòng một tháng tới, ngày nào em cũng phải ăn trưa cùng anh. Anh sẽ bảo tài xế tới đón em”.

Nói đoạn, Âu Thần bước ra khỏi vườn.

Bên ngoài vườn, bác tài đã nổ máy, người quản gia đứng cạnh xe cung kính mở cửa cho Âu Thần.

Sắc đêm sẫm dần.

Hạ Mạt ngồi trên bệ đá ôm đầu gối ngẩn ngơ, dáng hình bé nhỏ xinh xắn in trên mặt đất bé tí teo, sợi ren lụa xanh trong tay cô bé bay bay.

Một dáng người đi đến, bóng người từ từ trùm lên người cô bé.

Hạ Mạt biết đó là Lạc Hi.

Bởi vì trên người hắn luôn mang mùi của sương.

“Hóa ra em với tôi cũng thuộc một loại người.”

Lạc Hi từ trên cao nhìn xuống, chút tà ý trong nụ cười, đẹp mà kỳ dị. Hạ Mạt không nhìn hắn, vẫn tiếp tục ngây người như thể lúc này ngồi ngây người là thú vui lớn nhất của cô bé.

Rất lâu sau cô bé mới lạnh nhạt nói: “Không sai, vì thế tránh xa tôi ra một chút”.

Trên đường, trong màn đêm, chiếc Bentley màu đen lao vun vút.

“Thiếu gia, cậu có nói cho tiểu thư Doãn sơi ren lựa đó chính tay cậu đan mắt một tuần không!” Quản gia Thẩm ngồi đằng trước quay đầu lại, gương mặt khổ sở trông rất giống con gà mái, khác hẳn với bộ dạng xuất hiện trước mặt người ngoài.

Âu Thần trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cậu không thể như thế được, Thiếu gia à, yêu một người con gái thì phải thể hiện cho rõ, phải bày tỏ rõ cho cô ấy nghe, dùng những lời ngọt ngào lay động cô ấy. Cậu lúc nào cũng mặt lạnh thế kia, biết bao nhiêu tâm tư suy nghĩ về tiểu thư Doãn như thế mà không nói ra cho cô ấy hay, tiểu thư Doãn làm sao có thể hiểu được chứ?!” Quản gia Thẩm vẫn nói lời thôi dài dòng, “Cái kim cài ngực bằng đá quý lần trước cũng chính tay cậu chế tác chạm khắc, nhưng mà Tiểu thư Doãn chẳng đeo lấy một ngày, sao cậu lại...”.

Trong mắt Âu Thần thoáng vẻ không vui.

Quản gia Thẩm ho khan, ử dột im lặng.

Kính cửa xe từ từ hạ xuống, gió đêm thổi vào, ngón tay Âu Thần đưa lên chống thái dương. Đôi mắt của cô bé giống như nước biển khẽ lay động, lúc thì nũng nịu, lúc thì dịu dàng, lúc lại làm lý lạnh lùng. Cô bé lúc nào cũng xinh đẹp đáng yêu, nhất là những khi xõa mái tóc dài.

Vì thế, cô bé cần phải cột tóc lại.

Âu Thần khép chặt mi.

Quản gia Thẩm ngồi đằng trước tự nhiên rùng mình.

***

Bãi đỗ xe trước cổng trường Thánh Huy đổ đầy xe xịn với đủ các nhãn hiệu nổi tiếng. Từ khi Âu Thần trở về, những công tử, tiểu thư các gia đình khá giả lúc trước rất ít khi lên lớp, chỉ ở nhà tiếp thu những bài học tinh anh giờ cũng đua nhau tới trường. Trường Thánh Huy lúc này biến thành một học viện quý tộc giống như trong phim hoạt hình. Ngày ngày, ánh mắt học sinh các gia đình gia cảnh tầm tầm đều hướng về đám công tử, tiểu thư quần áo diêm dúa phô trương, xa xỉ lãng phí mà thấy hoa hết cả mắt.

Nhưng để được tôn xưng là “Thiếu gia” trong trường Thánh Huy này chỉ có một mình Âu Thần.

Đám công tử, tiểu thư nhà giàu khác ngày nào cũng theo sau Âu Thần, cũng ăn cơm trong căng tin nhà trường, cũng đọc sách trong thư viện trường, luyện kiếm trong phòng tập của trường, bơi trong bể bơi trong trường. Trong cái đám công tử, tiểu thư rầm rộ ấy chỉ có một người có thể gần gũi, thân mật được với Thiếu gia.

Đó là Doãn Hạ Mạt.

Chỉ có cô bé mới có thể sánh vai đi bên cạnh Thiếu gia, nghe anh ta nói chuyện, giúp anh ta lấy quần áo. Tất nhiên vì cô bé là bạn gái của Thiếu gia, từ bốn năm trước, Thiếu gia mười bốn tuổi đã tuyên bố vị trí đặc biệt này của cô bé.

“Thiếu gia cái con khỉ gì!”

Trên sân trường, mấy nữ sinh bịt miệng cứng đờ người, kinh hãi dúm lại với nhau nhìn chị cả của chúng bị mấy nhóc vệ sĩ đánh. Lẽ ra bọn con gái phải xông vào hỗ trợ cho con bé kia nhưng lại không dám. Nữ sinh tóc ngắn mặt mũi sưng vù, trông còn thảm hại hơn con mập bị nó đánh hôm trước, thế mà con bé tóc ngắn vẫn liều mạng đánh trả, mồm miệng không ngừng chửi rửa loạn xạ.

“Tao chửi con bạn gái nó thì đã sao?! Lần sau tao mà nhìn thấy Doãn Hạ Mạt tao sẽ đập chết nó!... Đánh tao không chết, sau này tao sẽ cho chúng mày chết hết!”. Con bé tóc ngắn tức tối chửi, một nhóc vệ sĩ tóm tóc nó, tát lấy tát để lên mặt con bé, miệng con bé bật máu.

Một thằng con trai thanh tú vẫy tay.

Đám vệ sĩ vội vàng chạy lại.

Thằng con trai thanh tú đó nói: “Bịt miệng nó lại”.

“Vâng!”

Mấy miếng băng dính lớn đập mạnh vào miệng con bé tóc ngắn, nó ra sức giãy giụa, nét mặt căm hờn, con bé lại tiếp tục bị đánh, tiếng chửi rửa không thoát ra được. Bọn học sinh đứng nhìn từ xa, nghe nói nguyên nhân con bé tóc ngắn bị đánh là do nó dám bắt nạt bạn gái của Thiếu gia, thế nên chả đứa nào dám đến gần.

“Nó đâu có bắt nạt tôi.”

Một giọng nói lạnh lùng phát ra.

Đám học sinh nhìn lại, phát hiện không biết từ bao giờ Thiếu gia đã đi đến, Hạ Mạt đứng bên cạnh, người quản gia và mấy công tử, tiểu thư đứng đằng sau. Đám học sinh không dám ngáng trước mặt Thiếu gia, lập tức dẫn ra nhường đường. Thằng con trai thanh tú nhìn thấy Thiếu gia vội vàng chạy lại, mặt vẫn còn hầm hầm tức tối nói:

“Anh, cái con láo toét này lúc trước dám bắt nạt chị Doãn!”

Đôi mắt Âu Thần lúc đó lạnh lùng.

“Nó đâu có bắt nạt tôi”, Hạ Mạt lặp lại một lần nữa.

“Nhưng em nghe nói...”. Thằng con trai thanh tú hơi cuống.

“Cậu nghe lầm rồi.”

Hạ Mạt không thèm để ý tới hắn, cô bé đi tới chỗ con bé tóc ngắn,

mấy nhóc vệ sĩ mặt hầm hầm hung dữ, không thấy cô bé nói gì, bọn họ không biết nên phản ứng thế nào. Cô bé ngồi xuống, kéo “xoẹt” miếng băng dính ra khỏi mặt con bé tóc ngắn, bình tĩnh nhìn vào đôi mắt đang căm hờn của con bé tóc ngắn kia.

“Bạn đi đi.”

Cô bé nói với con bé tóc ngắn.

“Doãn Hạ Mạt! Tao sẽ giết chết mày!”. Con bé tóc ngắn miệng dính đầy máu, ánh mắt đầy căm hờn, bị áp bức và lảng nhục khiến nó tức phát run, toàn thân run lẩy bẩy.

Doãn Hạ Mạt cười.

“Này, những người đánh bạn đâu phải là tôi.” Cô bé nhếch môi, nụ cười nhạt nhẽo, “Đừng nên giống lũ chó cắn bừa. Người ta đánh bạn là vì bạn mắc nợ Thiếu gia, chả liên quan đến tôi. Trên thế gian này có người tốt với bạn, có người hại bạn, những người lấy lòng bạn không dám cứu bạn, tôi cứu bạn, bạn nên cảm ơn tôi thế mới phải”.

Con bé tóc ngắn ngơ ngác không biết nói gì.

Doãn Hạ Mạt đứng dậy quay lại bên Âu Thần, thằng con trai gương mặt thanh tú cũng đang ngẩn người nhìn cô bé không biết phải làm sao. Cô bé không nói gì, cầm lấy ngón tay Âu Thần lắc lắc. Âu Thần nắm lấy tay cô bé, thừa biết cô bé đã không còn kiên nhẫn.

“Anh.” Thằng con trai thanh tú đôi chút lo lắng do dự.

Tiếng Âu Thần lạnh lùng xa lạ: “Tổng Nhã Dân, sau này hãy gọi tên tôi, tôi không có anh em với cậu”.

Đằng sau có tiếng cười khúc khích, đám công tử, tiểu thư kia nhìn Nhã Dân bằng con mắt khinh rẻ, nhà họ Tống là loại có máu mặt trong giới chính trị, đáng tiếc, với Thiếu gia, cái kiêu thể hiện này chưa chắc được hoan nghênh.

Nhã Dân mặt đỏ bừng nói: “Xin lỗi, anh... à không, Thiếu gia, có phải tôi đã gây tổn thất cho cậu...”

Âu Thần vỗ nhẹ vai hắn.

Khi đó Nhã Dân mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chị Doãn, tôi là Nhã Dân học khối một cấp sơ trung, Thiếu gia là bậc đàn anh tôi sùng kính nhất, sau này chị Doãn cũng sẽ là người chị trong trường tôi sùng kính nhất!” Nụ cười trên gương mặt hắn ngây thơ trong sáng biết bao.

Đằng kia, con bé tóc ngắn đưa chân đạp mấy đứa con gái cùng lớp đang vây chặt nó, la hét chửi nhát gan vô dụng, nó gào to về phía sau Doãn Hạ Mạt đang bỏ đi:

“Doãn Hạ Mạt!”

Doãn Hạ Mạt quay đầu.

“Tên tao là Phương Cẩm Hoa! Mày hãy nhớ lấy! Sau này tao sẽ trút những đòn đau nhức nhối ngày hôm nay trả lại hết cho mày!” Nó gào to khản cả tiếng.

Hạ Mạt chẳng còn hứng thú đâu mà nhìn nó.

Âu Thần chau mày.

Nhưng từ hôm đó trở đi, Hạ Mạt không còn thấy con bé tên Phương Cẩm Hoa ấy ở trường nữa. Có tin đồn nó đã chuyển trường, cũng có tin đồn nó bị nhà trường đuổi học, tin đồn nhiều nhất là Thiếu gia đã dùng đến chiêu gì đó khiến Phương Cẩm Hoa không thể xuất hiện trước mặt Doãn Hạ Mạt nữa.

Thiếu gia trở lại trường Thánh Huy làm cho tiếng tăm của Lạc Hi ít nhiều bị ảnh hưởng. Cái đẹp của Lạc Hi, cái dịu dàng ấm áp của Lạc Hi ở Thiếu gia không có. Nhưng sự tôn quý và cuộc sống của Thiếu gia thì Lạc Hi khó mà với tới. Các nữ sinh có thể đến gần Lạc Hi, còn như Thiếu gia thì chẳng có cách nào tiếp cận nổi. Thiếu gia giống như một ngôi sao xa xăm nhất trong màn đêm đen tỏa ánh sáng giá lạnh. Ngôi sao ấy càng khiến người ta mãi miết chăm chú hướng về nó nhiều hơn vì họ thừa biết họ không thể với tới được. Và thế là trong ảo tưởng của các nữ sinh, Lạc Hi trở thành cái đẹp có thể có quyền được mơ mộng.

Đáng tiếc, điều họ mơ mộng ấy chẳng mấy chốc bị đốn chặt tàn nhẫn. Khi chuyện xảy ra, Doãn Hạ Mạt đang dựa người vào chiếc Lincoln, tai đeo headphone nghe nhạc, chiếc khăn cầm trong tay, cô bé nhìn theo Âu Thần đang chạy bộ quanh hồ.

Tất cả mọi chuyện sau này cô bé mới được nghe kể lại.

Nghe nói hôm đó, sau khi nghi thức chào cờ kết thúc, như thường lệ, Lạc Hi lên sân khấu biểu diễn đệm đàn guitar và hát, bọn học sinh phía dưới say mê đắm chìm thường thức. Đột nhiên một người trong đám đông đi ra bước lên sân khấu, trợn mắt kinh ngạc nhìn Lạc Hi.

“Mày là Lạc Hi?”

“Không phải mày đang ngồi tù sao? Được thả lúc nào vậy?”

Người đó kinh ngạc hỏi.

Hai câu hỏi này.

Hai câu hỏi này qua chiếc micro trên sân khấu được phóng to hơn, âm âm khuếch đại qua những thùng loa xung quanh sân trường.

Phút chốc dưới sân khấu trở nên ồn ào hỗn độn.

Thì ra Lạc Hi xuất thân từ cô nhi viện, hình như mẹ của hần là kỹ nữ, vì quá nghèo mà bỏ rơi hần. Từ nhỏ hần được nhiều người nhận nuôi nhưng đều bị trả lại cô nhi viện vì hần có những hành vi không đàng hoàng. Lần đó hần được nhà họ Tống có tiếng trong giới chính trị nhận nuôi, thế nhưng hần lại ăn cắp trang sức của Tống phu nhân, bị cảnh sát bắt giam.

Học sinh trường Thánh Huy đều kinh hãi.

Thậm chí có mấy nữ sinh còn ngất luôn.

Đám nữ sinh không sao chịu nổi chàng hoàng tử ưu tú trong trái tim mình lại có lý lịch như nhớp đến vậy.

Mặt trời chiếu xuyên qua tấm kính, chiếu vào trong căng tin. Tuy

được gọi là căng tin nhà trường, nhưng ở đây được bày trí rất đẹp và sạch sẽ, đồ ăn cũng rất ngon.

Hạ Mạt cúi đầu buồn bã lật cuốn tạp chí.

Âu Thần lặng lẽ uống trà.

Ánh mắt đăm công tử, tiểu thư đổ dồn nhìn Nhã Dân.

“Trông thằng đó đâu có giống thế đâu, đúng không?” Mặt Nhã Dân vẻ như đau khổ. “Hồi nó mới đến nhà tôi, tôi rất thích nó, cả ngày chạy theo nó gọi “anh trai” này “anh trai” nọ. Bố mẹ tôi cũng rất yêu hắn. Nhưng sau đó chúng tôi bắt đầu phát hiện ra mọi thứ ở hắn đều là giả dối. Hắn đâu có yêu thương gì gia đình tôi, quần áo mới mẹ tôi mua cho hắn, hắn đều cắt vụn ra rồi quăng vào thùng rác.”

“Ôi trời...”

Một tràng giọng kéo dài.

Hạ Mạt bắt chọt chau mày.

“Sau này chúng tôi phát hiện ra hắn lấy cắp đồ! Lúc đầu là một vài món đồ cũ nhỏ nhỏ, chiếc bút hàng hiệu của bố tôi, tiếp đó là đồ trang sức đắt tiền của mẹ tôi, lại còn mò mẫm chôm luôn cả tiền tiêu vặt của tôi.” Nhã Dân sắc mặt buồn bã nói: “Lúc đầu mẹ tính đem trả hắn về cô nhi viện xong lại thôi vì còn thương hại hắn. Vậy mà hắn không biết điều, vẫn là kẻ xấu xa bại hoại, hắn lấy cắp sợi dây chuyền cưới của mẹ tôi!”

“Hả...”

Tiếng kêu kinh ngạc to hơn.

“Vớ mẹ tôi, sợi dây chuyền cưới rất quan trọng, không còn cách nào khác, mẹ tôi đành phải mời cảnh sát tới điều tra. Rốt cuộc Lạc Hi bị bắt nhốt trong tù dành cho trẻ vị thành niên.” Nhã Dân vò đầu, “Tôi đã quá mất bình tĩnh, lẽ ra không nên nói chuyện của Lạc Hi trước mặt mọi người trong trường. Lúc đó tôi quá kinh ngạc vì vẫn cứ nghĩ là hắn đang bị nhốt trong tù cơ. Ai ngờ lại gặp hắn ở đây”. Nghe Nhã Dân nói xong, đám công tử, tiểu thư vội vàng mồm năm miệng mười sôi nổi bàn tán:

“Này, nghe nói bọn người lớn lên trong cô nhi viện lòng dạ rất đen tối!”

“Bọn nó vốn dĩ là thứ rác rưởi mới bị nhốt tống vào cô nhi viện.”

“Tiếc thật đấy, thằng Lạc Hi đó nhìn đẹp như chàng hoàng tử trong truyện tranh không ngờ lại tởm đến thế. Chả trách mẹ tớ hay bảo không muốn tớ kết giao với loại người này. Sợ muốn chết luôn!”

“Thằng đó nhìn đâu có giống vậy!”

“Nếu vừa mới gặp mà biết là thằng trộm cắp thì ai còn nhận nuôi nó làm gì? Bọn cùng đình khi muốn leo lên trên chúng thường giả như ngoan ngoan, ưu tú. Trái Đất vốn là như vậy.”

“Có lý!”

Ngón tay Doãn Hạ Mạt nắm chặt lại trên trang giấy, cô bé chau mày, gập cuốn tạp chí lại, thu dọn đồ dùng của mình. Khi Hạ Mạt đứng lên, bọn công tử, tiểu thư đang bàn luận sôi nổi đều ngưng lại,

ngơ ngác nhìn cô bé.

“Các cậu cứ tiếp tục đi, tôi có chuyện đi trước.”

Cô bé kéo ghế, bỏ đi.

Âu Thần kéo mạnh tay Hạ Mạt lại. Anh đứng dậy nhìn Hạ Mạt chăm chăm, đôi mắt xanh như muốn nói mình rất khó chịu, “Bọn họ nói về Lạc Hi, không liên quan gì đến em”.

“Em đâu có liên quan gì đến hắn.” Cô bé cười nhạt, “Chỉ là đến giờ em phải đi làm thêm”.

“Anh đưa em đi.”

“Không cần, con nhè nghèo tới quán ăn nhanh làm thêm mà đi ngồi xe xịn không hay cho lắm.” Cô bé nhẹ nhàng gỡ tay Âu Thần ra, không quay đầu lại bước ra khỏi căng tin trường. Ngoài đường trời rực nắng.

Âu Thần dõi theo cô bé.

Chẳng bao lâu sau anh cũng lạnh lùng bỏ đi.

Để lại đám công tử, tiểu thư lúng túng nhìn nhau.

***

Màn đêm buông xuống, khi những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, Hạ Mạt trở về nhà. Cô bé mang theo một túi cánh gà chiên để mọi người cùng ăn, nhưng vừa bước vào phòng khách, ngay lập tức cô bé cảm nhận thấy không khí ngột ngạt trong nhà. Bố đang hút thuốc không ngơi, thân hình mập mạp đi đi lại lại trước màn hình ti vi. Mẹ ngồi trầm ngâm im lặng trên sofa. Tiểu Trùng vừa nhìn thấy Hạ Mạt về vội vàng úp mặt quay lưng lại với cô bé, quần áo trên người lấm lem như vừa mới đánh nhau.

“Có chuyện gì vậy?”

Cô bé đặt túi cánh gà lên bàn, thăm đoán những nguyên nhân xảy ra chuyện.

Mẹ nhìn Hạ Mạt.

Bố cũng không nói gì hít mạnh hơi thuốc.

Hạ Mạt đến bên Tiểu Trùng, quay mặt nó lại, một vết tím đen to tướng trên trán, mắt cũng bị sưng húp, chỗ tím trên mắt trũng xuống.

“Em đánh nhau hả?!”

Hạ Mạt vừa lo lắng vừa tức giận, đưa tay lên thiếu chút nữa bạt Tiểu Trùng một cái. Tiểu Trùng rụt cổ lại nhìn chị, nước mắt tuôn trào. Hạ Mạt đau lòng nghiêng răng thu tay lại, giọng tức tối hỏi:

“Sao lại đánh nhau?!”

Tiểu Trùng đột nhiên lại cảm thấy quá tủi thân, nó khóc càng to hơn:

“Bọn chúng nói anh Lạc Hi là thằng ăn cắp... hu hu... em thích anh Lạc Hi... anh Lạc Hi không phải là thằng ăn cắp... bọn chúng đều là lũ xấu xa... anh Lạc Hi là người tốt... anh Lạc Hi không phải là kẻ trộm...”

Hạ Mạt nhíu mày, nỗi chua xót ghen ghét đổ kị trào lên trong lòng, tiếng khóc của Tiểu Trùng khiến Hạ Mạt đau thắt lòng, cô bé không chịu nổi ôm chặt Tiểu Trùng vào lòng, nhẹ nhàng nựng nó:

“Ngoan nào, Tiểu Trùng không khóc... đó là những đứa xấu xa, em đừng để ý đến chúng... chỉ có lũ xấu xa mới đi nói xấu người khác, em không nên tức giận... Ngoan nào, không khóc.. em còn khóc... còn khóc nữa... chị sẽ khóc theo đó...”. Nhìn nước mắt ảm ức của Tiểu Trùng, mắt Hạ Mạt cũng đỏ lên. Từ nhỏ tới lớn, cô bé vẫn thường đau lòng nhất là những lúc đứa em trai yêu thương duy nhất này gặp phải chuyện không hay.

Tiểu Trùng dùng tay quệt qua quệt lại nước mắt trên mặt, nó ngẩng đầu lên:

“Chị, anh Lạc Hi không phải là kẻ trộm...”

“Ừ, anh ấy không phải là kẻ trộm, đương nhiên là chị phải tin Tiểu Trùng rồi...”

Hạ Mạt dịu dàng giúp Tiểu Trùng lau nước mắt.

Bố nhìn hai chị em lặng lẽ thờ dài, khuôn mặt mập mạp của bố âm u ảm đạm, rồi đi đi lại lại trong phòng khách đốt hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác.

Muôn vàn vì sao lấp lánh.

Trong vườn, dưới gốc cây anh đào.

Lạc Hi ôm gối ngồi trên bệ đá xanh, trông hần như đứa trẻ lạc đường lặng lẽ cô độc, gió đêm thổi tung mái tóc đen như ngọc.

Tiếng Lạc Hi thảng thốt như sương đêm:

“Em vui chứ?”

Hạ Mạt ngồi xuống, chuyển chậu cây lô hội qua chỗ có ánh sáng mặt trời, cây lô hội gặp ánh nắng mới có thể phát triển tươi tốt. Cô bé cố hết sức di chuyển chậu cây, tưới nước cho tới khi mặt đất ướt đầm. Xong xuôi, cô quay qua tưới cho cây hoa nguyệt quế.

“Bọn chúng bảo tôi là thằng ăn cắp, em có thể đuổi tôi đi khỏi nơi này được rồi đấy. Nhất định là em khoái chí lắm, đúng không?”

Bóng Lạc Hi nhòa trong đêm đen.

Hạ Mạt tưới hết cây trong vườn, cô bé vươn vai vặn người, ngáp nhẹ một cái, quay vào trong nhà.

***

Học sinh trường Thánh Huy đều cho là Lạc Hi sẽ không xuất hiện

nữa, nhưng, hắn vẫn đến trường, lên lớp đều đặn. Nụ cười trên môi Lạc Hi vẫn dịu dàng ấm áp. Đôi mắt vẫn đen lấp lánh, ánh mắt vẫn trong suốt lay động lòng người như thế.

Học sinh trong trường từ xa nhìn hắn thăm dò.

Lạ kỳ, giữa những lời đánh giá bình phẩm rợp trời đất, giữa những cái chỉ chỉ trỏ trỏ không thiện ý, Lạc Hi vẫn đẹp tinh khiết như chàng hoàng tử mang khí chất thiêng liêng trong vương quốc thần tiên, hình như con người hắn không thể khinh mạn được.

Dần dà, bắt đầu có người nghi ngờ chuyện ăn cắp kia chỉ là bịa đặt.

Lạc Hi xem ra đúng là chẳng giống vậy chút nào.

Hơn nữa cũng chẳng có gì để làm căn cứ xác thực.

Bọn nữ sinh lại bắt đầu gần gũi Lạc Hi thăm dò, cẩn thận từng ly từng tý nói chuyện với hắn. Là vì mọi chuyện đều không xác định được nên không khí trong trường có phần căng thẳng.

Sáng thứ Sáu.

Bất ngờ trên bảng thông báo ngoài sân trường có dán một mẫu báo đã ngã màu, trên mẫu báo đó có in một phần tin xã hội được người nào đó dùng bút mực đỏ đánh dấu khoanh tròn. Một năm trước, cảnh sát đã bắt giam một thiếu niên tên Lạc Hi vì nghi ngờ có liên can đến vụ trộm nhà dân, người phụ nữ họ Tống trong ảnh đã tự nhận trách nhiệm bản thân lơ là sơ ý tạo cơ hội cho tên trộm.

Học sinh trường Thánh Huy đứng đờ người, ngỡ ngàng kinh ngạc. Đám học sinh bu lại đông như kiến trước bảng thông báo, đứa nào đứa nào nãy ngây ngô há hốc mồm. Tới khi một người từ đám đông bước ra, đưa tay xé mẫu báo, vò nát vứt xuống đất!

Người đó là Lạc Hi.

Lạc Hi lạnh lùng nhìn những người đứng trước mặt, ánh mắt hắn sắc lạnh, giễu cợt thách thức, làn sương mù ma quái bao trùm lên toàn thân hắn.

Học sinh trường Thánh Huy ngỡ ngác trong thoáng giây.

Thế rồi không hiểu đứa nào đầu tiên gào lên, tiếng sau to hơn tiếng trước...

“Thằng trộm cắp!”

“Lạc Hi! Thằng trộm cắp! Thằng ăn trộm! Lạc Hi!”

“Thằng ăn trộm! Cút đi đi!...”

“Thằng ăn trộm!...”

Học sinh trường Thánh Huy chìm trong không khí phẫn nộ, trước bảng thông báo bọn họ vung những nắm đấm bao vây Lạc Hi.

Bong bóng mùa hè

Chương 3

Lạc Hi đã đánh người.

Một nam sinh xộc vào lớp hai khối một cấp cao trung, kích động tuyên bố tin hấn vừa mới xem đánh nhau về. Lạc Hi đã đánh nhau với đám học sinh chửi hấn là thằng ăn trộm, đòn ra khá mạnh làm mấy đứa bị thương. Sau đó Lạc Hi cùng mấy học sinh đánh nhau bị thầy giáo giữ lại đưa lên phòng Giám thị. Ở đó hấn đánh luôn cả thầy Trưởng ban Giám thị.

“Sao thế?!”

Bọn học sinh trong lớp hãi hùng.

Nam sinh kia lắc đầu chán nản, lúc đó hấn chỉ chen tới bên cửa sổ phòng Giám thị chứ không vào được bên trong nên không rõ tại sao Lạc Hi tự dưng lại quạ một đấm vào cằm thầy Trưởng ban Giám thị. Một học sinh đứng cạnh hấn thì thầm rằng thầy Trưởng ban Giám thị khi ấy hỏi gì đó có vẻ giống như đang phát âm hai từ “kỹ nữ”.

Hạ Mạt ngồi gần cuối lớp.

Cô bé đang ôn lại bài, tai đeo headphone để tiếng nhạc át tiếng ồn ào trong lớp học đi một chút. Cô bé cúi đầu đọc, trên trang sách những hàng những chữ chi chít, thời tiết quá nóng nực, những con chữ mờ mịt lung bùng bay loạn xạ trước mắt cô bé.

Tự dưng Hạ Mạt cảm thấy phiền toái.

Bọn học sinh trong lớp kinh hãi bàn tán, Lạc Hi ngụy trang quá khéo, trước đây họ vẫn luôn cho rằng Lạc Hi xuất thân lương thiện, mọi thứ ở hấn đều xuất sắc, có nghĩ cũng nghĩ không ra hấn là tên lưu manh chuyên trộm cắp. Một vài nữ sinh định biện hộ cho Lạc Hi, họ cho rằng có khi Lạc Hi bị oan, chưa chừng hấn bị học sinh khác đánh thì có. Nhưng đám học sinh lập tức nhao nhao giễu cợt họ, chửi mấy đứa con gái đó ngu si mê muội, Lạc Hi là đồ rác rưởi trộm cắp, tội danh đã được xác nhận. Mấy đứa con gái đó gục lên bàn khóc âm ỉ.

Hạ Mạt dán mắt vào bài học.

Tiếng nhạc âm âm, trong lớp học những âm thanh ồn ào đan xen nhau, ánh mắt cô bé càng lúc càng thờ ơ. Rốt cuộc Hạ Mạt cũng bỏ tai nghe ra, gấp sách “bụp” một cái rồi đứng lên.

Đúng lúc đó, cửa phòng học bị đẩy ra.

Tất cả học sinh trong lớp ngoái nhìn, một bé trai chạy vào, mặt đỏ phừng phừng giống như đang chịu sự uất ức nhưng vẫn rất đáng yêu. Bọn họ đều nhận ra đó là Tiểu Trùng, em trai của Hạ Mạt.

“Chị!”

Tiểu Trùng chạy như bay tới trước mặt Hạ Mạt, mắt rưng rưng, nó đang cố gắng ghìm không cho nước mắt chảy ra.

“Sao thế?”

Cô bé hỏi vội.

“Bố... bố đang ở trên phòng Giám thị...”

Tiểu Trùng nấc lên nghẹn ngào.

Phút chốc Hạ Mạt cứng đờ người.

Đám học sinh hiếu kỳ vây kín hành lang phòng Giám thị, đưa thì áp mặt lên kính cửa sổ, đưa thì ghé tai sát những kẽ hở, vừa nghe trộm nhìn trộm, vừa thích thú cùng nhau bàn tán. Những âm thanh khắc nghiệt từ trong phòng Giám thị truyền tới, tiếng thước quất, tiếng tay đập lên mặt bàn gầm lên giận dữ khiến học sinh đứng ngoài nghe phát khiếp, nhưng lại sung sướng vô cùng.

Đột nhiên, sau lưng họ bị gạt mạnh sang hai bên.

“Làm gì thế!”

Bọn học sinh đứng vây đằng trước tức tối đẩy lại, vị trí đứng lúc này bọn họ chen mãi mới được, không dễ để kẻ khác lấn át.

“Tránh ra!”

Tiếng một nữ sinh.

Đám học sinh đứng phía trước vội quay đầu lại, có đứa kêu nhỏ đó là bạn gái của Thiếu gia, hình như tên Doãn Hạ Mạt. Lập tức đám học sinh gượng gạo nhường đường cho cô bé. Tuy bị cô bé coi không ra thể thống gì, nhưng vì Thiếu gia đành phải nể mặt.

Hạ Mạt đẩy cửa phòng Giám thị.

Cô bé đứng trước cửa.

Tiểu Trùng đứng bên cạnh, nắm tay cô bé.

Phòng Giám thị bừa bộn như vừa bị cơn cuồng phong cuốn qua, giấy tờ bay loạn xạ, giáo án, khung kính, chậu hoa, bằng khen tứ tung dưới sàn. Mấy thầy giáo nghiêm giọng nạt nộ bọn học sinh đánh nhau đang nhút nhát nép mình nơi góc phòng. Thầy Trưởng ban Giám thị ngồi sau bàn làm việc đang ngửa đầu bịt mũi trông cực kỳ thảm thương, máu chảy từng giọt xuống bộ comple của thầy.

Ánh mặt trời rọi vào.

Lạc Hi mình đầy thương tích, chiếc áo sơ mi của hắn bị kéo rách lúc đánh nhau, miệng sưng húp, một vết máu nhỏ đã khô. Nhưng nhìn hắn vẫn đẹp lòng lộng lay động lòng người. Mái tóc như ngọc đen óng ánh trong ánh nắng mặt trời. Tuy nhiên nét mặt hắn đã mất đi vẻ dịu dàng lúc trước, khóe miệng dính đầy máu cong lên đầy khiêu khích giễu cợt. Mấy thầy giáo đang trách mắng răn dạy lũ học sinh đánh nhau, thỉnh thoảng lại trợn mắt tức tối nhìn về phía hắn, tuy

nhiên họ không dùng thước đánh vào đầu hấn giống như cách họ đang giáo dục mấy đứa học sinh đánh nhau kia.

Bởi vì có một người đang đứng bảo hộ trước mặt hấn.

Hạ Mạt nhìn thấy bố.

Giống con gà mẹ bảo vệ gà con, bố đứng chắn trước mặt Lạc Hi không ngừng khom người nói lời xin lỗi từng thầy giáo, khuôn mặt mập mạp ướt đầm mồ hôi. Mấy thầy giáo không thèm để ý, bố cũng làm như không biết, cứ thể liên tục cúi gập người, nụ cười chực sẵn trên gương mặt.

...

“Xin tha lỗi, Tiểu Hi cháu nó quá mạnh động”.

“Xin tha lỗi, thầy chủ nhiệm, về nhà nhất định tôi sẽ giáo dục Tiểu Hi, sau này cháu nó sẽ không đánh nhau nữa ạ”.

“Xin tha lỗi, tôi sẽ bồi thường đầy đủ tiền thuốc men cho những học sinh bị thương”.

“Xin tha lỗi, nhưng Tiểu Hi nhà chúng tôi nhất quyết không lấy trộm đồ, đó nhất định là sự hiểu lầm”.

...

Hạ Mạt nhìn bố cúi gập người tấp bật xoay quanh như chong chóng, cô bé mím chặt môi, bàn tay lạnh dần, lòng đau như có vô vàn mũi kim châm.

“Tôi có nói Lạc Hi là thằng ăn cắp sao?”

Thầy Trưởng ban Giám thị hằm hằm nạt nộ, tay đập mạnh lên mặt bàn.

Bố giật thót mình.

“Ờ báo trước đây đã được dán lên bảng thông báo, chuyện quá khứ đã quá rõ ràng! Lạc Hi không những không biết đường mà hối cải, ngược lại còn dám đánh nhau, thái độ này là gì vậy?! Đưa nó lên ban Giám thị hỏi rõ sự việc thì nó đánh luôn cả thầy!”

“Xin tha lỗi... xin tha lỗi...”

“Xin tha lỗi thì được ích gì?! Ông có biết nó không? Hình như ông cũng vừa mới nhận nuôi nó thì phải! Tại sao khi khai hồ sơ lý lịch ông không viết nó từng đi ăn trộm! Vậy là trong chuyện này ông đã lừa dối nhà trường!”

Bố ngớ người kinh hãi nhìn thầy Trưởng ban Giám thị.

Lạc Hi lạnh lùng đứng giữa phòng Giám thị, ánh nắng có vẻ lạnh lẽo, khóe môi ngạo nghễ mĩa mai của Lạc Hi từ từ biến thành băng giá.

Mồ hôi trên gương mặt bố nhỏ xuống mặt đất, mặt bố chuyển sang trắng bệch, bố lắp ba lắp bắp: “Nhưng, Tiểu Hi nhà chúng tôi đúng là không lấy trộm đồ... Nó không phải là đứa ăn cắp... Xin... xin các thầy điều tra cho... Xin nhà trường đừng để học sinh nói lung tung... Tiểu Hi không phải là đứa ăn cắp...”

“Điều tra là việc của cảnh sát!”, thầy Trưởng ban Giám thị đập bàn, “Chúng tôi chỉ phụ trách quản giáo học sinh!”.

“Nhưng...”

Bố luống cuống gạt mồ hôi trên trán không biết phải làm thế nào, càng lúc càng lấp bắp.

“Tiểu... Tiểu Hi nhà tôi... không... không phải là... không ăn cắp”.

“Bố!”

Hạ Mạt hít thật sâu, bước nhanh tới. Bố quay đầu lại nhìn cô bé, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

“Tiểu Mạt, họ nói Tiểu Hi...”

Cô bé bước tới trước mặt bố, kiễng chân, đưa khăn giấy lau mồ hôi trên mặt bố, cô bé mỉm cười, nói: “Vâng, con biết rồi. Bố, bố về trước đi, việc ở đây giao lại cho con xử lý được không?”.

Bố nhìn Hạ Mạt không yên tâm.

“Tiểu Mạt...”

Hạ Mạt mỉm cười, đôi mắt tràn đầy niềm tin và kiên định: “Bố, tình hình ở trường con rõ hơn bố. Bố về trước đi. Bố yên tâm, con biết cách giải quyết được chuyện này”.

Nói xong cô bé quay người về phía Tiểu Trùng đang đứng ở cửa, nói:

“Em về nhà cùng bố nhé”.

Tiểu Trùng không cần nghĩ ngợi gì gạt đầu, trong lòng nó, những lời chị nói nhất định là đúng nhất.

Tiểu Trùng và bố rời phòng Giám thị.

Phòng Giám thị trong ngoài hoàn toàn yên lặng.

Các thầy giáo, mấy thằng học sinh đánh nhau, thầy Trưởng ban Giám thị ngăn người nhìn Hạ Mạt, tất cả học sinh tụ tập ngoài hành lang cũng đều ngăn người nhìn Hạ Mạt. Chỉ có Lạc Hi quay đầu lạnh lùng nhìn Hạ Mạt đứng cạnh thăm dò.

Cô bé nở một nụ cười.

Nhưng lại không lên tiếng.

Trong đôi mắt trắng đen phân biệt rõ ràng, ánh mắt tĩnh lặng, lẳng lẽ nhìn thầy Trưởng ban Giám thị, cái thần khí kỳ dị trong đôi mắt ấy khiến thầy quên bém đang định nói gì. Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, không biết cô bé sẽ làm thế nào “giải quyết được chuyện này”.

Một lúc lâu sau.

Đoán chừng bố và Tiểu Trùng đã đi xa.

Hạ Mạt thẳng người, ánh mắt lạnh tanh, nụ cười trên gương mặt cô bé bất ngờ biến mất. Cô bé lạnh lùng đưa tay kéo tay phải của Lạc Hi, không nói một lời, cô bé lôi Lạc Hi bước nhanh về phía cửa bỏ ra ngoài.

“Này! Em đứng lại!”

Thầy Trưởng ban Giám thị cảm thấy mình như đang bị bỡn cợt.

Hạ Mạt quay đầu lại.

Cô bé cười nhạt, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt, “Sự thực không làm sáng tỏ được lại đi dung túng học sinh chửi người khác là kẻ ăn cắp, đó là cách vốn dĩ xưa nay thầy vẫn quản giáo học sinh chẳng?”

Thầy không đủ năng lực điều tra rõ sự thực thì để em đi điều tra cho. Chỉ là, nếu như thầy mà sai, tới lúc đó hy vọng thầy có thể vẫn đứng trên tinh thần giáo dục mà xin lỗi Lạc Hi”.

Hạ Mạt cúi gập người chào thầy Trưởng ban Giám thị.

Sau đó, cô bé kéo tay Lạc Hi qua cửa phòng Giám thị bỏ đi.

Yên lặng.

Yên lặng kỳ lạ.

Lặng yên như tờ.

Không ai dám thở.

Hạ Mạt kéo tay Lạc Hi.

Cô bé cứ kéo tay Lạc Hi như vậy mà bỏ đi.

Tay hai người nắm chặt lấy nhau, Lạc Hi bị Hạ Mạt kéo đi, ánh mắt cổ quái nhìn cô bé. Cô bé không nhìn hắn, chỉ nắm chặt tay hắn kéo đi thật nhanh qua đám đông đang vô cùng ngạc nhiên kinh hãi.

Sau nhiều năm, chuyện kể lại liên quan tới sự kiện này có nhiều kiểu.

Có người nói lúc đó ánh mặt trời rực rỡ xoay quanh người họ.

Có người nói Hạ Mạt kéo Lạc Hi đi thẳng ra ngoài cổng trường.

Có người nói bắt đầu từ ngày hôm đó, trường Thánh Huy ra quy định mới: Không cho phép học sinh nắm tay nhau trong trường.

***

Nhà họ Âu.

Bể bơi trong nhà sáng sủa gọn lóng lảnh.

Quản gia Thẩm cung kính cầm khăn bông đứng bên bể bơi, người hầu nữ yên lặng đứng đằng xa. Bữa điểm tâm trình bày tinh tế đẹp mắt đặt trên chiếc bàn tròn chạm hoa màu trắng. Mặt nước bể xanh trong dập dờn đung đưa, chàng trai nét mặt ưu tư đang bơi, những tia nước trong vát bắn tung tóe quanh thân hình rắn chắc, nước da mịn màng, mái tóc đen ướt lòa xòa trên trán và sau gáy anh.

Điện thoại treo trên tường trong phòng bể bơi reo vang.

Quản gia Thẩm nhận điện thoại, nói xong gác máy đi tới bên bể bơi, cúi người nói với chàng trai trong bể:

“Thiếu gia, tiểu thư Doãn tới”.

Nói rồi quản gia Thẩm sung sướng nghĩ rằng sẽ lại được thấy Thiếu gia vui lên. Lần nào Doãn Hạ Mạt chủ động tới tìm Thiếu gia cũng vậy, tuy Thiếu gia vẫn giữ vẻ ngoài lạnh nhạt khác người nhưng đôi mắt lại không giấu nổi niềm vui kiểu trẻ con.

Nhưng lần này.

Quản gia Thẩm rất ngạc nhiên thấy đôi mắt của Thiếu gia hôm nay lại chớp chớp, nét mặt khó coi, quai hàm bạnh ra. Thiếu gia nhảy lại

xuống bể bơi lặn một hơi xuống đáy, bọt nước bắn tứ tung, rất lâu Thiếu gia mới nổi lên.

Khi Doãn Hạ Mạt bước vào phòng bể bơi, Âu Thần mới từ dưới nước lên, chiếc quần bơi màu đen, nước đọng từng giọt từng giọt trên da thịt trắng ngần, nước từ mái tóc đen rỏ tong tong. Âu Thần không lau nước trên người, ngồi bên thành bể ngoái đầu nhìn cô bé, không nói gì lại quay đầu nhìn làn nước trong.

Âu Thần ngoác tay.

Quần gia vội vàng bảo người hầu gái đi chỗ khác, còn mình cung kính đặt chiếc khăn tắm cạnh Âu Thần rồi cũng lặng lẽ lui.

Mặt nước phản chiếu lên tường và trần nhà.

Ánh sáng lóng lánh.

Hạ Mạt đến bên Âu Thần, cúi người lấy chiếc khăn tắm, giữ ra. Cô bé ngồi xuống quần chiếc khăn quanh người Âu Thần. Âu Thần trầm ngâm không nói, hình như đang giận. Cô bé đưa khăn lau những giọt nước trên người Âu Thần, rồi đưa lên đầu mạnh tay lau tóc rối tung.

“Này!”

Giọng Âu Thần buồn bã xuyên qua chiếc khăn bông.

“Này cái gì!”, cô bé lau tóc Âu Thần rất mạnh như đang lau con chó con, “Lại dỗi em gì vậy, mặt xấu hoắc, nếu anh không thích nhìn em, sau này em sẽ không tới tìm anh nữa!”

Âu Thần giật mạnh chiếc khăn.

Quăng nó xuống thành bể, nheo mắt, ánh mắt xanh thẫm, anh nhìn cô bé chăm chăm, hàm dưới thít chặt.

Hạ Mạt dụi trán, “Anh đã biết cả rồi đúng không?”

Ánh mắt Âu Thần lạnh lùng.

Từ khi tận mắt nhìn thấy Lạc Hi ở nhà Hạ Mạt, Âu Thần đã có cảm giác bất ổn, hơi thở nguy hiểm phát tán quanh người Lạc Hi. Tuy Hạ Mạt đã nói chẳng để ý tới Lạc Hi, nhưng, Âu Thần vẫn không yên tâm. Vì cái thằng Lạc Hi đó, ở căng tin trường cô bé đã gỡ tay Âu Thần ra; vì cái thằng Lạc Hi đó, cô bé tính cách lý lợm thờ ơ lại dửng dưng xuất đầu lộ diện ở phòng Giám thị.

Hạ Mạt hít một hơi sâu, nhặt lại chiếc khăn giúp Âu Thần lau tóc.

Lần này động tác nhẹ nhàng mềm mại hơn rất nhiều, cô bé vừa lau vừa nói nhỏ: “Thế nào, anh có giúp em không?”

Âu Thần lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc Lạc Hi có quan hệ gì với em?”

“Anh ta được bố nhận làm con nuôi, là người anh Tiểu Trùng yêu thích”.

“Chỉ thế sao?”

Cô bé lườm Âu Thần.

“Không vậy thì còn thế nào nữa?”

Hạ Mạt bỏ chiếc khăn xuống đưa tay vuốt tóc Âu Thần, tóc cũng đã gần khô. Cô bé lại dùng ngón tay nhẹ nhàng chải tóc Âu Thần. Hạ Mạt bật cười, hỏi:

“Lại ghen rồi chứ gì?”

Được cô bé chải tóc nhẹ nhàng êm ái, tức giận trong lòng Âu Thần cũng dịu xuống. Nét mặt hơi mất tự nhiên, Âu Thần ho một tiếng, quay mặt lại, nói:

“Em đã nắm tay Lạc Hi”.

Nụ cười biến mất, Hạ Mạt nhặt chiếc khăn lau hai tay mình thật mạnh.

“Như thế này đã được chưa?”

Hạ Mạt liếc xéo Âu Thần, cười.

Âu Thần quay mặt đi chỗ khác thả lỏng người, không còn căng thẳng nữa.

Hạ Mạt ôm chặt cánh tay Âu Thần kéo anh quay lại, lườm yêu một cái, nói: “Xin anh giúp cho sau này có giận thì giận có lý một chút, được không? Bằng không một ngày nào đó em nổi cáu thật, em sẽ không thèm để ý đến anh nữa đâu, thật đấy!”

“Vậy sao?”

“Chứ còn”, Hạ Mạt ôm cánh tay Âu Thần đung đưa nũng nịu, “Được rồi, nói nhanh đi cuối cùng thì anh có giúp em không?”

“Anh đã cho người đến sờ cảnh sát dò hỏi, người này cũng đã làm quen với gia đình họ Tống. Chắc chỉ độ tối nay hoặc ngày mai em có thể gặp bà Tống thôi”, Âu Thần dừng dưng nói.

“Vâng!”

Ánh mắt Hạ Mạt sáng rực lên.

Âu Thần nhặt nhổ nói: “Chưa nắm được bằng chứng xác thực mà em đã dám khẳng định trước mặt nhiều người như thế, nếu anh quyết định không giúp em, em sẽ thu xếp thế nào?”

Cô bé tươi cười như bông hoa đang nở rộ: “Biết làm sao được, nhưng em chắc chắn anh sẽ giúp em!”

Âu Thần lườm Hạ Mạt.

“Cảm ơn anh!”, Hạ Mạt sung sướng lắc mạnh cánh tay Âu Thần.

Âu Thần nhìn xuống mặt nước sóng gợn lăn tăn, lặng yên hồi lâu, rồi hạ giọng: “Sau này đừng có mà gần gũi cái thằng tiểu tử Lạc Hi nữa nhé. Bằng không...”

“...”

“Hạ Mạt, em là của anh”.

Âu Thần hôn lên trán Hạ Mạt, đôi môi giá lạnh.

***

Buổi tối.

Tiểu Trùng vừa ăn cơm vừa lo lắng nhìn bố, lại nhìn sang chị Hạ Mạt. Bố không giữ được kiên nhẫn hỏi chị hết câu này đến câu

khác: Ở trường họ định giải quyết thế nào? Lạc Hi tiếp tục đi học có vấn đề gì không? Chị Hạ Mạt cười như chẳng có chuyện gì an ủi bố, chị bảo chờ sau đây, chờ một hai ngày nữa mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa. Nghe chị nói, Tiểu Trùng cảm thấy yên tâm hơn nhiều, nó ngoan ngoãn gấp chiếc cánh gà vào bát anh Lạc Hi, hình như anh Lạc Hi cũng thích ăn cánh gà, hy vọng anh Lạc Hi ăn đồ ăn ngon sẽ không còn buồn vì chuyện hồi sáng nữa.

Lạc Hi lặng lẽ u uất cầm guitar trên sofa trong phòng khách đi vào phòng mình. Bố, mẹ và Tiểu Trùng nhìn nhau lúng túng không biết phải làm sao, chỉ có Hạ Mạt vẫn tiếp tục ăn.

Sau bữa cơm tối.

Tiểu Trùng giúp mẹ thu dọn mâm bát.

Bố bảo Hạ Mạt ra vườn với bố.

Bầu trời không trăng, chỉ có hàng ngàn vì sao lấp lánh.

Cây anh đào tươi tốt rậm rạp.

Hạ Mạt ôm gối ngồi trên bệ đá dưới gốc cây, yên lặng nhìn bầu trời tuyệt đẹp nghe bố nói chuyện. Từ khi Lạc Hi về sống trong nhà, đã lâu lắm rồi cô bé không ngồi cùng bố nói chuyện như thế này.

“Tiểu Hi không phải là đứa trộm cắp”.

Bố nói với cô bé, tình cảm phức tạp thể hiện trên gương mặt.

“Đạ”.

Cô bé yên lặng nhìn những vì sao trên bầu trời đêm, những vì sao nhấp nháy, chúng đúng là chẳng có gì phải phiền lòng.

“Tiểu Mạt à, bố biết con không thích Tiểu Hi lắm, nhưng... con hãy tin là Tiểu Hi nó tuyệt đối không phải là đứa trộm cắp”.

“Tại sao ạ?”

“Bố và mẹ đẻ của Tiểu Hi là bạn học hồi cấp hai”, bố nhớ lại, tiếng nói chậm rãi, “cô ấy là nữ sinh xuất sắc nhất trong lớp, xinh đẹp, học giỏi, tính tình rất hay, đối xử với bạn bè trong lớp nhiệt tình, mọi người trong lớp đều quý mến cô ấy”.

“Bố đã yêu thầm mẹ của Lạc Hi?”. Chính xác, tất nhiên là phải như vậy, bố và mẹ là bạn học thời trung học, vì thế mẹ biết rõ tình yêu đầu đời của bố, nên khi Lạc Hi đến sống cùng mẹ rất hay để ý hẳn.

“Hồi đó hầu như tất cả bọn con trai trong lớp đều thầm yêu cô ấy”, bố ngượng ngùng, “hồi đó bố béo lắm, còn béo hơn cả bây giờ, bọn con gái trong lớp đều không thích nói chuyện với bố, chỉ có cô ấy lần nào gặp bố cũng gật đầu mỉm cười. Lần đó điểm thi của bố rất kém khiến thành tích của lớp bị kéo xuống, cô giáo rất tức giận, bắt bố ra ngoài hành lang đứng phạt. Ngoài hành lang bố đứng khóc mãi, lũ bạn học đứa nào cũng chọc ghẹo, cười bố. Cô ấy tới đưa khăn tay cho bố lau nước mắt, còn đưa vở cho bố chép lại bài”.

Hạ Mạt ngạc nhiên phát hiện mắt bố hơi đỏ.

“Nhưng lúc đó bố lại không nói gì với cô ấy, bố không dám nói chuyện với cô ấy, một cô gái như vậy bố làm sao xứng được... Sau đó một thời gian tự dưng cô ấy biến mất, không thấy đến trường

nữa... Tiểu Mạt à, bố thật vô dụng, chẳng bao giờ dám nói chuyện với cô ấy, có thể cô ấy không nhớ tới người bạn này...”

“Bố...”

Hạ Mạt tỳ nhẹ lên vai bố.

“Gặp Lạc Hi ở cô nhi viện, phát hiện ra nó là con của cô ấy, hai mẹ con khuôn mặt giống hệt nhau”, giọng bố hơi run, “Con của cô ấy không thể là đứa trộm cắp được, chuyện đó tuyệt đối không thể”.

“Vâng, con tin bố”. Cô bé gật mạnh đầu.

Rất lâu sau đó, bố mới lấy lại được bình tĩnh, đưa tay xoa mặt, vẫn còn chút bối rối: “Xin lỗi con, Tiểu Mạt, bố không nên kể những chuyện này”.

“Tại sao lại không nên?”, cô bé dựa vào vai bố, “Bố kể những chuyện trước đây cho Tiểu Mạt nghe là bố đã coi Tiểu Mạt như người bạn tốt rồi, bố tín nhiệm Tiểu Mạt, Tiểu Mạt rất vui”. Cô bé ngừng lại, ngẩng đầu nhìn bố, ánh mắt trong veo, “Bố, bố yên tâm, có con sẽ không ai có thể hiếp đáp được Lạc Hi, con sẽ bảo vệ anh ấy”.

Bố cười yên lòng.

Bàn tay múp míp vỗ vai Hạ Mạt.

Bầu trời đêm tuyệt đẹp.

Sao lấp lánh như những viên đá quý.

Dưới gốc cây anh đào.

Hạ Mạt âu yếm dựa vào ngực bố nói nhỏ nhẹ, âm thanh bồng bênh trong gió đêm: “Bố, bố có biết tại sao con không thích Lạc Hi không?”

Bố nhìn cô bé nghi hoặc dò hỏi.

Cô bé đỏ mặt, “Từ khi Lạc Hi về sống chung, bố chỉ quan tâm tới Lạc Hi, cứ như là bố quên mất con và Tiểu Trùng... Bố, con và Tiểu Trùng rất yêu bố, thích bố cười với chúng con, thích bố hỏi chuyện chúng con ở trường...”

Bố lúng túng: “Tiểu Mạt...”

Cô bé ngẩng đầu, nhoẻn miệng cười.

Nụ cười rất đẹp, đôi mắt tĩnh lặng như mặt nước, mái tóc dài dày dày như rong biển buộc cao, sợi ren lụa nhảy múa theo gió đêm.

“Bố...”

“Xin lỗi con, Hạ Mạt”, bố đưa tay vuốt mặt, “Là vì trước đây Lạc Hi phải chịu nhiều khổ cực nên bố muốn chăm sóc nó nhiều hơn... bố đâu có không quan tâm tới con và Tiểu Trùng, trong lòng bố, con và Tiểu Trùng rất ngoan, rất hiểu biết... là bố đã sai... sau này”.

“Vâng! Cảm ơn bố...”

Cô bé nhắm mắt hạnh phúc, dựa vào lòng bố sâu hơn.

Tiếng lá cây anh đào xào xạc trong gió.

Đột nhiên trong lòng bố, Hạ Mạt ngồi thẳng lại.

Cô bé quay đầu.

Dưới ánh sao đêm nhạt nhòa có bóng một chàng trai tuấn tú. Không

biết hắn đứng trong vườn từ lúc nào, mái tóc như ngọc đen bị gió đêm thổi rối tung trước trán, ánh mắt lạnh lẽo như sương lạnh buổi sớm.

Bố đi rồi.

Trong vườn chỉ còn cô bé và Lạc Hi.

Hạ Mạt bắt chéo hai tay sau gáy từ từ ngả người lên bậc đá xanh.

Trên cao, cành lá chi chít xào xạc, ánh sao len qua kẽ lá. Cô bé thỏa thuê hít thở, đôi mắt nhắm nghiền, người duỗi thẳng.

Lạc Hi đứng nhìn cô bé rất lâu, hắn nhếch môi rồi cũng nằm xuống bệ đá cạnh Hạ Mạt. Hắn gối đầu lên cánh tay, lặng lẽ nhìn bầu trời sao qua kẽ lá anh đào.

Hai người yên lặng nằm dưới ánh sao đẹp tuyệt vời.

Lạc Hi hỏi cô bé giọng lạnh tanh: “Tại sao ở phòng Giám thị lại cứu anh?”

Cô bé không nói, hơi thở cực nhẹ.

“Không phải em rất ghét anh sao?”, hắn tiếp tục hỏi.

Cô bé như chuẩn bị trợn mắt.

“Thà rằng em ghét anh còn hơn, đâu cần em phải thương hại anh”.

Hắn mím chặt môi, đôi mắt được ánh sao chiếu vào toát lên vẻ quật cường nhưng cô độc kinh người.

Cô bé cười khẩy, ánh mắt vẫn nhắm nghiền: “Dựa vào đâu bảo em thương hại anh? Vì anh bị người ta đổ cho là thằng ăn cắp hay là vì anh xuất thân từ cô nhi viện?”

Cổ họng Lạc Hi nghẹn cứng.

Hạ Mạt thản nhiên nói như đang trong giấc mộng: “Em cũng từng sống ở cô nhi viện”.

Lạc Hi kinh ngạc.

Hắn dán chặt mắt vào cô bé.

Cô bé thoáng cười khẩy, hàng lông mi rung nhẹ, khuôn mặt xinh xắn sáng trong dưới ánh sao.

“Anh bị người ta gọi là thằng ăn cắp đúng không? Em không những đã từng bị người ta gọi là ăn cắp mà còn bị người ta kêu là đĩ non”.

Lạc Hi nắm chặt tay, “Mày...”

Lạc Hi lúc ấy tức tối đỏ bừng mặt.

Cô bé hít thở, “Theo bố kể, mẹ đẻ của anh giống như một tiên nữ.

Còn như... mẹ đẻ của em thì chính xác là gái điếm thực thụ...”

Mặt Lạc Hi đanh lại.

Cô bé ngồi dậy ôm đầu gối, thân hình thu lại nhỏ xíu, ánh mắt u uất nhìn bầu trời sao vợi vợi xa xăm. Một lúc sau, cô bé quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Lạc Hi, “Thế cho nên anh dựa vào đâu nói người ta phải thương hại anh?”

Lạc Hi chết trân.

Một lúc sau hắn mới lớn tiếng cười muồn đứt hơi như thể vừa được nghe chuyện tiếu lâm hay nhất trên đời này. Hắn cười tới độ nước mắt tràn ra long lanh trong màn đêm.

Hạ Mạt không để ý tới hắn, giọng lạnh như dao cắt: “Trong cô nhi viện em đã gặp nhiều đứa trẻ giỏi che đậy giống hệt anh, làm như mình hoàn mỹ không tỳ vết, rất ưu tú, lễ phép, trước mặt những gia đình muốn tìm nhận con nuôi, chúng đều tỏ ra mình là một thiên thần, tất cả chỉ vì muốn có thể mãi mãi rời bỏ cô nhi viện”.

Cô bé thờ ơ nhìn hắn, “Bụng dạ anh cũng chẳng khác gì bọn trẻ đó, sớm đã lạnh lùng tới mức không tin tưởng vào bất kỳ tình cảm ấm áp dịu dàng nào. Ai đó có đối xử tốt với anh, bề ngoài anh mỉm cười tỏ ra cảm kích, nhưng bụng lại hẹp hòi quăng tất tần tật mọi sự quan tâm vào thùng rác”.

Nụ cười Lạc Hi đẹp như hoa anh đào đỏ rực, “Còn em?”

Nụ cười của Lạc Hi tụ lại trên người Hạ Mạt, nụ cười đẹp mê hồn, ánh mắt long lanh mê hoặc, “Em có gì khác tôi? À, em diễn kịch còn đỉnh hơn đúng không? Trước mặt cái thằng Thiếu gia gì đó, em dịu dàng đáng yêu, giả nai nũng nịu. Ai biết em mang bộ dạng nào, chỉ e là em còn lạnh lùng hơn cả tôi!”

“Không sai”.

Hạ Mạt hátt cằm vênh vào nhìn Lạc Hi.

“Em đâu có ngu như anh, rõ ràng muốn được nhiều người yêu thương nhưng lại giả vờ như mình không thèm. Không muốn quay về cô nhi viện chứ gì? Nếu cố ở lại cho được, anh mà tính toán bố, mẹ và Tiểu Trưng có lợi gì, thì cũng phải tính cả em vào đó anh mới có nhiều cơ hội hơn. Anh biết thừa người ghét anh nhất là em, tại sao lại ngang nhiên chọc tức em, chẳng nhẽ anh ngu đến thế sao?”
Mắt cô bé xoe tròn, nụ cười khiêu khích quỷ quái, “À hiểu rồi, chắc là cũng đắc tội với cái thằng Tống Nhã Dân đó chứ gì? Thằng đó cũng không thích anh quá ưu tú, bỏ xa nó quá mức, khiến nó bị lu mờ. Anh nên biết thu bớt kiếm lại. Sao hả, ăn quả đắng rồi chứ gì, bị nó gọi là thằng ăn cắp lại còn bị tống vào tù”.

Cây anh đào dưới ánh sao.

Gương mặt thiếu nữ đầy khiêu khích thẳm đánh giá chàng trai.

Chàng trai mắt không rời gương mặt thiếu nữ, đôi mắt đẹp long lanh, ánh mắt kỳ dị. Bóng hai người đổ xiên trên bậc đá xanh.

Hai người ngồi sát bên nhau.

Hơi thở người này dường như đọng trên môi người kia.

Hạ Mạt đột ngột đứng lên nhảy xuống bậc đá, phủ bụi trên người, cô bé quay người đi vào nhà. Lạc Hi dưới gốc cây anh đào nhìn theo cô bé, ánh mắt kỳ dị.

Hạ Mạt bước tới bên cửa.

Dừng lại.

“Chuyện lần này em sẽ giúp anh giải quyết”. Ngừng một lát, cô bé mở cửa bước vào, lạnh lùng nói tiếp: “Nhưng sau này anh nhớ phải trả nợ đấy”.

***

Tối thứ Bảy, rất khuya Hạ Mạt mới về đến nhà. Cô bé đi thẳng tới phòng Lạc Hi, mở cửa quăng chiếc băng ghi âm lên bàn hần.

Cô bé bảo Lạc Hi.

Chuyện lần này hần thích giải quyết thế nào thì tùy.

Chủ nhật, Lạc Hi ngồi trước bàn học, chiếc băng ghi âm trên tay.

Hần ngồi như vậy suốt cả buổi sáng. Tiểu Trùng mấy lần thò đầu vào phòng ngó nghiêng, lo lắng sợ anh Lạc Hi buồn chuyện ở trường mà sinh bệnh.

Hạ Mạt bắt Tiểu Trùng về phòng vẽ tranh.

Cô bé khép cửa phòng Lạc Hi để hần một mình yên tĩnh suy nghĩ.

Buổi chiều.

Lạc Hi rời khỏi nhà.

***

Quanh đi quẩn lại đã tới giờ chào cờ.

Trên sân trường, hầu như tất cả học sinh trường Thánh Huy đều đang ghé tai nhau thì thào to nhỏ: “Lạc Hi chắc chắn không xuất hiện nữa đâu”; “Lạc Hi nhất định đã bị nhà trường đuổi học rồi”. Đứa cười nhạt, đứa mĩa mai giễu cợt. Cũng có đứa buồn rầu tiếc rẻ. Đột nhiên một học sinh chỉ tay lên sân khấu trước sân trường, mồm há hốc lưỡi cứng đờ không thốt lên lời!

Sáng sớm.

Trong làn sương mờ.

Nắng vàng nhạt xuyên qua những đám mây rọi tới, những tia sáng óng ánh, một chàng trai môi đỏ như hoa anh đào trông tựa một thiên sứ cô độc bị lãng quên giữa nhân gian đang gặp bất trắc.

Lạc Hi...

Nước mắt xúc động bất giác lăn trên má đám nữ sinh trường Thánh Huy.

Giây phút này chúng sẵn lòng tha thứ cho Lạc Hi dù hần đã từng làm những chuyện xấu xa bỉ ổi. Cái cô độc của Lạc Hi, cái đẹp của Lạc Hi như con dao sắc nhọn hần thù đâm vào trái tim họ.

Lạc Hi bước tới giữa sân khấu.

Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm lấy chiếc micro màu bạc.

Rồi...

Hần nhìn xuống phía bên phải dưới sân khấu.

Mọi người nhìn theo ánh mắt Lạc Hi.

Chỉ có Tổng Nhã Dân một mình đang bứt rứt lúng túng dưới sân khấu, gương mặt hấn in rõ những dấu vết hoảng hồn sau một trận chiến. Sau hồi dẫn đo do dự, hấn đổ mặt xấu hổ bước lên sân khấu. Tổng Nhã Dân bước tới bên Lạc Hi, gương mặt thanh tú nho nhã đỡ lự, hấn cúi đầu cầm chiếc micro hướng về toàn thể học sinh trường Thánh Huy dưới sân khấu nói rằng sự việc năm ngoái giữa gia đình hấn và Lạc Hi chỉ là sự hiểu lầm.

Cả trường ò rộ lên.

Tổng Nhã Dân xấu hổ vội vàng giải thích, là vì mấy ngày nay mọi người âm ỉ, bàn tán xôn xao chuyện Lạc Hi ăn cắp khiến hấn day dứt, áy náy nên phải chạy tới đồn cảnh sát hỏi cho rõ ngọn ngành sự việc trước kia. Kết quả phát hiện Lạc Hi tuyệt nhiên không lấy cắp đồ, sợi dây chuyền năm đó là do một người giúp việc đã lấy trộm. Lạc Hi cũng chưa bị giam ngày nào. Mọi chuyện là do hấn hiểu lầm. Tổng Nhã Dân cầu xin Lạc Hi hãy tha thứ, hấn bằng lòng chấp nhận bất kỳ sự trừng phạt nào mà mọi người trong trường Thánh Huy dành cho hấn.

Tất cả thầy cô giáo cùng toàn thể học sinh trường Thánh Huy ngó người.

Lạc Hi như cười mà như không, tay phải đưa ra ôm lấy vai Nhã Dân như ôm người anh em.

Tổng Nhã Dân cúi đầu khóc.

Đám đông dưới sân trường òn ào, Doãn Hạ Mạt chỉ như một điểm đen nhỏ bé đứng trong hàng lớp hai khối một cấp cao trung, cô bé nhìn Lạc Hi trên sân khấu xa xa.

So với suy tính của cô bé, sự việc được giải quyết đơn giản hơn nhiều.

Lúc đầu cô bé nghĩ rằng việc gặp mặt, nói chuyện với bà Tống sẽ khó khăn. Trong suy nghĩ của cô bé những nhân vật trong giới chính trị đều rất khó chịu và nham hiểm. Nhưng sau khi biết được mục đích của cô bé, bà nhận lời nán lại trong phòng khách, rồi nước mắt hồ thẹn bảo Lạc Hi không lấy trộm đồ. Bà Tống kể cho Doãn Hạ Mạt nghe bà và chồng nhận nuôi Lạc Hi vì họ thật sự rất thích cậu bé, họ chưa gặp đứa bé nào đáng yêu và thông minh như Lạc Hi. Thực sự là bà rất muốn nuôi dưỡng Lạc Hi như đứa con mình đẻ ra. Sau khi về sống trong gia đình họ Tống, quả thực Lạc Hi thể hiện là một đứa con cực kỳ xuất sắc, bạn bè vợ chồng họ cũng rất thích Lạc Hi. Thế nhưng con đẻ của vợ chồng họ là Tống Nhã Dân càng ngày lại càng không vui, ngày nào cũng trầm ngâm u sầu. Bà Tống tính để Nhã Dân và Lạc Hi hòa nhập coi nhau như anh em ruột, nhưng tình hình càng trở nên tệ hại. Trong nhà nhiều thứ lật vật bắt đầu biến mất, Nhã Dân hể cứ mở mồm y như đổ cho Lạc Hi lấy trộm. Thế rồi bà Tống vô tình phát hiện những món đồ bị mất tuyệt đối không phải do Lạc Hi lấy trộm. Bà Tống đau khổ cười ngượng nhận mình là người có lỗi, bà rất yêu quý Lạc Hi, nhưng Nhã Dân

mới chính là đứa con bà dứt ruột sinh ra, bà lo tâm lý của Nhã Dân đến một lúc nào đó bị tổn thương vô phương cứu chữa. Rốt cuộc bà đã giả như mình là kẻ không may may mắn thấu tình buộc Lạc Hi phải quay trở lại cô nhi viện.

Doãn Hạ Mạt hỏi bà Tống sao lại báo cảnh sát tới bắt Lạc Hi.

Bà Tống nói bà đâu có báo cảnh sát, khi cảnh sát và đám phóng viên chạy tới bà cũng chỉ nói có vậy. Sau đó bà đã tới đồn cảnh sát xin hủy đơn kiện Lạc Hi. Bà Tống rớt nước mắt nói mình đã có lỗi với Lạc Hi, bà không ngờ chuyện này vẫn đeo đẳng tiếp tục làm hại Lạc Hi.

Bà Tống không ngờ rằng.

Tất cả những lời bà nói đã bị Doãn Hạ Mạt ghi âm lại.

Trường Thánh Huy đầu giờ sáng.

Trên sân trường, học sinh vẫn chìm đắm, chưa sao dứt ra khỏi chấn động vừa rồi.

Đúng lúc này.

Từ phía bên kia sân khấu, một đợt chấn động khác tiếp tục ập tới. Lạc Hi và Tống Nhã Dân đang đứng trên sân khấu vội quay đầu lại nhìn, hai đứa lập tức cứng đờ. Người đang đi tới chính là bà Tống. Bà Tống ngang qua trước mặt đám học sinh đi thẳng lên sân khấu, ôm chầm lấy Lạc Hi. Bà quay lưng về phía học sinh nên mọi người dưới sân trường không nhìn được mặt bà, chỉ thấy vai bà run lên nhè nhẹ, Lạc Hi trong vòng tay bà Tống, từ từ, nhắm mắt lại. Tống Nhã Dân quay mặt đi.

Một lúc lâu.

Bà Tống dang hai tay cùng lúc ôm cả Lạc Hi và Nhã Dân vào lòng.

Hạ Mạt mỉm cười.

Ánh mặt trời chiếu vào đôi mắt sáng trong veo của cô bé.

***

Buổi chiều tan học về nhà, Tiểu Trùng đẩy cổng, vui sướng như con chim nhỏ nhảy ngót chạy tọt vào sân, Hạ Mạt xách cặp của em bước chầm chậm.

“Anh Lạc Hi! Anh Lạc Hi!”

Tiểu Trùng vừa khóc vừa cười bổ nhào vào ngực Lạc Hi, mạnh tới nỗi Lạc Hi đứng không vững lùi ra sau mấy bước, đầu đập mạn vào cành anh đào phía sau. Hạ Mạt không nhìn được, cười trộm. Lạc Hi ôm đầu khẽ kêu đau, thoáng phát hiện cô bé đang cười mình, tức tới lừ một cái.

“Mọi người đều đã tin anh rồi! Anh Lạc Hi! Tiểu Trùng yêu anh Lạc Hi! Tiểu Trùng biết anh không làm điều xấu!”, Tiểu Trùng khóc nức

nở, nước mắt tuôn rơi làm lem hết cả mặt.

“Cái thằng nhóc này làm bẩn hết quần áo người ta rồi”, Lạc Hi cố tình quay mặt, đẩy Tiểu Trùng ra. Lạc Hi nhìn bộ dạng lúng túng xấu hổ của Tiểu Trùng vừa cười vừa đưa tay xoa đầu thằng bé, “Nhanh đi rửa mặt cho sạch rồi lại đây chơi”.

“Vâng!”

Tiểu Trùng cười tươi như hoa, sung sướng chạy như bay vào trong nhà.

Dưới cây hoa anh đào, Lạc Hi dựa lưng vào một cành cây, hẩn nhìn Hạ Mạt, khóe môi nhếch lên, nụ cười cổ quái. Cô bé bước tới cửa nán lại quan sát hẩn, nói:

“Ể, có chuyện gì muốn nói thì nói nhanh đi”.

Đôi mắt hẩn vụt sáng nhưng nụ cười lại đầy ác ý, “Doãn Hạ Mạt, em thật vô liêm sỉ ghi âm lén lờ người ta”.

Cô bé không giữ bình tĩnh đáp lại:

“Lạc Hi, cái mồm anh lên cương như thế cũng rất vô liêm sỉ đó.

Muốn cảm ơn em thì cứ thoải mái buông lòng mà cảm ơn có tốt hơn không, việc gì phải nói những lời vô ích vậy. Cái băng ghi âm đó là để cho anh dùng chứ em đâu có dùng. Nếu anh sử dụng cái thứ vô liêm sỉ đó thì anh mới chính là loại vô liêm sỉ, không ngờ em lại bị anh kéo theo vào”.

Đôi mắt cô bé xoe tròn, vừa cười vừa nói: “Nhưng suy cho cùng anh cũng không đến nỗi ngu. Nếu anh mà đưa cái băng ấy công khai cho bàn dân thiên hạ nghe, nhất định Tống Nhã Dân sẽ hận anh suốt đời. Được nghe ngày hôm nay, sau này nhất định cho tiền anh cũng không dám trêu tức em”.

Lạc Hi nhìn cô bé chằm chằm, “Lẽ nào em thực sự không lo lắng đến việc anh sẽ cho mọi người nghe băng ghi âm?”

Cô bé không nói gì.

Chỉ nguýt cười hẩn.

Lá cây anh đào xào xạc, cái kiểu nguýt cười ấy của cô bé bất giác khiến đáy lòng Lạc Hi bị một cú va mạnh. Hẩn quay đầu đi, tới khi nhìn lại, cô bé đã gần vào tới trong nhà.

“Gượm đã!”

Lạc Hi gọi cô bé lại.

Hạ Mạt dừng chân.

“Cảm ơn”.

Lạc Hi nói, âm thanh thờ ơ vô cảm nhất nhưng trong đó lại phảng phất sự run rẩy yếu đuối khiến cái phòng tuyến băng lạnh trong lòng Hạ Mạt đột nhiên đổ sụp, cô bé cắn nhẹ môi.

Chương 4

Trong trường Thánh Huy, ánh hào quang của Lạc Hi dần dần phục hồi, còn rực rỡ hơn cả lúc trước, nghiêm nhiên có xu thế vượt trội hơn cả Thiếu gia. Trước đây, trong mắt bọn con gái hắn cũng chỉ gọi là học sinh xuất sắc có tính cách dịu dàng dễ gần. Thế nhưng sau sự kiện “ăn trộm”, hắn như chàng hoàng tử vô tội bị treo trên cây thánh giá ném trái đắng cay, trong nụ cười mềm mại dịu dàng hình như lò mờ lộ ra một chút yếu đuối.

Bởi vì trong lúc cần đến nhất lại chẳng đứa nào dám đứng bên hắn – người đang bị hiểu lầm – bọn con gái đứa nào cũng tự trách bản thân không thể tha thứ được.

Bọn con gái thề.

Bắt đầu từ ngày hôm nay bọn chúng sẽ phải quan tâm nhiều hơn, yêu thương nhiều hơn, đùm bọc bảo vệ Lạc Hi yêu dấu của mình!

Thế là ngày nào cũng vậy, Hạ Mạt và Tiểu Trùng tan học về luôn thấy đủ thứ quà tặng cho Lạc Hi bày đầy trước cổng nhà, những bức thư không đề địa chỉ đầy ắp trong hòm thư. Thậm chí có một cô bé trông rất xinh xắn ngày nào cũng nấp trong ngõ chỗ ngã rẽ góc đường. Cứ hễ bị Hạ Mạt bắt gặp, lần nào cô bé cũng đỏ mặt xấu hổ quay người bỏ chạy. Bỏ biết chuyện, cười cho rằng Lạc Hi được hoan nghênh tiếp đón như vậy chắc chắn sau này có thể trở thành minh tinh.

Mấy ngày gần đây, Hạ Mạt có cảm giác Tiểu Trùng hình như có tâm sự, lúc ăn cơm toàn gấp huyệt đồ ăn, ngồi vẽ thì tần ngần tần ngần trước tranh, cô bé gọi mấy tiếng nó cũng chẳng nghe thấy. Cô bé vặn hỏi, Tiểu Trùng mới thắc thỏm nói, mấy ngày nữa sinh nhật mẹ, vẫn chưa biết nên mua gì tặng mẹ. Những lần trước Tiểu Trùng đều tặng mẹ tranh nó vẽ, năm nay mẹ đã bốn mươi, ngoài tranh vẽ, nó còn muốn tặng mẹ cái gì đó thật đặc biệt.

“Tiểu Trùng ngoan quá”, Hạ Mạt an ủi Tiểu Trùng, “Quà gì em tặng mẹ cũng thích. Chị còn một ít tiền làm thêm được, em muốn mua gì tặng mẹ cứ bảo chị mua, vậy là ổn rồi”.

Tiểu Trùng gật đầu.

Hai hôm sau, vào buổi tối, Hạ Mạt đang tưới hoa trong vườn, Lạc Hi ngồi dưới gốc cây anh đào ôm chiếc guitar trong lòng vừa đàn vừa hát, Tiểu Trùng tay cầm tờ báo reo hò thích thú chạy tới.

“Chị! Anh Lạc Hi!”

Tờ báo có dòng đề tựa rất bắt mắt, đài truyền hình xây dựng game show mới có tên gọi Super star, mọi người bất kể lớn bé đều có thể đăng ký tham gia biểu diễn hát bài hát tự chọn. Các tiết mục dự thi sẽ được một số ngôi sao đang hot làm ban giám khảo đánh giá. Khi nào một người trong ban giám khảo đánh cái búa trong tay họ vào thanh la đồng, người tham gia thi đấu phải dừng cuộc chơi. Đài truyền hình sẽ phát tiền thưởng dựa theo thời gian hát tính bằng giây của các tuyển thủ tham gia thi đấu, mỗi giây được thưởng mười đồng. Sau đó trong số những tuyển thủ tham gia thi đấu, người có thời gian hát dài nhất sẽ được chọn là người thắng cuộc, có thể được tham gia thi tuần tiếp sau, ngoài ra còn được thưởng thêm năm nghìn đồng.

“Anh chị tham gia được không?” Tiểu Trùng thích thú la lớn. “Anh Lạc Hi hát hay như vậy, mình nhất định sẽ thắng! Hơn nữa kỳ phát sóng đầu tiên trùng phóc ngày sinh nhật mẹ! Chị, anh Lạc Hi và em hát trên ti vi cho mẹ nghe, nhất định mẹ sẽ vui lắm!”

Hạ Mạt đưa tay bóp trán.

Cô bé nghĩ cách làm thế nào có thể từ chối được Tiểu Trùng mà không làm nó thất vọng đây?

“Anh không đi.”

Lạc Hi lạnh lùng nói.

Hạ Mạt sửng người mắt tròn xoe, hấn có thể từ chối nhưng không nên nói thẳng quá đáng như vậy. Lạc Hi lạnh lùng nhìn cô bé, môi cong lên, nụ cười hơi ác ý, rồi hấn đứng lên, quay đầu bỏ vào nhà. Tiểu Trùng cúi đầu.

Hạ Mạt có thể nhìn thấy những giọt nước mắt trong khóe mắt Tiểu Trùng như muốn tràn ra, thành bé đang cố gắng ghìm lại.

“Tiểu Trùng, mình có thể tặng mẹ cái khác mà... À, nước hoa được không... hay dây chuyền...” Cô bé tuy cảm thấy cách suy nghĩ tham gia game show trên truyền hình rất kỳ cục, nhưng nhìn bộ dạng thất vọng của Tiểu Trùng, cô bé cũng thấy khó xử.

Tiểu Trùng cúi đầu không nói gì.

Một giọt nước mắt nhẹ rơi xuống mặt đất.

Hạ Mạt vội ôm lấy Tiểu Trùng, “Ngoan nào, không khóc... em thật sự rất muốn tham gia phải không?”

Tiểu Trùng gật đầu.

“Thôi được”, cô bé mím môi, “chị sẽ đi cùng em! Nhưng chị em mình đều không biết hát, rất có thể khi ghi tên đã bị loại rồi, tới lúc đó em không được thất vọng nhé?”

“Chị...”

Tiểu Trùng lau nước mắt, ngã vào ngực Hạ Mạt, dụi đầu vào người chị.

Hạ Mạt cúi đầu chắc mẫm đài truyền hình chắc chắn không thể cho qua cái kiểu hát gà hát vịt của hai chị em để tham gia thi đấu phát hình trực tiếp. Ai biết đâu, buổi phát sóng trực tiếp vào thứ Bảy này là buổi đầu tiên, khán giả lại chưa hiểu rõ về chương trình mới này, số lượng người tham gia đăng ký quá ít.

Lần đầu đối diện nhân viên làm công tác sơ tuyển của đài truyền hình.

Hạ Mạt và Tiểu Trùng hát bài hát của trường.

Giọng hát trẻ con non nớt.

Nhân viên đài truyền hình hình như chẳng có tí hứng thú với giọng hát của hai chị em, mọi người đứng tản ra nhìn hai chị em đánh giá, họ rĩ tai nhau: “Xinh quá đi thôi!”, “Dễ thương quá!”...

Đợi Hạ Mạt và Tiểu Trùng hát xong.

Một cô nhân viên nhà đài trông hòa nhã bảo Hạ Mạt là hai chị em đã lọt qua vòng sơ tuyển, tối thứ Bảy này có thể tham gia thu hình. Hạ Mạt chao đảo như thể bị người ta thụi cho một đấm, sao vàng bay đầy trước mặt. Tiểu Trùng khoái chí nhảy cẫng lên.

Về nhà, đến tận bữa tối, Hạ Mạt vẫn trong tình trạng lâng lâng mù tịt không hay biết gì, cô bé cứ ngẩn ngơ nhìn vào bát cảm thấy cơm hôm nay sao mà nhạt nhẽo chẳng có mùi vị gì. Tuy nhiên Hạ Mạt không để ý tới việc rốt cuộc sẽ hát được bao nhiêu giây, có trở thành người thắng cuộc không, cái chính là cô bé không muốn mất mặt vì bộ mặt ngốc nghếch, quê kệch sẽ được phát sóng trực tiếp trên truyền hình. Cô bé chờ đợi rất lâu, không nhận ra này giờ bố mẹ cũng đang nhìn mình lo lắng, ngay đến Lạc Hi cũng phải liếc Hạ Mạt vài lần, chỉ có mỗi Tiểu Trùng vẫn vui vẻ ăn cơm.

Ăn cơm xong.

“Này!...”

Hạ Mạt giật giọng gọi Lạc Hi đang chuẩn bị bỏ đi. Cô bé làm ra vẻ bình tĩnh nhưng hai má lại đỏ bừng lên.

Buổi tối.

Trăng vàng tròn vành vạnh.

Dưới cây anh đào.

“Muốn anh dạy hai đứa hát sao?”

Lạc Hi nửa cười nửa như không nhìn Hạ Mạt, cố tình ra vẻ sao cho Hạ Mạt phải tức lên mới khoái. Không chịu nổi ánh mắt khiêu khích đó, Hạ Mạt tính quay người bỏ đi nhưng lý trí lại khiến cô bé đứng im trước mặt hắn.

“Thì cứ tính là đền ơn em đã giúp anh lần trước.” Cô bé thản nhiên nói.

“Cái gì? Việc gì anh lại phải đền ơn em?” Lạc Hi uể oải dựa vào gốc anh đào, nụ cười tuyệt đẹp, “Là lúc đầu anh đòi hỏi em giúp đỡ hay sao? Anh nhớ hình như đâu phải thế”.

Cô bé lừ mắt.

“Đương nhiên anh có thể dạy hai đứa hát.” Lạc Hi nhẹ nhàng buông tay trên những dây đàn guitar đang ôm trong lòng, “Nhưng em nhớ là em nợ anh đấy nhé, sau này phải trả bằng được”.

Hạ Mạt trợn mắt nhìn hắn. Tên tiểu tử này quá đáng quá, hẳn lúc nào cũng thích vậy. Lạc Hi nhìn điệu bộ tức giận của Hạ Mạt mỉm cười hỏi:

“Em muốn hát bài gì?”

“Thì hát bài thường ngày anh vẫn thích hát, nghe hay hay.”

Suốt buổi tối đó.

Dưới gốc anh đào, Lạc Hi gảy đàn.

Hạ Mạt và Tiểu Trùng tập hát hết lượt này đến lượt khác.

...

Chú mèo đen trên mái nhà kêu meo meo

Sữa bò trong nồi chuẩn bị sôi trào

Mặt trời trên cao chiếu sáng

Tôi lười biếng ngủ vùi trong đống gối

Mẹ la tôi là đồ mèo lười

Mặt trời đã lên cao ba sào chiếu tới đuôi

Chú mèo trên mái nhà nhảy vọt đi

Quần quanh bên người mẹ kêu âm ỉ

Tôi bịt tai hét to một tiếng

Sữa trào sôi

Mẹ vội quay vào bếp

Tinh tinh đang đang, tình tình tinh tinh,

Mọi thứ đều loạn xạ bát nháo

...

Trăng tròn vành vạnh treo trên bầu trời đêm, lời ca vui vẻ nghịch ngợm khiến lá cây anh đào cũng phải phì cười. Hát mãi, hát mãi, cổ họng Hạ Mạt bắt đầu khô rát, Tiểu Trùng cũng bắt đầu đứt hơi.

“Bọn em hát thế nào?”

Hạ Mạt ngồi nghỉ trên bệ đá xanh lau mồ hôi, có phần lo lắng hỏi.

Lạc Hi bỏ cây guitar xuống, xoay tròn cổ tay mấy vòng rồi nắn bóp mườì ngón tay, hắn nhìn cô bé lại nhìn qua Tiểu Trùng đang căng thẳng, hắn bảo: “Muốn nghe lời nói thật không?”.

Lạc Hi bật cười.

***

Thời gian nhanh như tên bắn.

Chớp mắt đã đến tối thứ Bảy.

Phòng hóa trang sau trường quay đài truyền hình, tất cả thí sinh

tham dự cuộc thi đều đang khẩn trương chuẩn bị. Người thì hóa trang, người thì uống nước nhấp họng, có người tranh thủ chỗ trống luyện nhảy múa, có người liên tục kiểm tra trang phục của mình xem có sơ suất gì không. Nhạc từ phòng phát sóng trực tiếp đã bắt đầu, không khí náo nhiệt hẳn lên. Nhân viên của đài hoàn tất công tác chuẩn bị cho mọi người theo thứ tự lên sân khấu.

Trong góc phòng hóa trang.

“Chị... chị...” Tiểu Trùng dựa sát vai Hạ Mạt nhìn những người tham gia cuộc thi trong phòng đều là người lớn, giọng Tiểu Trùng hơi run, “Chị có căng thẳng không?...”

Hạ Mạt nhắm mắt nghe lại bài hát dự thi qua headphone.

Trong phòng phát sóng trực tiếp phát ra âm thanh chói tai “Keng...”, lại một tuyển thủ bị tiếng thanh la của ban giám khảo loại bỏ, tiếng cười vang rộn trong trường quay, MC đọc to kết quả thời gian hát là 20 giây.

Tiểu Trùng ép chặt hơn vào người Hạ Mạt. “Chị... chị cảm giác... mình có thể hát được bao nhiêu giây?”

Lúc này, một nhân viên của đài truyền hình thò đầu vào la lớn: “Số sáu vào trường quay! Số bảy chuẩn bị! Nhanh lên! Nhanh lên!”

Hạ Mạt đứng dậy tháo headphone xuống, vịn vịn khởi động người, từ từ lau mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay rồi kéo Tiểu Trùng với bộ mặt trắng bệch căng thẳng đang ngồi trên ghế xuống. Hai tay Hạ Mạt nắm chặt vai Tiểu Trùng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào mắt em trai, “Nhớ này, sau khi lên sân khấu, em phải coi tất cả mọi người ở đó đều là những người đã chết!”

Tiểu Trùng há hốc mồm, “Em... em... em sợ người chết...”

Hạ Mạt hít sâu, dụi trán, “Em đã bảo mẹ xem ti vi chưa?”

“Em nói rồi.”

Cô bé trầm ngâm không nói gì.

“Em sợ mẹ quên xem ti vi nên ... em đã hẹn giờ bật ti vi đúng vào lúc phát sóng chương trình...” Tiểu Trùng nói, bộ dạng gần như sắp khóc.

“Số bảy lên sân khấu! Số tám chuẩn bị! Nhanh! Nhanh! Nhanh!!”

“Em yên tâm, có chị đây, không vấn đề gì!” Cô bé nhoẻn miệng cười trấn tĩnh, “Lên sân khấu rồi em coi tất cả mọi thứ ở đó như món củ cải trắng trên mâm nhé, biết chưa?”

Tiểu Trùng gật đầu mạnh.

Hạ Mạt nắm tay Tiểu Trùng bước ra ngoài, không hiểu sao đầu ngón chân cô bé lại ngoắc vào chân ghế, cô bé vướng ngã kêu lên một tiếng thảm hại: “Ồi...!”. Tiểu Trùng sợ hãi nhìn nhưng vẫn thấy thần sắc chị bình tĩnh thản nhiên như không.

Trường quay phát sóng trực tiếp.

Đèn trên trần sáng rực chói mắt, sân khấu màu hoa hồng nhưng bố trí cực kỳ hoa lệ, khói trắng từ bốn phía phun ra không ngừng. Trên những hàng ghế khán giả vòng quanh sân khấu, người nào cũng

cầm những vật phát sáng huỳnh quang. Ba vị giám khảo ngồi chính diện trước sân khấu, người ngồi giữa chính là nữ ca sĩ nổi tiếng Hoa Mĩ Phụng. Hoa Mĩ Phụng mặc chiếc xường xám dài màu bạc sáng óng ánh, cổ đeo dây chuyền kim cương lấp lánh, mái tóc cắt ngắn, gương mặt đẹp mặn mà diễm lệ, tay cầm chiếc búa nhỏ đang lắc lư, hình như chiếc búa đó vừa gõ báo hiệu thí sinh lúc này phải rời sân khấu. Hai vị giám khảo còn lại là hai nam ca sĩ Hạ Mạt không rõ tên đang thì thầm gì đó với Hoa Mĩ Phụng.

Hai MC vui vẻ kể tung người hứng:

“Ai dà, tuyển thủ vừa rời nhảy múa rất đẹp, rất điều luyện!”

“Đúng vậy, đúng vậy, tiếc là anh ta không cẩn thận để vấp ngã, nhưng không sao, luyện tập thêm chút nữa là có thể tiếp tục tham gia kỳ thi tới.”

“Đúng! Chương trình Super star của chúng tôi nồng nhiệt hoan nghênh chào đón các bạn khán giả tích cực tham gia!”

“Bạn... chính là đại minh tinh!”

Hai MC thể hiện điệu bộ sành sỏi, mục đích khách trương quảng cáo cho chương trình.

“Cho tới lúc này, trong số những thí sinh đã thi, người có thời gian hát dài nhất là số ba với 58 giây.”

“Liệu có ai có thể phá vỡ kỷ lục này chẳng?”

“Tiếp theo đây là nhóm hai chị em dễ thương họ Doãn sẽ biểu diễn tiếp tục chương trình!”

“Vâng! Hai chị em sẽ hát bài *Chú mèo đen và sữa bò!*”

“Ồ! Một bài hát có cái tên thật vui nhộn.”

“Không sai, đôi song ca hai chị em đáng yêu này không biết có thể khiến cho mọi người kinh ngạc không nào?!”

“Nào, chúng ta hãy cho một tràng vỗ tay đón chào hai chị em họ Doãn!”

Nhạc nổi lên, khói trắng từ bốn phía sân khấu bay tản ra, một cô bé xinh đẹp nắm tay một chú bé dễ thương xuất hiện, đèn tối dần chỉ còn ánh sáng đèn chói lòa tụ lại chiếu lên người hai chị em. Cô chị mặc bộ lễ phục màu đen kiểu con trai, mái tóc dài dày như rong biển được quấn lại bằng sợi ren lụa màu xanh, đôi mắt sáng như mặt biển dưới nắng mặt trời. Cậu em cũng mặc bộ lễ phục màu đen, đôi mắt to, trong ống kính quay cận cảnh có thể thấy rõ cậu bé có vẻ run run đang chớp mắt, nhưng rất đáng yêu.

Nhà họ Doãn.

Đột nhiên ti vi vụt sáng, có tiếng nói và tiếng nhạc từ ti vi phát ra.

Trong phòng khách, bố ngồi trên ghế xích đu hút thuốc, mẹ đang lau nhà, hai người cùng kinh ngạc ngoái lại nhìn.

Trong ti vi, trên sân khấu trang trí tuyệt đẹp, trong ánh sáng chói lòa, hai chị em đáng yêu như hai thiên thần tay trong tay đối diện trước ống kính nói: “Hôm nay là sinh nhật mẹ, chúng con xin kính dâng bài hát này tặng mẹ. Chúng con kính chúc mẹ sinh nhật vui vẻ!”

Trên sân khấu, Hạ Mạt đưa tay ra hiệu cho người phụ trách âm thanh.

Tiếng nhạc đột nhiên dừng lại.

Khán giả dưới sân khấu và ban giám khảo ngạc nhiên!

Đúng lúc này, trên gương mặt Hạ Mạt và Tiểu Trùng, nụ cười nghịch ngợm bùng nổ, hai chị em vỗ tay một cái rồi nghiêng mình bước đan chéo nhau, nhẹ nhàng nhảy những bước chân rộn ràng vui nhộn.

Hey!

Hey!

Yoo!

Yoo!

Nhạc lại nổi lên, tiết tấu biến thành nhịp điệu hát nói mạnh, sôi nổi của phong cách nhạc R&B. Hạ Mạt và Tiểu Trùng nhảy những bước nhảy hoạt bát dí dỏm, mở đầu bài hát bằng những tiếng “hey”, “yoo”.

Trên màn hình tinh thể lỏng, đồng hồ đếm giây bắt đầu hoạt động.

...

Chú mèo đen trên mái nhà kêu meo meo

Sữa bò trong nồi chuẩn bị sôi trào

Mặt trời trên cao chiếu sáng

Tôi lười biếng ngủ vùi trong đống gối

Mẹ la tôi là đồ mèo lười

Mặt trời đã lên cao ba sào chiếu tới đuôi

Chú mèo trên mái nhà nhảy vọt đi

Quần quanh bên người mẹ kêu ầm ĩ

Tôi bịt tai hét to một tiếng

Sữa trào sôi

Mẹ vội quay vào bếp

Tinh tinh đang đang, tình tính tinh tinh,

Mọi thứ đều loạn xạ bát nháo

...

Hạ Mạt và Tiểu Trùng vừa nhảy vừa thả lỏng người theo điệu nhạc, nghịch ngợm đáng yêu thể hiện những điệu bộ đỏng dắn, thể hiện đủ kiểu mặt mô phỏng cho đoạn một của bài hát, Tiểu Trùng làm vẻ nũng nịu sắm vai đứa con, Hạ Mạt ra bộ đỏng vai bà mẹ khó chịu, lời bài hát hoạt kê gây cười, hai chị em biểu diễn rất nhí nhảnh đáng yêu. Khán giả trong trường quay không thể không đưa que sáng huỳnh quang lên đung đưa cổ vũ cho hai chị em.

Con số thời gian hiện trên màn hình tinh thể lỏng tăng vùn vụt.

“45 giây!”

“46 giây!”

“47 giây!”

...

Tất cả đèn của trường quay đều tập trung ánh sáng lên sân khấu,

trong góc khuất dưới hàng ghế khán giả, ẩn giấu dáng hình của một chàng trai, không ai để ý hắn. So với suy nghĩ của hắn, cô bé thông minh hơn nhiều, Lạc Hi mỉm cười, việc cô bé biến tấu cách hát sang hát nói kiểu R&B tuy hơi khô hài, nhưng lại rất linh hoạt khiến mọi người thích thú, hơn nữa lại có thể dựa vào những tiếng “hey”, “yoo” để kéo dài thêm thời gian.

Lạc Hi đắm đắm nhìn Hạ Mạt.

Giữa vô số những que phát sáng huỳnh quang, cô bé mười lăm tuổi với gương mặt có nụ cười rực rỡ nhất, đôi mắt trong sáng, những bước nhảy non nớt nhưng vui nhộn so với cô bé thường ngày luôn làm lý, lạnh lùng, thờ ơ hình như là hai người khác biệt, là hai vật thể cơ bản không tồn tại chung cùng một thế giới.

Chỉ có điều, hai người họ cùng muốn thể hiện bài hát này mà thôi. Đột nhiên Lạc Hi có cảm giác.

Hình như Hạ Mạt bắt đầu căng thẳng, người đang cứng lại.

Dưới ánh sáng đèn tụ quang nóng rát.

Bàn tay Hạ Mạt bắt đầu từ từ đổ mồ hôi lạnh.

Khi luyện tập, cô bé bảo Tiểu Trùng chỉ phụ trách phần hát nói, còn phần hát theo nhạc để mình tự hát cũng được. Hạ Mạt rất tự tin khi nói vậy với Tiểu Trùng.

Cô bé là chị.

Chị là để em dựa vào, chị không thể hoang mang hoảng hốt, không thể căng thẳng mất bình tĩnh. Nhưng, nhịp đập trái tim cô bé bắt đầu rối loạn, đầu óc bắt đầu ong ong, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, trước mặt hình như xuất hiện những ngôi sao vàng đang chuyển động, bên tai chỉ nghe thấy những âm thanh vù vù. Tiểu Trùng hát nói đã đến câu cuối cùng của bài hát.

Hạ Mạt cắn răng.

Cô bé nhắm mắt lại, cố gắng để mình quên đi mọi tạp niệm trong đầu, mở miệng, tiếng hát đã trong cổ họng. Nhưng, cô bé không nghe thấy gì.

Âm nhạc đã tắt.

Rất đột ngột.

Yên tĩnh quá, trường quay phát sóng trực tiếp lúc này trở nên quá yên tĩnh, người phụ trách âm thanh tay chân luống cuống kiểm tra máy móc. Khán giả đưa mắt nhìn nhau, ban giám khảo cũng đưa mắt nhìn nhau.

Phòng đọc sách biệt thự họ Âu.

“Thiếu gia!”

Thẩm quản gia cung kính gõ cửa bước vào, Âu Thần đang kiểm tra tư liệu văn bản máy tính, Thẩm quản gia tới bên Âu Thần nói nhỏ mấy câu. Âu Thần nhíu mày, đứng dậy, vợ chiếc điều khiển ti vi, trên màn hình tinh thể lỏng cực lớn lúc này xuất hiện hình ảnh cô bé thân thương.

Trên sân khấu màu hồng nhung hoa lệ, đèn treo thủy tinh rực rỡ, cô

bé đứng trơ trọi dưới ánh đèn công suất lớn, tay chân lóng ngóng, hình như cô bé đang cố gắng giả vờ bình tĩnh, nhưng đôi môi lại càng lúc càng nhợt nhạt.

Hạ Mạt không nghe thấy tiếng nhạc, cô bé ngây người đứng dưới ánh đèn tụ quang chói mắt, đầu óc trống rỗng, không nghĩ được gì, ca từ và thi luật quên hết sạch. Đã tự nhủ mình không được hoảng loạn, cô bé không thể hoảng loạn, nhưng lại càng lúc càng hoảng loạn đến phát sợ. Giống hệt như năm đó, lúc lên bảy, đứng chờ dẫn trên sân khấu nhìn mẹ từ từ ngã xuống, máu trong miệng trong mũi mẹ trào ra, còn toàn thân cô bé cứng đờ lạnh ngắt như một tảng băng.

Trên màn hình tinh thể lỏng cuộc thi tại trường quay phát sóng trực tiếp.

Con số thời gian vẫn tiếp tục nhảy tăng lên.

“52 giây!”

“52 giây!”

“54 giây!”

...

Trong trường quay vẫn không có tiếng nhạc, khán giả bắt đầu nhón nháo, tiếng bàn luận mỗi lúc một to. Một giám khảo nam lắc đầu cầm cái búa đồng nhỏ của mình lên đưa về phía cái la đồng.

...

*Mãi mãi không lớn có lẽ hay hơn
Mãi mãi trong vòng tay ấm áp của mẹ
Mẹ là ánh mặt trời
Con là hoa hướng dương trên bậu cửa sổ
Mãi mãi trong vòng tay của mẹ*

...

Tiếng hát tràn đầy sức hút, say đắm lòng người, trong sáng, thuần khiết, non nớt, con trẻ.

Tiếng hát từ hàng ghế khán giả vọng tới.

Ngay sát bên tai từng khán giả, không micro, tiếng hát không nhạc đệm, như tiếng sấm đột ngột trên bầu trời giữa đêm khuya kéo theo chớp giạt kinh hãi chạm tới tận đáy tim từng người. Hoa Mĩ Phụng giạt lấy chiếc la đồng nhỏ khiến cái búa của vị giám khảo nam kia đập hụt vào khoảng trống.

Một chàng trai từ hàng ghế khán giả đứng dậy.

Đèn treo tụ quang phía trên đột nhiên phát sáng, trong cột sáng rực rỡ ấy, chàng trai có đôi mắt sáng như sao, làn da đẹp tựa hoa anh đào.

Chàng trai vừa hát vừa đi lên sân khấu.

Chàng trai mỉm cười cúi xuống xoa đầu Tiểu Trùng đang ngỡ ngàng ngạc nhiên, rồi đưa tay trái ôm qua vai Hạ Mạt, cô bé ngỡ ngàng quay đầu nhìn chàng trai. Chàng trai đứng chính giữa sân khấu, bên trái nắm tay Hạ Mạt, bên phải nắm tay Tiểu Trùng, cậu cất tiếng hát

tuyệt vời.

...

Mãi mãi không lớn có lẽ hay hơn
Mãi mãi trong vòng tay ấm áp của mẹ
Mẹ là ánh mặt trời
Con là hoa hướng dương hạnh phúc
Mỗi ngày mỗi ngày lớn lên
Mỗi ngày mỗi ngày nở hoa
Con là hoa hướng dương trên bậu cửa sổ
Không sợ khó khăn
Không sợ khô héo
Mãi mãi không lớn có lẽ hay hơn
Mãi mãi trong vòng tay ấm áp của mẹ

...

Lúc này, người phụ trách âm thanh cũng đã điều chỉnh lại được âm thanh, trường quay phát sóng trực tiếp lại tiếp tục những âm thanh vui nhộn. Hạ Mạt hít thở sâu, cố gắng lấy lại bình tĩnh, thân người bắt đầu đung đưa theo tiết tấu điệu nhạc.

Hey!

Hey!

Yoo!

Yoo!

Tiểu Trùng cũng lập tức hiểu ý, cùng chị cất tiếng:

Hey!

Hey!

Yoo!

Yoo!

Lạc Hi hát điệu nhạc chính của bài hát.

Bên cạnh Lạc Hi, Hạ Mạt và Tiểu Trùng vừa nhảy những bước nghịch ngợm ngộ nghĩnh vừa thể hiện những động tác hài hước gây cười, hát nói theo những lời còn lại trong bài hát.

...

Trong bếp mọi thứ đều rối tung
Hình như chú mèo đen đụng đổ chiếc nồi
Hình như sữa làm chú mèo bỏng
Chú mèo đen gào meo meo
Nhảy phóc lên mái hiên chuồn đi mất
Mẹ tắt bật vôi vàng như chong chóng
Làm lại bữa sáng sợ tôi trễ giờ
Không làm lại bữa sáng lại sợ bụng tôi kêu reo reo
Tôi vui trong đống gối lười biếng ngủ.
Ha ha
Tôi thích nhất là được ngủ nướng

...

Trong trường quay phát sóng trực tiếp, tiếng vỗ tay âm âm như thủy

triều dâng, khán giả vui thích reo hò khen hay, hai người dẫn chương trình ngăn người nhìn, hai giám khảo nam trên hàng ghế giám khảo bắt đầu vỗ tay, ca sĩ Hoa Mĩ Phụng đặt chiếc búa đồng nhỏ xuống rồi tựa lưng vào ghế.

Con số trên màn hình tinh thể lỏng không ngừng tăng lên.

“136 giây!”

“137 giây!”

“138 giây!”

...

Phòng khách nhà họ Doãn.

Mẹ đứng ngăn người trước màn hình ti vi, bố đứng sau lưng mẹ.

Trên màn hình ti vi, Lạc Hi cùng Tiểu Mạt và Tiểu Trùng đứng trước ban giám khảo và khán giả cúi người chào, rồi ba đứa cùng nắm chặt micro, nói to:

“Mẹ, chúc mẹ sinh nhật vui vẻ!”

Phòng đọc sách biệt thự nhà họ Âu.

Âu Thần ngồi trong chiếc ghế da màu đen chăm chăm nhìn Hạ Mạt trên màn hình tinh thể lỏng.

Cô bé và Lạc Hi đang nắm tay nhau rất chặt.

Mắt Âu Thần cau có, đáy mắt phẳng phát ánh xanh âm u, anh đưa điều khiển tắt ti vi.

***

Đêm khuya.

Dưới gốc cây anh đào trong vườn, bố mẹ đã về phòng sau khi tham dự bữa tiệc nho nhỏ chúc mừng thành công của ba đứa, Tiểu Trùng vẫn trong trạng thái ngây ngất chiến thắng, nó lại leo lên bậc đá xanh vừa hát vừa nhảy khiến lũ chim đang mệt mỏi buồn ngủ trên cây anh đào phải đập cánh bỏ đi.

Đến khi Tiểu Trùng mệt, nằm gối đầu lên chân Hạ Mạt ngủ say thì trời đã rất khuya, rất khuya.

Sương đêm nhè nhẹ.

Ánh trăng nhàn nhạt.

Hai lon bia đột nhiên xuất hiện trong tay Lạc Hi. Hấn bật nắp lon, ngửa cổ uống một hơi, hết bia hấn móc ngón tay bật nắp lon kia đưa ra trước mặt Hạ Mạt.

Hấn khiêu khích hỏi:

“Uống không?”

Hạ Mạt đón lấy. Cô bé bắt đầu uống, uống hết, cô bé giơ vỏ lon ra lắc lắc, bên trong chỉ còn chút bọt.

Cô bé khiêu khích hỏi:

“Còn không?”

Lạc Hi như một ảo thuật gia nháy mắt xuất hiện trên tay một lon rồi lại một lon như thể đằng sau hấn có máy bán bia tự động. Cô bé không hỏi hấn bia ở đâu ra, hấn cũng chẳng hỏi tại sao cô bé lại biết uống bia. Cô bé không hỏi hấn sao lại xuất hiện ở trường quay phát sóng trực tiếp trong đài truyền hình, hấn cũng chẳng hỏi cô bé tại sao đang hát tự dừng lại căng thẳng, cứng đờ người như thế.

Cây anh đào dưới ánh trăng.

Hấn và cô bé uống hết không biết đã bao nhiêu lon bia.

Hai đứa ngà ngà say.

Đôi mắt cô bé càng lúc càng sáng, hai má hấn càng lúc càng đỏ rực, chút men bia xông lên ngà ngà say, cô bé và hấn không hẹn mà cùng cười. Tiếng cười lúc đầu hơi gượng gạo, sau càng cười càng thấy thích thú càng thấy hay hay, hai đứa cười một chập tới khi Tiểu Trùng khó chịu vặn vẹo trong lòng, Hạ Mạt ngà ngà say đưa tay ra dấu yên lặng.

Ngón tay cô bé thuần khiết như ánh trăng.

Làn môi kiều diễm ướt át.

Tự dừng Lạc Hi cảm giác lá trên cây anh đào đang nhón nháo xào xạc trong gió đêm, những ngôi sao đang lấp lánh trong ánh mắt, làn sương mù đang nhẹ nhàng uốn lượn nhẩy múa trước mặt.

Cô bé nâng lon bia trong tay, đôi mắt lơ đãng:

“Lạc Hi, hoan nghênh anh đã đến sống trong ngôi nhà này.”

Lạc Hi ngạc nhiên.

Cô bê khẽ cụng nhẹ vào lon bia màu xanh trong tay hấn, “cạch”, âm thanh rất nhỏ, vô cùng trong trẻo giữa màn đêm tĩnh mịch.

Lạc Hi mỉm cười, “Vì chuyện tối nay mà em quyết định không ghét anh nữa sao?”.

Cô bé tiếp tục uống bia, đôi mắt vẫn sáng như sao, “Anh biết không, trước nay em chưa bao giờ thực sự ghét anh... chỉ là, anh lúc nào cũng khiến em phải suy nghĩ đến nó... Em đã cố gắng không muốn nghĩ đến chuyện đó... này... có phải anh cũng ghét em không...?”.

Cô bé đã say thực sự.

Trong sân, ánh trăng sáng như gương, trái tim Lạc Hi đột nhiên đập mạnh, một cảm giác là lạ không rõ, rất có thể là mùi thơm thanh khiết của lá cây anh đào thoang thoảng khiến hai đứa xích gần nhau hơn. Đôi mắt cô bé say nhập nhòa, cơ thể hấn thậm đắm mùi bia thơm, chỉ cần cúi nhẹ đầu môi môi hấn sẽ chạm nhẹ lên môi cô bé. Đầu óc hấn trống rỗng một khoảng không.

Lạc Hi hơi cúi đầu.

Hơi thở hừng hực, nóng bỏng của hấn nhẹ nhàng phả trên bờ môi cô bé. Ấm nóng, có mùi của men bia, làn môi cô bé trông sao mềm mại đến thế, như ánh trăng sáng chiếu trên cây hoa anh đào, giống như hình ảnh cổ cây hoa lá trong vườn. Càng lúc càng gần. Hấn và bờ môi cô bé chỉ còn cách nhau mỏng manh một chiếc lá, có thể

nghe thấy nhịp tim thổn thức của nhau đang run bần bật. Hấn cúi thấp đầu. Đôi mắt cô bé đột nhiên trợn to hết sức, tiếp đó là một tiếng “phịch”, không một tín hiệu báo trước, cô bé đổ gục xuống, ngã luôn trên bệ đá.

***

Khắp trường Thánh Huy chấn động.

Học sinh trường Thánh Huy chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện bên cạnh mình sẽ xuất hiện một minh tinh! Cậu học sinh Lạc Hi được mọi người trong trường cực kỳ yêu quý hâm mộ và cô bạn Doãn Hạ Mạt – bạn gái cực kỳ nổi tiếng của Thiếu gia – đã cùng xuất hiện trên ti vi và họ đã chiến thắng trong cuộc thi *Super star* kỳ đầu tiên! Hơn thế nữa, trên ti vi, báo chí chỗ nào cũng xuất hiện hình ảnh của Lạc Hi, Hạ Mạt và Tiểu Trùng đang nhảy múa ca hát hay ngồi trên bục chiến thắng!

Học sinh trường Thánh Huy vô cùng thích thú vây quanh Lạc Hi và Hạ Mạt cổ động, khích lệ họ thêm sức mạnh giữ vững ngôi báu của cuộc thi trong kỳ tiếp theo. Bọn họ đưa ra những ý kiến để ba người kỳ tiếp theo nên hát bài gì mới gọi là đặc sắc, nhất định sẽ cho những thí sinh khác thất bại thảm hại!

Nhà trường cũng vui mừng không kém, để nâng cao danh dự tiếng tăm của nhà trường, các thầy cô giáo đã cắt cử hẳn giáo viên dạy ca vũ đạo tới luyện tập cho ba người.

Từ đó, thời gian rảnh rỗi không có giờ lên lớp của ba người bọn họ hầu như đều có mặt ở phòng luyện tập.

Tiếng hát của Lạc Hi theo tiếng đàn piano tung bay khiến học sinh các lớp gần phòng luyện tập mê mẩn, đắm chìm. Có tiếng hát hoàn mỹ của Lạc Hi, giáo viên thanh nhạc coi Hạ Mạt và Tiểu Trùng gần như là số không, để mặc hai chị em cho giáo viên dạy vũ đạo. Thế là ngày nào Hạ Mạt và Tiểu Trùng cũng phải tập nhảy múa đồ mờ hôi hôi rình còn Lạc Hi lại thoải mái mát mẻ thơm tho. Luyện vũ đạo mệt phờ người, ăn cơm càng ngon miệng ăn càng nhiều hơn, Hạ Mạt và Tiểu Trùng lớn phổng lên trông thấy.

Ngày lại ngày trôi vụt qua.

Không thể tin nổi!

Chiến thắng cuộc thi *Super star* kỳ thứ hai lại là nhóm anh chị em nhà họ Doãn.

Kỳ thứ ba... Kỳ thứ tư... Kỳ thứ năm... liên tiếp kết quả chiến thắng không có gì thay đổi, chiến thắng vẫn luôn thuộc về nhóm anh chị em nhà họ Doãn.

Tất cả giới báo chí chấn động! Trên đài truyền hình, trên các báo in,

tất cả những tin tức liên quan đến anh chị em nhà họ Doãn càng ngày càng nhiều, rất nhiều phóng viên viết bài đưa tin, vô số các fan hâm mộ bắt đầu thông qua đài truyền hình gửi danh thiếp và quà tới cho ba người bọn họ.

Tất cả học sinh trường Thánh Huy cũng ở vào trạng thái cực kỳ phấn khích, kỳ thi cuối năm đã bắt đầu, nhưng hình như họ không để ý đến, học sinh các lớp ngày ngày bàn luận xoay quanh chủ đề cuộc thi Super star. Đám học sinh nữ ngày nào cũng vây quanh Lạc Hi xin chữ ký, xin chụp ảnh chung. Bọn con trai tuy thấy Hạ Mạt trên ti vi rất xinh đẹp đáng yêu nhưng không dám tiếp cận làm quen, chúng thừa biết mối quan hệ giữa Hạ Mạt và Thiếu gia.

***

“Đang nghĩ gì thế?”

Trong căng tin trường, Hạ Mạt hỏi nhỏ Âu Thần đang trầm ngâm. Phản ứng của Âu Thần trước sự kiện *Super star* hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô bé. Cô bé đã giải thích với Âu Thần, Lạc Hi xuất hiện trên sân khấu là ngẫu nhiên chứ không phải được sắp xếp từ trước. Nếu Âu Thần để bụng, những kỳ tiếp theo chương trình *Super star* cô bé có thể nghĩ cách từ chối mà không tham gia nữa. Vậy mà mỗi lần cô bé muốn đề cập tới chuyện này, Âu Thần chỉ lạnh lùng cắt ngang, nét mặt Âu Thần thể hiện rõ sự ngạo mạn, hơi thở độc đoán đơn phương quyết định, cứ như bức tường cao ngán cô bé lại khiến cô ngỡ ngàng.

Cô bé không muốn vì chuyện này mà Âu Thần tức tối làm giận.

Âu Thần là người rất nguy hiểm.

Cho dù là Tiểu Trùng, nếu Âu Thần nhìn thấy cậu bé trong vòng tay âu yếm của chị thì cũng sẽ khó chịu không vui. Có lần trong một nhà hàng Pháp, người phục vụ nam lúc nhận lại thực đơn vô tình chạm vào ngón tay Hạ Mạt lại nhìn cô bé hơi lâu, sau bữa ăn, Âu Thần gọi giám đốc nhà hàng tới yêu cầu sa thải người phục vụ kia. Âu Thần là người có tính thích độc chiếm kinh khủng, nhiều lần chiến tranh lạnh đã xảy ra khi cô bé thử thay đổi tạt xấu này để đem lại cảm giác an toàn cho Âu Thần. Nhưng hầu như chẳng có thuốc gì thay đổi được.

“Không.”

Âu Thần dùng khăn ăn nhẹ lau miệng, không thể hiện thái độ gì trên mặt.

“Nếu anh không vui, xin cứ nói cho em biết.” Hạ Mạt chau mày, “*Super star* không phải là chương trình không thể không tham gia, có thể Tiểu Trùng sẽ thất vọng, nhưng anh sẽ...”.

“Mấy hôm nữa anh đi Pháp.”

Âu Thần nhìn đám học sinh đi lại bên ngoài cửa sổ kính lạnh lùng cắt ngang lời cô bé.

Hạ Mạt trong bụng cảm thấy có gì đó bất an không nói rõ được, cô bé tính một lần nữa giải thích cho Âu Thần nghe: “Anh Thần, Lạc Hi với em không có gì. Anh ấy chỉ là con nuôi của bố, ngoài ra không có bất kỳ...”. Lần này, Âu Thần thay đổi, nét mặt trở nên lạnh lùng tỏ ra rằng nhất định sẽ có chuyện không hay.

“Anh không muốn nghe thấy cái tên thằng đó nữa.” Âu Thần lại cắt ngang, nhìn cô bé chằm chằm, đôi mắt xanh u ám, “Việc đó anh sẽ tự giải quyết”.

“Giải quyết? Giải quyết thế nào?” Cô bé lạnh người sợ hãi, “Anh muốn giải quyết cái gì?”.

“Có lẽ lần này đi Pháp cũng phải khoảng một tháng.” Âu Thần cười với Hạ Mạt, nụ cười đẹp anh tú nhưng lại gượng gạo, “Hạ Mạt, anh sẽ mang quà về cho em”.

Vẫn là như thế...

Hạ Mạt tự nhiên cảm thấy mệt mỏi không còn hơi sức...

***

Lạc Hi, Hạ Mạt và Tiểu Trùng bắt đầu cùng nhau đi học, tan học cũng về cùng nhau. Tiểu Trùng sung sướng chạy đằng trước, Lạc Hi và Hạ Mạt sánh bước trên con đường rợp bóng cây. Hạ Mạt cầm cặp hình chuột Mickey của Tiểu Trùng trong tay, Lạc Hi bắt chéo tay sau gáy bước đi nhàn nhã. Hàng cây thủy sam hai bên đường thẳng tắp vươn cao, bầu trời xanh thẳm mây trắng bay. Tiểu Trùng chạy đằng xa, tiếng cười theo gió vọng lại.

Thi thoảng Lạc Hi đưa tay cầm đỡ cặp Mickey của Tiểu Trùng trong tay Hạ Mạt.

Cô bé ngạc nhiên nhìn hấn.

Lạc Hi chậm rãi đưa cặp Mickey lên vai, ngửa mặt nhìn những đám mây bay trên bầu trời cao vời vợi, nụ cười thoáng hiện, đẹp mê hồn. Ăn cơm tối xong.

Dưới cây anh đào Lạc Hi dạy Tiểu Trùng hát, Hạ Mạt tưới hoa trong vườn. Thi thoảng bị tiếng hát của Lạc Hi dẫn dụ, cô bé bước qua đó chuyện trò tán gẫu, tiếng cười tràn ngập sân vườn. Đang vui vẻ cười nắc nẻ, Lạc Hi đột nhiên dở trò ảo thuật hô biến, một bộ dụng cụ vẽ mới toanh xuất hiện tặng cho Tiểu Trùng. Tiểu Trùng cảm động rơi nước mắt bỏ nhào vào lòng Lạc Hi.

Hạ Mạt mỉm cười.

Lạc Hi xoa đầu Tiểu Trùng, nháy mắt với Hạ Mạt.

Mấy ngày sau.

Hạ Mạt và Tiểu Trùng tuyên bố tặng Lạc Hi một món quà đặc biệt, quà được để trong chiếc hộp giấy rất to. Lạc Hi thò tay vào hộp giấy khua khoảng một vòng, giật mình vội rút tay ra. Trong hộp giấy có một con mèo xinh xắn, lông đen tuyền, đôi mắt trong veo màu hổ phách. Hạ Mạt mỉm cười ẵm con mèo ra đặt trước mặt Lạc Hi, cô bé bảo hai chị đã đặt tên cho con mèo là Sữa Bò.

Từ đó, nhà họ Doãn có thêm chú mèo Sữa Bò đi khắp nơi sinh sự, gây chuyện.

***

Thời gian cứ như vậy trôi, như vậy ngày ngày đi qua.

Như gió ngày hè thổi.

Nhẹ nhàng, ngày ngày trôi qua.

“Anh Lạc Hi, kỳ tiếp theo chúng mình vẫn có thể chiến thắng đúng không?!” Đang ăn cơm tối, Tiểu Trùng hỏi, đôi mắt trong sáng long lanh. Đến giờ Tiểu Trùng vẫn còn sung sướng với thành tích chiến thắng kỳ thi Super star lần thứ năm tối hôm qua, chân tay khua khoáng loạn xạ.

“Vẫn muốn tiếp tục à?” Lạc Hi đang gấp miếng rau, hỏi.

“Vâng!” Tiểu Trùng gật mạnh đầu, “Cảm giác rất tuyệt, giống như vừa đánh thắng một trận chiến, chúng mình là những anh hùng, lần nào chúng mình cũng chiến thắng! Anh Lạc Hi quá đỉnh! Máy cô ở đài truyền hình nói với em chỉ cần có anh Lạc Hi là chúng mình có thể chiếm ngôi đầu mười kỳ cũng được! Cô ấy bảo anh Lạc Hi có khí chất của một siêu sao lớn, lần nào anh Lạc Hi xuất hiện trên sân khấu trường quay, lần đó chắc chắn các tuyển thủ khác bị áp đảo!...”

Lạc Hi cười tươi.

Hạ Mạt ngẩng đầu lên đúng lúc đụng ngay ánh mắt Lạc Hi đang nhìn mình, đôi mắt Lạc Hi sáng như ánh sao băng mang chút khoái chí, đắc thắng của trẻ con. Cô bé muốn cười. Nhưng không hiểu tại sao cái đêm uống bia say đó lại đột ngột vụt hiện ra trong đầu cô bé, cũng vẫn là ánh mắt này, hình như khoảng cách của anh ấy với mình cực sát, gần như cảm nhận được làn môi anh.

“Tuyệt, thế thì Tiểu Trùng sẽ không cần vẽ tranh nữa, sau này sẽ là minh tinh được không?” Cô bé tránh ánh mắt Lạc Hi, giả tảng pha trò với Tiểu Trùng, tuy nhiên hai má lại đỏ ửng không giấu nổi sự căng thẳng đang rung động trong lòng.

Tiểu Trùng ngờ ngác há hốc mồm, “Vẽ tranh... minh tinh...”, thẳng bé căng người suy nghĩ, “nhưng vẫn thích vẽ tranh hơn...! Anh Lạc

Hi là minh tinh, Tiểu Trùng vẽ tranh được không?!” . Thằng bé thích thú vỗ tay trước cách giải quyết rất thông minh của mình.

“Bố...”

Bố đột ngột cất tiếng nói rất nhỏ.

Tiếng nói rất nhỏ, Hạ Mạt nghe không rõ, cô bé quay đầu nhìn sang bố bắt gặp những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, gương mặt nhợt nhạt, bát cơm trước mặt hình như vẫn chưa đụng tới. Bữa cơm tối nay, bố và mẹ rất trầm ngâm, nãy giờ chỉ ngồi nghe Tiểu Trùng nói chuyện, thế mà cô bé không để ý nhận ra.

“Bố có một chuyện...muốn... muốn nói...”

Giọng bố khác lạ.

Không khí bữa ăn trở nên căng thẳng, mẹ nhìn bố chằm chằm, Tiểu Trùng không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng thần sắc trên gương mặt bố làm nó sợ không dám cười nữa, Lạc Hi buông bát đĩa xuống, Hạ Mạt căng thẳng, một ý nghĩ thoáng vụt trong đầu, cô bé lo lắng không biết có phải bố bị bệnh hay không.

“Bố xin lỗi.”

Bố căng thẳng, day dứt đưa tay lau mồ hôi trên trán, hình như bố rất lúng túng không biết nên bắt đầu như thế nào, mồ hôi ra càng lúc càng nhiều trên gương mặt mập mạp của bố.

“Bố”, Doãn Hạ Mạt nói khẽ, “bố nói đi, không sao đâu”.

Bố bối rối nhìn cô bé, lại hốt hoảng nhìn những người xung quanh, ánh mắt bố dừng lại trên gương mặt Lạc Hi, cổ họng tắc nghẹn lí nhí như tội nhân, bố nói: “Xin tha lỗi... sau này... Tiểu Hi không sống cùng chúng ta nữa... hãy tha lỗi”.

Một câu nói này.

Sắc đêm nín thở, im lặng như tờ, chiếu qua cửa sổ.

Không khí trong phòng ăn như đông cứng lại, không một tiếng động, không ai cử động, tất cả như đang trong một giấc mộng hoang đường, người nào người nấy ngừng thở, cứng đờ như những bức tượng gỗ.

Con mèo đen đang ngủ trong ổ trên bậu cửa sổ.

Cũng yên lặng không một âm thanh.

“Là con đã sai chuyện gì ư?”

Sau giây phút yên lặng ngạt thở, Lạc Hi héch môi nhìn bố cười khẩy như không đếm xỉa.

“Không! Vấn đề không phải tại con... là...”

Bố lắp bắp nói không rõ ràng, những giọt mồ hôi to như hạt đậu trên trán lăn xuống.

Tiểu Trùng kinh hãi, toàn thân cứng đờ.

Chiếc bát trong tay rơi xuống mặt bàn, cơm và thức ăn trong bát văng tung tóe trên mặt bàn. Tiểu Trùng gào lên, giọng đẫm nước mắt: “Tại sao? Sao bố bắt anh Lạc Hi đi chỗ khác? Anh Lạc Hi là người tốt! Anh Lạc Hi không phải là ăn trộm đâu, bố không phải đã biết rồi sao, anh Lạc Hi là người tốt mà, con yêu anh Lạc Hi...”.

Hạ Mạt cắn môi.

Trái tim cô bé thít chặt, hình như khí lạnh mùa đông đang từ trên đỉnh đầu ập xuống, lạnh buốt, băng giá cứ thế tràn xuống tận gót chân.

Cô bé chằm chằm nhìn sang Lạc Hi.

Chàng trai này, làn da như men sứ, đôi môi tựa cánh hoa anh đào, anh ta đã ngồi đó không nói như thể đang ở một thế giới xa xôi khác.

Ánh mắt Lạc Hi cực kỳ lãnh đạm.

Lạc Hi nhìn từng người từng người quanh bàn ăn, ánh mắt dửng dưng lạnh lùng pha chút đờ đẫn tê dại, hình như cái cảnh mộng mị hoang đường này đã lặp đi lặp lại vô số lần trong cuộc đời cậu.

Rất lâu sau.

Lạc Hi mới bình tĩnh hỏi:

“Ông muốn tối nay cháu quay lại cô nhi viện hay ngày mai?”

***

Trong vườn, Hạ Mạt đứng trước mặt bố, hỏi: “Là Âu Thần ư? Có đúng là Âu Thần bắt bố phải đuổi Lạc Hi đi không?!”

Cô bé không thể tha thứ cho mình.

Đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng này!

Mấy ngày gần đây, bố đi làm về càng ngày càng muộn, tại sao cô bé không để ý đến mà lại cho rằng bố làm thêm ở công ty. Có hôm giúp mẹ thu dọn phòng ngủ, thấy đầu thuốc lá chất như núi trong gạt tàn, nhưng tại sao cô bé vẫn không để ý nhỉ. Nửa đêm thức giấc, qua cửa sổ phòng, cô bé nhìn thấy bố đang ở trong vườn hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác, hình như có cả tiếng thở dài, cô bé tính để bụng ngày hôm sau sẽ hỏi bố có chuyện gì, nhưng bận lên lớp học, bận luyện hát, rồi bận đến đài truyền hình. Quan đi quần lại, cô bé quên bém mắt.

Toàn thân cô bé ớn lạnh.

Là lỗi của mình, lẽ ra mình phải phát hiện ra trước khi mọi chuyện phát sinh để tìm cách cứu vãn! Nhưng mình đã sống trong sự an nhàn quá lâu, đã mù mịt như con ngốc trước mọi việc xảy ra xung quanh.

Một đêm không trăng.

Nét mặt bố đầy đau khổ, cảm giác thất bại nặng nề, “Rời công ty... chính là thất nghiệp... bố đã thử rồi... rời công ty bố không thể tìm được việc khác để làm...”

Cô bé ngạc nhiên, “Lạc Hi mà không đi, bố chỉ có thể chọn con đường thất nghiệp thôi ư?”

Bố ôm đầu, thân hình bố đồ sộ bất lực từ từ ngồi phịch xuống bệ đá giống như một con gấu lớn già yếu, kiệt sức, vô cùng mệt mỏi.

Cô bé nhìn chăm chặp vào người đàn ông đó.

Trong ánh mắt có một nỗi đau không thuộc lứa tuổi cô bé.

“Xin thứ lỗi... nếu như lúc đầu con không nhờ vả Âu Thần Thiếu gia... bố cũng chẳng có được công việc này... nếu như Âu Thần Thiếu gia không đuổi bố... bố sẽ...”, tiếng bố nghẹn ngào, “hãy thứ lỗi... không có ai nhận bố... thất nghiệp... thật đáng sợ... rất đáng sợ...”.

Hạ Mạt cắn chặt môi.

Môi cô bé đau nhói.

Cổ họng cô bé cũng bỏng rát như lửa thiêu.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Mạt đứng trước cánh cổng lớn biệt thự nhà họ Âu, người quản gia và cô hầu gái cung kính đáp lễ, họ bảo với cô Thiếu gia đã bay sang Pháp từ chiều hôm qua rồi. Cô bé bấm số di động của Âu Thần, mười mấy lần, điện thoại của cô chỉ trả lời một câu: “Xin lỗi, số quý khách vừa gọi hiện đã khóa máy”.

Hạ Mạt gặp máy lại.

Cô bé ngồi trong lớp học, xung quanh các bạn đang nói cười vui vẻ. Mùa hè đã về không ngừng vẫy gọi trên những cây cao, qua kính cửa, Hạ Mạt nhìn thấy Lạc Hi đang cầm giấy tờ đi ngang qua sân trường tới chỗ lớp học.

Chiều, sau khi tan học, Hạ Mạt đưa Tiểu Trùng tới lớp học vẽ trước.

Cô bé lại tới biệt thự nhà học Âu.

“Xin bác nói lại với Âu Thần”, cô bé nói với người quản gia, “từ giờ tới sáng sớm mai nếu như không điện thoại cho cháu thì sau này xin anh ấy đừng xuất hiện trước mặt cháu nữa”.

“Nhưng tôi không liên lạc được với Thiếu gia đâu!” Người quản gia hoang mang, ông ấy chỉ phụ trách dọn dẹp, quản lý ngôi biệt thự, chỉ có Thẩm quản gia mới là người theo sát phục vụ Thiếu gia.

Cô bé cười, ánh mắt kiên định, “Bác luôn có cách mà”.

Cơm tối, Lạc Hi đã thu dọn hết tất cả đồ dùng để có thể quay lại cô nhi viện bất kỳ lúc nào. Tiểu Trùng u uất ngồi ăn cơm, vừa ăn vừa lau nước mắt rơi lã chã lên mặt bàn, đôi mắt to khóc sưng đỏ. Bố day dứt không yên, bảo: “Không phải vội!”. Lạc Hi bình tĩnh nói ngày mai một mình mình có thể tự bắt xe bus quay về cô nhi viện cũng được, thủ tục nhận nuôi có thể đợi sau này giao lại cũng không muộn.

Ngón tay Hạ Mạt cứng đờ cầm chặt đôi đũa.

Cô nhi viện...

Cô nhi viện, mười mấy đứa trẻ chui rúc ngủ chung trong một phòng; đánh nhau, tranh cướp mỗi lần bữa sáng có phát kẹo. Trong cô nhi viện, bọn trẻ liên tiếp được người ta lựa chọn đem về nuôi, lại liên tiếp bị người ta trả lại. Đứa nào được chọn nuôi thì vênh vang tự đắc, đứa nào bị trả lại đau khổ, ngồi thu mình u uất trước những lời

trêu chọc mĩa mai của lũ trẻ cùng sống trong cô nhi viện. Dù gì đi nữa, cô bé không bao giờ muốn quay trở lại cô nhi viện, bất luận phải dùng tới thủ đoạn nào.

Thế mà, Lạc Hi lại đang rất bình tĩnh như không, thờ ơ lãnh đạm, nụ cười lạnh lùng, đôi mắt cũng lạnh tanh như thể đã biết trước được kết cục sẽ phải là như vậy.

Hạ Mạt gấp chiếc cánh gà vào bát Lạc Hi.

“Cảm ơn.”

Tiếng Lạc Hi giống như ngày đầu tiên mới về cùng chung sống, lễ phép mà xa lánh, chiếc cánh gà đó vẫn nằm yên trong bát, hẳn không đụng đến.

Mười giờ tối, nhạc chuông điện thoại của Hạ Mạt đặt trên bàn reo vang. Cô bé cúi đầu nhìn hai chữ “Âu Thần” trên màn hình điện thoại, hít thở chậm chậm để lấy được bình tĩnh trong lòng, cô bé nhận điện.

“A lô, tôi là Doãn Hạ Mạt.”

Tiếng nói truyền từ đầu dây bên này, rất xa, truyền qua đầu dây bên kia. Trong vườn một trang viên nước Pháp đầy hoa tường vi, Âu Thần đứng trước bức tường kính, màu xanh cây cối trong vườn ẩn hiện dưới ánh trăng như sắc xanh u ám trong đáy mắt anh.

***

Ánh nắng chói chang chiếu qua bức tường kính đại sảnh phòng khách trong sân bay, mặt sảnh dát đá cẩm thạch phản chiếu ánh nắng lên gương mặt hành khách đang đi lại, tiếng loa không ngừng thông báo thông tin các chuyến bay. Bánh xe chiếc va ly màu xanh phát tiếng kêu cạch cạch trên mặt đá cẩm thạch. Phòng khách lớn tầng trên của sân bay, Lạc Hi kéo va ly hành lý đi phía trước, Hạ Mạt đeo guitar đi đằng sau, trong lúc hoàn tất các thủ tục hai người trầm tư chẳng nói với nhau tiếng nào.

Tiểu Trùng buồn rầu suy nghĩ nhiều mà phát bệnh, sốt cao tới 40 độ, hôn mê không biết gì. Lúc đầu Hạ Mạt định một mình đưa Tiểu Trùng đi viện, nhưng bố mẹ kiên quyết đòi đưa Tiểu Trùng đi, để Hạ Mạt tiễn Lạc Hi ra sân bay. Có lẽ bố mẹ không biết phải đối diện với Lạc Hi thế nào, Tiểu Trùng trong lúc sốt cao liên mồm gọi: “Anh Lạc Hi! Anh Lạc Hi!”. Hạ Mạt chẳng bàn thêm, một mình tiễn Lạc Hi ra sân bay.

Cuối cùng cũng tới thời khắc chuyến bay chuẩn bị cất cánh.

Giữa đại sảnh sân bay.

Lạc Hi đứng trước mặt Doãn Hạ Mạt.

Hắn nhìn cô bé, ánh mắt sắc lạnh không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào,

“Cảm ơn em đã tiễn tôi, về đi!”.

Cô bé nói với hắn: “Xin hãy tha lỗi”.

Đó là tất cả những gì cô bé có thể làm được, đối với hắn, dù cho có biết bao nhiêu day dứt áy náy trong lòng, nhưng đó là cố gắng lớn nhất cô bé có thể làm được cho hắn.

Lạc Hi sững người, cười khẩy. “Em làm sao mà phải xin tôi tha lỗi? Không phải quay lại cô nhi viện còn được sang Anh du học, tất cả đều do em đã cố gắng hết mình cầu xin Âu Thần có đúng không? Trong lòng tôi vô cùng cảm kích, người nghèo hèn như tôi có thể nhận được sự bố thí của các người, sau này nhất định sẽ phải đền đáp bằng được!”

Ngón tay cô bé siết chặt.

Hít thở thật sâu, cô bé định nói để cho hắn hiểu và thông cảm, “Lạc Hi, em chỉ có thể làm được như vậy, em không thể để bỏ mất việc, không thể để Tiểu Trùng không được tiếp tục học vẽ, không thể để cuộc sống cả nhà gặp khó khăn. Đi du học tốt hơn là quay về cô nhi viện, Âu Thần đã chuyển hết tiền học phí mấy năm vào tài khoản của nhà trường bên Anh, anh cứ yên tâm mà học cho tốt. Xin tha lỗi, em chỉ có cách lựa chọn đó mà thôi”.

“Vì thế tôi mới nói, không biết phải cảm ơn em thế nào”. Lạc Hi vẫn mỉm cười, trong đôi mắt đẹp như ngọc đen, hai con người lạnh lùng. Hắn thừa hiểu, mà sao hắn không hiểu được cơ chứ, cô bé hoàn toàn có thể không quan tâm, khoanh tay thờ ơ đứng nhìn hắn thu dọn hành lý quay lại cô nhi viện. Nhưng cô bé đã không thể, cô bé đã phải cố hết mình giành giật cho hắn cơ hội sang Anh du học.

Chỉ là...

Đau đớn tái tê trong trái tim.

Lạc Hi mím chặt môi, “Chỉ là, nếu là Tiểu Trùng, em có để nó ra nước ngoài không?”.

Hạ Mạt cứng đờ người.

Cổ họng cô bé nghẹn cứng không nói nên lời. Không, Tiểu Trùng là người thân yêu duy nhất còn lại trên đời này của cô bé, cô bé không thể rời xa nó.

Lạc Hi hiểu rõ nét mặt của Hạ Mạt, giá lạnh từ trái tim dồn lên, tràn khắp cơ thể, “Đúng thế, em không thể dứt bỏ Tiểu Trùng vì em yêu nó”.

Mấy phút trôi qua, hắn lắc đầu, lại nói bằng cái giọng mỉa mai chọc tức:

“Còn tôi chẳng qua chỉ là người qua đường, có thể nhận được chút ơn huệ của các người thì ắt hẳn càng phải cảm kích mới đúng. Đứa trẻ lớn lên trong cô nhi viện tất nhiên không nên tham lam thái quá, ngay đến bố mẹ đẻ chúng còn vứt bỏ thì chúng lấy tư cách gì mà dám tham vọng có được tình yêu của người khác chứ?”

Cô bé nhắm mắt lại.

Cô bé có thể nhận thấy sự yếu đuối trong lời nói của Lạc Hi, có thể

nghe thấy sự bi thương đau đớn trong giọng của Lạc Hi. Hắn cùng một loại người với cô bé, cô bé đã từng nghĩ phải đề phòng hắn, nhưng lại không nghĩ tới việc sẽ làm hại hắn đến mức như thế này. Nhưng mà, cô bé cũng không thể để bỏ một lần nữa phải chịu đau khổ khi bị mất việc, lại càng không thể tỏ thái độ quá quyết liệt trước mặt Âu Thần, làm như vậy chắc chắn sẽ khiến Âu Thần càng trở nên nguy hiểm hơn.

“Tiểu Trùng và bố thực sự rất yêu thương anh.”

Cô bé nói nhỏ.

“Yêu thương tôi?” Lạc Hi cười lớn, cười muốn đứt hơi, “Yêu thương tôi nên mới để tôi một lần nữa quay về cô nhi viện? Bà Tống cũng yêu thương tôi, cũng vì yêu thương tôi nên mới mở to mắt nhìn thằng con mình biến tôi thành thằng ăn cắp rồi kêu cảnh sát tới bắt đi? Mẹ cũng bảo yêu tôi nên mới quăng tôi lại trong khu vui chơi, để rồi tôi như một thằng khờ ngu ngốc đứng chờ nơi đó suốt ba ngày ba đêm?”.

Hạ Mạt không nói gì.

“Tình yêu đó quá rẻ mạt.” Bờ môi Lạc Hi từ từ thể hiện cái cảm giác đang ném phải vị đắng tàn khốc, ánh mắt lạnh lùng băng giá, “Rẻ mạt tới mức không bằng chiếc bánh bao giá một đồng”.

Đại sảnh sân bay người thưa thớt.

Ánh nắng rực rỡ chiếu qua bức tường kính.

Hạ Mạt nhìn vào mắt Lạc Hi.

Trong đôi mắt cô bé có làn gió đêm trầm lặng.

“Không sai. Những gì em có thể làm được cho anh ngày hôm nay chỉ là thứ rẻ mạt, anh không thứ lỗi cho em cũng được, hận em cũng được, cảm thấy em làm hại đến anh cũng được. Em của ngày hôm nay chỉ dựa vào người khác mới có thể chăm lo, bảo vệ được những người thân trong gia đình mình... Nếu như anh thật sự hận những người đã từng làm tổn thương anh thì xin anh hãy mạnh mẽ lên, chỉ nên xuất hiện trước mặt mọi người khi nào anh đã thực sự trưởng thành vững mạnh, như vậy mới khiến mọi người cảm thấy thực sự hối tiếc.”

Nói đoạn, Hạ Mạt rút chiếc thẻ ATM ra.

“Đây là toàn bộ số tiền thưởng nhận được qua các kỳ thi *Super star* của đài truyền hình, em đã dồn lại cho anh, sang tới Anh, anh có thể rút ra chi dùng.”

Lạc Hi trầm ngâm nhìn chiếc thẻ ATM.

Cô bé kéo tay Lạc Hi, dúi chiếc thẻ vào tay hắn, cô bé lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Lạc Hi mỉm cười, “Hy vọng sau này về nước còn có ngày tái ngộ”.

Loa phóng thanh bắt đầu tiếng gọi mời hành khách chuyển bay đi London khẩn trương lên máy bay, khoảnh khắc này, ánh mắt Lạc Hi bùng lên tia sáng kỳ dị, bất ngờ Lạc Hi dường đột hỏi một câu:

“Em có thích anh không?”

Hạ Mạt ngó người, “Cái gì?”

“Âu Thần muốn anh phải ra đi, dĩ nhiên là lo sợ em thích anh có đúng không?”

“... Đúng.”

“Vậy em có thích anh không?”

Cô bé suy nghĩ, lắc đầu, “Chẳng có gì liên quan đến anh, nếu như có người con trai nào đó tiếp cận gần em quá mức, dù đó không phải là anh, Âu Thần cũng làm như thế”.

“Không thích thì tôi đành phải đi thôi. Em sẽ quên tôi chứ?” Lạc Hi hạ giọng hỏi, âm thanh trầm lắng lay động lòng người khiến cô bé thoáng chút quay cuồng chóng mặt như trúng phải bùa mê. Cô bé tránh ánh mắt Lạc Hi, “Em không có thời gian để nghĩ về anh”.

Lạc Hi nhìn cô bé chằm chặp, “Quá thực tế, quá lãnh đạm khác nghiệt”.

“Xin lỗi”, cô bé lí nhí, “em cũng cần phải để bản thân mình trưởng thành cứng rắn lên mới có thể bảo vệ được những người sống bên em. Chuyện của anh, em rất ân hận, em cũng sẽ không bao giờ để nó lặp lại nữa. Để trở thành người cứng cỏi cần phải đổi bằng rất nhiều sự cố gắng, như thế làm sao em còn có thời gian để nghĩ về anh?”.

“Hay!” Lạc Hi liếc xéo Hạ Mạt, “Nếu như ngày nào đó gặp lại em, không biết tình cảnh lúc đó sẽ ra sao? Nói không chừng, tới lúc đó em đã trưởng thành tới mức khiến người ta phải đứng xa vài bước mà ngược đầu nhìn.”

“Em chỉ muốn đủ để bảo vệ được mọi người trong gia đình mà thôi.” Cô bé vẫn bình tĩnh nói.

“Nhưng bằng cách nào?” Lạc Hi hít mạnh.

“...”

“Tôi không muốn để cho em quên tôi, tuy tôi cũng không thích em, nhưng là thế này, tự dưng mình bị người ta quên lãng, thì trong lòng cảm thấy không được thoải mái lắm.” Đột nhiên Lạc Hi nhìn cô bé đăm đăm, nụ cười ranh mãnh đẹp mê hồn.

Cô bé chợt cảnh giác.

Lùi lại một bước.

Nhưng hấn đã ôm được vai cô bé, tay phải ép sau gáy Hạ Mạt, giữa đại sảnh sân bay đầy người qua lại, tiếng loa phát thanh không ngừng thúc giục hành khách lên chuyến bay, Hạ Mạt cúi đầu, đặt nụ hôn lên môi cô bé!

Hạ Mạt kinh hãi giãy giụa.

Lạc Hi lúc đầu chỉ muốn giả vờ hôn cô bé một cái, muốn cô bé không quên được mình, đánh dấu một dấu nho nhỏ vào trái tim cô bé, thế là tuyệt! Nhưng, đôi môi cô bé sao mà mềm mại đến thế, thân thể cô bé đang giãy giụa sao mà thơm ngát tuyệt vời đến thế, trong đôi mắt mở to kinh hoàng của cô bé như có ánh sao sáng

đang lấp lánh.

Còn hẳn, con người đang phải chuẩn bị rời xa cô bé.

Hắn nín thở.

Sau đó.

Hôn mạnh hơn.

Trong trần trở, trần trọc, bờ môi hai người họ xiết chặt nhau hơn, miết chặt vào nhau hơn. Bờ môi Lạc Hi hùng hực nóng bỏng, làn môi cô bé ngọt ngào mềm mại. Đầu óc chỉ còn là khoảng không trống rỗng, trái tim dồn dập, nhịp đập hoảng loạn. Hắn ôm cô bé càng chặt, không cách gì thở được, không cách gì nghĩ được, hẳn hôn cô bé như không cách gì buông ra được.

Đại sảnh sân bay tràn ngập ánh nắng rực rỡ.

Tất cả đều nhìn thấy bức tranh lãng mạn đó.

Chàng trai tuấn tú.

Cô gái tựa như hoa.

Chàng trai ôm cô gái hôn say đắm, mặt trời rọi qua bức tường kính rực rỡ chiếu quanh hai người. Nắng vàng rực, chàng trai ôm cô gái chặt hơn, nụ hôn đó dường như cũng rực rỡ như ánh mặt trời, chói chang xán lạn, ngây thơ thuần khiết, trong sáng, đẹp tựa bức tranh sơn dầu lồng trong khung khảm bằng vàng.

Nụ hôn kéo dài qua nửa thế kỷ.

Lạc Hi tâm thần hoảng hốt từ từ buông cô bé ra, ngơ ngẩn nhìn dấu vết nụ hôn màu đỏ in trên môi cô bé. Hắn yên lặng chờ, chờ đợi, chỉ thấy nét mặt cô bé từ phần nộ chuyển dần sang thản nhiên, lạnh lùng.

“Tại sao không đánh tôi?”

Hắn giả như thờ ơ hỏi. Theo lệ thường mà nói, một cô gái bị hôn cưỡng bức như vậy sẽ lập tức tát cho đối phương một cái mới phải.

“Sợ sẽ làm tay tôi đau.” Hạ Mạt rút khăn tay ra lau môi, giọng nói bình tĩnh như chẳng có chuyện gì xảy ra, “Hè năm nay ruồi muỗi đốt người hung hăng quá”.

Mặt Lạc Hi đanh lại.

Trái tim lại nhói đau, hắn hít thật sâu, ánh mắt lại trở nên u ám, “Tôi sẽ quay về. Em hãy báo cho cái thằng tiểu tử Âu Thần biết, việc hắn làm tôi tổn thương ngày hôm nay sẽ có ngày tôi đáp đền cho hắn nhiều gấp bội”.

“Muốn nói gì tự đi mà nói.”

Cô bé lạnh lùng đáp trả.

“Xin mời quý khách chuyển bay XXX khẩn trương lên máy bay.”

Giọng nói nhẹ nhàng từ loa phóng thanh trong đại sảnh phòng khách sân bay lặp đi lặp lại.

Hạ Mạt đưa vé máy bay đang cầm trong tay cho Lạc Hi. “Chúc anh tới Anh mọi việc thuận lợi.”

Nói hết câu này, tự dưng cô bé cảm thấy cái nghi thức xã giao mình vừa làm sao mà xa lạ đáng sợ đến thế. Trước mặt Lạc Hi, không

hiểu tại sao lúc nào cô bé cũng có thói quen phòng bị nghiêm ngặt, cô bé chỉ sợ nếu để lộ một sơ hở nhỏ nào ắt sẽ gặp thất bại thảm hại.

Lạc Hi nhận tấm vé.

Hắn nhìn quanh đại sảnh, trong khoảng không gian rộng lớn là những con người với những gương mặt xa lạ, bên ngoài bức tường kính, ánh mặt trời chói chang. Thế giới bình thản đến thế, người ta đến rồi lại đi, người ta ai cũng vui cũng sầu, tất cả đều yên lặng không một âm thanh, không một tiếng động.

“Em sẽ chăm sóc Sữa Bò.” Cô bé nói với hắn. Lên máy bay không được mang theo mèo, con mèo mà cô bé và Tiểu Trùng đã tặng cho hắn, hắn đã rất yêu thích nó.

“Đem nó cho người ta đi.”

Lạc Hi mặc nhiên nói, tay kéo chiếc va ly màu xanh vào cổng bay.

“Gượm đã!”

Cô bé kêu hắn lại, gỡ chiếc guitar nãy giờ vẫn đeo sau lưng đưa qua cho Lạc Hi. Lạc Hi ngạc nhiên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve những sợi dây màu bạc, chiếc đàn vang lên tiếng “weng”. Hắn mím chặt môi, cầm lấy chiếc đàn rồi tiếp tục bước về phía trước.

Hạ Mạt vẫn đứng đó.

Cô bé yên lặng nhìn theo sau, nhìn Lạc Hi dần đi xa, nhìn Lạc Hi đi qua cửa kiểm soát, nhìn Lạc Hi đặt chiếc vé vào tay cô tiếp viên, nhìn Lạc Hi lặng lẽ không ngoái đầu lại. Yên lặng, nơi nào đó trong trái tim cô bé rách ra một lỗ thủng, hình như có cái gì đó đang từ từ chui ra, bỏ đi mất.

Lạc Hi bước đi.

Giây phút cuối cùng trước khi bước qua cánh cửa, hắn quăng chiếc guitar bỏ ra ngoài cổng bay, cô tiếp viên ngạc nhiên gọi lại, nhưng hắn chỉ khua tay rồi đi thẳng cũng chẳng ngoái đầu nhìn lại.

Chiếc đàn guitar bị vứt bỏ lặng lẽ nằm trên mặt đá cẩm thạch lạnh lẽo.

Hạ Mạt lặng yên đứng giữa đại sảnh sân bay.

Ngày hôm đó, hình như là một ngày mặt trời chói chang nhất của mùa hè năm đó. Qua bức tường kính đại sảnh sân bay, những sợi dây trên chiếc guitar bị ánh nắng chiếu vào phản chiếu muôn vàn ánh sáng lấp lánh.

Bong bóng mùa hè

Chương 5

Năm năm sau.

Lại là mùa hè, trên trần lớp học, cả bốn chiếc quạt đều quay vù vù, giấy vở trên bàn bị gió thổi lật qua lật lại. Trên ngọn cây bạch dương bên ngoài lớp học, tiếng ve sàu râm ran kêu rít cổ bông họng: “Nóng quá! Nóng quá!”. Thời tiết nóng nực, kiến không khí thêm bức bối, buồn bức, đám sinh viên đưa nào đưa nấy mệt mỏi mắt díp lại muốn ngủ thiếp đi nhưng phải cố gắng giữ vững tinh thần để chờ đợi những giây phút kết thúc tiếp học lưu thông tiền tệ ngân hàng.

Giang Trân Ân lén nhìn thời gian trên máy điện thoại di động, kinh hãi.

“Hông rồi! Có khi thầy lại kéo dài thời gian đó! Làm sao bây giờ? Hôm qua cửa hàng trường đã dọn đi dọn lại chúng mình đến sớm một chút giúp họ phát quà cho khách hàng. Chúng mình mà đến muộn, ôi giờ, tiền thưởng tháng này coi như đi tong!”
Bàn bên cạnh lặng yên.

Ân Trân quay đầu qua chút nữa thì ngã học máu, Hạ Mạt vẫn đang mải mê chăm chú lắng nghe bài giảng, chiếc bút trong tay múa như bay trên quyển vở, hình như cô ấy chẳng nghe thấy những lời than vãn vừa rồi của Trân Ân.

“Hạ Mạt! Chúng mình sắp trễ giờ rồi!”

Giang Trân Ân nghiêng răng rít lên bên tai Hạ Mạt. Sao vậy, tại sao chỉ có một mình mình sốt ruột, đáng lẽ cả hai đưa đều phải nôn nóng, vội vàng như đàn kiến nhỏ trước cơn mưa mới phải.

“Không đâu”, Hạ Mạt không ngẩng đầu, vừa ghi chép vừa nói, “Thầy giảng xong vấn đề này là cho nghỉ, cùng lắm là hai phút nữa thôi”.

“Hả, sao cậu biết được?”

“Vì nội dung vấn đề sau rất nhiều, phải mất hai tiết nữa mới giảng hết được, nhất định thầy sẽ để sang hôm sau”.

Giang Trân Ân há to mồm, “Lại nữa! Sao cậu biết?!”

“Vì mình chuẩn bị bài trước”. Hạ Mạt nháy mắt với Trân Ân, cất bút đi, vừa nói, cô vừa xoay vòng cổ bàn tay chép bài đang mỗi nhừ.

“Thôi, bài học hôm nay dừng lại ở đây. Hẹn gặp lại các bạn”.

“Chúng em chào thầy!”

Toàn thể sinh viên lớp hai năm ba khoa Kinh tế Quốc tế Học Viện Bắc Xuyên đứng dậy, mắt tiễn theo thầy giáo môn lưu thông tiền tệ

ngân hàng rời lớp học. Sau những giây phút yên lặng, lớp học rào rào những âm thanh thu dọn sách vở, tiếng ngáp ngán ngáp dài, tiếng cười vui vẻ buồn chuyện này nọ.

“Cậu chuẩn bị bài trước thật đấy à?”

Giang Trân Ân không thể không la lên. Trời đất ạ, thời buổi này vẫn có sinh viên chuẩn bị bài trước ư, bọn họ đâu còn là những học sinh phổ thông hay trung học nữa mà đang là sinh viên hệ chính quy khoa Kinh tế Quốc tế đó. Nghe giảng bài trên lớp, thậm chí chỉ cần ôn bài trước kỳ thi là được rồi, việc gì mà...

“Kỳ cục phải không?”, Hạ Mạt mỉm cười.

“Quái đản! Loại bài này nhất thiết phải tốn công vậy sao?”, Giang Trân Ân nhanh nhẩu, “Trước tiết học đã chuẩn bị bài, trong giờ lại ghi chép, cậu đúng là siêu quái thai!”

“Học phí cao lắm đó”.

“Sao hả?”

“Học phí cao như thế bắt buộc phải học tất cả tri thức mới đáng đồng tiền bát gạo”.

“Ờ... có lý đấy. Nhưng ngày nào cậu cũng làm thêm tới khuya, thời gian đâu để đọc sách chứ?”

“Lúc cậu xem ti vi trong cửa hàng thì mình đọc sách”, Hạ Mạt cười.

Giang Trân Ân tròn xoe mắt. Nhớ ra rồi! Trong cửa hàng bán bánh mì hề không có khách là Trân Ân nhảy ngay đến trước ti vi xem trộm, còn Hạ Mạt hình như cầm sách ngồi đọc. Giờ nói ra, Trân Ân trước nay vẫn cứ nghĩ là Hạ Mạt xem tiểu thuyết gì đó giết thời gian.

“Còn hai mươi phút nữa”.

Hạ Mạt thu dọn sách vở xong, đứng lên đi về phía cửa lớp học.

“Cái gì?”

“Bằng không sẽ muộn thật đấy”.

“Á...”

Trân Ân giọng the thé nháo nhào thu dọn bút, sách vở quăng đại vào trong cặp sách, hốt hoảng đẩy bàn học sang bên rồi chạy xộc ra ngoài. Trong lúc vội chạy, váy bị mắc vào chiếc đinh nhỏ ở chân bàn, cô loạng choạng dúm về phía trước vài bước nào ngờ va trúng ngay người một bạn gái đang đi ngang qua!

Huych...

Cô bạn bị Trân Ân va vào ngã xuống đất.

Bàn ghế xung quanh đổ theo.

Trân Ân cũng thế thảm không kém ngã phịch theo, hình như đầu bị đập xuống đất.

“Ái...”

“Đau quá!!”

Các bạn trong lớp sợ hãi nhìn.

Trời đất ơi, Giang Trân Ân tự nhiên va vào làm ngã cô bạn Đào Thục Nhi!

Thục Nhi!

Không có ai trong Học Viện Bắc Xuyên không biết Đào Thục Nhi.

Từ ngày đi học trung học, Đào Thục Nhi đã bước chân vào làng showbiz và trở thành một nhân vật rất nổi tiếng. Năm đó cô thi vào Học viện Bắc Xuyên, ngày khai trường, chưa bao giờ nhà trường có đến mấy chục ký giả tới chụp hình đưa tin rầm rộ như vậy.

Sinh viên Học viện Bắc Xuyên đối với Đào Thục Nhi rất hiếu kỳ, vốn dĩ đã là sao thì quanh người họ luôn có vàng hào quang chói sáng, hưởng hồ đặng này, hai năm về trước, Đào Thục Nhi còn từng được nhận giải thưởng trong top ten Ca khúc được yêu thích của năm.

Rất nhiều sinh viên trong trường hâm mộ cô tới xin chữ ký, cũng có số đông khác nhìn cô bằng ánh mắt coi khinh, thường những lúc Đào Thục Nhi đi ngang qua, họ bĩu môi dè bỉu: “Minh tinh thì đã làm sao, chẳng qua hình thức bên ngoài cũng chỉ đến thế mà thôi”.

Ở trường, thái độ của Đào Thục Nhi rất dè dặt, cư xử ôn hòa.

Đi lúc nào cũng cúi đầu, trên lớp luôn chọn ngồi dãy bàn cuối, chưa bao giờ cô nói to, chưa bao giờ phát biểu trả lời các câu hỏi của bài học, chưa bao giờ buôn chuyện tán phét với các bạn trong lớp. Vừa hết giờ, cô đã bốc hơi luôn chả còn thấy mặt mũi đâu nữa. Đào Thục Nhi hoạt bát đáng yêu trên màn hình ti vi với Đào Thục Nhi âm trầm kiêu lờ trong lớp học như hai con người khác biệt. Sau một thời gian dài, sinh viên trong trường Bắc Xuyên đều coi cô như người tàng hình.

Chiếc bàn đổ xuống đè lên bụng Giang Trân Ân, mặt cô tái xanh, không ngừng rên rỉ kêu đau. Hạ Mạt vội vàng chạy quay lại dựng hết bàn ghế về chỗ cũ rồi đỡ Trân Ân dậy, hỏi luôn: “Sao rồi? Có nặng lắm không?”

“Ui ya... không sao...”, Giang Trân Ân rên rỉ, có lẽ chỉ bị đau phần cơ, nghỉ một chút là ổn.

Hạ Mạt ấn nhẹ tay vào quanh bụng Trân Ân, “Đụng vào thế này có đau không? Bên trong liệu có bị thương không? Hay đi bệnh viện kiểm tra xem?”

“Không sao thật mà!”

Giang Trân Ân la lớn, người nóng rục, thoáng cái, cô đứng bật dậy, bĩu môi chê bai Hạ Mạt việc gì mà cứ ra vẻ như gà mái vậy.

Hạ Mạt nhìn sắc mặt Trân Ân dần hồng hào trở lại, giọng nói phần nào đã hồi phục cũng yên tâm hơn. Lúc này, Hạ Mạt mới quay đầu nhìn Đào Thục Nhi bị Trân Ân đụng ngã, cô không khỏi thảm kinh hãi. Đào Thục Nhi đã miễn cưỡng gượng ngồi dậy được, chiếc váy trắng bằng vải sợi dệt lấm lem rách một mảng, đầu gối quệt xuống đất bị thương một vết to bằng nắm tay trẻ sơ sinh đang nhỏ máu.

“Xin lỗi!”

Hạ Mạt vội vàng nói với Đào Thục Nhi, cô đưa tay toan đỡ Đào Thục Nhi ngồi lên ghế. Hạ Mạt biết Đào Thục Nhi là ca sĩ, nếu đầu gối bị thương thì rất tai hại.

Nhưng Đào Thục Nhi lại lắc đầu cười ngượng, “Không sao, tại mình sơ ý không nhìn thấy bạn Trân Ân”. Vừa nói Đào Thục Nhi vừa

tránh tay Hạ Mạt, cắn răng chịu đau từ từ đứng lên, đi hơi khập khiễng, máu từ đầu gối càng lúc càng chảy nhiều, từng giọt từng giọt rớt trên mặt đất.

“Phải xuống phòng y tế”.

Hạ Mạt chau mày nhìn vết thương của Thục Nhi nói.

Trần Ân cũng nhìn thấy vết thương trên đầu gối Đào Thục Nhi, cô sợ há hốc mồm, mặt lại trắng bệch, chân tay lúng túng, vụng về nói: “Xin lỗi! Xin lỗi! Mình sẽ bôi thường tiền thuốc men cho bạn! Tất cả do lỗi mình không cẩn thận đụng vào bạn! Váy của bạn mình cũng sẽ giặt sạch! Xin lỗi...”

Đào Thục Nhi ngượng ngùng xấu hổ, “Không cần đâu, chúng mình là bạn học”.

“Nhưng...”

Thật không tiện, cho mình gọi điện thoại trước đã”, Đào Thục Nhi khiêm nhường nói, rút điện thoại bấm số nói nhỏ gì đó.

Tủ đựng đồ trong lớp thường để thuốc men cấp cứu, Hạ Mạt lấy I-ốt, cồn và bông gạc trong đó ra. Hạ Mạt quay lại, quỳ xuống trước Đào Thục Nhi nhìn vết thương trên đầu gối cô, hỏi: “Cậu cần phải rửa vết thương, nếu không có thể sẽ bị nhiễm trùng mưng mủ. Hôm nay cậu có phải biểu diễn không? I-ốt diệt trùng mạnh hơn nhưng màu đậm nhìn thấy ngay, cồn sát trùng không bằng nhưng lại không có màu”.

“Không cần đâu...”

“Còn hay I-ốt?”

Hạ Mạt vẫn cứ nhìn Thục Nhi không thèm để ý cô bạn đang cự tuyệt, nói giọng kiên quyết khiến Đào Thục Nhi tự dưng dờ người.

“... Còn”.

“Được”.

Miếng gạc thấm đẫm cồn nhẹ nhàng áp vào vết thương, Hạ Mạt cẩn thận từng ly từng tí lau rửa vết thương trên đầu gối, máu cũng cầm dần. Hạ Mạt lấy miếng gạc ra, đứng dậy cười với Đào Thục Nhi, “Ồn rồi đó. Nhưng nếu bị mưng mủ nhất định phải đi bệnh viện đấy nhé”.

“Cảm ơn”.

Đào Thục Nhi gạt đầu cảm kích.

Đúng lúc đó, một người đàn ông trung niên xuất hiện trước cửa lớp, anh ta vội vàng nhanh chân bước vào, thẳng tới trước mặt Đào Thục Nhi, gương mặt thất sắc nhìn vết thương trên đầu gối cô, “Sao lại bị thế này?! Sắp đến bản tin của đài truyền hình, sao em lại bất cẩn đến thế! Tôi đã bảo em bao nhiêu lần, phải cẩn thận giữ gìn thân thể mình, vẻ đẹp ngoại hình chính là vốn liếng cơ bản của em!” “Xin lỗi...”, Đào Thục Nhi lí nhí, “sau này sẽ không lặp lại nữa...”

“Thực ra là do em...”, Trần Ân muốn giải thích.

“Đâu có, là do mình không cẩn thận”, Đào Thục Nhi cắt ngang rồi quay qua nói với người đàn ông trung niên, “Jam, ta đi thôi”.

Jam đỡ Đào Thục Nhi bước đi tập tễnh ra ngoài cửa lớp. Bỗng Trân Ân phát hiện có vệt gì đó màu vàng lấp lánh trên mặt đất, cẩn thận nhìn lại, thì ra là cái lắc tay, cô vội vàng nhặt lên gọi: “Thục Nhi, là lắc của bạn phải không?”

Nhưng Đào Thục Nhi không nghe thấy, một chiếc ô tô đậu bên ngoài cửa lớp, Jam đỡ cô ấy ngồi vào trong, chiếc xem chạy đi. Có lẽ nhà trường đã đặc cách cho phép, bằng không làm sao chiếc xe có thể chạy vào tận cửa lớp.

Trân Ân đứng đó ngây người.

Hạ Mạt kê lại gọn gàng bàn ghế bị đổ hồi nãy, cầm cặp sách của Trân Ân nói: “Nếu không muốn đến muộn, chúng mình phải nhanh nhanh lên”.

A, đúng rồi!

Trân Ân lại quên khuấy mất chuyện đó!

Cô vội vàng chạy nhanh theo Hạ Mạt, lần này không còn dám gây lộn xộn nữa.

Ra đến ngoài cửa lớp, khí nóng hầm hập bốc lên mặt, ánh nắng chói chang chiếu vào mắt, hai người chột nhắm nghiêm lại không mở ra nổi. Lá trên cây lấp lóa phản chiếu ánh nắng mặt trời, không một làn gió, cái nóng oi bức ngột ngạt, Trân Ân chỉ muốn quay trở vào trong lớp.

“Chị...”

Tiếng gọi trong veo, một cậu thiếu niên dáng cao cao ngồi trên chiếc xe đạp đang vẫy tay với họ.

Cậu ta chừng mười sáu tuổi mặc bộ đồng phục trường trung học Kiến Hoa, đôi chân rất dài, dáng người tuấn tú, giống như làn gió mát mùa hè dừng lại trước mặt hai cô gái. Nụ cười của cậu bé trong sáng đáng yêu, hàng lông mi vừa dài vừa đen, đôi mắt sáng mở to trong vắt, giống như cốc cam vắt có đá lập tức xua tan cái nóng ngày hè.

“Tiểu Trùng! Cậu đến gặp bọn mình à...”

Từng chuỗi từng chuỗi bong bóng màu hồng phẩn dập dờn trong ánh mắt Trân Ân, trái tim cô đập dồn dập, đôi má cô hồng hệt như hai hạt đào lớn.

“Chào chị Trân Ân”, Tiểu Trùng gật đầu lễ phép chào Trân Ân, rồi nói với Hạ Mạt giọng quan tâm thân thiết, “Chị, em đến cửa hàng bánh chòe mãi chẳng thấy hai chị. Không có chuyện gì chứ, thầy giảng thêm bài à?”

Trân Ân ngượng nghịu gãi đầu.

“Trong lớp bất ngờ xảy ra sự cố nhỏ nhỏ”, Hạ Mạt giải thích, rồi hỏi, “Cửa hàng trường có nổi cái không?”

“Không”, Tiểu Trùng lắc đầu cười, “Đúng lúc em ở đó, chị cửa hàng trường nhờ em giúp phát quà cho khách hàng. Quà đã phát xong, em nói muốn đi xem sao hai chị lại chưa tới. Chị cửa hàng trường còn dặn em không được sót ruột mà vội vàng hấp tấp”.

“Cái gì, cửa hàng trường lại có lòng tốt đến thế sao?! Trước đây chỉ cần mình đến muộn một phút là mặt bà ấy đằng đằng sát khí đến sợ”, Trân Ân bàng hoàng nói, “Tiểu Trùng, bà ấy đúng là có tà ý với cậu nên mới tử tế đến vậy”.

Hạ Mạt lườm Trân Ân.

Trân Ân vội vàng đưa tay bị miệng, vờ như câu nói đó không phải của mình. Ôi trời, thiếu chút nữa thì quên Hạ Mạt chúa ghét người nào trêu ghẹo Tiểu Trùng.

“Chỉ có một mình cửa hàng trường ở đó, nhất định là bạn quýnh lên thôi, chúng mình nhanh lên nào”, Hạ Mạt nói.

“Đúng rồi! Đúng rồi!”, Trân Ân liền phụ họa theo.

“Để em đèo hai chị đi”, Tiểu Trùng nói rồi đẩy chiếc xe đi. Từ đây đến bến xe bus còn một đoạn khá xa, đi bộ rất mất thời gian.

“Thế thì tốt rồi!”, Trân Ân sướng rơn nhảy lên, “Mình ngồi đằng trước!”. Ngồi trên gióng xe phía trước chả khác nào ngồi trong vòng tay Tiểu Trùng, hai cánh tay cậu ấy vòng quanh người thật lãng mạn.

Tiểu Trùng hơi ngượng nhìn Trân Ân: “Chị Trân Ân...”

Ánh mắt Tiểu Trùng trong veo nhìn Trân Ân, cô đành ủ rũ nói:

“Thôi... được rồi...”

Hạ Mạt cười. Thích thú nhìn Trân Ân đứng bên Tiểu Trùng, Trân Ân giống như người chị thứ hai của Tiểu Trùng.

Khuôn viên Học viện Bắc Xuyên ngày hè.

Sinh viên đang đi trên con đường rợp bóng cây ngạo nhiên nhìn chiếc xe đạp đang phi nhanh như bay.

Trên xe có ba người!

Cậu thiếu niên dáng chùng chùng đang là học sinh trung học, đôi chân dài dững mẫn đạp chiếc xe vụt qua như cơn gió mát. Ba ga phía sau một nữ sinh, gióng xe phía trước một nữ sinh.

Cậu thiếu niên khô ngô tuấn tú.

Tóc phía trước bị gió thổi tung, hàng mi đen dài, đôi mắt trong veo đầy nét ngây thơ con trẻ như đôi mắt chú nai con hiền lành, đáng yêu khiến người ta không thể không đến bên chơi đùa.

Cô nữ sinh tóc dài ngồi trên gióng xe phía trước giống như ngồi trong vòng tay cậu con trai, cậu ra vừa đạp xe vừa cúi đầu cười nói với cô, tiếng nói nhẹ nhàng bay theo gió vào không trung. Nụ cười cậu bé dịu dàng biết bao. Cô nữ sinh ngồi đằng sau đành buồn chán ngọ nguậy những ngón tay của mình.

Tại sao mình không có em trai!

Trong cửa hàng bánh mì Cartoom, Trân Ân vừa dùng giẻ lau kính tủ quầy đều theo nhịp vừa nghiêng răng cật tiếng khe khẽ trách móc oán hận. Có đứa em trai giống Tiểu Trùng thật là có phúc lớp trời cho, ngày ngày ở nhà cơm nước cho Hạ Mạt, thi thoảng thay Hạ Mạt làm thêm giờ, vẽ rất đẹp, học hành cũng giỏi giang, liên tục nhảy cóc lớp để tiết kiệm học phí, mới mười sáu tuổi đã chuẩn bị thi

đại học, đúng là người siêu cấp. Hôm nay cũng may có Tiểu Trùng cùng đi với họ nên cửa hàng trưởng “đại nhân” chỉ “hòa nhã” nhắc nhở vài câu rồi bỏ qua cho hai đứa. Chà, sắc đẹp cũng có phần hữu dụng đấy chứ.

Vào lúc này.

Tiểu Trùng ngồi một góc yên tĩnh trong cửa hàng đang cầm bút chì vẽ phác thảo, thi thoảng lại ngẩng đầu, ánh mắt cậu đuổi theo sau lưng Hạ Mạt, cô đang mang đĩa bánh ngọt ra bàn cho khách hàng, cô mỉm cười tiễn khách hàng, rồi lại bưng bánh điểm tâm nước nóng mới ra lò.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết được Tiểu Trùng đang vẽ Hạ Mạt!

Trân Ân lòng chua xót, bĩu môi ghen tỵ. Cứ cho hai người là chị em ruột đi, cứ cho là dựa vào nhau mà sống thì tình cảm cũng đâu đến nỗi tốt đẹp đến vậy. Nhưng, Trân Ân thờ dài, quả thực nghĩ đi nghĩ lại, cuộc sống của Hạ Mạt và Tiểu Trùng cũng đâu có sung sướng gì. Năm năm trước, gia đình họ Doãn đột nhiên gặp đại họa, xe chở cả gia đình gặp tai nạn, ông bà Doãn mất ngay tại chỗ, Tiểu Trùng bị thương, chỉ còn Doãn Hạ Mạt nghe nói lúc đó vì tiền Lạc Hi đi nước ngoài mà thoát nạn.

Tiểu Trùng lần đó bị thương rất nặng, Hạ Mạt vì phải chăm sóc em mất gần một học kỳ không đến lớp, thêm vào đó tiền chi phí thuốc men tốn kém, hình như tất cả mọi tích lũy của nhà họ Doãn cùng số tiền bồi thường đều chi dùng hết. Hồi đó mọi người đều cho rằng nhất định Thiếu gia sẽ lập tức xuất hiện, nhưng đâu ai ngờ, Thiếu gia như hương hoa quỳnh thoảng xuất hiện một lần rồi sau đó lặn mất tăm, không ai gặp lại nữa.

Thiếu gia đã bỏ rơi Doãn Hạ Mạt.

Cả trường Thánh Huy xôn xao truyền nhau tin đó.

Chẳng bao lâu sau, Hạ Mạt và Tiểu Trùng cũng nghỉ học ở trường Thánh Huy luôn, không rõ nguyên nhân.

Hai năm sau, Hạ Mạt thi đậu vào Học viện Bắc Xuyên, Trân Ân mới kinh ngạc phát hiện mình và Hạ Mạt lại học chung một lớp. Trước đây, hồi còn học ở trường Thánh Huy, bố Trân Ân là tài xế được Thiếu gia sai phục vụ Hạ Mạt, ông ấy ngày ngày như kẻ hầu theo sau Hạ Mạt, thêm vào đó, ở trường Hạ Mạt lúc nào cũng bị Thiếu gi vây hãm giống như cô công chúa đài các, vì thế Trân Ân rất ghét Hạ Mạt, không bao giờ nói chuyện cùng.

Sau này ở Học viện Bắc Xuyên, Trân Ân phát hiện Hạ Mạt thực ra không phải là loại người như lúc đầu cô đánh giá, Để tự chi trả được học phí, giống như cô. Hạ Mạt cũng đi làm thêm. Để có tiền cho Tiểu Trùng an tâm học hành và dưỡng bệnh, Hạ Mạt không bao giờ bắt em trai phải nhúng tay vào việc kiếm tiền. Còn nữa, Hạ Mạt xưa nay chưa bao giờ đối xử với Tiểu Trùng theo cái kiểu kẻ vú lép miệng em. Thế rồi dần dà Trân Ân đã kết bạn, chơi thân với Hạ

Mạt.

Chỉ có điều, xung quanh chuyện liên quan đến Thiếu gia, liên quan đến hai năm tự đứng mắt liên lạc như thế nào, chuyện gì xảy ra, Trân Ân đã từng được nghe vô số những lời đồn đại, thậm chí có những lời đồn trở thành ly kì thậm chí rất đáng sợ. Tuy nhiên, mỗi lần Trân Ân có ý định thăm dò sự thực ra sao thì Hạ Mạt chỉ mỉm cười như làn mây nhẹ bay trước gió. Lâu dần, câu chuyện này trở thành một dấu hỏi thần bí, Trân Ân cũng mệt mỏi trước cây đình Hạ Mạt cứng cổ cứng đầu.

Cầm chiếc khay trong tay quay lại, nhìn Trân Ân đang ngẩn người dán mắt vào màn hình ti vi treo tường, Hạ Mạt khua tay trước mặt Trân Ân, chỉ thấy cô bạn hồn phách lên mây, bất giác cất tiếng hỏi: “Ti vi có chương trình hay thật không?”

“Cậu nhìn kia...”

Trân Ân mãi mê chỉ vào màn hình, Hạ Mạt đưa mắt dõi theo, ti vi đang phát chương trình giao lưu ca múa nhạc tổng hợp. MC đang giao lưu với Đào Thục Nhi. Đào Thục Nhi mặc chiếc váy lụa màu xanh viền ren lóng lánh, gương mặt trang điểm rất thời thượng, nụ cười ngọt ngào dễ thương. Thục Nhi cùng MC và dàn nhạc phối hợp những bước nhảy mới nhất trong chương trình của mình.

“Là chương trình phát sóng trực tiếp đó. Chân cô ấy hồi nãy mới bị thương đau lắm, sao vẫn nhảy được nhỉ?!” Trân Ân ngạc nhiên hỏi.

“Là người nổi tiếng khổ thế đó”. Hạ Mạt cất chiếc khay về chỗ cũ.

“Trên thế giới này vốn chẳng có việc gì dễ, nhiều khi bề ngoài nhìn thì tươi sáng, bên trong mấy ai biết được khổ sở như thế nào”.

“Nhưng làm mình tinh kiếm nhiều tiền lắm đó”.

“VẬY sao?”

Hạ Mạt cầm cây lau nhà, còng lưng xuống, “Hôm nay khách đông, mặt sàn chóng bẩn quá, phải tranh thủ lúc vắng lau cho sạch mới được”.

“Ngày trước mình có làm công trong cửa hàng vàng bạc đá quý, chiếc lắc này giá ít nhất cũng chục ngàn tệ”. Chiếc lắc vàng Đào Thục Nhi đánh rơi dưới đất óng ánh chuyển động giữa những ngón tay Trân Ân. “Làm công trong cái cửa hàng bánh ngọt mệt đến chết, một năm cũng chẳng kiếm đủ tiền mua một chiếc lắc như thế này. Nay, nếu chúng mình có thể nhảy vào được làng giải trí thì hay biết mấy”.

“Làm gì có chuyện dễ thế”.

Hạ Mạt vừa tán gẫu với Trân Ân vừa cẩn thận lau sàn.

“Ờ kìa, năm năm trước cậu chẳng từng tham gia chương trình... gọi là cái gì í nhỉ... à gì nhỉ... à đúng rồi, chương trình *Super star!* Mà hình như các cậu còn liên tiếp giật giải nhất là đằng khác. Hồi đó cả trường sôi nổi bàn tán chuyện đó còn gì! Hạ Mạt, cậu gia nhập giới showbiz đi có được không, nói không chừng vẫn còn có người nhớ đến cậu đó!”

“Những ngôi sao mới năm ngoái xuất hiện, nháy mắt đã bị người ta quên mất tiêu, làm gì có chuyện năm năm trước vẫn còn được nhớ đến? Mà hồi đó bọn này vẫn còn là trẻ con”, Hạ Mạt trấn tĩnh nói. Đúng vậy, cô vẫn còn nhớ đến những ngày đã qua đó, những ngày trôi qua đẹp như trong giấc mộng. Đáng tiếc chúng đã tan nhanh như làn khói.

“Cũng đúng thôi”, Trần Ân xót xa tiếc nuối, “À, cũng sắp được nghỉ hè rồi, ngoài công việc ở cửa hàng bánh, chúng mình có thể kiếm thêm việc gì nữa mà làm, cậu có nghĩ đến việc nào nữa thích hợp không?”

“Quán ăn Tây? Sân vui chơi? Gia sư? Bán đồ... Tiều công chắc cũng vậy...”. Đều không đủ. Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn Tiểu Trùng đang vẽ tranh, đúng lúc cậu cũng ngược nhìn chị, Tiểu Trùng nhoẻn miệng cười, nụ cười xán lạn. Năm nay Tiểu Trùng thi đại học, học phí các trường đại học khối nghệ thuật rất cao, thêm chi phí sinh hoạt nữa, nghỉ hè này nhất định phải tranh thủ kiếm cho đủ tiền mới được.

“Mấy hôm trước mình có thấy một công ty biểu diễn nghệ thuật đang cần trợ lý, tiền lương cũng tương đối, mình đã thay cậu ghi tên đăng ký cho cả hai đứa rồi”. Trần Ân lẩm bẩm cầu khẩn: “Hy vọng gặp may, hy vọng gặp may”.

Gặp may...

Hạ Mạt ngẩn ngơ.

Mặt sàn trong cửa hàng bánh đã bóng loáng, ánh hoàng hôn phản chiếu trên lớp gạch lát sàn. Không khí bao phủ mùi bánh thơm hấp dẫn. Hạ Mạt đưa tay quệt mồ hôi trên trán, gặp may, nếu như ông trời một lần nữa có thể đem lại may mắn cho cô, nhất định cô sẽ giành giật giữ nó cho mình.

***

Ngày hôm sau.

“Là bạn à!”

Trần Ân ngạc nhiên.

“Các bạn... cùng tới à?”

Đào Thục Nhi ngồi trong góc phòng thu hình ngó người nhìn Hạ Mạt rồi lại nhìn Trần Ân.

Trần Ân trở mắt nhìn Đào Thục Nhi, hèn gì việc được tuyển chọn là trợ lý cực kỳ thuận lợi ngoài tưởng tượng. Ba ngày trước vừa mới ghi tên, hôm nay đã có điện thoại gọi tới yêu cầu gặp mặt, nhân viên công tác phụ trách quản lý môi giới của công ty nhìn thấy Trần Ân và Hạ Mạt cũng chẳng nói gì nhiều, trực tiếp phái người đưa họ tới

chỗ này, họ bảo để tự các ngôi sao tiếp xúc lựa chọn cho vừa ý. Chà, Trân Ân lại cứ nghĩ là vận may đúng là đã tới, trong mùa hè này tiền lương làm thêm ắt có thể rủng rỉnh một chút.

Hóa ra là thế này.

Hai người xin ứng tuyển làm trợ lý cho Đào Thục Nhi sao?

Lòng Trân Ân thất lại. Cô không thích cái cảm giác này, rõ ràng là bạn học cùng lớp, lẽ nào lại phải như một ôsin đi phục vụ người ta cơ chứ. Chẳng khác gì năm nào bố mình bị Thiếu gia sai làm tài xế cho Hạ Mạt, mất bao nhiêu năm Trân Ân mới có thể trút bỏ được mặc cảm tâm lý không dễ chịu này.

“Sao hả? Các bạn biết nhau à?”, Jam nghi ngờ hỏi Đào Thục Nhi, rõ ràng anh ta quên hôm qua đã gặp họ.

“Họ... là bạn học cùng lớp với em...”, Đào Thục Nhi miễn cưỡng trả lời.

Jam cúi đầu lật qua lật lại xem mấy tờ lý lịch, đơn xin ứng tuyển, nói: “Ờ đúng rồi, bọn họ cùng trường với em, công ty cho rằng như vậy việc chăm sóc em sẽ càng thuận tiện hơn, chỉ có điều không ngờ là họ lại cùng chung lớp với em thôi. Sao hả, bạn học cùng lớp thì có gì không ổn? Tính nết họ không hay à?”

“Không!”, Đào Thục Nhi đỏ mặt vội vàng lắc đầu, “Chỉ là cảm thấy...”

“Không còn nghệ sĩ nào khác cần đến trợ lý sao?”, Trân Ân thất vọng nói, “Bọn em học cùng lớp với Đào Thục Nhi, nếu ngày nào cũng phải chăm lo phục vụ bạn ấy thì không hay lắm. Anh à, sắp xếp cho chúng em làm trợ lý cho nghệ sĩ khác được không? Chúng em rất chăm chỉ và cẩn thận, anh à...”

Hạ Mạt không nói gì.

Cô nhìn thấy vết thương trên đầu gối Đào Thục Nhi hơi sưng đỏ, hình như đã mưng mủ có chút nước màu vàng. Thục Nhi ngồi co ro góc phòng ghi hình, sắc mặt không được hồng hào, so với những nữ minh tinh thi thoảng đi ngang qua vẫy tay chào, trông Thục Nhi xanh xao kém sắc như con búp bê bỏ quên lâu ngày không được chăm sóc.

“Thực ra lần này tuyển trợ lý là để cho Vi An”, Jam khó khăn nói, “Nhưng hôm qua Thục Nhi tự dưng bị thương đi lại hoạt động khó khăn, cũng đang rất cần có trợ lý”.

“Vi An!”

Đôi mắt Trân Ân sáng rực, cô biết Vi An. Vi An là một nữ ca sĩ đang cực hot, ngoài ra cô ấy có tham gia đóng vài bộ phim. Vi An có khuôn mặt diễm lệ, giọng hát rất tuyệt, được đánh giá là một trong những sao hot nhất.

“Em làm trợ lý của Vi An được không anh?!", Trân Ân tóm lý cánh tay Jam lắc mạnh, khoái chí nói to. “Em rất thích chị Vi An! Tất cả các bài viết về chị ấy em đều mua về đọc rồi giữ lại!”

“Vi An, nghe này, hình như lại có một fan của em đuổi theo em tới

tận đây đây này”.

Có tiếng nhiều bước chân từ hướng chính phòng thu hình vọng lại, một cô gái thân hình cao đi giữa, khoảng sáu, bảy người vây lấy như sao bể nguyệt. Cô gái mặc chiếc đầm dây màu đen bó sát người, chiếc váy cực ngắn chỉ vừa đủ che khuất phần hông, để lộ đôi chân thon dài đẹp mê hồn. Cô gái cầm trong tay hộp phấn tinh xảo, vừa đi vừa thoa phấn lên mũi, đôi giày gót cao nhọn phát tiếng kêu còm cộp theo nhịp bước chân. Bên cạnh cô gái, người thì xách đồ uống, người thì mang quần áo, người đi đằng sau vác theo từng dụng đồ trang điểm.

Cô gái kiêu ngạo đóng hộp phấn lại.

Ánh mắt quệt một vòng, ngó thấy Đào Thục Nhi, cô đột ngột dừng bước, nhếch mép cười khẩy. Rồi đám người đang vây quanh, cô gái bước nhanh tới chỗ Đào Thục Nhi và Jam.

“Họ là ai vậy?”

Vi An lạnh lùng nhìn Trần Ân và Hạ Mạt.

“Họ được công ty tuyển chọn làm trợ lý tạm thời, Thục Nhi bị thương ở chân, đi lại không được thoải mái, vì thế...”, Jam có vẻ mất tự nhiên, gượng cười giải thích.

“Không phải làm trợ lý cho em à? Em nói lâu rồi, từ lúc Bối Đế bị bệnh, không có trợ lý em rất vất vả. Sao lại biến thành tuyển trợ lý cho Đào Thục Nhi hả? Có làm không đó!”

“Ừ, ừ, chỉ là vì chân Thục Nhi bị thương...”

Vi An cười mỉa ngất lời Jam: “Nếu nhớ không lầm thì hợp đồng của em với công ty sang năm hết hạn, nếu như cảm thấy Đào Thục Nhi quan trọng hơn, thì...”

“Không phải có ý đó”, Jam cuống quýt, mồ hôi túa ra, mắt nhìn khuôn mặt đang khó chịu của Vi An rồi lại ngó qua Đào Thục Nhi đang ngồi rúm ró trong góc, Jam đành phải nói với em thì em chọn người ấy đi”.

Vi An cười.

Vi An liếc xéo Đào Thục Nhi, nói: “Thế thì tôi chọn trước nhé, dù sao hội này cô cũng ít show, dùng trợ lý có hợp hay không không thành vấn đề”.

Đào Thục Nhi trầm uất vội vàng cúi đầu.

Bấy giờ Trần Ân rất lúng túng, trong bụng thực ra rất muốn làm trợ lý cho Vi An, một mặt vì Trần Ân thực sự thích những bài hát của Vi An, mặt khác cô luôn có cảm giác làm trợ lý cho một bạn học cùng lớp sẽ kỳ cục làm sao. Nhưng, miệng lưỡi khẩu khí của Vi An quá chua ngoa đanh đá, còn vết thương trên đầu gối Đào Thục Nhi lại chính là do mình bất cẩn gây ra. Trần Ân khó xử vò đầu nhìn Hạ Mạt, mong Hạ Mạt nhanh chóng đưa ra biện pháp xử lý hoàn hảo. Hạ Mạt cúi xuống, kéo chiếc váy của Đào Thục Nhi qua đầu gối để tránh chạm vào vết thương. Hạ Mạt nói nhỏ: “Hôm qua bạn có tắm không?”

“... Ừ, có”, Đào Thục Nhi ngạc nhiên trả lời.

“Vết thương không được để nước dính vào, nếu như cần phải tắm, tắm xong phải lau khô bôi thuốc khử trùng mới đúng”, Hạ Mạt chau mày, “Thu hình xong mình đưa bạn đến bệnh viện, nếu vết thương nhiễm trùng nặng, thời gian phục hồi có thể sẽ kéo dài”.

“Cảm ơn bạn”, đôi mắt Đào Thục Nhi như ngấn lệ.

“Cô tên là gì?”

Vi An nhìn thẳng Hạ Mạt. Cô gái này, đôi mắt sáng như ánh nắng mặt trời chiếu trên mặt biển, trong đôi mắt ấy hình như mang đậm dấu ấn một tình cảm thâm thúy sâu sắc nhưng lại tựa như làn sương xa lánh mờ nhạt. Mái tóc dày như rong biển, nước da mịn màng óng nuột như ngà voi, nét mặt thông minh lanh lợi. Trong giới showbiz, Vi An đã từng gặp rất nhiều mỹ nữ, nhưng trước vẻ đẹp yêu kiều này, Vi An không khỏi có đôi chút giật mình.

“Doãn Hạ Mạt”.

“Doãn Hạ Mạt...”. Hơi nhịu miệng, cái tên hơi lạ, bằng nửa con mắt, Vi An tiếp tục đánh giá Hạ Mạt, “Doãn Hạ Mạt, cô muốn là trợ lý cho tôi hay làm trợ lý cho Đào Thục Nhi?”

“Chị tuyển trợ lý cần phải làm những công việc gì?”

“Hàng ngày chọn quần áo, trang điểm cho tôi, thêm một số công việc hơi phức tạp khác”, Vi An dướn mi, “Sao hả?”

“Trần Ân trước đây từng làm việc trong cửa hàng quần áo và chụp hình áo cưới, bạn ấy làm trợ lý cho chị rất thích hợp”, Hạ Mạt mỉm cười đáp lại.

“Đúng đấy, em còn biết làm rất nhiều kiểu tóc nữa!”, Trần Ân khoái trí nói.

Đúng lúc này điện thoại của Jam kêu, anh ta bấm nút nhận điện: “... Cái gì,... tôi biết rồi... được, được, tôi qua đó liền... để anh Hàn tổ chức tham gia sơ tuyển chọn các em gái trước đi... chờ tôi tới hãy bắt đầu chính thức...”

Điện thoại xong, ngón tay Jam chỉ vào Trần Ân: “Em, làm trợ lý cho Vi An trước đi đã, thời gian thử việc là một tuần. Vi An, nếu như không thích hợp, em phải báo lại cho công ty, công ty có thể giúp em chọn trợ lý khác tốt hơn”. Jam nhìn qua Doãn Hạ Mạt, nói: “Còn em giúp Thục Nhi, hôm nay cô ấy phải thu hình đến tám giờ tối, thu hình xong em đưa cô ấy đi bệnh viện, cẩn thận chân cô ấy. Tạm thời ấn định như vậy. Tôi có việc phải đi trước, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi, bye!”.

Jam vội vàng bỏ đi.

Trần Ân vui mừng nháy mắt với Hạ Mạt. Đứng trước mặt Vi An, cố gắng không để lộ tình cảm của mình, cô đưa tay về phía Vi An, vội vàng nói: “Em là Giang Trần Ân, rất thích giọng hát của chị. Nhất định em sẽ làm tốt công việc trợ lý của chị, sau này em có chỗ nào chưa đạt, chị chỉ bảo cho em, em nhất định sẽ sửa đổi!”

“Ừ”.

Vi An hình như không nhìn thấy cánh tay Trần Ân đưa ra, chỉ buông tiếng trả lời cho có lệ, ánh mắt sắc lẹm vẫn dán trên gương mặt Hạ Mạt. Vi An lạnh lùng nói:

“Cô sẽ hối hận”.

Hạ Mạt cười nhạt, cô đến bên cây lọc nước, rót cho Đào Thục Nhi một cốc nước ấm. Vi An quay người, “cộp, cộp, cộp” bỏ đi. Trần Ân vội vàng lặng lẽ theo sát sau Vi An.

Lúc này phòng thu hình yên tĩnh hơn rất nhiều.

“Xin lỗi...”

Đào Thục Nhi lí nhí.

Hạ Mạt đặt cốc nước vào tay Thục Nhi, cười, nói: “Uống chút nước đi lát nữa thu âm sẽ hay hơn”.

“Vi An không thích mình, là vì...”, Đào Thục Nhi nghẹn ngào, đôi mắt đỏ đỏ, “Xin lỗi, để cho chị ấy giận cá chém thớt trút giận cả lên bạn”.

Hạ Mạt lắc đầu, “Đâu có, cậu cả nghĩ quá. Này, phát thanh viên gọi cậu rồi đấy, nào, mình đỡ cậu đi, cẩn thận...”

Thời gian còn lại, Hạ Mạt cứ ngồi yên lặng trong góc phòng xem Đào Thục Nhi nhảy múa ca hát trong phòng thu hình, hình như Thục Nhi không hề nhớ đến vết thương trên đầu gối. Một tiếng đồng hồ sau, tiết mục mới thu hình xong, sau khi đưa Đào Thục Nhi tới bệnh viện khám rồi lại đưa cô về nhà, đồng hồ đã chỉ mười giờ đêm.

Tiểu Trùng ngồi trên sofa trong phòng khách đọc sách chờ chị.

Thấy chị về, cậu vào bếp bung mâm cơm nóng hổi, có cả món canh hầm ngon tuyệt ra, đợi chị ăn xong dọn dẹp rửa sạch bát đĩa rồi mới về phòng mình. Hạ Mạt ngồi tựa vào chiếc sofa nhỏ đăm chiêu nhìn lên trần nhà, một lúc lâu, cô hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu giờ vỡ học bài, chuẩn bị cho kỳ thi hết kỳ.

***

Có sự chăm sóc của Hạ Mạt, vết thương trên đầu gối Đào Thục Nhi nhanh chóng hồi phục, hơn một tuần sau, vết thương đã khép miệng, lên da non mới tươi hồng. Là trợ lý của Đào Thục Nhi, Hạ Mạt cùng cô ấy nghỉ học, cùng cô ấy đi biểu diễn thu hình, hai người tiếp xúc càng lúc càng nhiều, dần dần trở nên thân mật không còn khoảng cách.

Trần Ân cũng hơi ganh tỵ.

Từ khi hai người họ cùng được nhận làm trợ lý cho hai sao khác nhau, họ nghỉ luôn công việc làm thêm ở cửa hàng bánh, hằng ngày họ chỉ có cơ hội gặp mặt nói chuyện với nhau những lúc lên lớp.

Nhưng xưa nay Hạ Mạt lên lớp rất chăm chú nghe giảng, ghi chép

bài, báo hại Trân Ân chả lúc nào dám quấy rầy phiền nhiễu. Thật tội cho Trân Ân, cơ hội để tán chuyện với Hạ Mạt chỉ còn mấy phút giải lao giữa các tiết học, vậy mà mấy phút ít ỏi đó Đào Thục Nhi cũng nở chiếm đoạt, lúc thì hình như bị cấm, lúc thì hình như đau họng, người yếu như sên khiến Hạ Mạt phải để ý lo lắng.

Người đau mà ẻo lả yếu ớt đến thế.

Trân Ân bực mình nghi ngờ.

Công việc trợ lý khác rất nhiều so với tưởng tượng của Trân Ân. Lúc bận thì quỳnh quáng vất chân lên cổ, tối mắt tối mũi, cuống cuống chạy tới chạy lui, nào là lấy nước, lấy quần áo, nào là lấy thùng trang điểm, lấy ô che nắng, nhận điện thoại rồi đặt cơm, chỉ hận sao không mọc thêm tám chân tám tay nữa để làm cho nhanh cho đủ. Thế nhưng những lúc rảnh thì rảnh phát ngán, cứ việc ngồi im mà xem Vi An thu âm bài hát hoặc thu hình tiết mục, mấy tiếng đồng hồ không có việc gì làm nhưng lại chẳng được đi đâu, hai con mắt bắt buộc phải dán lên người Vi An chờ đợi chị ta thi thoảng lại phát tín hiệu cần tới.

Quá vô vị nhàm chán.

Đem so sánh mà nói, Trân Ân nghĩ thà cứ tất bật một chút còn hơn là ngồi mốc trong xó phòng.

May quá, hôm nay vận may lại tới, Vi An và Đào Thục Nhi cùng tham gia thu hình một chương trình văn nghệ tổng hợp, Trân Ân có thể cùng Hạ Mạt thoải mái buôn chuyện vài tiếng đồng hồ.

“Còn tuần nữa là thi hết kỳ rồi đó, không biết làm sao bây giờ, chả có thời gian để ôn bài nữa”, Trân Ân nản lòng uể oải nói.

“Nội dung môn tiền tệ và môn quốc mậu rất đơn giản, mai đến trường mình đưa cho cậu phần ghi chép tóm tắt đã được chỉnh sửa, nếu không đủ thời gian cậu chỉ cần xem những phần trọng tâm được gạch chân, có nhiều chỗ hầu như năm nào cũng ra đề thi.

Nhưng môn thống kê cậu nhất định phải bỏ công một chút, phần lý giải tương đối khó, hơn nữa nội dung thi rất dễ cho ra nhiều phần tính toán, chỉ dựa vào những gì ghi chép trên sách vở là không ổn”.

Hạ Mạt nhìn Vi An thu hình xong đã đi ra ngoài, đang đứng nói chuyện với Jam, hình như là đang giới thiệu cô gái rất cao đứng bên cạnh mình, “Cậu có cần phải qua đó không? Vi An đang ở kia kia”.

Trân Ân ngó qua, “Vi An lại tiến cử cô em họ ấy mà, mình qua đó chỉ làm phiền họ”.

“Em họ?”

“Ừ, nghe nói anh Jam đang phụ trách tuyển gương mặt mới cho công ty, cũng tiến hành được mấy đợt rồi, nhưng mà chưa tìm được ai thật sự xuất sắc. Thế là rất nhiều người trong giới nghệ sĩ liền tiến cử với Jam bạn bè, người thân của mình, miếng ngon không được lọt đến tay người ngoài mà. Cô em họ đó của Vi An mình đã gặp qua vài lần, rất đặc biệt, cá tính. Theo mình đánh giá, nếu được

vào công ty, khả năng sau này sẽ phát triển rất tốt”. Trân Ân quay đầu, nói với Hạ Mạt: “Thực ra, mình thấy cậu còn xinh đẹp hơn cô ta, nếu như có người chịu tiền cử cậu thì hay biết mấy, không chừng cậu lại thành hotgirl ấy chứ”.

Hạ Mạt cười: “Mình đâu có biết hát”.

“Sao lại không? Ngày xưa cậu đã từng tham gia chương trình *Super star* rồi còn gì!”, Trân Ân nguýt Hạ Mạt một cái, hồi lâu cô lại nói, “Cậu biết không, Vi An trước và sau khi trang điểm khác nhau một trời một vực, Thực Nhi cũng đâu có xinh đẹp gì, còn như cậu, chẳng cần phải trang điểm nhìn vẫn ăn đứt họ!”. Nói đoạn cô trợn to mắt hốt hoảng.

Đào Thực Nhi cũng đã thu xong hình đi ra, lúc ngang qua chỗ Vi An, không hiểu vô tình hay cố ý, vai Vi An hơi xoay qua va vào Đào Thực Nhi, Đào Thực Nhi mất thăng bằng ngã nhào xuống đất.

Trân Ân thất kinh nhìn Hạ Mạt cũng đang quay qua nhìn mình.

Hạ Mạt cắn môi.

Hai người cùng đứng bật dậy, Hạ Mạt chạy lại phía đó. Ai chà, vẫn còn may, Đào Thực Nhi chưa bị thương, cô ấy chỉ sợ hãi rụt rè run run ngồi phệt dưới đất, đôi mắt như muốn bật khóc nhìn Vi An ngoa ngoắt. Hạ Mạt vội vàng đỡ Đào Thực Nhi dậy, đưa khăn cho cô ta lau vết bẩn trên tay, quan tâm hỏi Thực Nhi có bị đau chỗ nào không. Đào Thực Nhi người run lẩy bẩy, từng giọt từng giọt nước mắt rớt trên sàn nhà.

Lòng Jam quặn đau, nét mặt không còn giữ được bình tĩnh. Trân Ân đứng đằng sau Vi An nhìn chết trân không nói câu nào. Ngược lại, cô em họ của Vi An ngồi thụp xuống vội vàng giúp Đào Thực Nhi nhặt túi xách rơi dưới đất, trong lòng cảm thấy áy náy đưa lại cho Hạ Mạt.

“Xin lỗi, vừa rồi...”

Cô gái đó dáng người mảnh dẻ, cao chừng 1m74, mái tóc vừa mỏng vừa ngắn, gương mặt không trang điểm gì nhưng nhìn sáng sủa hiền hòa, có nét rất giống con trai.

“Đào Thực Nhi!”

Vi An gầm lên giận dữ khiến mọi người xung quanh đều giật mình ngoái lại nhìn, phòng thu hình lúc này yên lặng không một tiếng động. Trân Ân ngượng ngập, lúng túng muốn kéo Vi An lại nhưng bị Vi An điên tiết hất tay ra, Vi An tiến lên một bước, đôi mắt dữ tợn trợn tròn, lửa bốc ngùn ngụt nhìn như chụp lên Đào Thực Nhi đang khóc, “Tôi cảnh cáo cô! Sự nhẫn nại của tôi là có giới hạn! Đáng chết! Nếu như châm lửa vào tôi, để xem xem trong cái làng giải trí này rốt cuộc là cô phải biến mất hay là tôi sụp đổ!”

Những người chứng kiến đưa mắt nhìn nhau, không lý giải nổi tại sao Vi An đã đùng ngã người ta lại còn nổi điên chửi mắng.

Đào Thực Nhi nhắm mắt run rẩy.

Nước mắt tuôn như mưa chảy dài trên khuôn mặt xám ngoét.

Hạ Mạt ôm chặt lấy vai Thục Nhi, cảm giác như tất cả trọng lượng của cô ấy dồn hết sang người mình. Người Thục Nhi lạnh ngắt, không ngừng run bần bật giống con chim nhỏ bị thương. Hạ Mạt hít một hơi thật sâu, đấm mắt tụ lại một tình cảm xót thương, Hạ Mạt nhìn Vi An, “Xin chị đừng nói to như thế, Thục Nhi vừa mới ngã”. “Nó ngã à?! Là tôi đụng vào chắc?! Tôi đứng đây rành rành ra thế này, đụng vào nó sao?!” , Vi An càng nói càng nóng, giọng mỗi lúc một to, “Thật chẳng hiểu ra làm sao! Chỗ này rộng lẽ nào không đi được lại cứ thích chen qua chỗ tôi mà đi?! Đào Thục Nhi, cô cứ giả ma giả quỷ, tôi sợ quá phát run trước tất cả những việc làm bần thủ của cô đó!”

“Chị, thôi mà”.

Cô em họ vừa can ngăn Vi An vừa quay qua cười trừ xin lỗi Đào Thục Nhi và Hạ Mạt.

“Được rồi, được rồi”.

Jam không còn kiên nhẫn chỉ muốn Vi An ngậm miệng lại.

“Xin lỗi...”, Đào Thục Nhi run rẩy, co ro trong vòng tay Hạ Mạt, nước mắt âm thầm chảy trên hai gò má, “Vi An... Vi An không đụng vào em... là em không cần thận... em... em không cố ý đi qua chỗ Vi An... chỉ là... chỉ là vì em muốn tìm gặp anh Jam... để nói... nói một chuyện”.

“Ha ha!”, Vi An cười mỉa mai, “Cô lại còn có chuyện tìm gặp anh Jam nữa sao? Chuyện gì không nói qua điện thoại được hay sao? Không nói được vào lúc khác à? Sao lại muốn đứng lúc tôi đang nói chuyện xía vào cơ chứ?! Cô rắp tâm có ý đồ gì vậy, cô nghĩ là rồi không biết sao?!”

“Được rồi. Thục Nhi này, có chuyện gì nói đi”. Jam đau đầu tức giận, hận không khâu được mồm Vi An lại, may mà xung quanh không có ký giả nào, bằng không ngày mai chuyện này nhất định âm lên trên mặt các báo thì khốn.

Vi An lạnh lùng trợn mắt nhìn Đào Thục Nhi.

Như thể đang chờ đợi xem con nhỏ đó có thể nói ra được những lời quỷ quái gì.

Đào Thục Nhi mặt trắng bệch, lời nói liên tục đứt quãng.

“Nghe nói... công ty đang tìm tuyển chọn gương mặt mới... em... em thấy Hạ Mạt rất thích hợp... vì thế... vì thế thấy Vi An hình như cũng đang tiến cử người mới... em nghĩ là cũng cùng một việc... vì thế... mới qua đây muốn nói chuyện cùng anh...”

Trần Ân kinh ngạc há hốc mồm, Vi An cũng ngạc nhiên chẳng kém, mắt liếc xéo Đào Thục Nhi thăm dò, Hạ Mạt ngỡ ngàng, nghiêng đầu nhìn Đào Thục Nhi, đúng lúc bắt gặp ánh mắt rõ ràng rất đang thương của cô ấy, hình như đang day dứt vì kéo Hạ Mạt dính vào chuyện này.

Jam xoa thái dương, đau đầu nói: “Các cô chỉ cần chăm lo cho bản thân mình là đủ rồi, chuyện công ty tuyển chọn người đã có kế

hoạch, đâu cần các cô phải bận tâm”.

“Nhưng em họ của Vi An không phải là...”, Đào Thục Nhi lí nhí hỏi.

“Cô ấy...”. Ho khan một tiếng, Jam liếc nhìn cô gái có nét con trai,

“Cô ấy cũng phải tham gia khóa đào tạo huấn luyện của công ty trước đã, sau đó căn cứ vào những thể hiện của cô ấy mới quyết định được, chưa có gì chắc chắn cả”.

“Có thể cho Hạ Mạt một cơ hội được không?”

Tiếng Đào Thục Nhi nhỏ nhẹ nhưng lại rất kiên trì.

“Hừm...”, Jam lại bắt đầu ho.

“Em tin là Hạ Mạt sẽ xuất sắc, chỉ cần anh tạo cơ hội cho cô ấy được tham gia khóa đào tạo huấn luyện, cô ấy thật sự sẽ không làm anh thất vọng đâu”, Đào Thục Nhi nhỏ nhẹ thỉnh cầu.

“Đúng đấy, trước đây Hạ Mạt từng tham gia chương trình *Super star*, mấy kỳ liên tiếp bạn ấy giành chiến thắng, bạn ấy rất cừ, rất đỉnh đó! Hồi đó nhiều người môi giới đã đến tìm Hạ Mạt, chỉ có điều Hạ Mạt lo nghĩ quá nhiều đến việc học hành nên mới không tiếp tục tham gia, bằng không thì bây giờ có khi đã...”, Trần Ân sung sướng, không nhịn được nói chen vào, chẳng hề để ý đến ánh mắt Hạ Mạt đang nhìn mình ám hiệu tắt đài đi. Trong lòng Trần Ân chỉ muốn giúp Hạ Mạt giành được cơ hội quý này.

“Tự cô ấy à?!”

Vi An hằm hằm trợn mắt nhìn Trần Ân đứng bên, cười khẩy quan sát đánh giá Hạ Mạt.

“Cô muốn thành ca sĩ? Muốn làm đĩa nhạc? Muốn gia nhập giới showbiz ư? Cô dựa vào cái gì? Dựa vào khuôn mặt cô? Làng giải trí thiếu gì con gái còn xinh đẹp hơn cô, quờ tay tóm cả đống, biết bao nhiêu kẻ không thành công mà đành phải ngồi trong xó ngậm ngùi rớt nước mắt. Cô dựa vào cái gì mà muốn chen vào? Lại còn muốn Đào Thục Nhi tiến cử ư, ha ha, bản thân cô ta còn chưa chắc đã giữ nổi mình, không biết lượng sức lại còn tiến cử cô ư?”

Hạ Mạt điềm tĩnh nói: “Em chỉ là trợ lý của Thục Nhi”.

“Trợ lý? Chỉ e là Đào Thục Nhi chẳng qua sẽ là cái ván nhảy của cô mà thôi! Trong cái làng giải trí này những người như cô tôi đã gặp quá nhiều!”

“Không sai, tôi chỉ là cái ván nhảy”. Đôi môi nhợt nhạt, Đào Thục Nhi mở to mắt nhìn Vi An, “Năm đó chị đã giẫm lên tôi, từ trên người tôi chị nhảy đi để trở thành ngôi sao như ngày hôm nay. Tôi đã tình nguyện làm chiếc ván nhảy, rất cam lòng tình nguyện, đã không một lời oán hận, vậy mà chị đã báo ân được những gì. Chị có thể tiến cử em họ chị, Hạ Mạt là trợ lý của tôi, cô ấy còn là người bạn, người học chung lớp với tôi, tôi muốn tiến cử cô ấy với công ty, có chuyện gì không ổn nào?”

“Cam lòng tình nguyện ư?! Thế cô đã làm được những gì nào...”, Vi An gân cổ giận dữ la lối khiến mọi người trong phòng thu hình có thể nghe rõ từng từ.

“Tất cả im mồm!”

Giọng Jam buồn bã, tức giận như muốn vỡ tung mạch máu trong đầu.

“Cô, và cô”, Jam chả còn hơi sức phân bua, chỉ vào Hạ Mạt và cô em họ Vi An, “Ba giờ chiều mai tới công ty điểm danh, bắt đầu tập trung tham gia khóa đào tạo huấn luyện. Vi An, Thục Nhi, xin hai người giúp cho, hãy biết bản thân mình đang đứng ở địa vị nào!” Nói đoạn, Jam gằn người bỏ đi, gương mặt nghiêm khắc đầy tức giận.

Vi An và Đào Thục Nhi rất ít khi nhìn thấy Jam tức giận như vậy, giây phút đó thật bất ngờ, hai người họ đều ngẩn người im lặng. Hạ Mạt cũng ngờ ngác ngỡ ngàng, chỉ có Trần Ân sung sướng phát rồ nháy mắt lên: “Wa! Tuyệt vời, quá hay, Hạ Mạt sẽ trở thành minh... tiiiiinh...!!”

***

Đêm xuống.

Hàng quán sấp bên đường.

“Bụp!”

Bật nắp lon bia quẳng xuống đất, Trần Ân vui mừng đập mạnh vào cốc bia trong tay Hạ Mạt, cao hứng nói: “Chúc mừng cậu gia nhập làng giải trí! Cố lên!”

Hạ Mạt nhẹ nhàng đặt cốc bia xuống bàn.

“Mình không muốn bước chân vào đó”.

“Sao thế?!” , Trần Ân kinh ngạc hỏi.

“Giới showbiz quá phức tạp, chưa chắc mình đã thích hợp”, Hạ Mạt ngẩn người, “Nếu có thích hợp đi chăng nữa, kiểu sống đó chưa chắc đã gọi là sung sướng”.

“... Cũng đúng. Giống Vi An và Thục Nhi, không sao hiểu được họ lại như nước với lửa. Lúc trước xem nhiều bài báo thấy giới showbiz quả thực phức tạp đến sợ”, Trần Ân vò đầu, “Nhưng thôi, suy cho cùng giới showbiz vẫn là nơi phát ra những ánh sáng chói lòa nhất, biết bao nhiêu người cố gắng hết mình để chen vào đó”.

Hạ Mạt nhấp ngụm bia.

“Hơn nữa, cậu không phải đang muốn kiếm thật nhiều tiền hơn sao? Học phí của cậu, học phí của Tiểu Trùng, lại tiền thuốc men cho nó chứ...”, Trần Ân nghiêm túc nhìn Hạ Mạt, “Làm mình tinh có thể kiếm tiền nhanh nhất, nhiều nhất đấy”.

Ngón tay Hạ Mạt nắm chặt cốc bia, đôi mắt cô trở nên âm u ảm đạm, nhếch nụ cười đau khổ chát chúa.

Rất lâu sau.

Cô hít một hơi thật sâu, khi ngẩng đầu lại, đôi mắt ấy đã lại sáng như sao.

“Cảm ơn cậu, Trân Ân”.

“Cái gì?”

“Thật mắt mặt, sống trong trường quá lâu đã biến mình thành con người nhút nhát. Cậu nói đúng, mình cần phải kiếm cho đủ tiền”. Hạ Mạt nâng cốc bia lên, ngửa đầu uống một hơi cạn cốc, hai bên má dần dần ửng đỏ như ráng chiều mùa hạ.

“Nào chúc những mình có cơ hội đặt chân vào làng giải trí! Mình sẽ cố gắng!”

“Cố lên!”

Hai cô gái ngồi dãy bàn phía trong hét lớn.

“Nhất định phải thành công!”

“Phải chiến thắng!”

“Nổi tiếng khắp châu Á!”

“Thành ngôi sao lớn siêu đỉnh, siêu siêu đỉnh!”

...

Chỉ có vài đĩa nhỏ đồ ăn trên chiếc bàn tròn, hai cô gái cùng cười tươi như hoa, xung quanh khách đã về hết, bà chủ quán lo lắng liên tục nhìn họ. Ánh sao lấp lánh tràn ngập bài trời đêm, đêm đó, Hạ Mạt uống hết năm lon bia, về nhà say nôn suốt đêm. Tiểu Trùng cả đêm cũng không ngủ lo cho chị.

Vậy mà chiều hôm sau xuất hiện ở Công ty Biểu diễn Nghệ thuật Sun, Doãn Hạ Mạt không hề còn bất cứ dấu tích nào của một đêm uống say. Cô gái trước quầy tiếp tân chỉ cho cô tới phòng hội nghị tầng ba phía đông, thấy người đợi thang máy quá đông, Hạ Mạt bỏ qua, vòng hết đại sảnh phòng khách dưới tầng trệt, leo cầu thang bộ.

Cầu thang lát đá cẩm thạch màu đen, có hoa văn khảm vàng khá bắt mắt. Tay vịn lan can bằng gỗ đen đầy đặn, mịn màng bọc chút hoa văn màu vàng rất đẹp. Cửa lớn phòng hội nghị cũng màu đen, hai bên cũng bọc việc màu vàng, chính giữa là logo màu vàng hoa lệ.

Doãn Hạ Mạt gõ cửa.

Không thấy bên trong có người đáp lại, cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng hội nghị bước vào. Bên trong có ba cô gái, một có gương mặt búp bê dễ thương, một cô có nét đẹp lạnh lùng, còn cô kia đáng người đầy đặn. Vừa rời họ còn nhìn nhau cười đùa, thấy Hạ Mạt bước vào tuy hơi ngạc nhiên nhưng lập tức ánh mắt cả ba đều thay đổi có cái gì đó là lạ, họ lạnh lùng nhìn Hạ Mạt thăm dò rồi quay lại tiếp tục câu chuyện.

Hạ Mạt hơi ngẩn người.

Chả có ai để ý đến cô.

Ba cô gái đó làm như Hạ Mạt đã bị bốc hơi vậy.

Giữa phòng hội nghị là chiếc bàn bầu dục lớn, ba cô gái kia ngồi

phía bên trái, Hạ Mạt đi qua bên phải ngồi xuống đối diện trước mặt họ.

Hạ Mạt mỉm cười với ba cô gái kia.

Cô gái gương mặt búp bê hơi ngạc nhiên, thoáng chút do dự nhưng cũng cố mỉm cười đáp lại, hai cô kia đưa mắt liếc xéo cô mặt búp bê khiến cô ta giật mình ngờ ngác vội vàng tắt ngay nụ cười.

Đúng lúc này, cửa phòng hội nghị lại mở ra, cô em họ của Vi An gặp ngày hôm qua cũng đã tới, cô ta mặc áo phông quần jean trông đúng như một cậu con trai xinh đẹp tuần tú.

Ba cô gái kia cùng lúc nhìn đánh giá cô em họ Vi An, ánh mắt không chút thiện cảm.

Còn Hạ Mạt lại mỉm cười chào.

Cô gái ngồi xuống cạnh Hạ Mạt, đưa tay phải ra:

“Chào bạn, mình là Phan Nam”.

“Mình là Doãn Hạ Mạt”.

Hai người họ bắt tay nhau.

“Chà chà, thật khéo quá chừng. Những người dựa vào thực lực bản thân được tuyển chọn ngồi một bên, người dựa vào mối quan hệ chen vào được ngồi cả bên kia...”

Phía đối diện giọng nói đầy khiêu khích phát ra.

Câu nói chưa dứt âm, cửa phòng hội nghị một lần nữa lại bật mở.

Năm cô gái vội vàng đứng bật dậy.

Tất cả có ba người, Jam ngồi bên phải, một người đàn ông tóc vàng ngồi bên trái, ngồi giữa là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi ẻo lả trông như pêđê, bàn tay có ngón giữa đeo chiếc nhẫn đá hồng ngọc chạm hình hoa hồng không ngừng khua đi múa mại trong không trung.

“Tôi là Thái Ni, Giám đốc Truyền thông, phụ trách toàn bộ công tác tuyển chọn lần này của công ty. Đây là anh Jam, một ông bầu có con mắt độc đáo nhất. Còn đây là Nhã Luân, người sẽ cùng các bạn trực tiếp tiến hành cụ thể công tác đào tạo, huấn luyện và tuyển chọn. Thời gian tới, năm người các bạn sẽ phải cùng nhau luyện tập. À đúng rồi, các bạn đã biết nhau hết chưa?”

Năm cô gái đều im lặng.

Thái Ni kinh ngạc nói: “Làm nghệ sĩ trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng đều cần phải có khả năng nắm bắt được tình hình cục diện mới ngay lập tức! Nhã Luân!”

“Tôi sẽ dạy họ”. Người đàn ông tóc vàng gật đầu.

Thái Ni mặt mày tươi tỉnh nói:

“Các bạn có tất cả năm người, đều là những người được công ty chăm tuyển tham gia đào tạo huấn luyện lần này, công ty đều coi trọng các bạn như nhau. Công ty sẽ mời giáo viên có tiếng trong các giới tới dạy các bạn thanh nhạc, vũ đạo, các cư xử lễ nghĩa, vân vân. Mọi người đều cần phải cố gắng nhé! Sau khi khóa đào tạo huấn luyện kết thúc, công ty sẽ chọn hai người xuất sắc nhất trong

số các bạn chính thức tiến hành thu âm phát hành đĩa nhạc. Những người còn lại sẽ phải chờ cơ hội sau”.

Không khí trong phòng hội nghị bỗng yên lặng lạ thường.

Ba cô gái ngồi phía bên trái nhìn nhau rồi cùng lúc nhìn sang Hạ Mạt và Phan Nam phía đối diện, ánh mắt quái dị. Chỉ hai người có cơ hội thu đĩa phát hành, ba người họ dựa vào thực lực bản thân mới được tuyển chọn vào đây, tại sao lại đặt họ vào cùng loại người chen chân vào bằng mối quan hệ cơ chứ? Thật quá bất công.

“Sau đây xin thông báo cho mọi người một tin tốt lành”. Ánh sáng từ chiếc nhẫn hồng ngọc đeo trên tay lóng lánh dập dờn trong không trung theo nhịp cánh tay đang múa, Thái Ni điều bộ thần bí nói: “Để thời điểm các bạn tung đĩa nhạc nhận được sự ủng hộ của khán giả, công ty sẽ đặc biệt mời một ca sĩ đang cực hot một người trong số các bạn. Ca sĩ này sẽ cùng thu âm một bài hát chủ đạo trong đĩa nhạc đó...”

Cô gái thân hình đầy đặn không cảm lòng được hỏi:

“Ai vậy?”

“Sẽ là...”

Cô gái gương mặt búp bê đoán chừng có thể... không thể là người đó được đành lúng lờ thôi không nói nữa.

Cô gái có nét đẹp lạnh lùng vừa nghĩ vừa nói:

“Là Vi An à? Từ Tịnh Nghi? Hay Đào Thục Nhi?...”

Phan Nam cười.

Hạ Mạt xưa nay chỉ bận lo việc học hành rồi lại lo làm thêm kiếm tiền nên không rõ tên các sao trong giới showbiz, thế giới của họ cách xa cô, rất xa.

Thái Ni đắc ý lắc lắc ngón tay, tuyên bố:

“Là Lạc Hi đó!”

“Oa!!”

“Hả?!!!!”

Ba cô gái cùng đồng thanh kêu lên!

Kinh thiên động địa!

Trần phòng hội nghị có lẽ cũng bị rung động!

Ba cô gái sượng rợn nhảy lên ôm chầm lấy nhau, “Lạc Hi! Lạc Hi! Trời đất ơi thì ra là Lạc Hi”. Bọn họ có mơ cũng không dám nghĩ đến cái tên Lạc Hi! Lạc Hi là mộng tưởng cuối cùng của mỗi thiếu nữ, các thiếu nữ đều có thể kêu gào gọi tên Lạc Hi đến chết cũng được. Lạc Hi là thần thoại, Lạc Hi là truyền kỳ, trong giới showbiz tất cả ánh hào quang từ các minh tinh cộng lại cũng không thể so sánh nổi với một nụ cười trên gương mặt Lạc Hi!

Jam và Nhã Luân cũng giật mình ngơ ngác không kém. Jam quay qua hỏi nhỏ Thái Ni rốt cuộc chuyện là thế nào. Hai năm trở về đây, Lạc Hi là một hotboy đỉnh nhất được liệt vào hàng Thiên Vương, nổi đình nổi đám rực rỡ đến phát cháy. Vô số các nhà sản xuất đĩa hát, đạo diễn, các công ty quảng cáo, các chương trình nghệ thuật, giới

báo chí bám đuôi theo sát gót anh. Nghe nói đến cả thời gian anh vào toilet cũng phải tiếp mười mấy cú điện thoại. Số lượng show quảng cáo, biểu diễn anh từ chối trong một ngày còn nhiều hơn rất nhiều lần số lượng show diễn các nghệ sĩ khác có được trong một tháng. Chuyện phát hành đĩa hát cho gương mặt mới của công ty lần này tuy cũng muốn mời Lạc Hi tham gia giúp đỡ tuyên truyền thanh thế, nhưng ngay đến trợ lý của Lạc Hi cũng còn chẳng thông qua, lại bị người ta khéo léo từ chối nữa là đằng khác. Rốt cuộc công ty đã chốt lại nhờ đến Vi An giúp đỡ.

Thái Ni nhún vai nói bản thân anh ta cũng rất bất ngờ, mù tịt không rõ. Hôm qua anh ta gửi fax bản danh sách tên những người mới đang được chuẩn bị tham gia đào tạo nhằm tìm kiếm hy vọng cuối cùng. Không ngờ, mới sớm hôm nay nhận ngay được điện thoại từ trợ lý của Lạc Hi thông báo là Lạc Hi đã đồng ý giúp đỡ.

Jam và Nhã Luân tròn tròn mắt.

Không thể tưởng tượng nổi!

Thái Ni đưa hai tay ra hiệu cho đám các cô gái đang gào thét phát cuồng hạ nhiệt xuống, anh hài lòng nói: “Đây là cơ hội ngàn năm có một, chỉ cần tên của các bạn xuất hiện cạnh tên Lạc Hi ắt sẽ thu hút được sự chú ý của khán giả hâm mộ. Vì thế các bạn cần phải nỗ lực phấn đấu tóm cho được vận may này của mình nhé!”

Phan Nam xem ra rất bình tĩnh.

Nhưng ba cô gái kia lại bị kích động muốn rút nước mắt.

Thời khắc này họ chẳng còn muốn đoán xem rốt cuộc ai sẽ được cùng hát với Lạc Hi, họ chỉ cần tận mắt được nhìn thấy Lạc Hi là đã cảm thấy quá hạnh phúc, quá quá là hạnh phúc rồi!

Lạc Hi...

Ngồi trong phòng họp của Công ty Biểu diễn Nghệ thuật Sun, màng nhĩ Doãn Hạ Mạt gặp cơn chấn động, nhịp tim đột ngột tăng dồn dập, trái tim thất lại.

Thời gian năm năm.

Biết bao nhiêu chuyện đã được gạt bỏ, đã tan biến.

Lạc Hi...

Tuy hình ảnh Lạc Hi trên các áp phích quảng cáo giăng đầy đường, trong các ngõ phố, tuy là anh hot đến độ nhà nhà đều biết, già trẻ đều hay, tuy là gương mặt Lạc Hi xuất hiện trên khắp các mặt báo, các tạp chí, nhưng, Lạc Hi – người đã trở thành một Cự tinh Thiên Vương, cùng với cô – đã nguyện thề rằng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh ấy nữa, anh ấy và cuộc đời cô sẽ không bao giờ đồng thời cùng xuất hiện.

Bong bóng mùa hè

Chương 6

“Chuyện đó có thật sao?”

Mấy ngày sau, kết thúc một ngày làm việc mệt nhọc, Trân Ân vội xộc đến nhà Hạ Mạt, vừa sung sướng vừa kinh ngạc gào lên. Hạ Mạt ở trong phòng khách, tai đeo headphone đang tập múa, lòng bàn tay đặt trên mặt đất, Hạ Mạt đã tập bốn tiếng đồng hồ, chiếc áo phông trên người ướt đẫm mồ hôi. Thấy Trân Ân tới, cô vội vàng bỏ tai nghe xuống, kéo Trân Ân vào phòng ngủ nói chuyện.

Trân Ân ngượng nghịu đưa tay bịt miệng: “Xin lỗi nói to quá, mình quên Tiểu Trùng đang chuẩn bị thi đại học”.

“Nó học tốt lắm, không lo đâu.”

Hạ Mạt cười, cầm cốc nước trên nóc tủ đầu giường ngửa cổ uống một hơi. Việc luyện võ đạo hầu như đã tiêu hao cạn kiệt nước trong cơ thể cô.

Trân Ân đột nhiên nghĩ ra liền hỏi: “Này, Tiểu Trùng có biết cậu đang cố gắng trở thành ca sĩ không?”.

Hạ Mạt nhìn chiếc cốc rỗng không trong tay, ngần ngừ, “Mình chưa nói với nó, tính đợi nó thi xong rồi mới nói”.

“Nếu Tiểu Trùng phản đối?”

“...”

Lúc này, có tiếng gõ cửa phòng.

Hạ Mạt mở cửa, là Tiểu Trùng đang đứng bên ngoài, tay bưng chiếc khay nhựa, trên khay có hai cốc nước ép hoa quả và mấy thứ ăn vặt.

“Tuyệt quá, Tiểu Trùng đúng là người tri kỷ tâm giao!”, Trân Ân hạnh phúc nói lớn, xông ra ôm lấy Tiểu Trùng, “Em thấy chị Trân Ân đến vui lắm đúng không? Em thích chị Trân Ân nhất đúng không?”

Tiểu Trùng mỉm cười lễ phép, nhanh chóng tránh ra ngoài hai cánh tay của Trân Ân. Hạ Mạt đỡ lấy chiếc khay nhựa, cô nói với Tiểu Trùng: “Em đi học bài đi, không phải bận tâm đến những chuyện nhỏ này”.

“Vâng.”

Tiểu Trùng quay ra, nhẹ nhàng khép cửa lại cho hai cô chị.

Trân Ân than thở: “Hạ Mạt này, cậu phước thật đấy, phước quá lớn. Phước khí cả thế giới này đổ hết lên người cậu đó!”. Trời ạ, Trân Ân chịu không nổi lại bắt đầu cái giọng điệu ghen tỵ đố kỵ, lần này có lẽ là lần thứ ba trăm hai mươi bảy.

Nhưng đưa cốc nước ép hoa quả cho Trân Ân, “Tiểu Trùng cũng coi cậu như chị gái còn gì”.

“Chị à... chị chị cái gì... mình chẳng qua chỉ hơn Tiểu Trùng có bốn tuổi thôi”, Trân Ân nguýt Hạ Mạt một cái, “cậu bảo với Tiểu Trùng sau này đừng gọi mình là chị Trân Ân nữa có được không, cứ gọi

thẳng Trân Ân cũng được, như thế mới thân mật. Nghĩ mà thấy mê, “Trân Ân ơi!”, “Trân Ân à!”, “Trân Ân!”, dứt khoát là sượng phát điên rồi!”.

“Cậu tới tìm mình bàn chuyện Tiểu Trùng à?!”

“Đương nhiên... là không!” Trân Ân cuối cùng cũng nghĩ tới mục đích chính của mình đến nhà Hạ Mạt ngày hôm nay, đôi mắt cô bừng sáng lên, thích thú nói: “Nghe nói Lạc Hi sẽ giúp người mới của công ty quảng cáo tuyên truyền thanh thế? Chuyện đó đúng thật à? Lạc Hi có đúng là sẽ đến không?”.

Hạ Mạt ngơ ngẩn.

Cô vô thức siết chặt chiếc cốc thủy tinh trong tay, nước bên trong cốc lay động.

“Đúng là người ta nói với bọn mình như vậy.”

Hạ Mạt nói rất nhỏ.

Trân Ân cảm thấy thần sắc Hạ Mạt đột ngột thay đổi, cô ngạc nhiên quan sát Hạ Mạt đang dựa người vào thành giường ngẩn ngơ.

“Sao tự dưng cậu lại lặng yên thế!”

“Cái gì?”

“Cậu không vui à? Không cảm thấy gì sao? Là Lạc Hi đó! Hồi trung học anh ấy khiến người ta mê mẩn, mê mẩn đến chết không cần phải đền mạng, vừa dịu dàng vừa ưu tú, cậu không biết có biết bao nhiêu đứa con gái mê mẩn anh ấy, yêu thầm trộm nhớ anh ấy sao...???”

Hạ Mạt cười.

“Trời đất ơi, là Lạc Hi thật đó! Đích thực là Lạc Hi mà! Tôi muốn chết! Ôi ông trời ơi! Nhất định là tôi phải chết! Chết ngay bây giờ! Đúng là Lạc Hi rồi! Lạc Hi! Lạc Hi!” Trân Ân càng nói càng sượng, không ghìm lòng được bèn nhảy ngay lên giường Hạ Mạt nhún nhảy như đứa trẻ con, thích thú khoa chân múa tay. Hồi học trung học, Trân Ân chết mê chết mệt Lạc Hi, nhưng mà bọn con gái đơn phương yêu thầm Lạc Hi quá nhiều khiến Trân Ân chẳng bao giờ có được cơ hội bày tỏ nỗi lòng mình.

Trân Ân than thở:

“Lạc Hi bây giờ sáng chói như mặt trời xa muôn trượng, càng hấp dẫn mê hồn hơn! Vẻ đẹp tuấn tú của anh, nụ cười của anh, tiếng hát của anh, phim ảnh của anh... tất cả bọn con gái trên đời này đều ái mộ anh, tất cả bọn con gái đều mê đắm thầm yêu anh. Anh chàng hoàng tử trong câu chuyện thần thoại xa vời vợi, cũng có lúc thật sự mình không thể tin là mình đã từng học chung trường với anh ấy. Người may mắn nhất là cậu, Hạ Mạt, cậu đã từng sống chung với Lạc Hi dưới một mái nhà.”

Con mèo đen nằm trong ổ phía góc nhà không biết tỉnh dậy từ bao giờ kêu “meo” một tiếng, nhảy lên giường chui vào lòng Hạ Mạt, cô đưa tay vuốt ve bộ lông mượt mà của nó, ánh mắt từ từ xuất hiện những tia sáng kỳ lạ, hình như có thể nhìn thấy làn sương trắng

nhàn nhạt, cây anh đào nở đầy hoa, bậc đá xanh dịu mát, dưới ánh trắng những ngón tay thon dài mượt mà đang gảy đàn guitar, chàng trai đẹp lồng lộng, ma quái.

“Nói đi chứ!”

Trần Ân đưa tay lắc lư trước mặt Hạ Mạt, nghi ngờ nhìn bộ dạng phút chốc đờ đẫn không hồn phách của cô bạn.

“Gì?”

Hạ Mạt lấy lại thần thái.

“Năm đó sao tự dưng Lạc Hi lại biến mất không đi học nữa vậy? Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Sao mỗi lần mình hỏi đến cậu đều không nói? Nay nữa, tại sao thái độ của cậu với Lạc Hi lạnh nhạt thế?”

Trần Ân oán trách. Nếu như không phải là Hạ Mạt lúc nào cũng đối xử tốt với cô và Tiểu Trưng, nói không chừng Trần Ân sẽ luôn hoài nghi Hạ Mạt là người có dòng máu lạnh.

“Những chuyện đó đã qua rồi.”

“Là có ý gì?”

“Những chuyện đã qua đi quá lâu rồi cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

“Không hiểu nổi.” Trần Ân ủ rũ nói.

“Chúng mình chỉ cần cố gắng sống sao cho tốt với cuộc sống hiện tại là được rồi.” Hạ Mạt mỉm cười, con mèo đen lười biếng ngủ lại trong lòng Hạ Mạt.

“Ờ, thôi được. Kiểu gì thì lúc nào cậu cũng vậy, chuyện Lạc Hi cũng không nói, chuyện Thiếu gia cũng chẳng kể, cứ như chiếc hồ lô bịt miệng khiến người ta tức phát hận.” Trần Ân hầm hầm trợn mắt nhìn Hạ Mạt, cuối cùng cũng đành phải bỏ qua, chuyển sang chuyện khác: “Cậu kể chuyện nghề ca sĩ của mình đi!”

“Mình đã là ca sĩ đâu.”

“Sao thế? Khóa đào tạo huấn luyện bắt đầu rồi còn gì?”

“Tính cả mình nữa là năm cô gái trong số này công ty chỉ chọn có hai người chính thức được thu âm phát hành đĩa nhạc thôi.”

“Hả?” Trần Ân ngạc nhiên, nghĩ ngợi hồi lâu rồi lại hỏi: “Những người kia thực lực thế nào?”

“Cũng đỉnh đấy.”

Qua những ngày đào tạo huấn luyện vừa qua, Hạ Mạt đã hiểu rất nhiều về bốn cô gái đó. Cô gái có gương mặt đẹp lạnh lùng tên Đới Tây, xinh tươi dễ thương, nhảy múa rất đẹp. Cô gái đáng người đấy là tên Ngụy Nhân, chất giọng cực kỳ xuất sắc. Phan Nam có lẽ là người đỉnh nhất trong số họ, dáng cao chân dài, da không cần đánh phấn, mũi cao thẳng, lông mày thanh tú, dù là hát hay nhảy múa đều rất giống con trai.

“Thế cậu so với bọn họ ra sao?” Trần Ân sốt ruột truy hỏi.

Hạ Mạt vuốt ve con mèo đen, đôi mắt như cười, nói: “Sau buổi học thanh nhạc và vũ đạo đầu tiên, cả hai giáo viên đều hỏi mình cùng một câu hỏi.”

“Hỏi gì vậy?”

“Họ hỏi mình là: Cô làm sao lại chui vào được đây?”

“Ôi trời!” Trân Ân kinh hãi, “Thế cậu trả lời thế nào?”.

“Mình bảo: Em gõ cửa vào mà.” Hạ Mạt tinh nghịch lè lưỡi nguyệt.

“Trời ơi có gặp quỷ mình mới tin nổi!” Trân Ân mở to mắt, theo tính cách Hạ Mạt mà nói nhất định là cô đang pha trò, đánh chết Trân Ân cũng không tin Hạ Mạt dám đối đáp như vậy với các thầy.

“Ha ha, ăn quả lừa rồi.” Hạ Mạt mỉm cười.

“Xí! Biết thừa rồi!” Trân Ân hiếu kỳ hỏi tiếp: “Thế lúc đó rốt cuộc cậu trả lời ra sao?”.

“Mình chả nói gì hết.”

Hạ Mạt nhẹ nhàng đặt con mèo xuống giường, nhìn nó đang ngủ say, đôi mắt cô thoáng chút gì đó. Cô sẽ mãi mãi ghi nhớ câu hỏi chế giễu không thể giải đáp của hai thầy cô giáo này, sẽ mãi mãi ghi nhớ ánh mắt kỳ dị của Ngụy Nhân, Đới Tây, Khả Hân nhìn cô, lúc đó cô không có bất kỳ một tư cách nào có thể đối đáp lại với họ. Cô quá rõ, những lời giải thích lúc đó chẳng có nghĩa lý gì, chỉ bằng cách nỗ lực quên mình luyện tập, thành công sau này của cô mới là câu trả lời tốt nhất.

Trân Ân nhìn Hạ Mạt chằm chằm.

“Nếu làm ca sĩ phải khổ sở như vậy, hay là lại cùng mình tiếp tục làm thuê đi, tuy là ít tiền hơn nhưng rất vui đúng không. Hạ Mạt, mình mãi luôn ủng hộ, giúp đỡ cậu!”

Trân Ân cười, gương mặt xán lạn.

Trong lòng Hạ Mạt cảm thấy ấm áp hơn, “Cảm ơn cậu, Trân Ân”.

“Cảm ơn cái quái gì!” Trân Ân đảo tròn mắt, cười ha ha, nói: “Chả bằng cậu nói cho mình nghe nếu có thể gặp lại Lạc Hi, cậu thực sự không hề có tí ti cảm giác nào à?”.

Hạ Mạt ngẩn người.

Rất lâu rất lâu cô không nói được câu nào.

***

Những ngón tay đẹp thon dài.

Một tờ fax.

Trên chiếc xích đu màu trắng ngoài ban công, màn đêm rọi xuống ánh sao nhàn nhạt, những dòng chữ trên bản fax nhìn không rõ, vậy mà những ngón tay trên đó cứ lưu luyến không rời. Trong ánh sao thanh nhã như sương, đôi môi đẹp tựa cánh hoa anh đào, làn da mịn màng tinh tế tựa men sứ, trên chiếc ghế xích đu, chàng trai yên lặng nhìn vào tờ fax, giống hệt như chàng trai tuần tú trong thần thoại Hy Lạp mơn mõi nhìn hoa thủy tiên gục chết.

“Cậu ấy sao vậy?”

Người quản lý tên Kiều đứng bên bức tường kính nghi hoặc hỏi trợ lý Khiết Ni của Lạc Hi. Từ lúc nhận bản fax của Công ty Biểu diễn Nghệ thuật Sun một tuần trước đó, Lạc Hi trở nên cực kỳ quái lạ. Không những đáp ứng nhận lời giúp đỡ khuếch trương thanh thế cho gương mặt mới, tên tuổi chưa bao giờ xuất hiện trong làng nghệ của Công ty Biểu diễn Nghệ thuật Sun, lại còn thường xuyên ngòai ngậy người trầm ngâm, hồn xiêu phách lạc đi đâu không rõ. Khiết Ni nhìn Lạc Hi ngòai ngoài ban công.

Cô đã theo Lạc Hi hai năm, đây là lần đầu tiên cô thấy Lạc Hi khác thường như vậy. Nhưng cô không kinh ngạc như anh Kiều, bởi vì cô đã xem qua bản fax, trên đó có một cái tên vô cùng thân thuộc. Cô biết tại sao Lạc Hi lại đột ngột như người đánh mất phương hướng như vậy.

“Hình như em biết chuyện gì đó?”

A Kiều nhìn Khiết Ni thăm dò, không thể hiểu nổi tại sao cô ta lại có thể mỉm cười như vậy được.

Ngoài ban công, Lạc Hi cũng mỉm cười.

Nụ cười của Lạc Hi giống như một đứa trẻ nhưng lại có phần ác ý, giống như đang tưởng tượng đến một trò đùa dai dẳng. Lạc Hi đứng dậy đi vào phòng, anh nói với A Kiều: “Liên hệ với Công ty Sun nói là tôi muốn đến xem tình hình đào tạo những người mới thế nào”.

“Cái gì?!”

A Kiều mở to mắt. Việc đào tạo người mới ở các công ty khác có gì đáng xem đâu!

***

Buổi sáng ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Trong phòng luyện tập vũ đạo.

Nắng rọi lên những tấm gương treo bốn phía xung quanh phản chiếu lại chói mắt. Tiếng nhạc khá lớn vang vọng trong không gian trống trải của phòng tập. Các cô gái đang luyện múa, mồ hôi ướt đầm người, rơi cả xuống sàn gỗ, không cẩn thận giẫm vào có thể sẽ trượt ngã.

“1,2,3,4,5,6,7,8”

“2,2,3,4,5,6,7,8”

Giáo viên vũ đạo A Sâm đứng trước mặt các cô gái làm mẫu, giọng đếm to nhịp theo tiết tấu điệu nhạc, vừa múa vừa quan sát động tác của họ qua gương.

Họ đã luyện múa được hai tiếng đồng hồ.

Tất cả họ, ai cũng đầy mặt mồ hôi, hai má đỏ ửng, bước nhảy hoạt bát tràn đầy sức sống tươi trẻ, xem ra cô nào cô nấy đều xinh tươi vô cùng. Chỉ có điều họ đã bắt đầu thở dốc, đôi chân càng lúc càng hạ thấp theo điệu nhảy, hình như họ đã rất mệt nhưng vẫn chưa được nghỉ, thực sự họ đã mệt chóng cả mặt rồi.

Lúc này.

Khả Hân ngồi phịch xuống sàn gỗ, cố gắng thở dốc lấy hơi, mồ hôi đầm lưng, sức lực đã cạn kiệt. Cô không đời nào chịu ngồi xuống để thua mất mặt như thế này, nếu như cô thực sự không thể động đậy được nữa!

Tiếp theo đó, Ngụy Nhân cũng ngã theo!

Đới Tây nhìn Khả Hân rồi lại nhìn Ngụy Nhân, hai chân cô cũng đã bắt đầu run, thân người cô cũng đòi nghỉ, cô cũng muốn nằm lăn ra. nhưng, Đới Tây cắn răng ngó qua Phan Nam và Hạ Mạt bên cạnh, hai người họ xem ra chẳng có biểu hiện gì gọi là mệt mỏi, dường như họ không biết mệt.

Không được!

Cô và Khả Hân, A Nhân đã phải vượt qua hơn mấy trăm người trong những kỳ tuyển lựa chính thức mới được chọn, sao có thể để thua hai người chen ngang vào bằng con đường quan hệ thân quen này cơ chứ!

Chết cũng không được ngã xuống!

Đới Tây mím chặt môi, kiên trì cố gắng tiếp tục cùng A Sâm luyện tập.

“Các anh thấy ai được?”

Bên ngoài phòng luyện tập, qua khe cửa hé mở, Thái Ni tay đỡ cằm nhìn những cô gái bên trong, chiếc nhẫn đá hồng ngọc trên ngón tay làm chói mắt Jam và Nhã Luân.

“Phan Nam được đấy chứ.” Nhã Luân nói. “Cô ấy rất có cá tính, đẹp kiêu mạnh mẽ của nam nhi, tuy giọng hát hơi bằng chưa đạt chuẩn, tuy nhiên ăn nhau là ở vẻ bề ngoài. Mà ngoại hình của cô ấy...”

“Đó là cái đẹp trung tính đang rất thịnh hành.” Jam đồng ý phụ họa.

“Không sai.” Nhã Luân tiếp tục nói, “Nhìn cô ấy giống như con trai, có sức dẻo dai như nam giới, các anh nhìn kìa, bước nhảy của cô ấy cũng gọn gàng hoạt bát đấy chứ. Nếu như cô ấy tung đĩa hát tất sẽ thu hút không những rất nhiều người trong phái nam, mà một bộ phận không nhỏ phái nữ cũng sẽ bị hấp dẫn đó”.

Thái Ni liếc Jam, “Vì thế cô ấy đã không phải thông qua kỳ tuyển chọn mà do anh trực tiếp tiến cử?”

“Nếu như Phan Nam tham gia kỳ thi tuyển chọn chắc chắn cũng sẽ được chọn thôi.” Thần sắc Jam có vẻ không được tự nhiên.

Thái Ni gật đầu.

“Thế còn những cô kia?”

“Giọng Khả Hân ngọt ngào dễ thương, nhanh nhẹn hoạt bát, dáng người cũng rất đáng yêu. Chỉ có điều”, Nhã Luân và Jam cùng đưa

ánh mắt nhìn nhau, “cá tính của cô ấy chả có gì nổi bật, tuy là tiêu chuẩn mọi mặt đều không tồi, nhưng mặt nào cũng chưa đủ để khiến người ta kinh ngạc, hâm mộ được”.

“Ngụy Nhân là người có giọng hát hay nhất trong năm cô gái, tiếc là cô ấy lại không đẹp, thân hình và khí chất quá bình thường.” Jam nói tiến nuối, “Để trở thành minh tinh, tài nghệ tuy là quan trọng, nhưng sức hút từ khuôn mặt đẹp cũng quan trọng không kém”.

“Đúng, nói tiếp đi.”

“Còn Đới Tây ...”

Jam hơi ngó lại vào phòng luyện tập, thấy Đới Tây đã mệt, chân tay như không còn cử động nổi, nhưng cô quay đầu nhìn Phan Nam và Hạ Mạt bên cạnh, lại mím môi tiếp tục tập. Gương mặt Đới Tây đầy mồ hôi, người ướt đẫm như vừa trong vũng nước ngoi ra.

“Cô này cũng na ná như Khả Hân, mọi mặt đều không tồi, nhưng chả có gì thực sự nổi bật.” Jam suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

“Nhưng cô Đới Tây này rất có ý chí, là điều mà ở Khả Hân và Ngụy Nhân không có”.

“Dạo này các công ty đều tranh thủ nhân lúc nghỉ hè tìm kiếm, nâng cao kỹ năng cho những gương mặt mới của họ, khi họ phát hành đĩa nhạc mới chắc chắn chúng ta sẽ phải cạnh tranh kịch liệt. Thị trường rất khó đoán trước, chưa hẳn các mỹ nữ đã gọi là hay, chưa chắc những giọng hay đã thắng lợi, cũng không chừng người có cá tính cũng phải thua cuộc. Tuyển chọn gương mặt mới để tung album không khác gì buông ngọc, chả ai dám nói trước cái nào sẽ thành công, cái nào là bong bóng thoáng chốc tan biến.” Nhã Luân thở dài, hầu như năm nào cũng có độ trên trăm cái tên mới xuất hiện, nhưng thực sự trụ lại được đâu có mấy ai.

“Còn cô ta?”

Ngón tay đeo chiếc nhẫn ngọc hình hoa hồng chỉ thẳng vào Doãn Hạ Mạt đang nhảy múa.

Ánh nắng xuyên qua kính cửa sổ vào phòng luyện tập chiếu lên xung quanh tường, ánh sáng trắng chói lòa mắt. Âm nhạc từ xa vọng lại, A Sâm đứng trước mặt múa làm mẫu, đôi mắt Doãn Hạ Mạt dõi theo từng động tác, chăm chú lắng nghe từng tiết tấu.

Thần thái của cô chú tâm.

Động tác của cô nhẹ nhàng.

Cô không để ý đến bất kỳ người nào, không để ý đến Khả Hân và Ngụy Nhân đã mệt ngồi phệt xuống sàn, không để ý ánh mắt Đới Tây đang hằm hằm phẫn nộ nhìn mình, toàn bộ tinh thần của cô tập trung vào những động tác múa của thầy.

Trên trán cô thấp thoáng những giọt mồ hôi.

Những giọt mồ hôi óng ánh từ trên trán chảy xuống lông mày, cô quay 360 độ cùng nhịp với thầy A Sâm, những giọt mồ hôi rớt xuống mặt đất, cô thậm chí cũng chẳng thèm đưa tay gạt mồ hôi.

“Tại sao lại bỏ qua cô ta?”

Thái Ni dán mắt lên người Doãn Hạ Mạt, ngón tay đeo chiếc nhẫn hồng ngọc chậm chậm đưa qua đưa lại vuốt ve cầm.

“Cô ấy...”

Jam và Nhã Luân lại quay qua nhìn nhau.

“Sao hả?” Thái Ni hơi ngạc nhiên.

“Cô ấy tên Doãn Hạ Mạt, không phải do tuyển chọn mà vào được. Mấy ngày trước các cô gái hội Đới Tây tới tìm tôi kháng nghị, họ nói tại sao cái loại người không biết gì về thanh nhạc, không hề biết múa tí nào vậy mà lại có tư cách tranh giành với họ cơ hội thu âm phát hành đĩa hát.” Nhã Luân nói.

“Không biết hát cũng chẳng biết nhảy múa thật sao?”

“... Vâng,” Nhã Luân cười khở, “Cát Mễ, giáo viên dạy nhạc và A Sâm, giáo viên dạy vũ đạo sau lần tiếp xúc với cô ta cũng đã hỏi tôi, cô ta chẳng có chút kỹ năng cơ bản nào, tại sao lọt vào đây được?”. Thái Ni nhìn qua Jam, “Nguyên nhân nào anh cho cô ấy vào?”.

Jam lúng túng ngượng ngùng nói: “Chủ yếu có hai nguyên nhân, thứ nhất, các anh cũng biết rõ tình hình mối quan hệ giữa Vi An và Đào Thục Nhi, Phan Nam là do Vi An tiến cử, Thục Nhi cũng kiên quyết tiến cử Hạ Mạt, lúc đó tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Cùng lắm không cho cô ấy phát hành đĩa hát là được chứ gì”.

“Lại là bọn họ.” Thái Ni chau mày.

“Thứ hai là, các anh cứ quan sát thêm một chút nữa đi, cô ấy có những điểm không giống với những cô gái bình thường khác khiến tôi phải chú ý.”

Jam nhìn Hạ Mạt đằng xa, Thái Ni và Nhã Luân cùng nhìn theo ánh mắt Jam.

“Cô ấy rất đẹp.”

Thái Ni rất hài lòng. Quả thực trong giới nghệ sĩ, những cô gái xinh đẹp đều thu hút sự chú ý của mọi người.

“Cô ấy rất đẹp, nhưng cô ấy lại không có cái cảm giác biết mình đẹp. Các anh xem, lúc cô ấy nhảy múa, nét mặt không thay đổi mấy, hình như rất lạnh lùng, nhưng cái lạnh lùng của cô ấy lại kích thích người khác cứ phải ngắm nhìn mãi.” Nhã Luân tỏ ý khen ngợi.

“Đúng thế. Lúc trước khi cô ấy làm trợ lý cho Thục Nhi, cô ấy rất chăm chỉ chuyên cần, không bao giờ ngó ngang ngó dọc tham gia chuyện khác, nhưng khi cô ấy yên lặng ngồi một góc chờ Thục Nhi, mọi người qua lại ngang qua đều không thể không quay đầu ngó qua ngó lại hai, ba lần nhìn ngắm cô ấy.”

“Thể lực của cô ấy rất tốt!” Nhã Luân kinh ngạc phát hiện, “Đới Tây hoàn toàn không thể nhảy được nữa, động tác của Phan Nam cũng đã có phần chệch choạc, nhưng tay chân và động tác của Hạ Mạt xem ra vẫn rất nhịp nhàng. Chỉ cần luyện tập nhiều, sau này phần vũ đạo có lẽ không có vấn đề gì trở ngại”.

“Cô ấy hát có kém lắm không?” Thái Ni trầm ngâm hỏi.

“Thực ra, không phải vấn đề cô ấy hát kém hay không. Âm chất của

cô ấy rất hay, cảm nhận tiết tấu cũng rất tốt, chỉ có điều...”

“Sao?”

“Hình như cứ đến lúc hát là cô ấy lại căng thẳng, thanh âm cứng ngắt. Tuy là Cát Mễ cố tình thử để cho cô ấy thoải mái, cô ấy cũng rất cố gắng thả lỏng bản thân, nhưng tiếng hát của cô ấy lúc nào cũng cứng đờ, rất không tự nhiên, khiến người nghe có cảm giác khó chịu.” Jam tiếc rẻ nói.

Nhã Luân lắc đầu, “Đúng là như vậy, tôi cũng đã nghe cô ấy hát qua vài lần”.

Thái Ni trầm ngâm hồi lâu.

Lúc sau, Thái Ni cũng lên tiếng: “Cho họ thêm nhiều cơ hội luyện tập nhiều hơn nữa, khai thác thế mạnh của từng người, quan sát họ thật tỉ mỉ, có thể sẽ để cho thị trường định đoạt lựa chọn”.

“Anh muốn nói...” Nhã Luân ngạc nhiên.

“Vâng, ý kiến quá hay.” Jam gật đầu tán thành.

Trong phòng tập.

A Sâm rút cuộc cũng tắt nhạc để cho các cô gái tự do nghỉ ngơi còn mình đi qua một bên uống nước, lau mồ hôi. Đới Tây lập tức tê dại nằm lăn ra sàn, dang cả hai chân hai tay ra, cô nhắm mắt lại thở dốc. Khả Hân và Ngụy Nhân bò qua cười hì hì khen Đới Tây nhảy cừ thật. Đới Tây hừm một tiếng, trong lòng tự hiểu hôm nay đã thua Phan Nam và Doãn Hạ Mạt.

Phan Nam gập người, hai tay ôm chân từ từ hít thở điều hòa cơ thể mệt mỏi của mình.

Một bóng người bước tới.

Đưa chai nước khoáng qua trước mặt Phan Nam.

Phan Nam ngạc nhiên nhận ra chai nước khoáng đó cô để trên cửa sổ lúc luyện vũ đạo, Phan Nam cảm kích vội vàng nhận lấy.

“Cảm ơn.”

“Có gì đâu, tiện thể mà.”

Hạ Mạt mỉm cười.

Trong tay Hạ Mạt còn bốn chai nước khác, cô đi tiếp qua chỗ Khả Hân đưa ba chai còn lại cho từng người một. Khả Hân luống cuống vội nói lời cảm ơn, Ngụy Nhân cũng lặng lẽ đón nhận, chỉ có Đới Tây đưa mắt qua chỗ khác giả như không nhìn thấy. Hạ Mạt lặng lẽ đặt chai nước cạnh người Đới Tây.

Hạ Mạt bước tới bên cửa sổ, cô nhấp từng ngụm, từng ngụm nhỏ để nước từng chút từng chút chảy qua cổ họng mình.

“Sao uống nước chậm thế?”

Phan Nam cũng bước qua đó, đứng cạnh Hạ Mạt hiếu kỳ hỏi.

Hạ Mạt quay đầu lại nhìn Phan Nam, “Uống chậm chậm thế này cơ thể mới hấp thu được tốt hơn”.

Phan Nam cũng thử uống từ từ, “Có lý. Hình như uống kiểu này giải khát tốt hơn uống cả ngụm lớn”.

Hạ Mạt nhìn vào mắt Phan Nam, một cô gái rất trong sáng, tuyệt

nhiên không hề giống Vi An nạt trên nộ dưới ồn ào ngang ngược tàn ác.

“Thế lực của cậu tốt thật đấy.” Giọng Phan Nam đầy thiện chí, “Hiếm thấy cô gái nào có thế lực được như cậu, tập hai tiếng đồng hồ rồi mà chẳng thấy hụt hơi”.

“Thế lực của cậu cũng tốt đấy chứ, mà cậu nhảy đẹp lắm.”

“Trước đây mình thường hay đến các quán bar và vũ trường ca hát, nhiều khi phải biểu diễn hàng tiếng đồng hồ nên cũng quen rồi.”

Phan Nam hỏi Hạ Mạt: “Còn cậu?”

“Mình đi làm thuê năm năm rồi”, Hạ Mạt mỉm cười, “hầu như ngày nào cũng phải làm việc từ năm giờ chiều đến hai giờ sáng, chỉ nhảy có vài tiếng đồng hồ như vậy có gì đâu mà khổ”.

“Sao vẫn chưa tới nhỉ?”

Thái Ni không yên nhìn đồng hồ trên tay, sốt ruột ngó qua đầu hành lang bên kia. Tối hôm qua quản lý của Lạc Hi gọi điện thoại nói Lạc Hi muốn tới xem tình hình đào tạo huấn luyện người mới như thế nào, tiện thể đánh giá tình hình hợp tác sau này có thuận lợi không. Hẹn là mười rưỡi sáng, Thái Ni đưa Jam và Nhã Luân tới đây rất sớm chờ đợi, vậy mà Lạc Hi lại tới trễ, chưa thấy tăm hơi đâu.

Jam hỏi: “Có cần phải gọi điện cho A Kiều xác định lại một chút không?”. Có lẽ Lạc Hi tạm thời thay đổi dự định.

“Chờ thêm tí nữa.”

Thái Ni không dám tùy tiện tiếp xúc với Lạc Hi, ngộ nhỡ Lạc Hi có gì đó không vừa ý dẫn tới kế hoạch khuếch trương gương mặt mới của công ty gặp trở ngại, tổn thất khi ấy là rất lớn.

Phan Nam chăm chú nhìn Hạ Mạt hồi lâu, “Cậu biết không?”.

“Gì thế?”

Cô đưa tay cho Hạ Mạt, “Mình cảm thấy chúng mình có thể trở thành bạn tốt của nhau”.

Hạ Mạt hơi ngạc nhiên.

Nhưng rồi cô cũng mỉm cười nắm chặt cánh tay Phan Nam, “Cảm ơn cậu đã có ý làm bạn với mình. nhưng mình hiểu chậm lắm, để trở thành bạn cần phải có thời gian dài”.

“Mình sẽ cố gắng.”

Hai cô gái tay trong tay.

Hai người cùng cất tiếng cười.

Trong ánh mặt trời.

Hai cô gái vui vẻ đứng bên cửa sổ nói chuyện, một kiểu tình bạn và một sự thỏa thuận ngầm từ từ nảy nở giữa hai người họ.

Đột nhiên.

“Đến rồi!”

Từ bên ngoài cửa phòng luyện tập truyền lại tiếng hò hét vui mừng, các cô gái ngạc nhiên nhìn ra, hoảng hốt phát hiện ra Thái Ni, Jam và Nhã Luân đều đang đứng bên ngoài! Lúc đó nhóm Đới Tây nhảy dựng dậy, vội vàng sửa sang quần áo và tóc tai, hoảng loạn không

biết bộ dạng thảm hại của mình hồi nãy có bị bọn họ trông thấy không.

Hạ Mạt và Phan Nam cũng nhìn ra.

Chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào náo nhiệt ở hành lang phòng luyện tập, hình như là có ai đó đang đến thì phải. Mấy người bạn bọn Thái Ni vội vàng nghênh đón. A Sâm cũng đi ra, tiếp theo đó, rất nhiều tiếng bước chân từ xa tiến lại gần, ước chừng khoảng sáu, bảy người.

Người vào đầu tiên là Thái Ni.

Chiếc nhẫn hồng ngọc trên tay lấp la lấp lánh, anh ta đưa tay phải ra nhiệt tình giới thiệu: “Đây là phòng luyện tập của công ty chúng tôi! Những gương mặt mới đều đang luyện tập tại đây! Hôm nay họ có cơ hội được anh trong muôn vàn bận rộn đích thân tới đây trao đổi chỉ giáo, đúng là có phước lớn trời ban!”.

Không có âm thanh nào hưởng ứng những lời giới thiệu đầy phấn khích của Thái Ni.

Có tiếng bước chân.

Sau đó.

Hình như tất cả đám con gái trong phòng luyện tập đều bị sét đánh trúng tim thì phải!

Thời khắc Lạc Hi bước chân vào.

Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ đột nhiên không còn rực rỡ nữa, bốn bề tự dưng đều như thất sắc ảm đạm, bởi vì, tất cả ánh sáng trên thế gian này đều đang tụ trên người Lạc Hi. Những tia sáng hình như đều từ người Lạc Hi bắn ra tung tóe đập vào mắt mọi người, sáng rực, đẹp để biết bao, người người quay cuồng mê hoặc.

Giống như cơn gió cuốn rồng.

Cái đẹp của Lạc Hi như bão gió nhiệt đới cuồng bạo có thể phá hủy tất cả.

Nhưng lại mờ ảo như làn sương mai.

Cái đẹp của Lạc Hi khiến người ta không nắm rõ được rốt cuộc anh ta thuộc về cái đẹp nào.

Ngụy Nhân the thé gọi, âm thanh như đâm toạc trần nhà, cô vội vàng bịt miệng, người run bần bật. Đôi chân Khả Hân khuyu xuống, cô ngã ra sau ngất lịm. Đới Tây cuống quýt vội vàng đỡ Khả Hân nhưng mắt lại không rời khỏi người Lạc Hi lấy nửa giây.

Phan Nam cũng ngây người.

Hạ Mạt lặng yên đứng bên cửa sổ, trong ánh sáng ảm áp dịu dàng, cô nhìn Lạc Hi, bên tai cô tiếng sấm ầm ầm chuyển động, máu trong người đột nhiên chảy chậm lại, rất chậm rất chậm.

Lạc Hi quay đầu cười nói với Thái Ni:

“Các cô gái đều rất ưu tú.”

Đây là lần đầu tiên Thái Ni tiếp xúc trực tiếp với Lạc Hi như vậy. Tuy đã từng nhiều lần nhìn thấy Lạc Hi từ xa trong các trường quay, trong đài truyền hình, trên ti vi và trên các mặt báo, biết rõ Lạc Hi rất

đẹp, thuộc dạng rung động lòng người, nhưng khi Lạc Hi rõ ràng xác thực trực tiếp đối diện cười nói với mình, Thái Ni giống như vừa bị tống một cú đấm vào đầu, ngàn sao xoay trước mặt, máu trong lòng ngực trào lên ngạt thở, hồi lâu không nói được thành lời.

“Vâng, vâng.” Nhã Luân vội vàng tiếp lời, thềm cảm thấy ngạc nhiên trước cử chỉ thái độ của Thái Ni sao lại thất lễ vậy, “Họ đều là công ty cẩn thận sàng lọc tuyển chọn qua rất nhiều vòng, hy vọng dưới sự dìu dắt của anh họ sẽ có được những thành tích tốt”.

Lạc Hi mỉm cười.

Một lần nữa anh lại nhìn những cô gái đang đứng phía trước.

Ánh mắt lướt trên người Hạ Mạt, khoe môi nhếch lên, nụ cười kỳ dị, Lạc Hi nhìn mái tóc dày như rong biển của cô, nhìn đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng dừng dừng của cô, nhìn gương mặt đang dần dần chuyển sang màu trắng bệch xanh lét của cô, nhìn đôi môi đầy đặn ẩm ướt của cô.

Nhìn ngắm cô.

Ánh mắt Lạc Hi dần trở nên tối tăm u ám.

“Mỗi người họ đều có thể mạnh và những khiếm khuyết riêng, tới lúc thu đĩa vẫn cần phải anh giúp chúng tôi đánh giá thêm.” Jam khách khí.

Đột nhiên, như người anh em bao nhiêu năm mới gặp lại, Lạc Hi đưa cánh tay quàng qua vai Thái Ni thân mật nói: “Anh Thái Ni này, anh có biết sao tôi lại tới giúp đỡ không?”.

Thái Ni kinh ngạc sửng người: “Tại sao? Cho dù là lý do gì đi nữa, được anh chiếu cố tới công ty chúng tôi thế này...”.

Lạc Hi cắt ngang, vỗ vai Thái Ni cười, nói: “Trong số các cô gái này có một cố nhân của tôi, ngày trước tôi có mắc nợ ân tình với cô ấy, bây giờ là cơ hội để tôi đáp trả. Thái Ni, anh cũng phải giúp tôi chiếu cố tới cô ta nhé”.

Lúc này Jam và Nhã Luân mới bừng tỉnh gật gù, hèn nào, Lạc Hi rất hiếm khi hợp tác với các nghệ sĩ khác, đằng này xem bản fax danh sách tên những người mới được tuyển chọn anh ta lại phá lệ đồng ý liền. Thì ra là như vậy, A Kiều đứng sau lưng Lạc Hi nhìn qua Khiết Ni, Khiết Ni đang nhìn cô gái đó dịu dàng quan thiết, ánh mắt Khiết Ni khác thường.

Thái Ni nhanh mồm đáp ứng liền: “Không vấn đề gì! Không vấn đề gì!”. Nói rồi Thái Ni vỗ tay ra hiệu cho các cô gái lại gần, Thái Ni ân cần nhiệt tình nói với Lạc Hi: “Bạn của anh cũng là bạn của tôi, không biết cô ấy là...”.

Phòng luyện tập sáng sửa rộng rãi.

Ánh nắng sáng loáng rọi vào gương quanh bốn bức tường.

Năm cô gái đứng xếp hàng.

Nhóm ba cô gái Khả Hân, Ngụy Nhân, Đới Tây vừa mừng vừa sợ nhìn nhau, hy vọng người bạn trong lời nói của Lạc Hi là một người trong số họ. Phan Nam mỉm cười có vẻ như không để ý lắm. Hạ Mạt

đứng lặng yên, sống lưng cô đau nhói như kim châm nhưng gương mặt lại không biểu hiện sự hoang mang hốt hoảng hay vui mừng sung sướng, cô coi Lạc Hi như người xa lạ lần đầu gặp mặt. Lạc Hi nở nụ cười thần bí, anh bước qua chỗ mấy cô gái, không khí căng thẳng, bất an và chờ đợi giống như giây phút Chúa giáng sinh đang bao trùm không gian phòng luyện tập. Thái Ni, Jam, Nhã Luân, A Kiều ánh mắt hiếu kỳ dõi theo Lạc Hi. Lạc Hi đi qua một lượt, bắt đầu từ Khả Hân. Anh dừng lại cười với Ngụy Nhân rồi bước tiếp. Qua Đới Tây. Không hẹn, ánh mắt ba cô gái cùng thể hiện nỗi thất vọng. Sau đó. Trước Doãn Hạ Mạt. Lạc Hi dừng lại. Đăm đăm nhìn cô. Ở cự ly gần như vậy, anh nhìn cô đăm đăm, tình cảm sâu lắng nóng bỏng trong đáy mắt. Rất chậm, anh đưa ngón tay về phía cô. Doãn Hạ Mạt hơi ngớ ngàng, bản năng của cô muốn né tránh, nhưng hình như anh đã đoán trước, ngón tay anh quán vòng giữ chặt lấy cằm Hạ Mạt! Ánh mắt trời chiếu qua cửa sổ. Lạc Hi nâng mặt cô lên. Khuôn mặt cô rực sáng xao động lòng người, ánh sáng lấp lánh chói ngời trên sống mũi cao thanh tú. Cô cũng nhìn anh chăm chú, ánh mắt thần nhiên nhưng lại sâu xa thâm thúy. Gương mặt trên ngón tay anh phản phát ánh sáng lấp lánh phát ra từ những viên ngọc. Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau. Tất cả không gian, tất cả thời gian đều như đông kết lại. Ngón tay Lạc Hi miết chặt dưới cằm Hạ Mạt. Cô hơi chau mày vì đau. Cuối cùng, Lạc Hi cũng miễn cưỡng buông ngón tay, giữa những ánh mắt kinh ngạc và hoài nghi, Lạc Hi như cười mà không, nói với mọi người. “Tôi là Lạc Hi.” Hạ Mạt ngạc nhiên, môi cô động đậy. Lạc Hi từ chỗ cô bước đi. Mấy người bọn Thái Ni nhìn nhau cười, họ đoán chừng vẻ đẹp của Hạ Mạt đã thu hút sự thích thú của Lạc Hi. Lạc Hi là người nổi tiếng siêu đào hoa trong giới showbiz, thích dụ dỗ trên chộc đám con gái, mà cũng chẳng thiếu gì con gái lao vào Lạc Hi như con thiêu thân đâm đầu vào lửa. Lạc Hi mở rộng hai cánh tay về phía Phan Nam cười: “A Nam!”. Phan Nam cũng đưa hai cánh tay ra sáng khoái cười theo, hai người họ ôm chầm lấy nhau cười ha hả. Phan Nam đập đập tay vào

lượng Lạc Hi, vừa cười vừa nói: “Tiểu tử thôi! Ba năm rồi không gặp, lại còn giả vờ giả vịt gì thế!”. Nói đoạn cô đưa tay vẫy Khiết Ni đằng sau, “Hi! Lâu rồi không gặp!”.

Khiết Ni mỉm cười đưa tay vẫy chào.

Phan Nam đúng là bạn của Lạc Hi rồi!

Trước mặt bọn Đới Tây là một màu đen, giống như trên đường vốn dĩ đã toàn là bụi rậm gai góc đột ngột lại xuất hiện thêm ngọn núi cao, không thể vượt qua được. Họ thất vọng tản đi, chẳng còn bụng dạ đâu đứng lại nghe tiếp Phan Nam và Lạc Hi cùng nhau ôn lại chuyện cũ.

Hạ Mạt cúi đầu.

Cô nhìn sàn gỗ dưới chân, ánh sáng từng quãng từng quãng phát tán, cô lặng người điều chỉnh hơi thở, nét mặt trở nên trống vắng.

Sau đó cô xoay người bỏ đi.

Có người giữ cô lại.

Cô quay đầu nhìn, một cô gái nhỏ nhắn dịu dàng đáng yêu, mắt một mí mong manh, nụ cười rụt rè e lệ.

Cô gái đó cung kính khom lưng cúi chào.

“Em là Khiết Ni.”

Doãn Hạ Mạt hơi ngỡ ngàng, “Xin chào”.

“Em là Trần Khiết Ni.”

Cô gái tròn mắt nhìn Hạ Mạt, hình như đang mong mỗi chờ đợi Hạ Mạt có thể nhớ ra được điều gì.

Phan Nam không tham gia giờ luyện vũ đạo tiếp theo của buổi sáng hôm đó. Lạc Hi và Phan Nam mấy năm không gặp nhau đương nhiên có nhiều chuyện để nói. Thái Ni, Nhã Luân và Jam cũng bỏ đi sau đó, trong phòng luyện tập chỉ còn lại A Sâm và bốn cô gái.

Điệu nhạc lại vang lên như cũ.

Nhưng không khí lại trở nên rất nặng nề.

Khả Hân và Ngụy Nhân buồn rầu không nói một tiếng, cúi đầu lặng lẽ nhảy múa, hồn phách bọn họ như đã bị rút đi mất, tất cả các động tác đều không theo đúng nhịp. Đới Tây nhảy múa chừng nửa tiếng đồng hồ liền xin phép A Sâm nghỉ vì cảm thấy không được khỏe, đỡ dẫn ngồi một mình trong phòng tập. Chỉ còn Doãn Hạ Mạt vẫn tập trung tinh thần theo từng nhịp từng nhịp động tác nhảy múa của A Sâm, hình như với cô, vừa nãy chẳng có chuyện gì xảy ra.

Buổi chiều, Phan Nam không quay lại.

Không khí trong phòng tập càng u ám hơn. Khả Hân, Đới Tây và Ngụy Nhân bắt đầu bàn luận rớt cuộc quan hệ giữa Phan Nam và Lạc Hi là như thế nào, Phan Nam và Lạc Hi bây giờ đang làm gì, không hiểu là nhờ Lạc Hi, Phan Nam có thể trực tiếp có được tư cách chính thức phát hành đĩa hát hay không. Càng nói càng khó chịu, Khả Hân ngồi khóc sụi sụi. Đới Tây cười mỉa, nói: “Thói đời này đâu có chuyện chỉ dựa vào thực lực mà có thể dùi được lỗ thủng để chui ra”.

Phía bên kia, Hạ Mạt vẫn trầm mặc luyện múa.
Anh Sâm thấy ba cô gái không còn tâm trí để luyện tập đành phải cho nghỉ sớm. Nhóm Đới Tây buồn bã bỏ đi. Khi A Sâm vào nhà vệ sinh quay ra thu dọn đồ, anh phát hiện Hạ Mạt vẫn đứng đó nhảy múa theo điệu nhạc.

Cô ấy chú tâm luyện.

Phòng tập trống vắng, Hạ Mạt một mình đơn độc, mềm mại uyển chuyển nhảy múa theo điệu nhạc, những bước nhảy non nớt cứng nhắc lúc trước đã dần dần mất đi. Không biết từ lúc nào, Hạ Mạt đã lột xác bừng tỉnh biến thành con thiên nga xinh đẹp tao nhã.

Mắt A Sâm sáng lên, anh bước lại gần hướng dẫn những bước nhảy cho Hạ Mạt.

Trời chiều say mê mẩn.

Ráng chiều đầy ấp bầu trời.

Hạ Mạt cuối cùng cũng rời phòng tập.

Cô bước ra ngoài công ty đi về hướng bến xe bus. Chà, cũng hơi mệt thật, hai chân mỗi nhừ run nhè nhẹ. Nhưng cô lại không kiềm chế được niềm vui trong lòng, vừa rời, lần đầu tiên thầy A Sâm đã khen ngợi, đã khẳng định sự tiến bộ của cô vượt xa ngoài dự đoán của thầy. Thầy A Sâm đã xin lỗi mong cô bỏ qua những gì lúc đầu thầy từng chê cười, chế giễu cô.

A...

Cô hít thở thật sâu.

Thật là vui! Vui! Vui! Xúc động khiến Hạ Mạt sung sướng kêu lên như đứa trẻ con. Đúng rồi, cô phải về nhà ngay, tuy lúc này chưa thể nói với Tiểu Trùng cô đang thử bước chân vào làng giải trí, nhưng cô rất vui và muốn cùng Tiểu Trùng chia sẻ tận hưởng niềm vui này.

Cô mỉm cười bước thật nhanh tới bến xe bus.

Bim, bim...

Tiếng còi xe vang lên.

Một chiếc Ferrari màu trắng đi ngang qua trước mặt Hạ Mạt, kính xe hạ xuống, ánh mắt Lạc Hi có một làn sương mù dày đặc liếc xéo Hạ Mạt một cái, hình như anh đang thích thú thưởng thức bộ dạng kinh hãi của cô.

Rồi Lạc Hi mở cửa bước ra.

Dưới bầu trời đầy ráng chiều.

Gương mặt tuyệt mỹ của Lạc Hi, chiếc áo màu xanh nhạt đường nét tinh tế, tay áo xắn lên gọn gàng, trông rất gọi cảm như một chàng hoàng tử vừa trút bỏ bộ lễ phục sau buổi dạ tiệc hào hoa.

Lạc Hi đứng trước mặt cô mỉm cười.

Hình như đã ngồi trong xe đợi cô rất lâu rất lâu.

“Hey!”

Giọng Lạc Hi khàn khàn gọi Hạ Mạt.

Đôi mắt đen láy mê hoặc lòng người.

Hạ Mạt bình tĩnh trở lại, cô nhìn anh, anh cười thản nhiên nhưng để lộ cái cảm giác ngạt thở từng bị người ta xúc phạm. Giây phút này, cô không biết đó có phải là do ảo giác của mình không, cô có thể mờ ảo nhận ra sự hối tiếc, sự oán hận và sự mỉa mai trong sâu thẳm tĩnh mịch trong đôi mắt anh.

“Chào anh.”

Cô bình tĩnh mỉm cười với anh.

***

Nhà hàng kiểu Pháp.

Khăn trải bàn bằng vải trắng điểm hồng phong cách điển viên nước Pháp, dụng cụ ăn bằng bạc sáng loáng, chiếc bình hoa cao cổ cắm một bông hồng trắng, sofa màu đỏ, nhạc sĩ violin đang kéo khúc nhạc tình lãng mạn.

Khách không nhiều.

Một vị trí rất yên tĩnh, bên cạnh những chậu cây che khuất.

Lạc Hi ngồi đối diện Hạ Mạt.

Ánh mắt anh như làn sương buổi sớm lãnh đạm nhìn cô, anh nói:

“Anh là Lạc Hi”.

Đôi mắt trong veo ngược nhìn đáp trả: “Em đã nhớ ra anh”. Anh thờ dãi, “Nhưng, gặp lại bạn cũ chỉ như vậy thôi sao?”.

Cô đưa tay ra, mỉm cười, “Rất vui mừng một lần nữa lại có thể gặp được anh”.

Lạc Hi nắm lấy tay cô, bàn tay cô ấm áp, tay anh lại mát lạnh. Anh chăm chú nhìn cô, trong đôi mắt đen như mã não mang một tình cảm sâu sắc, anh nắm chặt tay cô trong tay mình, thật lâu, thật lâu không buông.

“Em biết không?” Anh giễu cợt.

“...”

“Anh cho là em sẽ quên anh. Hồi đó em nói với anh, em sẽ không muốn nhớ đến anh nữa, vì thế anh nghĩ là thực sự em đã hoàn toàn cho anh vào dĩ vãng.”

Bàn tay cô nắm chặt.

Giọng nói của anh sao yếu đuối thế khiến cô thiếu chút nữa đã nói với anh rằng cô không hề quên anh, nhưng sự giễu cợt trên làn môi lại khiến cô cảnh giác cao độ.

Cô cười, “Anh không phải là người có thể dễ quên thế được”.

Vừa nói cô vừa thử rút tay ra khỏi bàn tay anh, không ngờ anh càng nắm chặt hơn.

“Anh hận em.” Lạc Hi nửa như đùa nửa như thật nói, “Anh hận em vì em một chút đấu tranh cũng không có, nhất định buộc anh phải ra

đi, coi anh là thứ đồ chơi không còn hứng thú gì nữa”.

“Lạc Hi...”

“Nhưng, bây giờ anh lại thấy cần phải cảm ơn em. Nếu như không phải là em buộc anh phải ra nước ngoài, anh sẽ không có cơ duyên bước chân vào làng giải trí, sẽ không thể có địa vị và thành công như ngày hôm nay.” Anh lật tay Hạ Mạt lại, cúi đầu hôn vào lòng bàn tay cô.

Hạ Mạt kinh ngạc quá đỗi, cô chỉ cảm thấy một luồng nhiệt bỏng rát từ lòng bàn tay tràn ra, chạy ngược lên lồng ngực. Không nể nang gì nữa, cô rút tay mạnh ra, nhưng Lạc Hi nắm rất chặt. Trong thoáng giây, cô hiểu rằng anh thật sự đã không còn là chàng thiếu niên của năm xưa, anh đã trưởng thành.

“Buông em ra.”

“Em vẫn giống như ngày nào.” Lạc Hi ngẩng đầu cười, giọng nói đầy khiêu khích, “Rõ ràng tự em đưa tay cho anh, chẳng ai ép buộc em, nhưng, em lại lạnh lùng muốn rút tay lại”.

“Chuyện hồi đó nếu như cho đến bây giờ anh vẫn không thể tha thứ thì em cũng chẳng có gì để nói. “Cô lại ngồi đờ ra, sống lưng thẳng đuồn, “Anh muốn báo thù em hay là chế nhạo, em cũng xin đón nhận hết. Chỉ mong rằng có thể giải quyết hết mọi chuyện trong ngày hôm nay”.

Lạc Hi chớp mắt, nửa cười nửa như không, “Doãn Hạ Mạt, rốt cuộc em có tất cả bao nhiêu sự lạnh lùng vô tình vậy?”.

Cô hơi ngẩn người ngạc nhiên.

Lạc Hi liếc xéo cô, gằn giọng: “Lẽ nào thực sự em không biết tại sao anh lại hận em ư? Hay có lẽ vì em có thói quen lạnh lùng vô tình, sự nhiệt tình hiền dịu ngẫu nhiên chợt hiện em mới làm anh bị cuốn hút đắm say. Vẫn biết anh không có chỗ đứng trong trái tim em, nhưng khi bị em không may lưu luyến tiến đưa, lúc ấy anh mới thấy hận em biết bao”.

Cô nhìn anh.

Anh đợi rất lâu, cô không nói gì.

Lạc Hi cười mỉa: “Em không tin? Không tin anh đã từng bị em cuốn hút đắm say ư?”.

“Trên thế giới này, anh làm sao có thể yêu được ai, không ai có thể nhận được tình yêu chân thật của anh, tình yêu say đắm đó chỉ là sự hoang đường.” Hạ Mạt bình tĩnh nói, “Nếu kỳ tích đó xuất hiện, dẫu có yêu người ta anh cũng đâu có thổ lộ cho cô ấy biết, anh chỉ biết né tránh mà thôi”.

“Vậy sao?”

“Vì tận trong xương tủy anh, anh đâu có tin ai.”

Tay Lạc Hi cứng lại. Và thế là, rốt cuộc Hạ Mạt cũng rút được tay ra khỏi lòng bàn tay anh. Cô lấy khăn giấy trên mặt bàn cẩn thận lau từng ngón tay, mu bàn tay và lòng bàn tay.

Bông hoa hồng trắng thuần khiết cắm trong chiếc bình cao cổ.

Người phục vụ bưng đĩa bò bít tết tới, tiếng kêu “xèo xèo”, mùi thơm lan nhanh, miếng thịt trông tươi ngon hấp dẫn và bắt mắt. Nghệ sĩ kéo violon bước tới bàn dạo một khúc nhạc vui vẻ nhẹ nhàng.

Hạ Mạt chú tâm vào ăn,

Lạc Hi chỉ ăn mấy miếng, anh đặt dao xuống, ngẩng đầu nhìn cô,

“Gặp lại em lần này so với trong tưởng tượng của anh khác xa nhiều”.

“Vâng.”

“Anh cứ nghĩ em vẫn là cô công chúa được Thiếu gia sùng bái, sống cuộc sống quý tộc giàu sang lạnh lùng kiêu ngạo. Anh tưởng tượng, em và anh sẽ gặp nhau trong một yến tiệc, em sẽ phải ngạc nhiên, phải hối hận vì đã bỏ rơi anh, quên lãng anh.”

“Và rồi thì em sẽ phải phát điên phát cuồng vì yêu anh. Và rồi cuối cùng đến lượt anh sẽ bỏ rơi em, nói với em rằng chẳng qua là để anh báo thù. Kết cục là những ngày tiếp sau đó em sẽ phải mãi mãi sống trong đau khổ dằn vặt.” Hạ Mạt mỉm cười, lắc đầu, “Thôi được rồi, nếu đó là hy vọng của anh thì cứ theo sở nguyện của anh cũng được, em sẽ thể hiện sao cho khớp với những tưởng tượng của anh”.

Lạc Hi cũng cười theo, “Hình như hơi ấu trĩ”.

Cô cười nhạt không nói.

Chỉ có những người vật lộn lao động vì cuộc sống mới có bản chất ấu trĩ. Lạc Hi không giống năm năm về trước, hình như không còn quá nóng vội, không còn quá gay gắt. Mấy năm nay, dù anh đã sống qua những ngày tháng thế nào đi nữa, thì Lạc Hi đang xuất hiện lại trước mặt cô đây đã có được sự tự tin phi phàm, anh đã có thể tự kiêu với một địa vị vững chắc.

“Tay em nhiều chai sạn quá.”

Lạc Hi đột nhiên nói.

“Thiếu gia của em đâu? Sao hắn có thể nhẫn tâm để bàn tay em trở nên thô ráp thế này?”

Trái tim Hạ Mạt đột ngột thắt chặt, cô tránh ánh mắt Lạc Hi, cô cảm thấy mình thật nực cười, rồi cô lại nhìn anh, đôi mắt thản nhiên lắng trong, cô nói:

“Em cũng đã không gặp anh ấy năm năm rồi.”

“Hắn không còn yêu thương em nữa à?” Lạc Hi kinh ngạc nói.

“...”

“Đáng tiếc quá!” Lạc Hi xót thương, “Lúc đầu yêu thương em, yêu thương tới độ sự tồn tại của anh cũng bị hấn ghen ghét, có lẽ nào với anh hấn đã quá mệt mỏi chán ngán không?”.

Hơi thở trong lồng ngực Hạ Mạt ngưng đọng.

Cô đặt dao nĩa xuống, cầm chiếc túi bên cạnh, đứng dậy nói: “Em còn có việc, em đi trước đây”.

“Xin lỗi.” Lạc Hi tóm lấy tay Hạ Mạt.

Cô hơi giật mình ngỡ ngàng, Lạc Hi của năm năm trước vốn dĩ chẳng

bao giờ nói ra được hai chữ này.

Anh kéo tay cô ngồi lại xuống chiếc sofa màu đỏ, “Xin lỗi, nếu như chuyện đề cập đến Thiếu gia làm em không vui, sau này anh sẽ tránh”.

Lạc Hi...

Lạc Hi đang ngồi trước mặt kia tuyệt nhiên không còn là Lạc Hi cô đã từng biết đến năm năm về trước.

Giống như sương đêm.

Anh vẫn mang vẻ đẹp chết người ấy nhưng lại thay đổi thất thường, rất khó đoán, lúc gay gắt, lúc ôn hòa, lúc can đảm, lúc lại yếu đuối rồi lại trẻ con. Rất thân thuộc nhưng lại rất xa lạ.

Anh ta rất nguy hiểm.

Trực giác âm thầm đánh thức cô.

Lạc Hi đổi đề tài.

“Em muốn làm ca sĩ à?”

“Vâng.”

“Nghe Thái Ni nói trong số năm người bạn em nhiều nhất chỉ có hai được chính thức phát hành đĩa, hình như em ít có cơ hội nhất.”

“Chỉ cần có cơ hội em sẽ cố gắng hết mình. thời gian đào tạo vẫn còn.” Cô điềm tĩnh nói.

“Có cần anh giúp không?”

Cô nhìn anh, không nét đùa cợt thể hiện trên gương mặt anh. Và thế là cô đáp lại: “Cảm ơn, nếu có chỗ nào cần giúp, em sẽ nhờ đến anh”.

“Tại sao anh lại có cảm giác em đang đánh lừa anh?” Lạc Hi thất vọng lắc đầu, “Em sẽ không tìm tới anh, đúng không? Ngay từ đầu em tránh anh như tránh lũ lang sói, em không hề nhìn nhận anh là một người bạn”.

Hạ Mạt nhìn anh dịu dàng, đôi mắt sáng như những vì sao lấp lánh.

“Anh là bạn của em.”

Bông hồng trắng thoang thoang tỏa ra mùi hương thơm dịu nhẹ.

Trong phút thất thần, con dao bạc trong tay Lạc Hi va vào chiếc nĩa bạc phát tiếng kêu lạnh canh.

Hạ Mạt mỉm cười.

“Em còn nhớ tối đó chúng mình cùng uống bia dưới gốc cây anh đào không, em đã nói với anh “Hoan nghênh anh đã đến sống trong ngôi nhà này”. Từ đó trở đi em đã coi anh như một người bạn.

Nhưng cuối cùng em lại làm cho anh có thêm cái cảm giác em đã làm hại anh.”

Môi Lạc Hi mím chặt.

Giọng Hạ Mạt lạnh lùng: “Vì thế anh không cần phải giúp đỡ em, vì em không phải là bạn của anh. Nhưng em vẫn hy vọng còn có cơ hội giúp được anh, bởi vì anh là một người bạn của em”.

Bong bóng mùa hè

Chương 7

Sau ngày quan hệ giữa Phan Nam và Lạc Hi lộ ra, mỗi lần nhìn thấy Phan Nam, bọn Đới Tây không nhiều thì ít đều cạnh khoe gây ra áp lực với cô. Phan Nam mặc kệ, thản nhiên như không, cô bỏ ngoài tai tất cả. Trong giờ luyện thanh nhạc cũng như lúc luyện vũ đạo, Phan Nam và Hạ Mạt tán chuyện với nhau cười nói rất vui vẻ, hai người càng lúc càng thân thiết. Sau giờ luyện tập, Phan Nam thường xuyên nán lại dạy Hạ Mạt thêm vũ đạo, cô dạy Hạ Mạt những kiểu nhảy đang rất thịnh hành.

Hôm đó Phan Nam đang dạy Hạ Mạt nhảy hip hop.

Có tiếng điện thoại di động kêu.

Hạ Mạt cười cáo lỗi với Phan Nam rồi ra nhận điện, tay quệt mồ hôi: “A lô! Xin chào.”

Đằng kia có tiếng Đào Thục Nhi:

“Hạ Mạt, tối nay cậu có rảnh không?”

***

Đại sảnh phòng thu hình Đài Truyền hình HBS.

Doãn Hạ Mạt xách thùng trang điểm của Đào Thục Nhi đi theo cô tới phòng quay số 7.

Trong hành lang đại sảnh có rất nhiều nhân viên của đài truyền hình, nhiều nghệ sĩ có tiếng và không có tiếng, lại cả nhóm phóng viên chuyên đưa tin văn hóa giải trí đang tán dóc với nhau trong lúc chờ sẵn tin mới lạ. Đào Thục Nhi xuất hiện chỗ nào là hầu hết các nghệ sĩ đều chào hỏi cô rất tử tế, ánh mắt thể hiện những tình cảm phức tạp, đôi chút như thương xót, lúc lại như hoài nghi.

“Hạ Mạt, cậu thích trở thành sao à?”

Đào Thục Nhi hình như cũng chẳng bận tâm đến ánh mắt của mọi người, vừa đi vừa hỏi:

“...”

Hạ Mạt hơi ngạc nhiên, không hiểu Đào Thục Nhi tại sao lại đưa ra câu hỏi này đột ngột như vậy. Chà! Chuyện làm sao cô đâu có hứng thú gì, nhưng cô phải trở thành sao để kiếm được nhiều tiền.

“Lúc đầu mình tiến cử cậu tham gia khóa đào tạo gương mặt mới chỉ là nhất thời tức giận Vi An mà thôi, bây giờ nghĩ lại thấy hối hận. Chen chân trong làng giải trí rất phức tạp, rất vất vả và khổ cực, không thích hợp với cậu đâu, hơn nữa, nghe nói lúc hát, cậu cứ hay căng thẳng...” Đào Thục Nhi quay đầu lại nhìn Hạ Mạt nói rất nhỏ:

“Hạ Mạt này, hay cậu quay về tiếp tục làm trợ lý cho mình được không?”.

Hạ Mạt trầm ngâm một chút.

Sau rồi cô mỉm cười nói với Đào Thục Nhi: “Cảm ơn bạn, nhưng mình cũng muốn thử. Mặc dù đang cố gắng hết sức nhưng mình vẫn coi như là đã thất bại, mình cũng muốn thử xem xem cái thời khắc giữa sự cố gắng và sự thất bại nó như thế nào”.

“Cậu...”

Đào Thục Nhi kinh ngạc nhìn Hạ Mạt.

Lúc này, đám phóng viên đang tụ tập trong góc đại sảnh phòng thu hình phát hiện ra Đào Thục Nhi, họ vui mừng chạy tới vây quanh Đào Thục Nhi. Đám phóng viên giơ máy chụp hình, máy quay, micro chặn đường Thục Nhi, liên tiếp đặt câu hỏi như pháo nổ.

“Nghe nói Vi An trước đây từng nhiều lần nhục mạ công kích cô, vậy lúc này khi Vi An đang bị vướng phải xì căng đan ồn ào không hay, cô có cảm giác gì?”

“Tôi hôm nay cô được mời tham gia chương trình talkshow Thiên hạ vui chơi phát sóng trực tiếp, liệu cô có tiết lộ cho mọi người biết nhiều hơn nữa nội tình chuyện về Vi An không?”

“Vi An và Jam ở bên nhau lúc nào?”

“Vi An...”

Đám phóng viên vây xung quanh Đào Thục Nhi không ngừng chen lấn xô đẩy, cô há hốc miệng, gương mặt mơ hồ hoảng loạn không biết phải nói gì. Hạ Mạt vội vàng bước lên phía trước hỗ trợ, cô dang hai cánh tay chặn đám phóng viên đang lộn xộn dồn tới sợ họ làm bẩn váy áo và đầu tóc Thục Nhi.

“Xin lỗi, Thục Nhi chuẩn bị phải thu hình bây giờ, sắp trễ giờ rồi, xin mọi người tránh đường ra một chút. Nếu muốn phỏng vấn, xin liên hệ với quản lý của Thục Nhi.”

Đám phóng viên đâu có thềm đếm xỉa gì đến Hạ Mạt.

Bọn họ vẫn tiếp tục vây quanh Đào Thục Nhi, tin Đào Thục Nhi xuất hiện loan ra, nhiều ký giả đang chờ đợi tác nghiệp ở những phòng thu khác cũng vội vàng kéo tới càng lúc càng đông. Người nào người nấy cố gắng chen chân vào đặt câu hỏi.

Vòng vây càng lúc càng thít chặt, Hạ Mạt cố gắng giúp Đào Thục Nhi, ngăn không cho đám phóng viên lại gần. Cô cảm giác bọn họ dâng lên như cơn hồng thủy trào trên cánh tay.

“Xin nhường đường!”

Hạ Mạt hét to định phá vỡ vòng vây để lấy đường đi vào phòng thu hình.

Hồi sáng, sau khi nhận điện thoại của Đào Thục Nhi xong thì Trần Ân gọi tới liền thông báo làng giải trí vừa xảy ra một vụ xì căng đan cực sốc.

Vi An bị phát hiện có quan hệ tình cảm bất chính với bầu Jam.

Trong làng giải trí, bầu Jam là một thương hiệu nổi tiếng, đã có gia

đình, Jam có tiếng là người đàn ông đứng đắn, cuộc sống rất hoàn mỹ. Nhưng Vi An đã dụ dỗ Jam, giữa hai người đã có quan hệ, thậm chí họ đã bí mật thuê hẳn một căn hộ chung sống. Ảnh căn hộ của hai người, ảnh Vi An và Jam đang tình tứ hôn nhau trong lúc đi vào bãi đỗ xe được đăng trên trang nhất báo sáng sớm ngày hôm qua đã gây ra một vụ bê bối lớn. Trong bài viết không những đề cập đến việc Vi An đã dùng thủ đoạn mê hoặc người khác để kiếm được sự nổi tiếng, mà còn ám thị Vi An đã lợi dụng mối quan hệ với Jam để áp đảo những nghệ sĩ khác trong công ty, trong đó Đào Thục Nhi là người bị hứng chịu thiệt hại nhiều nhất. Đối với Vi An đang trên con đường thành công nổi tiếng thì tin tức này quả thật bất lợi có thể dẫn đến sự nghiệp sụp đổ hoàn toàn.

Trần Ân kể: “Vi An sau khi xem xong bài báo mặt mày trắng bệch đuổi hết bọn mình đi, một mình trong phòng cúi kính tức giận quăng ném đồ đạc. Điện thoại của Vi An nhanh chóng bị quấy nhiễu liên tục. Cuối cùng cô ta chỉ còn cách tắt luôn máy”.

Hình như đám phóng viên không liên hệ trực tiếp được với Vi An nên khi nhìn thấy Đào Thục Nhi cùng đầu quân chung một công ty, họ như bắt được vàng đẩy nhau chen tới quay phim chụp hình phỏng vấn Đào Thục Nhi. Hạ Mạt không hiểu tại sao công ty đã tuyển cho Đào Thục Nhi một trợ lý khác rồi mà cô ta vẫn cứ khăng khăng thỉnh cầu mình đưa tới phòng quay, tuy nhiên cô vẫn nhận lời, vậy thì lúc này cô cần phải lo cho Thục Nhi.

“Xin đừng chen nữa!”

“Có vấn đề gì xin liên hệ với công ty hoặc người quản lý!”

“Xin mọi người...”

Hạ Mạt đưa cánh tay cố gắng gạt đám nhà báo đang chen lấn ra, cô không muốn mạnh tay ngộ nhỡ sơ ý đẩy ngã tay phóng viên nào thì khôn, sẽ khiến Đào Thục Nhi bị phiền hà liên lụy. Nhưng nếu không dùng sức, Thục Nhi có thể sẽ bị đám phóng viên cùng những máy móc thiết bị thu chụp hình của họ ép chặt.

Không dễ gì đẩy được đám phóng viên lùi ra một chút.

Hạ Mạt đang gần mất hết kiên nhẫn.

Giữa đám người đang ồn ào nổ tung, Đào Thục Nhi bất ngờ rụt rè lên tiếng, giọng nói nhỏ như con chim non.

“Tôi...” Đào Thục Nhi đang tính nói lại ngừng, trông thật tội nghiệp.

Thấy Đào Thục Nhi mở miệng, đám phóng viên lúc đó lại càng bị kích động, phấn chấn, tăng thêm sức mạnh, như cơn hồng thủy, họ chen về phía Đào Thục Nhi và Doãn Hạ Mạt.

“Về chuyện của Vi An... tuy trước kia cô ấy đã làm rất nhiều chuyện không nên làm... nhưng chỉ mong cô ấy dừng lại đúng lúc... đừng tiếp tục phá hoại hạnh phúc gia đình Jam.”

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên.

Cô nhìn Đào Thục Nhi, tự dưng trong lòng thấp thoáng cảm giác khó nói thành lời, cánh tay cô bất giác buông lơi, qua khe hở phòng

tuyên, đám phóng viên thừa cơ xông tới sát Đào Thục Nhi.

“Nói như vậy quan hệ bất chính giữa Vi An và Jam là vô cùng xác thực?”

“Trước đây Vi An đã làm những chuyện gì? Phiền cô kể cho chúng tôi một vài chuyện được không? Có phải Vi An đã đàn áp cô để giành cơ hội phát hành đĩa hát và các show diễn?...”

“Nghe nói Vi An và Jam đã từng chối bỏ một bào thai, chuyện này cô có biết không?”

“...”

Hàng tràng câu hỏi được đưa ra, các ký giả cố gắng đưa máy thu và micro tới trước mặt Đào Thục Nhi, phóng viên đằng sau chen các phóng viên đằng trước, cảnh tượng càng lúc càng hỗn loạn.

“Tôi...”

Đào Thục Nhi hình như không biết phải làm thế nào khi nhận ra mình đã vô ý nói ra những lời không nên nói, cô hoảng sợ trốn đằng sau dán chặt vào lưng Hạ Mạt. Đám phóng viên đâu để gì buông tha, có phóng viên đã không còn kiên nhẫn đưa tay dứt khoát đẩy Hạ Mạt sang bên, có kẻ còn xông vào chĩa sát máy quay vào ngay mặt Đào Thục Nhi. Trong lúc hỗn loạn, thỉnh thoảng đầu Hạ Mạt lại bị một chiếc máy quay nóng sừng sực đập mạnh vào.

Đúng lúc đó có tiếng thét hào hứng sắc nhọn gào lên phía đằng sau.

“Lạc Hiii...”

“Lạc Hi...”

Đám phóng viên đang vây quanh Đào Thục Nhi đều bị tiếng thét ấy chấn động, bọn họ vội vàng ngoái đầu lại nhìn. Trời đất ơi, đúng là Lạc Hi rồi! Tận đầu hành lang đại sảnh phòng thu hình đằng kia, Lạc Hi mặc bộ đồ vest hàng hiệu màu đen hoa văn chìm, tay vòng qua eo ca sĩ Thẩm Tường, cô này năm ngoái từng nhận giải thưởng Ca khúc vàng được yêu thích nhất. Thẩm Tường đáng người thướt tha, nước da trắng ngần trong chiếc váy dây màu đen càng tôn thêm vẻ đẹp diễm lệ lạnh lùng.

Nhưng mà...

Chẳng có ai chú ý đến Thẩm Tường.

Đại sảnh phòng thu hình Đài Truyền hình HSB, tất cả mọi ánh mắt đổ dồn lên người Lạc Hi. Chất quý tộc, thần thái ưu nhã mê hồn, nụ cười gợi cảm nơi khóe môi, ánh mắt vừa như mơ màng vừa như rực cháy của anh, tất cả tất cả như ánh hào quang rực rỡ chói chang. Chỉ cần có sự tồn tại của Lạc Hi mọi sự vật khác còn lại trên thế gian này trong khoảnh khắc đều biến thành hư ảo.

Tất cả đám phóng viên vội vàng tay máy tay micro tụ lại hướng tới trước mặt Lạc Hi.

Nhưng chẳng có kẻ nào dám cản đường anh.

Đám phóng viên vừa đi lùi vừa chụp hình vừa đặt câu hỏi, Lạc Hi thần sắc có vẻ mệt mỏi, hình như vừa xong một show diễn, anh

Lững thững vừa đi vừa nói chuyện với Thẩm Tường, thỉnh thoảng trả lời rất ngắn gọn câu hỏi của đám phóng viên.

Nhìn thấy Lạc Hi, đám phóng viên đang vây quanh Đào Thục Nhi cùng lúc hoan hỉ vô vùng, bọn họ sợ bỏ lỡ cơ hội có được những tin tức mới, vội vàng xoay người chạy về hướng Lạc Hi. Phải biết rằng, chỉ cần những tin tức vớ vẩn vụn vặt về Lạc Hi cũng được coi là quan trọng hơn gấp nhiều tin tức về những ngôi sao khác!

Đám phóng viên vừa mới vây quanh Đào Thục Nhi, chớp mắt đã lại chạy đi chỗ khác, bọn họ nhào nhào chen lấn không vững dúi người về phía Đào Thục Nhi thiếu chút nữa thì ngã. Đào Thục Nhi sợ hãi tóm lấy tay Hạ Mạt, chân lại giẫm mạnh lên chân một phóng viên khác. Tay phóng viên này đau quá vung tay một cái khiến chiếc máy quay đang cầm cao trên tay tuột ra rớt xuống!

Đào Thục Nhi hốt hoảng thốt lên.

Sợ hãi nhìn chiếc máy quay chuẩn bị rơi trúng đầu!

Đám phóng viên cùng lúc tròn mắt kinh hoàng.

Trong khoảnh khắc dầu sôi lửa bỏng, Hạ Mạt ôm đầu Đào Thục Nhi dúi vào ngực mình, còn cô tránh đầu qua chỗ khác. Không kịp!

Chiếc máy quay đập mạnh lên đầu cô!

Hạ Mạt từ từ ngã phịch xuống đất.

Mặt cô trắng bệch, máu trên trán từ từ trào ra.

Thấy Đào Thục Nhi không việc gì, đám phóng viên cũng bớt hừng nhưng vẫn nhào về phía Lạc Hi. Tay phóng viên đánh rơi chiếc máy rồi rít xin lỗi Hạ Mạt, sau thấy chiếc máy quay không bị vỡ, anh ta nhặt lên rồi cũng nhanh chân chạy đi.

“Hạ Mạt...”

Đào Thục Nhi lo lắng đưa tay lên trán Hạ Mạt, sợ hãi rút tay lại ngay, cô rút chiếc khăn tay trong túi mình ra đưa cho Hạ Mạt.

“Cậu... sao không?”

Hạ Mạt đưa khăn lên lau máu trên trán, hít vài hơi thật lâu xua đi cái cảm giác quay cuồng chóng mặt. Cô đứng dậy mỉm cười với Đào Thục Nhi: “Không sao. Nhanh lên, vào đi, sắp tới giờ thu hình rồi đó”. Nói đoạn, Hạ Mạt phát hiện đồ hóa trang trong thùng trang điểm rớt tung tóe trên mặt đất. Hồi nãy vì bảo vệ Đào Thục Nhi, cô không thể không buông thùng trang điểm trong tay ra, chiếc thùng trang điểm rơi xuống đất bật tung nắp, son môi, phấn sáp, lược, cây chải mi, bút chì kẻ mắt các loại văng bừa bãi.

“Cậu cứ vào phòng thu trước đi, mình nhặt mấy thứ này xong rồi vào sau.”

Hạ Mạt nói với Đào Thục Nhi xong quỳ xuống. Cô ghì mình ráng chịu cơn đau, hoa mắt, thu nhặt từng món từng món bỏ vào thùng trang điểm.

“Mình...”

Hạ Mạt nghe tiếng Đào Thục Nhi do dự bỏ đi, cô không ngẩng đầu, từ từ nhặt nhanh từng cái một trên mặt đất, cẩn thận xếp chúng vào

vị trí cũ trong hộp trang điểm. Có lẽ là vì vết thương trên đầu nên Hạ Mạt không chú ý bước chân Đào Thục Nhi dừng lại, không chú ý xung quanh đột nhiên trở nên yên lặng khác thường, cô chỉ chú ý nhìn tới một thỏi son rơi lăn đi còn sót góc đằng kia, cô đưa tay phải tính nhặt nốt thỏi son đó.

Cùng lúc đó.

Trên nền đá cẩm thạch xuất hiện một bóng người.

Người đó từ từ nhẹ nhàng cúi xuống.

Một bàn tay, những ngón tay thon dài đẹp đẽ.

Những ngón tay nhặt lấy thỏi son.

Hạ Mạt hết sức ngạc nhiên ngẩng đầu.

Lúc này cô mới nhận thấy đại sảnh phòng thu hình đài truyền hình đã hoàn toàn yên lặng, tất cả ánh mắt đều tụ về chỗ này. Lạc Hi đã rời Thẩm Tường, rời đám phóng viên đi tới đây giúp cô nhặt nốt thỏi son nhỏ bé kia.

Những tiếng đèn flash “xoèn xoẹt”, những chớp sáng “tàn tạch” liên tiếp không ngừng!

Cô nhìn tay Lạc Hi.

Thỏi son đó nằm trong tay Lạc Hi, đưa ra trước mặt cô.

Cô từ từ ngẩng đầu nhìn anh.

Anh đang nhìn chăm chăm lên trán cô, cô không biết vết thương trên trán cô có còn chảy máu không, trong ánh mắt sâu thẳm lắng đọng của anh, vết thương trên trán cô đột ngột bỗng rất chói sáng.

“Cảm ơn anh Lạc Hi.”

Đào Thục Nhi vội vàng quay lại bên Hạ Mạt, luống cuống nhận lại thỏi son từ tay Lạc Hi. Cô khom lưng đáp lễ, hai má ửng hồng, rụt rè e lệ.

Lạc Hi hơi rướn lông mày.

Trên mặt anh thoáng hiện nụ cười mà như không, anh nói với Đào Thục Nhi:

“Không cần khách sáo.”

Nói đoạn anh đưa mắt đăm thẳm nhìn lại Hạ Mạt đang trầm ngâm yên lặng rồi quay lại chỗ Thẩm Tường và đám phóng viên. Trong đại sảnh, tiếng ồn ào lập tức lại nổi lên, đám phóng viên phấn khích đưa ra đủ loại câu hỏi, hình như có tay phóng viên trong đó hỏi Lạc Hi có phải rất thân với Đào Thục Nhi hay không? Có quan hệ riêng với Đào Thục Nhi hay không?

Giữa vòng vây của đám phóng viên.

Lạc Hi và Thẩm Tường rời khỏi đại sảnh phòng thu Đài Truyền hình HBS.

Cùng với sự ra đi của Lạc Hi, đại sảnh cũng dần trở nên yên tĩnh vắng lặng, không gian cực kỳ buồn tẻ, giống như là đang ở một thế giới hoa lệ hào quan vạn tượng đột ngột quay về cõi nhân gian đời thường phẳng lặng.

Đào Thục Nhi lặng yên theo dõi hình bóng Lạc Hi dần dần mất dạng, hồi lâu cô mới ngơ ngác quay đầu lại nói với Hạ Mạt đang ở bên cạnh: “Cậu có biết anh ấy là ai không?”.

Ngón tay Hạ Mạt cứng đờ, cô không nói gì, tiếp tục chú tâm sắp xếp lại đồ trang điểm cho gọn gàng ngăn nắp.

Đào Thục Nhi hình như cũng chẳng để ý đến phản ứng của Hạ Mạt, nói như để mình nghe: “Anh ấy là Lạc Hi, gần như là một truyền thuyết. Dù chỉ cần đứng cạnh anh ấy, chỉ cần có một chút quan hệ với anh ấy là đã có thể trở thành tiêu điểm thu hút sự chú ý của mọi người”.

“Sắp tới giờ phát hình rồi đó.”

Hạ Mạt nhìn đồng hồ treo trên tường hành lang nhắc nhở Đào Thục Nhi.

“Hả?”

Đào Thục Nhi như từ giấc mơ tỉnh lại, vội vàng ba chân bốn cẳng lao tới phòng thu hình, Hạ Mạt tay xách thùng trang điểm theo sau. *Thiên hạ vui chơi* là một talkshow thu hút tỷ lệ người xem khá cao, trong đó chủ yếu người dẫn chương trình đưa ra các câu hỏi phỏng vấn một ngôi sao đang hot hoặc những nhân vật có liên quan đến sự kiện đang ồn ào chấn động trong làng giải trí. Mối quan hệ tình cảm giữa Vi An và Jam, bầu sô nổi tiếng đã có vợ, đương nhiên là một đề mục không thể bỏ qua. Khổ nỗi không có cách nào liên hệ được với hai nhân vật chính trong vụ xì căng đan nóng hổi này, nhà sản xuất chương trình đành phải mời Đào Thục Nhi, nhân vật cùng làm việc trực tiếp thân cận với bầu Jam tham gia lên chương trình. Thêm vào đó trước những lời đồn đại về mối quan hệ bất hòa giữa Vi An và Đào Thục Nhi, nhà sản xuất chương trình cũng hy vọng khai thác thêm được từ Đào Thục Nhi những thông tin đằng sau bức màn bí mật mối quan hệ tình cảm bất chính này.

Hạ Mạt ngồi một góc khuất trong phòng thu hình.

Cô đưa ngón tay đung nhẹ vào vết thương trên trán, vẫn còn hơi đau, ngón tay dính chút máu. Bộ dạng thảm hại thế này mà lại bị Lạc Hi trông thấy sao, Hạ Mạt cười khổ, tuy nói không cần phải để ý tới anh ta, nhưng, trong lòng vẫn có cái gì đó tràn ngập đau xót. Cô lắc đầu, cố gắng ép mình không được nghĩ tiếp đến những chuyện vớ vẩn đó nữa, ánh mắt Hạ Mạt nhìn Đào Thục Nhi đang ngồi kia chuẩn bị cho chương trình.

Trong phòng, ánh đèn sáng rực như ngoài trời, bức tranh sơn dầu bối cảnh hoàng cung phương Tây, một chiếc sofa đơn hoa văn da báo rất đẹp được chuẩn bị cho nhân vật chính, hai chiếc ghế dựa chân cao khác dành cho hai người dẫn chương trình. Đào Thục Nhi cùng hai MC đang nói chuyện với đạo diễn những vấn đề sẽ được đề cập trong chương trình. Một vài nhân viên khác đang khẩn trương chuẩn bị các thiết bị đạo cụ, ánh sáng, micro, âm nhạc, vân vân.

Đột nhiên điện thoại của đạo diễn chương trình reo vang. Hạ Mạt chú ý tới sự vui mừng phấn khích xuất hiện trên gương mặt đạo diễn, anh ta vội đi ra chỗ khác, cách chỗ Đào Thục Nhi và hai MC khá xa. Đạo diễn tiếp tục nói chuyện qua điện thoại, ánh mắt thỉnh thoảng lại sung sướng ngó về phía cửa phòng thu hình. Cửa phòng thu hình.

Váy hai dây màu đỏ tươi, sợi dây chuyền vàng lấp lánh, như một cô công chúa kiêu ngạo, Vi An ngẩng cao đầu bước vào, khí thế cuộn cuộn, hung hăng hùng hổ, Trần Ân và một vài trợ lý khác đi đằng sau.

Hạ Mạt ngạc nhiên.

Bất giác cô vội vàng đứng dậy chạy qua chỗ Đào Thục Nhi đang hoàn toàn bất động sợ hãi.

Vi An nhanh chân bước tới.

Ánh mắt đầy sát khí hận thù trợn nhìn Đào Thục Nhi, cánh tay đưa lên, mọi người còn chưa kịp phản ứng gì, “bốp”, một cái tát nẩy lửa giáng mạnh lên má Đào Thục Nhi.

Đào Thục Nhi đau tràn nước mắt.

Những người khác trong phòng thu đều ngơ ngác kinh hãi, Trần Ân thất kinh há hốc mồm. Hình như Vi An vẫn chưa cảm thấy hả cơn giận, tức tối đưa tay định tát nốt má bên kia. Lúc này Hạ Mạt đã chạy tới, kịp thời tóm được cổ tay Vi An, Vi An giật ra, nhưng không được, Hạ Mạt giữ tay Vi An quá chặt.

“Buông tôi ra! Tôi phải đánh chết con tiện nhân này!”

Vi An tức tối gào lên, ánh mắt hận thù nhìn Hạ Mạt rồi lại hận thù nhìn qua hăm dọa Đào Thục Nhi, đám nhân viên đài truyền hình vội vàng giữ chặt Vi An, kéo cô ta ra xa Đào Thục Nhi. Lúc đó Hạ Mạt mới buông tay Vi An ra, chăm chú nhìn dấu tay trên má Đào Thục Nhi. Hạ Mạt nhíu mày, Vi An ra tay quá mạnh, má Đào Thục Nhi sưng đỏ, có lẽ phải đánh phần dày lên mới giấu được. Buổi thu hình tối nay chắc có lẽ sẽ rất khó khăn.

Đào Thục Nhi gạt dòng nước mắt dâng trào ra không ngừng, nước mắt của kẻ vô tội đáng thương, Thái Ni dựa vào người Hạ Mạt, “Vi An... cô đối với tôi như vậy...”.

Đạo diễn chương trình, hai MC và những nhân viên đài truyền hình đang ở đó nhìn Vi An bằng ánh mắt kỳ lạ khinh thường, họ lần lượt kéo qua an ủi Đào Thục Nhi. Một vài người giữ Vi An không cho cô ta nhào tới gần Đào Thục Nhi.

Vi An hít thở mạnh, bộ ngực phập phồng tức giận rớt cuộc cũng hạ nhiệt, động tác cũng không còn kịch liệt như lúc nãy nữa. Đám nhân viên cũng cẩn thận từ từ buông Vi An ra nhưng vẫn cảnh giác mọi tình huống, ngộ nhớ Vi An lại xông qua chỗ Đào Thục Nhi.

Vi An lỳ lợm trợn mắt nhìn Đào Thục Nhi, “Đào Thục Nhi, mày gian xảo quá, trước đây tao đã không nhìn ra. Nhưng thôi, báo cho mày hay, muốn hủy hoại tao không dễ thế đâu! Những việc mày làm đối

với tao ngày hôm nay, sau này tao sẽ ném trả gấp bội!”.

Mọi người trong phòng kinh hãi nhìn nhau.

Hạ Mạt có cảm giác Đào Thục Nhi đang đứng sau lưng đột nhiên cứng đờ người, nhưng chỉ thoáng giây, Thục Nhi lại rút nước mắt như con chim non vừa trúng thương.

“Lẽ nào... cô lại nghĩ là tôi...”

Vi An cười lạnh lùng.

Không thèm đếm xỉa đến nước mắt Đào Thục Nhi, Vi An quay qua nói với đạo diễn: “Chương trình lần này để tôi lên hình”.

Vị đạo diễn vừa kinh hãi vừa thích thú: “Thế thì quá hay, chị Vi An đồng ý xuất hiện trong chương trình của chúng ta...”.

“Nhưng tôi có một điều kiện.” Vi An ngắt lời anh ta.

“Xin mời.”

“Chuyện của tôi, tự tôi có thể nói rõ, không cần người ngoài chọc ngoáy thêm dầu vào lửa. Vì thế mong anh hãy để Đào Thục Nhi biến ngay chỗ khác cho!”

Vị đạo diễn ngượng ngùng lúng túng khó xử, “Ờ... trước hết không biết chị Vi An có chấp hận không, chúng tôi đã đưa tin thông báo sự xuất hiện của chị Thục Nhi... nếu như hai chị cùng đồng thời tham gia, chị Thục Nhi sẽ...”.

Vi An rút điện thoại nói một lèo: “Chương trình *Bát quái tôi lớn nhất* của đài RBS cũng mời tôi, nếu nhớ không lầm thì chương trình của họ cùng giờ phát sóng chương trình này?”. Nói đoạn, Vi An lạnh lùng quay người, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại: “A lô, phải chương trình *Bát quái tôi lớn nhất* đó không? Tôi là Vi An...”.

“Chị Vi An! Chị Vi An!”

Đạo diễn vội vàng giữ Vi An lại, cố nở nụ cười tràn đầy trên khuôn mặt, anh ta quay lại phía Đào Thục Nhi nãy giờ vẫn đứng trong góc, liên tục gập người xin lỗi.

Trời đã tối.

Hạ Mạt và Đào Thục Nhi rời tòa nhà Đài Truyền hình HBS

Vài ngôi sao lấp lánh trên bầu trời.

Làn gió mát dịu thổi vào mặt.

Tòa nhà Đài Truyền hình HBS đèn sáng choang, đường phố tấp nập, xe qua lại như mắc cửi. Đào Thục Nhi tự dưng trẹo chân, thiếu chút ngã xuống đất, Hạ Mạt vội vàng đỡ lấy cô. Hạ Mạt cảm thấy toàn thân Đào Thục Nhi lạnh ngắt, vội vàng ôm chặt lấy vai Thục Nhi, đưa khăn giấy cho cô lau nước mắt.

Đào Thục Nhi nghẹn ngào khóc.

“Chuyện của Vi An đâu phải do mình... Tuy là mình hận cô ta... nhưng ...”

Hạ Mạt thủ thỉ an ủi: “Về nhà nghỉ cái đã, đừng nghĩ nhiều nữa.”

Lẽ nào người nghệ sĩ trong tưởng tượng tươi sáng đến thế, cũng có lúc phải gặp uẩn khúc tủi thân, khi đó cảm nhận nhục nhã tăng lên gấp bội, mai này làm thế nào xuất hiện trước công chúng đây.

Trong lúc Đào Thục Nhi và Hạ Mạt chờ bác tài đánh xe công ty ra, một chiếc Bentley lạ từ từ chạy tới dừng trước mặt hai người. Cửa xe mở, một cô gái bước ra, Hạ Mạt nhận ra đó là Khiết Ni, trợ lý của Lạc Hi.

“Chị Doãn.”

Khiết Ni nở nụ cười với Hạ Mạt.

“Xin chào.”

Tuy cảm thấy là lạ trước sự xuất hiện của Khiết Ni nhưng Hạ Mạt vẫn mỉm cười đáp lại. Lần trước gặp Khiết Ni ở phòng luyện tập, lời ăn tiếng nói và gương mặt của cô ấy khiến Hạ Mạt có cảm giác họ đã quen nhau từ trước. Nhưng nghĩ mãi mà không nhớ ra.

“Anh Lạc Hi bảo em đón chị đưa đi bệnh viện.” Khiết Ni giải thích:

“Anh ấy bảo lẽ ra đích thân anh ấy phải đưa đi, nhưng có một show diễn không thể bỏ được, đành phải nhờ tới em”.

Đào Thục Nhi nghi ngờ nhìn Hạ Mạt.

Hạ Mạt cũng nghe như sét đánh ngang tai, “Bệnh viện? Sao tôi phải tới bệnh viện?”.

“Anh Lạc Hi bảo chị bị thương.” Khiết Ni quan tâm bước tới gần nhìn vết thương trên trán Hạ Mạt, máu đã khô, “Trên trán phải không? Chà, còn chảy máu không? Bây giờ còn đau không?”.

Hạ Mạt ngẩn người ngạc nhiên.

Trong lòng cô bình lặng. Vết thương ngoài da bé tí tẹo bằng cái móng tay trên trán lẽ nào cũng bị anh ấy nhìn thấy ư. Cúi đầu, Hạ Mạt không muốn bị người ta phát hiện ánh mắt mình đang sợ sệt. Đến lúc ngẩng đầu, nụ cười nhẹ nhàng lại xuất hiện trên khuôn mặt cô. “Không đau. Vết thương nhỏ không cần phải đi viện. Cảm ơn bạn. Cảm ơn anh Lạc Hi hộ tôi nhé”.

Lúc này xe của công ty cũng đã tới.

Vấn đề máy nổ, bác tài mở cửa xe cho Đào Thục Nhi. Thục Nhi nghi hoặc nhìn Khiết Ni không biết phải làm gì, cô lại quay nhìn Hạ Mạt hỏi:

“Hạ Mạt, cậu có đưa mình về không?”

“Ừ, mình có...”

“Vết thương trên trán không mau tới bệnh viện xử lý, ngộ nhỡ để lại sẹo thì sao?” Khiết Ni tiếp tục nói với Hạ Mạt, “Chị không phải đang muốn trở thành ca sĩ sao? Trên mặt ca sĩ không thể để có sẹo được”.

“Không sao đâu.” Hạ Mạt mỉm cười dịu dàng. Nếu như sẹo có thì vết thương trên mặt cô năm đó đã để lại dấu dài tới ba centimét rồi, vết thương nhỏ nhoi này thấm vào đâu, “Cảm ơn các bạn và anh Lạc Hi đã quan tâm, nhưng mình còn nhiều việc khác cần phải đi ngay. Xin lỗi nhé”.

Đào Thục Nhi có vẻ không còn kiên nhẫn, ngồi trong xe gọi:

“Hạ Mạt!”

“Chờ chút!” Khiết Ni ngăn Hạ Mạt đang chuẩn bị bỏ đi, cô đưa cho

Hạ Mạt một tuýp thuốc mỡ rồi nói: “Anh Lạc Hi đoán chừng có thể chị sẽ không đồng ý đi bệnh viện, trên đường đi có ghé qua hiệu thuốc mua cho chị tuýp thuốc này. Về nhà chị nhớ bôi thuốc nhé, được không?”.

“...Ừ.”

Hạ Mạt cầm tuýp thuốc trong tay, cảm ơn Khiết Ni rồi nhanh chóng lên xe với Đào Thục Nhi. Cửa xe đóng lại, rồi lao vào màn đêm từ từ mất hút.

Liệu chị ấy có nhớ ra mình không?

Ánh sao lấp lánh.

Khiết Ni ngơ ngác đứng giữa trời đêm.

Cô nghĩ ngợi, lắc đầu cười khổ. Chị Hạ Mạt học cùng trường ngày xưa chắc không nhớ được mình đâu, hồi nãy chả thấy biểu hiện gì trong ánh mắt chị ấy.

***

Hai giờ đêm.

Rốt cuộc cũng đã kết thúc một ngày với những show diễn.

Bộ vest hàng hiệu tiện tay vút trên ghế sofa màu tím đậm, ánh trăng nhàn nhạt chiếu qua cửa sổ bức tường kính, Lạc Hi mệt mỏi nằm nhắm mắt như đứa trẻ, đôi chân dài đặt lên tràng kỷ, hình như anh ấy đã ngủ. Gió đêm thổi, rèm cửa lay động, phòng khách yên tĩnh không tiếng động.

Khiết Ni bưng sữa nóng từ dưới bếp lên, thấy Lạc Hi đang ngủ, cô quay người tính mang sữa cất đi. Lạc Hi quá mệt, ngày nào cũng bận rộn với các show diễn, ngày nào cũng phải đối diện với hàng đống phóng viên, với anh mà nói việc không làm phiền đến giấc ngủ là cực kỳ đáng quý.

Nhưng bất chợt có tiếng Lạc Hi sau lưng.

“Vết thương còn chảy máu không?”

Giọng nói khá mệt mỏi.

Trong mệt mỏi vẫn mang theo một mối bận tâm lo lắng.

Khiết Ni ngơ ngác một lúc mới nhận ra Lạc Hi đang hỏi về vết thương của Hạ Mạt, “Không còn chảy máu nữa, không có vấn đề gì lớn. Chị Doãn từ chối không đi bệnh viện, em đã đưa tuýp thuốc anh mua cho chị ấy”.

“Ừ.”

Lạc Hi cười, ngồi dậy dựa lưng vào sofa. Năm năm qua quả nhiên cô ấy chẳng có gì thay đổi, tính cách quật cường và khó thân thiện chẳng khác gì ngày xưa, có điều hình như sống rất thu mình.

Khiết Ni nghĩ một chút rồi quyết định nói: “Tối nay em có nói chuyện

điện thoại với Thái Ni. Thái Ni nói Chủ nhật sau sẽ tiến hành đánh giá kết quả đào tạo huấn luyện những gương mặt mới, họ sẽ được đưa tới trung tâm mua bán Cầu Vòng, chia ra hai nhóm biểu diễn trên hai sân khấu, xem xem trên sân khấu họ thể hiện như thế nào và mức độ công chúng đón nhận ra sao”.

“Là cuộc thi sát hạch cuối cùng sao?” Lạc Hi ngồi thẳng dậy.

“Có lẽ thế. Xem bảng kế hoạch của Thái Ni đã tới thời điểm cuối cùng để xác định gương mặt mới phát hành đĩa nhạc.”

“Cô ta sẽ cùng nhóm với ai?”

Cô ta?

Khiết Ni không biết Lạc Hi ám chỉ cô ta là Phan Nam hay Hạ Mạt, cô lên tiếng thăm dò: “Vẫn chưa xác định... nhưng chị Phan...”

“A Nam không thành vấn đề.” Lạc Hi cười, “Không có gì đáng lo, A Nam bao nhiêu năm biểu diễn trong các phòng trà quán bar rồi vũ trường, có gì mà chưa trải qua”.

“Anh lo cho cho Hạ Mạt à?”

Lời vừa buông ra, Khiết Ni biết ngay mình đã lỡ mồm, lúng túng ngượng ngập hai má ửng đỏ. Hai năm nay làm trợ lý cho Lạc Hi, cô hiểu rất rõ Lạc Hi ghét nhất là bị người ta hỏi đến chuyện riêng tư. Nhưng, lần này Lạc Hi lại không để ý, anh nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, “Hủy tất cả các show diễn vào Chủ nhật sau nhé”.

Khiết Ni kinh ngạc, “Nhưng, hôm đó có buổi thu hình tại Đài Truyền hình HBS, mọi người đã được thông báo, nếu anh...”.

Lạc Hi cười lạnh lùng, “Bảo họ, để bù lại, tôi sẽ tham gia chương trình *Đối thoại và phỏng vấn*”.

Khiết Ni lúc này mới thờ phào.

Đêm càng khuya.

Ánh trăng sáng trong, trên chiếc sofa màu tím, Lạc Hi ngồi một mình yên lặng, nét trầm tư trên gương mặt, nửa như cười nửa như chau mày.

***

Quảng trường Cầu Vòng ngày chủ nhật.

Nắng vàng rực rỡ.

Vô số cửa hàng, hàng ngàn trái bóng bay, hàng trăm băng rôn muôn màu, người người đi lại ồn ào náo nhiệt, trẻ con nô đùa chạy tung tăng, quán cà phê ngoài trời, tiếng nhạc rộn ràng vui nhộn từ các hàng quán phát ra, xe cộ qua lại tấp nập, người đông như thể cả thế giới này đang tập trung hết về đây.

Chính giữa quảng trường là chiếc cầu vòng bằng thủy tinh rất đẹp. Óng ánh trong suốt, cong cong ưu mỹ, bảy sắc cầu vòng tươi đẹp

phản chiếu ánh mặt trời hoa lệ, mộng ảo khiến người ta phải ngạc nhiên thán phục. Quảng trường Cầu Vòng cũng nhờ đó mà nổi tiếng.

Dưới chiếc cầu vòng lớn là hai sân khấu ngoài trời cách nhau chừng mười mét mới được dựng lên. Từ những áp phích băng rôn treo trên đó có thể nhận ra một bên sân khấu được dựng để quảng cáo cho một loại sản phẩm kem dưỡng da, còn sân khấu kia dùng để quảng cáo cho loại dầu gội dưỡng tóc.

Hai sân khấu này nằm cách biệt hai đầu chiếc cầu vòng, sừng sững đối xứng nhau.

Đằng sau sân khấu.

Khả Hân hơi căng thẳng, cô nuốt nước bọt liên tục, cảm giác cổ họng khô như bốc khói. Từ hôm qua được phân nhóm, cô luôn trong tình trạng buồn bã khó coi. Chuyện phân nhóm, cô đinh ninh mình sẽ cùng Ngụy Nhân Đới Tây một nhóm, Phan Nam và Doãn Hạ Mạt một nhóm. Nào ngờ Đới Tây cứ nhất quyết đòi cùng nhóm với Phan Nam khiến cô và Ngụy Nhân ngỡ ngàng. Rồi sau đó lại tới lượt Ngụy Nhân đòi được cùng nhóm với Phan Nam và Đới Tây. Cô bị bỏ rơi.

Gương cười, thực ra cô biết thừa Đới Tây tại sao lại muốn cùng nhóm với Phan Nam. Bởi vì thực lực của Phan Nam cực mạnh, cùng nhóm với cô ấy tự nhiên có thể thu hút được nhiều người xem hơn. Nhưng, nếu như không cùng nhóm với Phan Nam, dựa vào thực lực của ba người họ, tất nhiên cũng có thể giành giật chút ít. Nhưng chị em đối tốt với nhau như vậy, sao lại dễ dàng bỏ rơi cô... Nghĩ đi nghĩ lại...

Đôi mắt Khả Hân lại đỏ lên, nước mắt thiếu chút nữa rơi ra ngoài.

“Uống chút nước đi.”

Một giọng nói nhẹ nhàng, âm áp cạnh Khả Hân. Cô giật mình ngẩng đầu nhìn, là gương mặt đầy thiện ý của Hạ Mạt. Một cốc nước ấm được đặt vào lòng bàn tay, trái tim Khả Hân từ từ ấm lại, trong thoáng giây cô cảm thấy rất xấu hổ vì trước đây thường a dua theo bọn Đới Tây cố ý cô lập Hạ Mạt.

“Đừng căng thẳng quá thế.” Hạ Mạt khẽ nói.

“Cậu... không căng thẳng sao...” Khả Hân chần chừ do dự hỏi. Kết quả biểu diễn lần này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc tuyển chọn ai sẽ là gương mặt mới được thu âm phát hành đĩa. Thái Ni đã nói rất rõ, ai có khả năng thu hút được nhiều khán giả hơn, ai được nhiều người hoan nghênh hơn, người đó sẽ chiến thắng. Trở thành một ngôi sao không những chỉ dựa vào sắc đẹp bản thân hay giọng hát hoàn mỹ là có thể được, “khẩu vị” của quần chúng là rất khó đoán, vì thế cần phải trải qua một cuộc khảo nghiệm thực tế.

“Mình cũng căng thẳng,” Hạ Mạt mỉm cười, lắc đầu, “Nhưng, nếu mình vừa nhìn thấy mọi người trên sân khấu đã căng thẳng, vừa mới nghĩ tới việc đứng trước đám đông hát là đã căng thẳng, điều

đó chứng tỏ mình không thích hợp làm nghệ sĩ. Mà không làm được nghệ sĩ, cũng còn có rất nhiều con đường khác có thể đi. Nghĩ như thế, cũng chẳng còn gì để mà căng thẳng”.

“Nhưng... khi cậu hát...”

Hạ Mạt gật đầu, “Mình biết. Vì thế lần này nếu vẫn giống như những lúc tập thì mãi mãi mình sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện trở thành một nghệ sĩ nữa”. Trong năm cô gái, Hạ Mạt thừa biết mình là người yếu nhất. Không phải do cô không chăm chỉ luyện tập, không phải do giọng hát của cô không hay, mà là cô không sao buông lỏng, thoải mái được. Chà chà, rõ ràng là thất bại. Hạ Mạt vẫn luôn cho rằng dựa vào sức mạnh ý chí của bản thân có thể khắc chế được, có gì để đáng sợ đâu, những chuyện đó đều đã là dĩ vãng rồi. Nhưng cứ mỗi lần đứng trên sân khấu, bóng đen ác mộng vẫn luôn khổng chế chẹn lấy cổ họng cô. Để trở thành ca sĩ, muốn hát trước mặt mọi người, một trong những nguyên nhân thất bại là như vậy. Không chiến thắng nỗi ám ảnh xưa kia, tự cô cảm thấy thất vọng với chính bản thân mình.

“Xin lỗi, mình không có ý đó, mình...” Khả Hân vội vàng giải thích, trong lòng cô cảm thấy xấu hổ vô cùng, Hạ Mạt đâu có bắt lỗi lời nói của cô, tự dưng lại đi nói những lời như chọc thương cô ấy.

“Không sao!” Hạ Mạt không để Khả Hân tiếp tục nói hết câu, “Chúng mình qua chỗ ban nhạc kiểm tra chút đi, xem thứ tự các bản nhạc có gì khác không”.

“Ừ.”

Hai người khoác tay nhau đi tới chỗ ban nhạc.

Nửa tiếng sau.

Trung tâm quảng trường Cầu Vòng phát ra những tiếng nhạc âm ỉ chói tai, trên hai sân khấu, hai MC đồng thời cùng xuất hiện bắt đầu giới thiệu từng sản phẩm phải quảng cáo. Hai MC đầy phong cách, ăn nói hoạt bát khéo léo thể hiện tài hoạt náo không khí náo nhiệt vui nhộn. Mọi người trên quảng trường dần dần bị cuốn hút tới xem, lượng người đứng xem dưới hai sân khấu gần như tương đương. Đẳng xa có chiếc Porsche.

Thái Ni, Nhã Luân và Jam trong xe, họ có thể nghe thấy rõ âm thanh và nhìn rất rõ mọi biểu hiện trên sân khấu.

“Mạnh yếu có quá chênh lệch không?”

Nhã Luân nghi ngờ hỏi. Để cả Phan Nam, Ngụy Nhân, Đới Tây có thực lực tương đối xếp vào một nhóm, còn Doãn Hạ Mạt và Khả Hân thực lực kém hơn rất nhiều vào một nhóm, rất có thể sẽ xuất hiện tình huống chênh lệch khác xa.

Thái Ni mỉm cười không nói.

Anh ta xoa cằm, chiếc nhẫn hồng ngọc hình hoa hồng trên tay lấp lánh, cạnh người là kẹp tài liệu đang mở, bên trong ghi chép những thông tin về năm cô gái.

Đã nhiều năm làm việc với Thái Ni, Jam hiểu rõ Thái Ni làm việc lúc

nào cũng rất chặt chẽ và có lý do của anh. Nhận thấy Thái Ni không muốn giải thích, Jam đổi ngay đề tài: “Hai MC được mời hôm nay thể hiện tốt đấy chứ, mọi người nhanh chóng đã bị họ thu hút, các cô gái có thể giảm được chút áp lực”.

“Đó là vì...” Thái Ni nói, “hai công ty lúc đầu nhận được lời giới thiệu sử dụng người mới của chúng ta biểu diễn trên hai sân khấu đối diện, họ đã không có nhã ý lắm. Do đó chúng ta đương nhiên phải mời những MC tốt nhất để cổ động”.

“...?”

“Hai MC này chỉ phụ trách phần giới thiệu sản phẩm của hai công ty thôi, phần các cô gái của chúng ta biểu diễn trên sân khấu hoàn toàn dựa vào bản thân các cô ấy...”

Nhã Luân ngạc nhiên, “Ngộ nhỡ sân khấu không người xem...”.

“Chính là để xem xem tài nghệ của các cô ấy ra sao.” Giọng Thái Ni có vẻ tinh quái.

Bong bóng mùa hè

Chương 8

Bên phải là sân khấu giới thiệu quảng cáo sản phẩm kem dưỡng da, bối cảnh trang trí toàn màu da cam, người dẫn chương trình đang phát cho khán giả phía dưới sân khấu những gói sản phẩm nho nhỏ dùng thử. Đằng sau cánh gà, Khả Hân và Doãn Hạ Mạt đứng đợi, chờ giới thiệu lên biểu diễn.

Khả Hân lo lắng nhìn sân khấu phía bên kia, “Cậu nhìn các bạn ấy... ăn mặc, trang điểm đẹp quá...”

Hạ Mạt nhìn theo.

Cách độ mười mét, đầu bên phải chiếc cầu vồng thủy tinh kia, sân khấu quảng cáo sản phẩm dầu gội dưỡng tóc trang trí toàn màu hồng.

Phan Nam và Đới Tây, Ngụy Nhân cũng đang đứng đợi ở đó.

Đới Tây và Ngụy Nhân đều trang điểm rất đẹp. Đới Tây mặc chiếc váy rất ngắn, bộ ngực đầy đặn hơi lộ ra trông rất hấp dẫn. Nhưng Phan Nam mới thật sự gây sự chú ý nhất. Phan Nam mặc chiếc áo phong màu đen, quần bò màu xanh đậm cắt rách tua rua ở một vài chỗ. Tay, cổ, eo đều đeo trang sức lấp lánh. Dáng cô ấy vốn đã rất giống con trai, mặc bộ quần áo kết hợp với những đồ trang sức càng tăng thêm vẻ đẹp trung tính mạnh mẽ khiến người ta khó lòng rời mắt. Hình như linh cảm thấy Hạ Mạt đang nhìn mình, Phan Nam quay đầu, từ đằng xa vẫy tay với cô như muốn nhắn nhủ hãy cố gắng nhé!

Hạ Mạt cũng mỉm cười vẫy tay lại, cô nhớ lại những lời Phan Nam

nói hôm phân nhóm.

“Mình có thể yêu cầu cùng tổ với chỉ mình cậu”, Phan Nam dựa lưng vào lan can phòng tập, nhìn chăm chăm vào Hạ Mạt, “Nếu mình nhất quyết từ chối không cùng nhóm với bọn Đới Tây, tin chắc Thái Ni cũng không có cách gì ép được mình”.

“Cảm ơn”, Hạ Mạt đưa khăn lên lau mồ hôi trên trán, “Chỉ có điều, chẳng có ai giúp đỡ mình mãi được, rốt cuộc thì mình cũng cần phải biết mình có khả năng đứng trên sân khấu được hay không. A Nam này, lên sân khấu cậu phải phát huy hết thực lực của mình nhé, cậu tuyệt lắm đấy”.

“Không, chỉ cần cậu có thể hát được, cậu mới là...”

“Nhưng, mình sợ mình không hát nổi”, Hạ Mạt thở dài. Trước mặt Phan Nam, cô không cần phải giấu giếm. Hễ những lúc cần phải hát trước mặt nhiều người, cô đều sẽ...

“Cùng nhóm với cậu, mình sẽ giúp được cậu”, Phan Nam đặt tay lên vai Hạ Mạt, cúi đầu thân thiết nói.

“Rồi sau đó?”, Hạ Mạt cười, “Cậu sẽ mãi giúp mình à?”

“Chúng mình có thể sẽ thành lập một ban nhạc, nếu như thế, mình sẽ có thể mãi mãi giúp cậu”, Phan Nam trịnh trọng nói.

Hạ Mạt ngẩn người.

Hồi lâu, cô nói nhỏ: “A Nam này, cảm ơn cậu. Cậu coi mình là bạn nên muốn giúp đỡ mình. Nhưng mình hy vọng tự thân mình có thể đứng hát được trên sân khấu”.

“Cậu khó nói quá”, Phan Nam lắc đầu không biết phải làm sao mới được bèn kéo sát vai Hạ Mạt vào vai mình, ôm chặt Hạ Mạt như một chàng trai, “Thôi được rồi, nhưng tới lúc biểu diễn cậu phải cố gắng đấy. Chăm thận nhé!”

“Ừ, mình sẽ cố hết sức”.

Hạ Mạt cười đáp lại.

Đang hồi tưởng lại chuyện hôm đó, đột nhiên Hạ Mạt nghe thấy tiếng Khả Hân bên cạnh lo lắng:

“Hồng rồi! MC sao không giới thiệu bọn mình mà đã xuống sân khấu rồi nhỉ? Cô ấy quên à? Kia... kia... chúng mình lên sân khấu thế nào đây?!”

Cô bé MC ngang qua hai người không thèm chào hỏi lấy một tiếng, đi thẳng xuống sân khấu, uống nước rồi ngồi nghỉ. Hạ Mạt nhìn qua sân khấu bên kia, MC cũng đã rời khỏi sân khấu. Đới Tây và Ngụy Nhân bộ dạng cũng kinh ngạc sợ hãi, hình như bên ấy bọn họ cũng chẳng được giới thiệu lên sân khấu. Có lẽ đó là do sự sắp xếp của Thái Ni chẳng, nghĩ được vậy, Hạ Mạt cảm thấy bình tĩnh hơn.

“Cậu và mình ai biểu diễn trước?”

Hạ Mạt bình tĩnh thản nhiên hỏi Khả Hân.

Khả Hân kinh ngạc nhìn Hạ Mạt, không hiểu sao cô không có chút gọi là hoảng loạn. Hai sân khấu, hai MC đều đã xuống, không còn quà để phát, đến ngay cả nhạc cũng đã không còn. Thoáng chốc,

khán giả phía dưới sân khấu hết hứng thú, họ bắt đầu tản đi.

Trong giây lát.

Xung quanh sân khấu yên lặng.

“Mình...”

Khả Hân chân tay rụng rời không còn hơi sức, trên trán xuất hiện những giọt mồ hôi. Sân khấu vắng lặng chẳng có người, giờ sao có thể biểu diễn được cơ chứ.

Đúng lúc đó.

Bên kia, Phan Nam ra sân khấu.

Ban nhạc dạo khúc nhạc tiết tấu nhanh. Phan Nam thể hiện nổi bật bằng những tư thế động tác nhịp nhàng rất đỉnh, cô nhảy một điệu vũ Latin mạnh mẽ sôi động theo nhịp nhạc, rất bắt mắt, rất khỏe mạnh nhưng cũng rất gợi cảm hoang dã. Bao nhiêu năm đi biểu diễn trong các phòng trà quán bar, Phan Nam thừa biết trước tiên cần phải thu hút sự chú ý của khán giả, cách tốt nhất và dễ dàng nhất chính là những điệu nhảy có tiết tấu, nhịp điệu sôi động. Quả nhiên, sau vào phút điệu nhảy Latin kết thúc, mọi người đang tản mát khắp nơi lại dần dần kéo tới tụ tập dưới sân khấu.

Đới Tây và Ngụy Nhân xem ra vừa ngỡ ngàng vừa ghen tỵ.

May mà có Phan Nam ra sân khấu, cảnh vắng vẻ phía dưới đã được thay đổi. Tuy nhiên Đới Tây và Ngụy Nhân lại lo lắng những thể hiện xuất sắc của Phan Nam chính là điều sẽ dẫn đến sự thất bại của bọn họ. Hai người họ không khỏi chán nản, tinh thần ủ ê suy sụp.

Phan Nam bắt đầu hát, cô vừa hát vừa nhảy, mái tóc ngắn, nét mặt trung tính hài hòa, giọng hát trầm khàn, tư thế nhảy phóng khoáng nam tính, tay vung lên, đầy sức hấp dẫn của một ngôi sao lớn. Khán giả phía dưới sân khấu mãi mê dõi xem, có người vỗ tay, có người tán thưởng khen hay, người kéo đến xem mỗi lúc một đông.

“Quả nhiên là Phan Nam”.

Trong chiếc Porsche, Nhã Luân mãn nguyện nói. Trong năm cô gái, ngay từ lúc bắt đầu đào tạo, Phan Nam luôn tỏ ra là người xuất sắc nhất. Cô được trời ban phát cho khí chất của một ngôi sao, gần như lúc nào xuất hiện cô đều cuốn hút được đủ loại thành phần giới tính tuổi tác.

Jam cũng vui mừng không kém bởi vì Phan Nam rốt cuộc không phải do tuyển chọn mà là được tiến cử.

“Cục diện thay đổi tốt đấy”.

Chuyển qua sân khấu bên kia, Thái Ni tròn xoe mắt. Do sự xuất hiện của Phan Nam, khán giả đều đã dồn gần hết sang bên đó.

Dưới sân khấu phía bên Khả Hân và Hạ Mạt vắng tanh không một bóng người.

“Làm thế nào đây!...”

Khả Hân tuyệt vọng.

Dưới sân khấu vắng lặng, sự chú ý của mọi người đều dồn hết sang

sân khấu của nhóm Đới Tây. Phan Nam biểu diễn đỉnh thế kia. Không có cơ hội rồi, cô đã bị sàng lọc đào thải, mọi hy vọng trở thành ca sĩ đang dần sụp đổ trước mắt.

“Cậu và mình ai ra sân khấu trước?”

Hạ Mạt hỏi lại một lần nữa, giọng rất bình tĩnh, đôi mắt chăm chú nhìn Khả Hân, hình như cô chẳng để ý đến những gì đang diễn ra trên sân khấu bên kia.

“Hả?”

Khả Hân mù mờ không biết phải xoay xử thế nào.

“Yên tâm đi, mình sẽ kéo mọi người quay lại”, Hạ Mạt mỉm cười,

“Chỉ cần cho mình biết cậu muốn biểu diễn trước hay sau thôi”.

“Mình...”

Sự bình tĩnh của Hạ Mạt chính là cọng rơm cuối cùng cô có thể tóm được, Khả Hân cố gắng không nghĩ thêm gì nhiều nữa. Phản ứng đầu tiên là muốn biểu diễn sau, không có khán giả xem thật đáng sợ, nếu Hạ Mạt lên sân khấu có thể kéo được khán giả tới xem...

Nhưng, không được, Hạ Mạt lúc nào hát cũng... cô ấy ra sân khấu ngộ nhờ, nói không chừng tới lúc ấy cô ấy biểu diễn xong muốn khán giả kéo tới lại càng khó...

Khả Hân cắn răng, “Mình trước”.

“Được”.

Hạ Mạt gật đầu, cầm lấy ngay micro đi ra giữa sân khấu. Khả Hân kinh ngạc, vừa xong đã bảo là mình ra sân khấu trước, sao cô ta lại đi ra luôn vậy?

Cầu vồng bảy sắc.

Óng ánh sắc màu.

Dưới nắng vàng rực rỡ, cầu vồng thủy tinh chiếu bảy sắc màu huyền ảo. Bên trái chiếc cầu vồng, sân khấu phong nền màu cam, một cô gái cầm micro đi ra. Cô gái đó mặc chiếc váy xanh biển đậm, da trắng như ngà, mái tóc dày như rong biển được buộc đối, đôi mắt bình lặng như mặt biển xanh.

“Xin chào mọi người!”

Cô gái mỉm cười nhìn xuống dưới sân khấu.

Yên lặng.

Dưới sân khấu vắng lặng không một bóng người.

Nhưng cô gái vẫn cười như đang đứng trước mặt một biển người ồn ào náo nhiệt, cô nâng cao giọng thánh thót vui vẻ: “Hôm nay thời tiết tuyệt quá, một ngày đẹp trời để đi mua sắm! Đi mua sắm, bạn không những cần thời tiết đẹp mà còn mong các cô gái trong các cửa hàng phục vụ bạn nhiệt tình và nhất thiết bạn còn phải cần đến tâm trạng vui vẻ, hưng phấn, thoải mái! Sau đây, chúng tôi sẽ mời Khả Hân – cô ca sĩ mới xuất sắc – tặng ngay quý vị một bài hát! Bài hát rất tuyệt có tựa *Ánh mặt trời!*”

Giọng nói Hạ Mạt nhẹ nhàng mà mạnh mẽ hiện ngang.

Ngữ điệu đầy nhiệt tình hoạt bát!

Hầu như tất cả khán giả sân khấu phía đối diện đều nghe thấy. Lúc này, Phan Nam đã hát xong đang xuống sân khấu, đến lượt Ngụy Nhân. Tiếng hát của Ngụy Nhân rất hay, nhưng cách thể hiện lại kém, đương lúc chán nản gặp ngay những lời nói đầy kích động của Hạ Mạt, thế là một số khán giả lập tức quay người bỏ sang xem sân khấu bên kia.

“Hôm nay là lần đầu tiên Khả Hân chính thức biểu diễn trên sân khấu trước mặt khán giả đó! Khả Hân không chỉ sở hữu một gương mặt dịu dàng đáng yêu, cô còn có một giọng hát cũng ngọt ngào không kém. Chỉ có điều...”. Cô gái cố ý ngừng lại một lúc, nháy mắt bộ dạng làm téu với khán giả đang từ từ kéo đến tụ tập phía dưới sân khấu, “Chỉ có điều vì đây là lần đầu tiên biểu diễn, Khả Hân có đôi chút căng thẳng lo lắng!”.

Khán giả cười ồ lên.

Tiếng cười đầy thiện ý.

Cô gái cầm micro trên sân khấu gật đầu vỗ tay, cao hứng nói: “Nào! Xin mọi người cho một tràng vỗ tay chân thành nhất đón chào Khả Hân! Nhiệt tình cổ vũ cho cô ấy!”

Tiếng vỗ tay vang dậy.

Khán giả phía dưới sân khấu hoàn toàn bị hấp dẫn trước giọng nói nhiệt tình đầy kích động của Hạ Mạt, ánh mắt họ chuyển từ sân khấu quảng cáo sản phẩm dầu gội sang sân khấu quảng cáo kem dưỡng da chống nắng, cùng lúc họ vỗ tay cổ vũ cho sự xuất hiện của Khả Hân.

Ban nhạc chơi khúc dạo đầu.

Nụ cười rạng rỡ tràn đầy trên gương mặt, Hạ Mạt đưa tay phải về phía Khả Hân đang đứng bên sân khấu.

Mọi ánh mắt đều phải hướng theo.

Khả Hân dịu dàng ngọt ngào trong bộ váy công chúa bông bành màu phấn hồng e thẹn đi ra sân khấu. Vào lúc này, sân khấu bên kia chỉ còn lại một vài khán giả nán lại tiếp tục xem Ngụy Nhân hát. Trong chiếc Porsche.

Chiếc nhẫn hồng ngọc giữa ngón tay Thái Ni lấp lánh, ánh mắt anh ta không rời Hạ Mạt đang yên lặng đứng một góc sân khấu xa xa.

“Một cô gái thông minh!”, Nhã Luân khen ngợi, “Cô ta sử dụng cách có hiệu quả trực tiếp. Cái kiểu rao mời này thu hút được sự chú ý của khán giả rất tự nhiên, không gượng gạo mà lại động lòng người khiến khán giả không thể không có sự yêu thương trìu mến, cũng không đến nỗi ép buộc chờ đợi một Khả Hân xuất hiện phải cực kỳ xuất sắc”.

“Đích thực là một cô gái thông minh”, Jam phụ họa, “Tránh lúc Phan Nam đang biểu diễn, nhân lúc thực lực bên đó đang suy giảm mới giới thiệu Khả Hân lên sân khấu, cô ta cũng biết nắm thời cơ đấy chứ”.

Nhã Luân tự dưng nghi ngờ: “Sao cô ấy không lên biểu diễn nhỉ?”

Đây là thời cơ tốt, cô ấy nhân lúc này lên biểu diễn không tốt hơn sao?”

“Có lẽ bản tính cô ấy tốt bụng”, Jam vừa nói vừa lắc đầu. Bao nhiêu năm qua làm việc trong làng giải trí, Jam từng chứng kiến không biết bao nhiêu nghệ sĩ dùng đủ mọi thủ đoạn để có được cơ hội tốt, có được địa vị, đâu có thấy mấy ai hiền lành tốt bụng, “hoặc có lẽ cô ấy vẫn không có cách nào để có thể cất tiếng hát trước đông người, vì thế mới để Khả Hân xuất trận trước”.

Nhã Luân không nói gì.

Có một linh cảm mách bảo cho anh hay Doãn Hạ Mạt không hề có những suy nghĩ trù tính trước, đó thuần túy chỉ do bản tính hiền lành tốt bụng của cô ấy mà thôi. Nhưng, tốt bụng là cái gì, trong thế giới showbiz đầy tranh giành, lấy đâu ra chút tốt bụng vụn vặt?

“Dưới sân khấu không một bóng khán giả mà cô ấy chẳng chút lo sợ, ngày thường cô ấy rất kiệm lời, ít thân thiện vậy mà lên sân khấu lại nhiệt tình hoạt nào đến thế. Nhưng...”, Thái Nhi nhìn dán mắt vào Hạ Mạt đứng đằng xa”, “không hiểu nguyên nhân gì khiến cô ta không khắc chế nổi bản thân để cất được tiếng hát trước đám đông”.

Nhã Luân và Jam nhìn nhau.

Đúng vậy.

Trước đây mọi người luôn nghĩ Hạ Mạt là con người khó gần, lời nói hành động luôn cẩn thận, e dè, ở những chỗ đông người cô ấy rất khó hòa nhập, vì thế cất tiếng hát cũng rất khó khăn. Nhưng những gì cô ấy thể hiện ngày hôm nay chứng tỏ cô hoàn toàn không phải là một cô gái e dè nhút nhát.

Trên sân khấu màu da cam.

Khả Hân đã hát xong.

Rải rác dưới sân khấu có tiếng vỗ tay, không nhiệt tình lắm. Trong lúc Khả Hân hát, nhiều khán giả đã bỏ đi, một số quay sang sân khấu bên cạnh xem Ngụy Nhân biểu diễn.

Dù thế nào đi nữa cũng không có sai lầm gì lớn, khán giả dưới sân khấu cũng không đến nỗi vắng quá mức phải xấu hổ mất mặt. Khả Hân nhẹ nhàng thở phào nhìn về phía Hạ Mạt đang đứng bên sân khấu tỏ lòng biết ơn.

Hạ Mạt mỉm cười nhìn Khả Hân vỗ tay.

Trong lòng Khả Hân ấm áp, thế rồi cô muốn học cách hồi nãy của Hạ Mạt để giới thiệu Hạ Mạt ra sân khấu biểu diễn. Nhưng khi ngó lại dưới sân khấu thấy mọi người đã tản đi gần hết, Khả Hân lại hoảng loạn nghĩ không ra phải nói cái gì, trong hốt hoảng cô chỉ nói vào micro được câu:

“Tiếp theo đây... xin mời mọi người nghe Doãn Hạ Mạt biểu diễn...”

Hình như không có ai nghe thấy tiếng nói của cô.

Mọi người vẫn tiếp tục nhanh chóng tản đi.

Khán giả dưới sân khấu còn lại không bằng một nửa hồi nãy, nhiều

người cũng đã xoay người đang chuẩn bị bỏ đi sang sân khấu màu hồng phía bên kia xem Đới Tây biểu diễn.

Đới Tây đã ra sân khấu.

Tiếng hát Đới Tây trẻ trung dễ thương, chiếc váy trễ ngực, da trắng nõn nà mê hoặc lòng người. Đới Tây vừa hát vừa lắc lư những tư thế từ từ khoan thai. Càng nhảy chậm càng hấp dẫn, một nét đẹp sexy gợi cảm.

Khán giả gần như ngạt thở.

Ánh nắng màu vàng cam.

Sân khấu màu cam rực sáng.

Sân khấu yên tĩnh vắng lặng.

Không tiếng vỗ tay, không tiếng hoan hô reo hò, Doãn Hạ Mạt lặng lẽ bước ra sân khấu. Tinh thần bình tĩnh, nụ cười trên môi, chiếc váy xanh biển dưới ánh nắng nhẹ nhàng, thuần khiết, trông cô tựa như biển cả mênh mông.

Chiếc micro trong tay, “Tôi xin hát tặng mọi người một bài hát mang tựa *Kim cương*”.

Tiếng nhạc vang lên.

Dưới sân khấu trống vắng, không một khán giả đứng xem, Hạ Mạt bình tĩnh đứng giữa sân khấu lặng ngắt như tờ, giống như cả thế giới này chỉ có một mình cô, Hạ Mạt lặng lẽ bắt đầu hát.

...

Nếu khóc lóc thỉnh cầu

Nếu giả như không biết chàng vẫn đang yêu cô ta

Nếu thiếp quỳ hai gối xuống, đau thương cầu xin chàng

Chàng ơi, chàng có thể vì thiếp mà ở lại.

...

Chàng mua kim cương vì cô ta

Chàng đau lòng vì cô ta, ưu sầu vì cô ta

Cô ta là kim cương vô giá...

Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền

...

Tiếng hát đó lặng lẽ, giọng hát cô đơn buồn bã nhưng tiết tấu nhịp điệu lại vô cùng vui vẻ dồn dập. Hạ Mạt lặng lẽ đứng giữa sân khấu không một khán giả, trong đôi mắt là tình cảm mờ mịt. Tiếng hát của cô rõ từng chữ từng lời, rõ như hơi thở nhẹ trong màn đêm tĩnh mịch, hơi thở dường như không có, giấu đi tất cả nước mắt không để ai hay.

“Bài hát này!”

Trong chiếc Porsche, Thái Nhi rất kinh ngạc, anh ta dán mắt nhìn

Doãn Hạ Mạt trên sân khấu màu da cam, nét mặt đầy nghi hoặc.

Jam cũng kinh ngạc như vậy, chú tâm nhìn Doãn Hạ Mạt.

“Các anh đã nghe rồi à?” Nhã Luân không hiểu hỏi. Nhã Luân chưa bao giờ nghe bài hát này, anh cho rằng đây là bài hát mới, có thể là do Hạ Mạt tự sáng tác.

“Bài hát này có tựa *Kim cương*”. Jam hỏi tưởng nói: “Nhiều năm trước đây, bài hát *Kim cương* rất nổi tiếng trong phòng trà, bài hát do một nữ ca sĩ phòng trà sáng tác cho người tình thay lòng đổi dạ của mình. Các cô gái tại phòng trà rất thích. Lời bài hát rất hay, nhiều nhà sản xuất đĩa hát muốn thu âm phát hành CD bài hát này, nhưng nữ ca sĩ kia tuyên bố bài hát này chỉ để dành cho riêng người tình của cô ấy mà thôi. Nữ ca sĩ này là người có địa vị trong giới giang hồ, các công ty sản xuất đĩa hát đánh phải buông xuôi. Thế là bài hát *Kim cương* chỉ nghe được tại phòng trà đó mà thôi. Sau đó...”

Nhã Luân chờ đợi...

Jam thờ dài tiếc rẻ, “Sau này... ca sĩ phòng trà đó chết, để tưởng nhớ cô ấy, các nữ ca sĩ phòng trà khác đã không bao giờ hát bài *Kim cương*. Bài hát này từ đó không còn lưu truyền nữa”.

“Nhưng cô ta đang hát bài hát đó”. Thái Ni sờ lên chiếc nhẫn hồng ngọc trên ngón tay, nghi hoặc nói. Doãn Hạ Mạt không những chỉ thuộc bài hát đó mà cô ấy còn thể hiện rất uyển chuyển những cảm giác đau thương của bài hát, từng từ từng câu đọng đầy nước mắt khiến người nghe trong lòng cũng phải cảm thấy như đang bị vò nát.

Trong năm mặt trời chói sáng rực rỡ.

Người người qua lại ồn ào náo động.

Quảng trường Cầu Vòng đẹp đẽ.

Nhưng...

Nhưng yên lặng.

Tiếng hát.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ đứng giữa sân khấu màu da cam trống vắng.

Tiếng hát nhẹ nhàng.

...

Ai ai cũng yêu cô ta

Cô ta là kim cương hoàn mỹ lánh lánh

Cô ta cao quý, cô ta xinh đẹp

Cô ta thuần khiết, cô ta không tì vết.

Thiếp chỉ là hạt cát nhỏ bé thấp hèn bay thơ gió

Thiếp thế tiện, thiếp phiêu bạt

Thiếp thế cô, thiếp phức tạp

Cô ta là kim cương vô giá...

Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.

...

Người đi lại trên quảng trường Cầu Vòng dừng bước, họ nghe thấy tiếng hát, thi luật đơn giản, lời ca rõ ràng, giọng người hát cũng lặng lẽ cô đơn buồn bã. Không rõ vì nguyên nhân gì mà bài hát đó lại đột ngột đánh động trái tim họ, khiến họ không thể bỏ đi được, kéo họ từ từ đi tới sân khấu màu da cam.

Dưới sân khấu.

Nước thủy triều nhè nhẹ dâng.
Người người kéo tới mỗi lúc một đông.
Những người này giờ đang chú ý xem Đới Tây hát trên sân khấu
màu hồng đã quay lại, họ lắng nghe tiếng hát mê hoặc của Doãn Hạ
Mạt.
Lời bài hát rất rõ ràng.
Linh hồn trong tiếng hát khiến mọi người cảm động.
Ánh nắng mặt trời mùa hè chiếu lên chiếc Bentley màu đen hào
hoa, quảng trường quá đông, bác tài mặc bộ đồng phục màu trắng
khuy vàng buộc phải giảm tốc chạy chậm lại. Đột nhiên trước đầu
xe, một em bé nắm tay mẹ chạy ngang qua về hướng sân khấu
màu cam giữa quảng trường.
Bác tài vội vàng đạp phanh.
Chấn động trong xe khiến Âu Thần ngẩng đầu lên.
“Xin lỗi, Thiếu gia...”
Bác tài vội vàng nhận lỗi.
Âu Thần không nói gì, anh đóng chiếc laptop đang đặt trên đùi lại,
dụi dụi mắt. Trên gương mặt thanh tú đẹp như tượng thần Hy Lạp
thoảng chút mệt mỏi. Quản gia Thẩm ngồi bên cung kính giúp cất
chiếc laptop đi rồi nhẹ nhàng đặt một ly rượu Brandy cạnh tay Thiếu
gia. Trước kia Thiếu gia không biết uống rượu, nhưng từ sau sự
kiện ngoài ý muốn xảy ra năm năm về trước, Thiếu gia tự dưng
thích những loại rượu có tính mạnh.
Chiếc Bentley chạy chậm chậm ngang qua quảng trường cầu vòng.
Âu Thần âm trầm nhấp một ngụm Brandy, ánh mắt mặc nhiên nhìn
ra ngoài cửa sổ, trên cổ tay cậu buộc một sợi dây ren lụa màu xanh
đang phất phơ theo gió, tuy đã lâu ngày, nhưng sợi ren lụa đường
nét hoa văn phức tạp vẫn còn rất đẹp, nó là thứ yêu thương quý giá
vô cùng của chủ nhân.
Không khí trong lành mát mẻ mang hương vị của nắng mặt trời, sợi
ren lụa màu xanh, trong thoáng giây, một cảm giác số mệnh từ từ
nhẹ nhàng lướt trong không gian.
Doãn Hạ Mạt đứng trên sân khấu.
Ánh nắng nóng bỏng chiếu vào người cô, cầu vòng pha lê phản xạ
khúc chiếu những tia sáng chói mắt, người người dưới sân khấu
mỗi lúc một đông, ồn ào như thủy triều dâng lên.
Cổ họng Doãn Hạ Mạt dần thít chặt.
Nhắm mắt lại, Hạ Mạt cố gắng để mình không nhìn vào đám người
đen kìn kịt kia. Quên đám đông đi! Quên đám đông đi! Hạ Mạt cố
gắng nhắc nhở bản thân, nhắm chặt hai mắt lại. Nhưng, ánh nắng
khốc liệt thiêu đốt khiến cổ họng cô càng thít chặt hơn.
Cô chưa bao giờ nói với bất kỳ ai...
Cô sợ đám đông...
Đặc biệt những đám đông ồn ào như tổ quạ vỡ...
Từ từ, bên tai cô lại bắt đầu những âm thanh ầm ầm kịch liệt, nhắm

chặt mắt lại, muốn bật tiếng hát, cô cần phải phát ra tiếng hát, nhưng dưới sân khấu đám người ồn ào, đám người như nước biển đang dâng từng đợt từng đợt...

Tất cả...

Giống như đêm hôm đó...

...

Nếu khóc lóc thỉnh cầu

Nếu giả như không biết chàng vẫn đang yêu cô ta

Nếu thiếp quý hai góit xuống đau thương cầu xin chàng

Chàng ơi, chàng có thể vì thiếp mà ở lại.

...

Chàng mua kim cương vì cô ta

Chàng đau lòng vì cô ta, ưu sầu vì cô ta

Cô ta là kim cương vô giá...

Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.

...

Đêm hôm đó là sinh nhật bảy tuổi của cô, cũng làm lần đầu tiên cô bé đứng trên sân khấu.

Mẹ đã uống rất nhiều rượu và đang say bí tỉ. Ông chủ khuyên can mẹ không nên lên sân khấu, coi như tặng mẹ số tiền thù lao. Mẹ đẩy ông chủ ra, lướt khướt gào lên: “Lộ Na tôi thừa biết những phép tắc trong giang hồ chứ, đã cầm tiền thì phải hát, bằng không làm sao có thể sống nổi”. Người bạn nhảy trong phòng trà không tới, mẹ loạng choạng tóm lấy cô bé đáng đứng bán hoa cho khách đẩy lên sân khấu.

...

Ai ai cũng yêu cô ta

Cô ta là kim cương hoàn mỹ lóng lánh

Cô ta cao quý, cô ta xinh đẹp

Cô ta thuần khiết, cô ta không tí vết.

Thiếp chỉ là hạt cát nhỏ bé thấp hèn bay theo gió

Thiếp đê tiện, thiếp phiêu bạt

Thiếp thế cô, thiếp phức tạp

Cô ta là kim cương vô giá...

Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.

...

Sân khấu màu đỏ rực, quả đèn cầu đèn cuồng xoay tròn tung ra những tia sáng bảy màu chói lóa mắt. Mẹ mặc chiếc váy dài ngực khoét sâu màu đỏ, bộ ngực trắng nõn như chỉ chực nhảy ra ngoài. Mẹ vừa hát vừa nhảy. Mẹ say, bước nhảy càng hoang dại, hai má mẹ đỏ rực, trong đôi mắt như có hai ngọn lửa cháy rực.

Mẹ hát khàn cả tiếng đứt cả hơi.

Cổ họng gằn như tắc nghẹn.

Hồi đó Hạ Mạt tuy còn rất nhỏ, nhưng vẫn biết được từ lúc chú đó bỏ đi, mẹ liền trở nên buồn bã, không còn vui vẻ nữa. Hạ Mạt bé

nhỏ không biết phải làm thế nào để thành bạn nhảy của mẹ, đã được nghe mẹ hát bài hát này rất nhiều lần, thế là cô bé bắt đầu cùng mẹ hát. Trong một góc sân khấu, cô bé cầm chiếc micro, hát cùng mẹ theo tiết tấu điệu nhạc: Kim cương... kim cương... hạt cát...

Mẹ càng hát càng cuồng điên.

Giọng hát cao vút như có thể làm trần nhà sụp đổ vỡ vụn, tất cả mọi người dưới sân khấu đều chấn động kinh ngạc hãi hùng nhìn mẹ.

Mẹ hát mãi hát mãi, đột nhiên mẹ khóc, tiếng hát không còn, mẹ đau đớn khóc, ban nhạc sợ quá không biết phải làm sao. Mẹ khóc một hồi, lại lau khô nước mắt, lại tiếp tục hát, mẹ nhảy múa như điên dại, bước nhảy đã không còn theo đúng luật nhịp, giống như là đang lắc lư điên cuồng điên dại.

...

*Thiếp biết chàng yêu cô ta.
Yêu cô ta như yêu kim cương
Dù cho cô ta không yêu chàng
Chàng vẫn dại khờ yêu cô ta
Cũng giống như thiếp yêu chàng
Khờ dại yêu cô ta*

...

*Thiếp có thể giả vờ không biết chàng yêu cô ta
Thiếp có thể khóc lóc cầu xin chàng
Nếu như quỳ xuống trước mặt chàng có thể làm chàng mềm lòng
Và dù cho thiếp chết đi
Chàng cũng sẽ không ở lại*

...

Trong bóng tối phòng trà mờ ảo, tiếng mẹ hát khàn khàn không còn hơi, nước mắt lấm lem son phấn trên mặt. Hạ Mạt bé nhỏ bỗng nhiên có một nỗi sợ hãi không hiểu là gì buộc cô bé muốn giữa lấy mẹ để mẹ không phải đau thương vì chú đó nữa. Còn có con, còn có Tiểu Trùng, con và Tiểu Trùng rất yêu mẹ. Con sẽ giúp mẹ tìm được chú đó, con xin thề, con sẽ tìm được!

Mẹ nhảy trong hoảng loạn.

Vừa nhảy vừa hát.

Bỗng dưng mẹ xoay người, đôi mắt đờ đẫn vô hồn nhìn cô bé con đứng sau lưng, nhưng lại như không nhìn, đôi mắt đờ đẫn như đang tìm cái gì đó, rồi, sự tuyệt vọng tràn đầy trong đôi mắt đờ đẫn ấy, rồi mẹ thẳng đuối người, mặt ngửa lên nhìn trần nhà, mẹ ngã nhào xuống.

...

*Tại sao cô ta là kim cương vô giá
Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.*

...

Phòng trà, tiếng hét ré lên, quả cầu bảy sắc xoay điên cuồng, Hạ Mạt bé nhỏ run rẩy đứng trên sân khấu, mẹ từ sân khấu ngã nhào xuống dưới. Gương mặt mẹ trắng bệch, máu từ miệng từ mũi mẹ trào ra, hai chân giống như một con rối bị vặn khúc kỳ dị.

Hạ Mạt bé nhỏ sợ hãi nhìn mẹ.

Phòng trà ồn ào nào động, mẹ nằm đó bất động.

Hạ Mạt bé nhỏ bị chặt mồm, bên tai vang động một tiếng “rầm”, rồi cô bé chẳng còn nghe thấy được bất kỳ tiếng động nào khác nữa, chỉ còn tiếng “khèn khẹt” tắc nghẽn trong cổ họng mình, như thể âm thanh đáng sợ đó từ trong chính người mình nở ra. Thế giới yên lặng không một âm thanh, chỉ có máu đang từ miệng từ mũi mẹ trào ra. Hạ Mạt bé nhỏ đứng ben mép sân khấu run bần bật, cô bé thì sợ hãi mà mẹ cứ nằm đó, máu chảy, cô bé phải nói với ai đó, cô bé rất sợ. Hạ Mạt bé nhỏ run bần bật đứng đó, đôi chân nhỏ bé, chỉ cần bước thêm một chút nữa lên phía sân khấu là sẽ ngã xuống bên cạnh mẹ mà chết...

Sân khấu màu da cam trống vắng.

Hàng mi Doãn Hạ Mạt bắt đầu run run, khuôn mặt bắt đầu trắng bệch, cổ họng khô khốc từ từ thít lại. Nắng mùa hè chói chang khốc liệt chiếu trên người cô, cái lạnh thấu xương. Bên tai cô sau tiếng “rầm” ập đến, tất cả trở nên yên lặng, triệt để yên lặng.

Sao cô không nghe được gì nữa vậy.

Không nghe thấy được tiếng nhạc.

Cũng không nghe thấy được tiếng hát của mình.

Cô như thể bị sét đánh!

Trong chiếc Bentley dài màu đen.

Trên quảng trường ồn ào náo động, giữa đám đông người người rầm rầm qua lại, trong đám đông hàng ngàn người, từ cửa sổ xe, lần đầu tiên ánh mắt anh nhìn thấy cô gái đó, dường như tất cả ánh mặt trời trên thế gian này đang tập trung chiếu trên người cô và mọi vật khác đều trở nên mờ nhạt. Ánh mặt trời trên người cô gái đó quá mãnh liệt, trong phút giây khiến Âu Thần chói mắt không nhìn thấy gì; cô đứng trong quầng sáng chói lòa ấy khiến tất cả những gì thuộc về anh trên thế gian này đều biến mất...

Sân khấu đằng xa kia.

Cô gái mặc chiếc váy màu xanh như màu biển đó.

Dưới ánh mặt trời, cô gái có mái tóc dày như rong biển, gương mặt trắng bệch, bộ dạng mắt hờn giống như nàng tiên cá nhỏ bé trước lúc bị biến hóa huyền ảo tan ra thành bong bóng.

Trong đôi mắt trống rỗng của cô gái, hình như cô chẳng nhìn thấy ai.

Mà trong đôi mắt anh chỉ có cô gái đó.

Như cơn lốc mạnh trên biển khơi.

Trong đầu Âu Thần một nỗi đau khốc liệt trào tới.

Âu Thần bóp mạnh ly rượu Brandy trong tay, hàm dưới thít chặt,

anh ghì mình không để tiếng kêu đau đớn phát ra, đôi mắt đau khổ u uất. Tại sao, cô gái kia lại thân thương đến thế, tại sao, cô ta lại xa lạ đến thế...

Mà cái kiểu xa lạ đó.

Tại sao khiến trái tim anh tan nát một nỗi đau đang cào xé?!

“Thiếu gia...”

Thẩm quản gia chần chừ do dự hồi. Vừa rồi Thiếu gia đột nhiên bảo tài xế dừng xe lại, giờ đã được mấy phút rồi. Sắp tới giờ gặp mặt một người trong Ban Giám đốc Ngân hàng Anh Quốc, nếu như tới muộn sẽ khiến người ta càng thêm có ấn tượng anh là người kiêu căng ngạo mạn.

Đúng lúc đó.

Thẩm quản gia cũng nhìn thấy cô gái đó, ông sợ hãi trợn tròn hai mắt!

“Có chuyện gì thế?!”

Trong chiếc Porsche, Thái Ni nhíu mày, Doãn Hạ Mạt đang thể hiện xuất sắc tại sao cô ấy lại đột nhiên không hát nữa. Khán giả dưới sân khấu chờ đợi cô ấy đã mất phút, nhìn thấy cô cứng đờ bất động, họ lại mất hứng thú, thất vọng từ từ bỏ đi.

“Thực ra Doãn Hạ Mạt hát rất hay”, Nhã Luân than thở, “giọng rất trong, tiếng hát cô âm thanh rất rung động, âm thanh run rẩy trống rỗng đến nỗi khiến người ta thật sự cảm động, mọi người không thể cưỡng nổi sức hấp dẫn, hoàn toàn dựa vào tiếng hát đầy ma lực của cô ta”.

“Nhưng giọng hát hay như vậy mà không có cách nào hát ra được...”, Jam tiếc rẻ lắc đầu. Cô Doãn Hạ Mạt đó, gương mặt, cá tính đều rất thích hợp làm một ca sĩ, hôm nay nghe lại thì thấy tiếng hát rất tuyệt. Chỉ có một điều, một người không thể hát trước đám đông, sao có thể trở thành ca sĩ chứ?

Thái Ni cũng lắc đầu.

Anh cầm bút đánh một dấu gạch chéo màu đỏ lớn bên cạnh tên Doãn Hạ Mạt trong tập hồ sơ.

Trên sân khấu trống vắng.

Doãn Hạ Mạt hít thở thật sâu.

Cô mở to mắt.

Khán giả phía dưới sân khấu gần như đã bỏ đi hết, Khả Hân không biết phải làm thế nào, trên sân khấu màu phấn hồng phía đối diện bên kia, Đới Tây đã bắt đầu hát bài thứ hai.

Lại không được rồi. Cuối cùng lại hỏng rồi.

Hạ Mạt cười nhạt, cô đã nghĩ là mình có thể chiến thắng được những đau buồn đến tối ngày xưa. Những năm qua cô đã trải qua quá nhiều đau khổ, còn cái gì đến tối mà cô chưa gặp phải. Vẫn biết rằng kiên cường thì không còn gì phải sợ, kết quả, cô vẫn là con bé bảy tuổi nhỏ bé năm nào.

Cánh tay cầm micro buông xuống.

Cô chuẩn bị rời sân khấu. Âm u nhìn bóng mình nghiêng nghiêng đồ dài trên sân khấu, tuy là lúc đầu ước ao trở thành ca sĩ không quá mãnh liệt, nhưng khoảnh khắc này đúng là phải từ bỏ, tự nhiên cô cảm thấy có cái gì đó đáng mất dần đi, lạnh buốt.

“A...”

“A...”

Quảng trường Cầu Vòng rầm rầm dậy sóng. Người người qua lại, xe cộ chen chúc nối đuôi nhau trên quảng trường Cầu Vòng. Vô số bong bóng bay nhảy múa lượn, vô số hàng quán, tủ kính trưng bày nhấp nháy đến trên quảng trường Cầu Vòng...

Vô số những hưng phấn.

Tiếng thét.

Tiếng gào.

Như nước thủy triều dâng.

Từ sau hướng tới trước.

Đột ngột ập tới.

Mãnh liệt trở dậy.

Tiếng kêu giống như gió lốc cuốn đầy hưng phấn khiến người ta choáng váng, giống như tia chớp xuất hiện đột ngột, giống như không khí dần lớn mạnh tràn đầy trên biển động.

Tiếng thét kêu gào cuồng nhiệt đột ngột ập tới khiến Hạ Mạt giật mình ngơ ngác.

Trên sân khấu, cô đứng lặng người.

Theo tiếng kêu từ phía đông quảng trường chuyển tới.

Trong chớp mắt.

Qua kính xe, mấy người trong chiếc Porsche cũng kinh ngạc đứng theo tiếng la hét. Quảng trường người quá đông, tất cả đột nhiên điên cuồng cố gắng chen nhau lên phía trước. Hội Thái Ni vì ngồi trong xe nên không nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra.

Trên sân khấu màu hồng.

Bài hát của Đới Tây bị tiếng thét kia cắt ngang, cô nghi hoặc nhìn về phía đông quảng trường. Ngụy Nhân và Phan Nam đứng trong góc sân khấu cũng hướng về phía đám người chen lấn kia.

Ngụy Nhân đã nhận ra, đột nhiên gào lên một tiếng!

Đới Tây cũng kinh ngạc đưa tay bịt miệng.

Phan Nam cũng ngơ ngác đứng đờ ra.

Trong chiếc Bentley dài màu đen.

Thẩm quản gia liên mồm nhắc tài xế nhanh chóng cho xe khởi hành, trong lòng thấp tha thấp thỏm không yên, nhìn thăm dò sắc mặt Thiếu gia, lo sợ Thiếu gia xuất hiện hồi ức liên quan đến cô gái đó.

Nhưng, trên quảng trường Cầu Vòng, tất cả mọi người đột nhiên điên cuồng chen lấn xô đẩy, đông đến một giọt nước cũng không lọt qua, chiếc Bentley cũng đành chịu chết, không nhích nổi một phân.

Âu Thần vẫn mãi miết nhìn cô gái trên sân khấu, về mặt chú tâm, ly rượu nắm chặt trên tay đã bị anh quên từ bao giờ.

Cô gái buồn rầu trầm ngâm chuẩn bị rời sân khấu nhưng lại dừng bước, cô nhìn về phía đám người đang chen lấn kia, trong đôi mắt đột nhiên bùng sáng kinh ngạc, thần sắc hơi đờ đẫn.

Âu Thần từ cửa sổ xe nhìn theo hướng ánh mắt cô gái.

Chỉ thấy giữa quảng trường, trong đám đông hỗn loạn chen chúc gào thét dần dần rẽ thành một con đường hẹp, mấy mươi phóng viên đài truyền hình vác máy quay, micro, ống chĩa vào mặt một chàng trai có gương mặt đẹp tuyệt vời như làn sương sớm. Chàng trai đó có làn da như men sứ, môi tựa hoa anh đào, cười mà như không, dương mặt đẹp kiểu khuynh quốc khuynh thành như trong các truyền thuyết.

Cô gái đang nhìn chàng trai này sao?

Âu Thần trầm ngâm suy nghĩ.

Một cái gì đó đồ đố kỵ không rõ khiến đôi mắt anh càng âm u đen tối, gương mặt điển trai tuấn tú lúc này trở nên băng lạnh. Anh hít sâu, cố gắng xua đuổi cái cảm giác hoang đường kỳ quái này. Rồi trong đầu lại xuất hiện một cơn đau dữ dội, môi anh trắng bệch vì đau.

Từ cửa sổ xe, Thẩm quản gia cũng nhìn thấy chàng thanh niên đó!

Một lần nữa ông lại trợn mắt, vội vàng quay lại nhìn gương mặt Thiếu gia, xác định Thiếu gia hình như không nhận ra điều gì, lúc đó ông mới thở phào nhẹ nhõm. Ông Trời ơi, hôm nay là ngày gì vậy...
“Là Lạc Hi!”

Nhã Luân kinh ngạc nói nhỏ, đúng vậy, chỉ có mỗi lần Lạc Hi xuất hiện trước đông đảo công chúng mới dẫn đến tình trạng ồn ào náo động như thế này. Thái Ni và Jam quá kinh ngạc, lúc trước họ đâu có nghe nói Lạc Hi cũng muốn tham gia hoạt động biểu diễn ở quảng trường Cầu Vòng. Cả ba vội vàng xuống xe để xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Trong đám đông điên cuồng ái mộ, giữa vô số những phóng viên ký giả, giữa những micro và máy quay xung quanh, Lạc Hi với một nụ cười kỳ lạ, anh đi về phía chiếc cầu vòng thủy tinh giữa trung tâm quảng trường, dòng người đông như kiến vỡ tổ nối đuôi anh.

Bên phải chiếc cầu vòng thủy tinh.

Sân khấu màu da cam.

Trên sân khấu cô gái mặc chiếc váy màu xanh nước biển đang đứng ngăn người.

Lạc Hi nhìn cô gái.

Từ giữa đám người đông đúc ấy, trong ánh mắt Lạc Hi chỉ có mình cô ấy, anh hướng tới sân khấu màu da cam, đám phóng viên và máy quay đều chú ý hướng theo ánh mắt Lạc Hi. Cô gái đang đứng trên sân khấu lúc này đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Khiết Ni hộ tống sát ngay sau Lạc Hi.

Lúc đầu cô cho rằng Lạc Hi chỉ tới xem tình hình Hạ Mạt biểu diễn thế nào thôi, ai ngờ khi Hạ Mạt xuất hiện trên sân khấu, Lạc Hi bảo cô gọi điện cho mấy nhân vật có máu mặt trong giới báo chí. Chắc

chấn những ký giả khác cũng đã đánh hơi mò tới, thành ra mới rầm rộ thế này.

Lạc Hi...

Đúng là rất thích Hạ Mạt rồi...

Khiết Ni nhìn Hạ Mạt trên sân khấu màu da cam, trong lòng đau đớn chua xót, nhưng cô cũng rất vui.

Lạc Hi đã đi tới phía dưới sân khấu màu da cam.

Rồi.

Anh nhảy lên sân khấu!

Hàng ngàn ánh sáng chói mắt chớp nhóa, máy quay chĩa vào mặt Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt, đám phóng viên có trên trăm người hớn hở mừng ra mặt. Hầu như tất cả bọn họ đều bắt đầu liếc nhìn, thăm dò, đánh giá cô gái đang đứng cạnh Lạc Hi.

Hạ Mạt ngỡ ngàng đứng đó.

Cô nghiêng đầu nhìn Lạc Hi đang đứng cạnh mình. Lạc Hi cũng đang triu mến nhìn cô, trong đôi mắt đen như mã não của anh ẩn giấu làn khói sương mờ nhạt. Anh mỉm cười với cô, nụ cười không có sự ác ý và cằn rỗ, cũng không có sự thị uy và khiêu khích rêu rao, nụ cười thật thuần khiết.

Trong giây phút anh mỉm cười này.

Trái tim Hạ Mạt đột nhiên như bị cái gì đó va vào!

Lạc Hi ôm vai cô.

Nụ cười của anh như nắng mùa hè nồng nhiệt rực rỡ, hướng mặt về phía đám phóng viên và tất cả khán giả dưới sân khấu, anh nói:

“Đây là Doãn Hạ Mạt, là bạn tốt của tôi. Sau này cô ấy sẽ chính thức trở thành một ca sĩ, mọi người xin hãy giúp đỡ ủng hộ cô ấy thật nhiều thật nhiều! Xin hãy nhớ tên cô ấy, Doãn Hạ Mạt! Cô ấy sẽ đem lại cho mọi người thật nhiều, thật nhiều bài hát tuyệt vời!”

Phía dưới sân khấu sau những phút giây ngạc nhiên.

Đột nhiên tiếng vỗ tay và tiếng reo hò như sấm rền.

“Giúp đỡ ủng hộ Lạc Hi!”

“Mãi mãi yêu mến Lạc Hi!”

“Giúp đỡ ủng hộ Hạ Mạt!”

“Mãi mãi yêu mến Lạc Hi!”

...

Trong tiếng gào thét ủng hộ động viên rợp trời rợp đất, Lạc Hi cầm lấy micro trong tay Hạ Mạt.

Anh cất tiếng hát.

Tất cả mọi người đều tụ tập dưới sân khấu màu da cam, những người đang buôn bán tại khu quảng trường nghe nói Lạc Hi đang hát cũng vội vàng dồn về đây, lại có cả những người sau khi được bạn bè đang có mặt tại quảng trường Cầu Vòng thông báo qua điện thoại từ các khu buôn bán khác cũng nườm nượp kéo tới xem.

Người người kéo tới quảng trường Cầu Vòng xem Lạc Hi, đông như nôm cối, một giọt nước cũng không lọt qua nổi.

Không thể tưởng tượng quảng trường Cầu Vòng nhỏ bé đó lại có thể chứa được hơn vạn người.

Lạc Hi nắm chặt tay Hạ Mạt.

Anh hát hết bài này sang bài khác, nhưng không hề buông tay cô ra, tất cả các bài hát như chỉ hát riêng cho cô nghe. Tay Hạ Mạt trong bàn tay Lạc Hi, ánh mặt trời rực sáng lay động trong mắt cô, giờ phút này, cô không thể nghĩ được gì, dưới sân khấu ồn ào nào nhiệt như đang không có thật. Chỉ có bàn tay Lạc Hi đang nắm lấy tay cô...

Giống như không gian và thời gian đột nhiên đông cứng lại.

Giống như rất rất lâu trước kia.

Sân khấu màu hoa hồng đỏ, những đèn dây treo hoa lệ, Hạ Mạt bé nhỏ cô độc đứng dưới ánh đèn nóng bỏng... cùng chờ... hoảng sợ... không nghe được tiếng nhạc... Lạc Hi từ hàng ghế khán giả tối om cất tiếng... chàng trai tươi sáng, đi lên sân khấu, tay trái cầm tay cô, tay phải cầm tay Tiểu Trùng...

“Lạc Hi có quan hệ gì với Doãn Hạ Mạt?”

Nhã Luân tròn tròn mắt, không dám tin vào mắt mình khi nhìn thấy hai người đang đứng trên sân khấu màu da cam. Không phải Lạc Hi và Phan Nam có quan hệ với nhau hay sao? Không thể có chuyện trong một thời gian ngắn như vậy, Lạc Hi đã nhanh chóng chuyển qua quan hệ tình cảm với Hạ Mạt?

“Nếu nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên Lạc Hi cõ vũ cho một ca sĩ khác”. Jam cũng đầy nghi hoặc. Trong làng giải trí, Lạc Hi có quan hệ rộng, nhưng xưa nay chưa bao giờ hợp tác với một ca sĩ nào khác, cũng chưa bao giờ nhận biểu diễn khích lệ một ca sĩ mới ra lò. Vậy mà tự dưng giờ phút này Lạc Hi lại xuất đầu lộ diện trước công chúng, sẵn sàng vì Hạ Mạt – cô gái thậm chí còn chưa từng là ca sĩ – lại còn lên tiếng giúp cô ấy có được sự hâm mộ của công chúng.

Thái Ni say sưa ngây ngất nhìn Lạc Hi đứng trên sân khấu dưới ánh sáng bảy sắc cầu vòng.

Trong khi Lạc Hi đang hát, rốt cuộc Thái Nhi cũng phải rời mắt, suy nghĩ một lát rồi cúi đầu xuống xóa dấu gạch chéo trước cái tên Doãn Hạ Mạt trên bảng danh sách trong tập hồ sơ.

Dưới sân khấu màu hồng không còn một khán giả.

Nguy Nhân thờ dài thất vọng nhìn Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt trên sân khấu bên kia. Nếu đem tài sức hôm nay ra so sánh, trong năm người, không ai có thể so sánh được với Doãn Hạ Mạt.

Đới Tây lại hoảng hốt quay đầu nhìn Phan Nam, cười mỉa, nói: “Sao hả, Lạc Hi không phải là bạn của cậu sao? Anh ta không phải tới để lên sân khấu với cậu à? Hừ, Doãn Hạ Mạt cũng không phải đã xưng là bạn của cậu sao? Cậu đúng là vừa đáng cười vừa đáng thương!” Phan Nam không để ý đến những lời Đới Tây nói. Hồi học ở Anh, cô đã hiểu rất rõ về Lạc Hi, trong những câu chuyện của anh ấy, dù

chưa bao giờ thấy cái tên Hạ Mạt xuất hiện, nhưng cô cũng đã rất yêu mến cô gái tên Doãn Hạ Mạt này rồi.

Thái độ trầm mặc u uất của Thiếu gia khiến tài xế toàn thân vã mồ hôi hột, ông ta vội vàng lên tiếng giải thích.

“Xin lỗi, Thiếu gia. Quảng trường đông người quá, vì thế xe không thể...”

Ba năm trước, bác tài bắt đầu làm việc cho Thiếu gia, thực ra Thiếu gia xưa này chưa bao giờ thật sự ngặt nghèo và nghiêm khắc với mình, nhưng có thể là Thiếu gia có thiên tính kiêu ngạo tôn quý, mỗi lần Thiếu gia thể hiện thái độ không vui, bác tài cũng áy náy bất an, đứng ngồi không yên.

Âu Thần không nghe thấy tiếng bác tài.

Chàng trai và cô gái kia tay bắt chặt tay nhau như bó kim, trong đầu cậu đột nhiên lại đau dữ dội! Không chịu nổi. Âu Thần nhắm mắt lại, đưa tay day day thái dương. Cậu u uất đưa ly rượu Brandy trong tay lên môi uống một hơi cạn, cảm thấy cháy bỏng trong lồng ngực.

“Thiếu gia?”

Thẩm quản gia không dám để Thiếu gia dừng lại ở đây lâu hơn nữa, khe khẽ lên tiếng thử phân tán sự chú ý của Thiếu gia: “Phía ngài giám đốc ngân hàng, có lẽ nên thông báo cho họ biết một chút mình bị kẹt xe không tới đúng giờ được không?”

Âu Thần tựa ra sau ghế, nhắm mắt lại, quai hàm xiết chặt, nét ngạo mạn kiêu kỳ nhưng lại cô độc. Rất lâu, rất lâu sau, anh mới trầm ngâm nói:

“Báo với Siomon hủy cuộc gặp hôm nay”.

Thẩm quản gia kinh ngạc, cuộc gặp mặt ngày hôm nay đối với công ty mà nói rất quan trọng, tuy nhiên ông cũng không dám nói nhiều trước thái độ lạnh lùng của Thiếu gia.

“Và”, Thiếu gia mở mắt ra một lần nữa nhìn lại cô gái phía trên sân khấu màu da cam, nói: “Kiểm tra xem cô ta là ai”.

Bong bóng mùa hè

Chương 9

Tối hôm đó, tất cả các đài truyền hình đều đưa tin Lạc Hi xuất hiện tại quảng trường Cầu Vòng, lên sân khấu biểu diễn cùng gương mặt mới Doãn Hạ Mạt. Tuy những tin đồn liên quan đến việc Lạc Hi xuất hiện ở đâu, biểu diễn ở đâu liên quan tục xuất hiện trên các đài phát thanh, truyền hình hay báo chí, nhưng trước nay anh chỉ kết giao với những ngôi sao đang hot, lần này lại cùng một gương mặt mới toanh, tên tuổi chưa bao giờ xuất hiện, giữa hai người là quan hệ cũ hay lần đầu tiên, được phát thanh viên các đài thi nhau bình

phẩm, phỏng đoán xem Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt rốt cuộc có quan hệ gì.

Ngày hôm sau, trên tất cả các mặt báo đều cho đăng những dòng tít nóng, tất cả các tạp chí lấy ảnh Lạc Hi đích thân tới quảng trường Cầu Vòng cổ vũ cho gương mặt mới Doãn Hạ Mạt làm trang bìa. Mấy ngày tiếp theo, phàm là liên quan đến sự kiện Lạc Hi ở quảng trường Cầu Vòng trên các đài đều có lượng khán giả cao. Các báo, tạp chí đăng tin về sự kiện Lạc Hi ở quảng trường Cầu Vòng đều được mua sạch. Báo chí xuất xường cạnh tranh nhau buôn loạn những tin tức đại loại như: *Doãn Hạ Mạt có phải là bạn gái mới của Lạc Hi hay không? Lạc Hi đã chính thức chia tay nữ ca sĩ đang hot Thẩm Tường hay không?*

Thẩm Tường tinh thần ủ ê buồn rầu sa sút, người thân và bạn bè trong giới showbiz đã phải tới an ủi cô.

***

Buổi chiều.

Phòng họp tầng hai công ty Sun.

Trên bàn, một cuốn tạp chí có trang bìa đăng hình Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt. Lạc Hi nắm chặt tay Doãn Hạ Mạt, anh mỉm cười ngưng thần nhìn vào mắt cô, trên sân khấu màu da cam, hai người trông như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Nhã Luân đặt điện thoại xuống nói với Thái Ni đang ngồi đối diện: “Lại có một chương trình mời Doãn Hạ Mạt tham gia”.

Bắt đầu từ sau buổi sáng Chủ nhật Lạc Hi xuất hiện trên sân khấu ấy, vô số những cú điện thoại gọi tới công ty đòi phỏng vấn Hạ Mạt, yêu cầu công ty cung cấp những thông tin tư liệu về Hạ Mạt hoặc mời cô ấy tham gia chương trình nào đó. Chỉ sau một đêm, Hạ Mạt đã trở thành một hotgirl.

Thái Ni cười, ngón tay vuốt ve trên chiếc nhẫn hồng ngọc, “Lạc Hi không hổ thẹn là Lạc Hi, chỉ cần có một chút quan hệ với anh ta là lập tức có thể trở thành tiêu điểm của nhân thế. Xem ra Hạ Mạt đã có chút vận may rồi”.

Nhã Luân còn hơi nghi vấn: “Nhưng Hạ Mạt hát...”. Lẽ ra dựa vào tình hình hiện tại của Hạ Mạt thì giờ này có thể nắm thời cơ cho phát hành đĩa hát là thích hợp nhất, nhưng, một ca sĩ không cất được tiếng hát trước mặt công chúng sao có thể gọi là ca sĩ cơ chứ?

Thái Ni lật tập tài liệu, ảnh năm cô gái đều nằm trong đó.

“Anh thấy cô nào đủ tư cách chính thức phát hành đĩa?”

“Phan Nam”.

“Ok! 100% phiếu thông qua”. Thái Ni cười mãn nguyện, rồi nói tiếp: “Còn ai nữa”.

Ánh mắt Nhã Luân quét một lượt qua các tấm ảnh, Khả Hân, Đới Tây, Ngụy Nhân, Hạ Mạt, anh lắc đầu. Lại nhìn một lượt, Đới Tây, Hạ Mạt...

“Đới Tây cũng không tồi, nhưng, hình như cô ấy thiếu hụt sự thân thiện và sức khỏe, công chúng có thể tạm thời bị cô ấy thu hút, nhưng không bền”. Nhã Luân cảm thấy tiếc rẻ. Thực ra Đới Tây cũng là cô gái rất chăm chỉ, nhưng có dã tâm, công ty đã có một Vi An như thế rồi. Đạo này, tuy Vi An đang vướng vào vụ xì căng đan ồn ào, nhưng dù sao vẫn có rất nhiều fan hâm mộ cô. Đới Tây không thể vượt mặt Vi An được.

“Vì thế, vấn đề liên quan là ở chỗ...”, chiếc nhẫn hồng ngọc trên tay Thái Ni lấp lánh những tia sáng sâu thẳm tĩnh mịch, “rốt cuộc Hạ Mạt có thể hát trước công chúng được hay không mà thôi”.

Vừa dứt lời.

Điện thoại Thái Ni vang lên.

***

Vẫn là nhà hàng Pháp đó.

Khăn trải bàn trắng điểm hồng phong cách điền viên nước Pháp, dụng cụ ăn bằng bạc, chiếc bình hoa cao cổ cắm một bông hồng trắng, sofa mà đỏ, nghệ sĩ violin tấu khúc nhạc lãng mạn.

Khách vẫn không nhiều.

Phía ngoài có những chậu cây che kín, vị trí khá yên tĩnh.

“Đang nghĩ gì thế?”

Lạc Hi buông dao nĩa trong tay xuống, anh chăm chú nhìn Hạ Mạt. Từ hôm ở quảng trường Cầu Vòng đây là lần đầu tiên anh gặp lại cô. Lúc đầu anh cứ nghĩ là Hạ Mạt có thể sẽ đối xử thân thiện với mình hơn, đương nhiên cũng có thể cô sẽ ghét anh nhiều chuyện. Nhưng dù cô ấy có thái độ gì đi nữa thì anh cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Vậy mà cô ấy chỉ yên lặng dùng bữa.

“Đồ ăn ngon thế sao?”, Lạc Hi giọng hờn dỗi, “Ngon đến nỗi chả thèm để ý tới anh một chút sao? Sau lần đó anh cũng đã chẳng còn hứng đưa em quay lại nhà hàng này lần nữa...”

Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt rất lạnh lẽ, cô cẩn thận thăm dò anh, nhìn anh rất lâu, mắt trong veo nhưng rất nghiêm túc.

“Xin anh hãy cho em biết...”

“...”

“Tại sao anh lại xuất hiện ở quảng trường Cầu Vòng?”. Ánh mắt cô không rời anh.

“Em nghĩ anh thế nào?”, Lạc Hi mỉm cười.

“Là vì... thói khoe khoang?”

“Khoe khoang?”. Anh cười như bông hoa anh đào vào độ nở rộ, “Nếu như vì thói khoe khoang, anh nên xuất hiện trên sân khấu màu hồng trước biển người để làm nổi bật sự cô đơn trống trải của em. Như thế không những biểu diễn khoe khoang càng tuyệt hơn mà lại có thể làm tổn hại em tốt hơn, phá tan tành ước mơ trở thành ca sĩ của em”.

Hạ Mạt im lặng trầm tư. Đúng, anh nên làm như thế mới đúng. Năm đó cô để anh ra đi, anh không hận cô thờ ơ lạnh lùng sao? Lẽ ra anh phải báo thù cô mới đúng.

“Hạ Mạt...”, Lạc Hi cũng trầm tư. Rất lâu sau, Lạc Hi mím chặt môi, nói nhỏ: “Làm thế nào để em không đối xử với anh như thế này nữa?”

Cô giật mình ngỡ ngàng nhìn anh.

“Là anh sai gì nào?”. Đôi mắt đen mã não của Lạc Hi, đáy mắt có sự yếu đuối của con người đang bị tổn thương, “Từ năm năm trước, khi xuất hiện trước mặt em, hình như anh đã là cố nhân của em, em cẩn thận từng ly từng tý đề phòng anh, tuyên chiến cảnh cáo anh, coi anh như thể là một mầm bệnh đáng sợ... có lẽ, là anh đã sai. Anh không nên tự tay vứt bỏ những món đồ người ta tặng mình, không nên phẫn nộ nói anh sẽ phải báo thù khi em đưa anh ra sân bay. Nhưng, Hạ Mạt, thật sự em không thể cảm nhận được cõi lòng anh sao?”

Cô ngạc nhiên.

Tiếng Lạc Hi rất khẽ: “Mỗi lần anh thương yêu gia đình nào đó, nhưng lần nào họ cũng chọn cách vứt bỏ anh... em có hiểu được cảm giác bị người ta vứt vào thùng rác không... anh chỉ muốn bảo vệ bản thân mình không vướng phải những tổn thương đau khổ, vì khi gặp những tổn thương đau khổ đó sẽ rất khó sống, khó vượt qua, khi đó anh đã buông ra những lời không thích hợp... nhưng, anh đã có lỗi gì đối với em, với Tiểu Trùng, với bố Doãn và mẹ Doãn?”

Hạ Mạt yên lặng bất động nhìn anh. Trong đầu cô, những chuyện ngày xưa lại từ từ kéo về, không có, thật sự anh ấy chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với mọi người trong gia đình.

Nhưng...

Trái tim cô quặn thắt, đôi mắt u ám nhìn xuống.

Nhưng...

Nhưng chuyện đó lại không phải có nguồn cơn từ Lạc Hi sao? Nghĩ đi nghĩ lại, kỳ thực cô đang giận cá chém thớt, trút giận lên Lạc Hi sao? Suy cho cùng, lỗi không phải do Lạc Hi, mà nguyên nhân chính là ở bản thân cô.

“Xin lỗi”.

Hạ Mạt kể nói.

Sâu thắm trong đôi mắt Lạc Hi như có làn sương đêm tuyết đẹp, ướt ướt, lóng lánh, anh mỉm cười với Hạ Mạt, vì anh có thể nghe thấy trong tiếng nói thành ý của cô, một âm thanh day dứt.

“Cảm ơn em”.

Đột nhiên anh lại cười giống như một đứa trẻ.

Hạ Mạt một lần nữa lại là ngẩn người ngạc nhiên. Cô ngỡ ngàng nhìn gương mặt Lạc Hi cười. Là trước đây cô cả nghĩ quá sao? Thì ra trước đây cô luôn mang trên người bộ áo giáp sắt để tự bảo vệ mình, vì một câu nói của cô mà anh vui vẻ đến vậy sao? Trước đây cô lại luôn âm thầm để phỏng đoán, dò xét anh.

Vào giây phút này, cô thậm cảm thấy ân hận và xấu hổ.

***

Chiếc bàn họp mây đen của một nhà thiết kế nổi tiếng Italia, mặt sàn đã cắm thạch đen, rèm cửa sổ một lớp màu xanh sẫm và một lớp bằng vải ren trắng. Thư ký Simon yên lặng đứng bên, từ khi anh đem mấy quyển tạp chí để lên bàn Thiếu gia, Thiếu gia đã nhìn cô gái trên cuốn tạp chí đó hàng giờ liền.

Ánh mắt cô gái lắng đọng nhìn vào đôi mắt chàng trai.

Hai người nắm chặt tay nhau.

Hình như tất cả ánh mặt trời trên thế gian này đều đang rơi chiếu trên người cô gái và chàng trai.

Ngón tay dài lướt lên gương mặt cô gái trên trang bìa tạp chí, lướt lên đôi mắt như biển rộng, lướt lên mái tóc dày như rong biển của cô. Những ngón tay Âu Thần nắm chặt lại, mỗi hoài nghi xuất hiện trên gương mặt thanh tú lạnh lùng. Không hiểu sao, từ hôm nhìn thấy cô gái này trên sân khấu ở quảng trường Cầu Vòng, anh không sao dứt bỏ được hình bóng cô ra khỏi đầu mình, hình bóng ấy từng phút từng giây cứ ám ảnh quấn quanh bên anh.

Đêm qua... anh lại gặp ác mộng.

Màn đêm bao phủ khắp nơi, sương mù dày đặc, bóng hình cô gái mờ mờ ảo ảo tan biến, hối hận, đau khổ, dù anh có giãy giụa thế nào, cố gắng thế nào cũng không thoát khỏi nỗi đau thương đang giày vò. Bóng hình cô gái mờ nhạt trong màn đêm đen kịt, cô gái không quay đầu, bóng đêm tràn ngập từ từ nuốt gọn...

Vẫn là cây anh đào...

Vẫn là sợi ren lụa màu xanh cô đơn, lạnh lẽo phát phơ trong không trung vắng lặng...

Cầu xin cô gái...

Gào thét gọi cô gái...
Dấu ấn cô gái để lại chỉ là cái bóng quay lưng với anh...
Dù có cầu xin thế nào...
Dù có gọi thế nào...
Cô gái vẫn tan biến trong màn đêm đen, không quay lại, không
ngoái đầu lại nhìn anh lấy một lần...
Thế giới đen kịt...
Không một đốm sáng...
Cũng từ đó, cuộc đời không còn hoàn chỉnh nữa...
Anh hốt hoảng kinh ngạc, từ trong cơn ác mộng, anh bừng tỉnh! Mồ
hôi đầm đìa, trái tim đau đớn, hơi thở đứt quãng. Trong bóng tối,
anh ngồi rất lâu, rất lâu, mồ hôi trên người khô dần, giá lạnh. Đã
năm năm rồi không còn gặp lại dáng hình cô gái trong ác mộng, anh
nhắm mắt lại cười chua xót. Và rồi, thời gian còn lại anh ngồi trên
giường cho tới sáng, trong bóng đêm tĩnh mịch, sợi ren lụa màu
xanh xinh đẹp lặng lẽ làm bạn.

***

Hôm nay, Simon đã tìm được một chút tư liệu về cô gái đó.
Tên cô gái là Doãn Hạ Mạt.
Là ca sĩ chưa chính thức của công ty Sun. Buổi biểu diễn tại quảng
trường Cầu Vòng hôm đó chỉ là cuộc khảo sát tại hiện trường sức
hấp dẫn công chúng của họ. Cô ta xuất thân từ cô nhi viện, sau khi
bố mẹ nuôi mất, một mình cô ta nuôi dưỡng một đứa em trai, cuộc
sống vô cùng khó khăn, nhưng vẫn kiên trì học lên đại học.
Doãn Hạ Mạt...
Đúng ra cái tên này phải thân thuộc ăn sâu, trong máu xương anh
chứ? Tại sao cái tên này..., xa lạ quá, nhưng nó lại có thể kéo căng
dây cung ẩn sâu trong trái tim anh?

***

Nghệ sĩ violin trong nhà hàng Pháp tấu khúc nhạc nhẹ nhàng, vui
vẻ.
Bông hồng trắng trong chiếc bình cao cổ tỏa hương thơm dịu, nhẹ
nhàng và thanh nhã.
Hai câu nói “Xin lỗi” và “Cảm ơn em” giống như phép giải trừ lời
nguyền ma thuật, mở lối trong trái tim Hạ Mạt. Cùng một kiếp người,

không nên làm tổn thương đến nhau, có lẽ, nên hòa hợp sống dựa vào nhau mới càng dễ sống hơn. Nhiều lời không cần phải nói ra cũng có thể hiểu được tâm ý nhau. Và rồi Hạ Mạt nhận ra mình và Lạc Hi lại có thể nói chuyện với nhau như những người bạn lâu năm.

Lạc Hi hỏi cô: “Sao em lại muốn trở thành ca sĩ?”. Dù là năm năm về trước hay ngay đến bây giờ, chỉ cần đứng trên sân khấu, cô như bị một ma lực vô hình kìm hãm. Cô vốn không phải là người không biết lượng sức mình, vì thế, anh thực sự muốn biết tại sao cô lại có ý đồ muốn làm ca sĩ.

Doãn Hạ Mạt cười nhạt: “Em cần tiền”.

Không ngờ cô lại đưa ra câu trả lời thẳng thắn đến vậy, nhìn đôi mắt trong vắt của cô, tận sâu trong trái tim, Lạc Hi cảm nhận dòng nước nóng đang chảy qua. Đúng vậy, cô đã nói với anh như nói với một người bạn.

“Nếu như...”

“Nếu như anh mà nói những lời đó”, Hạ Mạt bưng tách cà phê đặt lên môi, “sau này em sao còn dám nói chuyện cùng anh nữa”.

Lạc Hi nhìn cô.

Cô yên lặng nhấp ngụm cà phê, cô mặc quần bò áo trắng giản dị nhưng lại giống như một cô công chúa ưu nhã. Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt lãnh đạm, mỉm cười, nói: “Nếu anh muốn dùng tiền giúp em, em sẽ có cảm giác mình là hàng hạ giá”.

Anh hiểu sự kiên quyết trong đôi mắt cô, Lạc Hi nói nhỏ: “Vì thế, nhất định phải trở thành ca sĩ?”

Hạ Mạt cười, tư tưởng tình cảm của cô bắt đầu phiêu du, cô nhớ lại phản ứng của Tiểu Trùng mấy ngày trước, khi nhìn thấy cuốn tạp chí có đăng ảnh cô và Lạc Hi trên sân khấu.

...

“Vì lẽ gì?”

Tiểu Trùng đau khổ đặt cuốn tạp chí trước mặt cô, mặt đỏ bừng, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế ngữ khí tức giận của mình. Hạ Mạt cứng đờ người, ban đầu cô dự tính để vài ngày nữa mới nói chuyện với Tiểu Trùng, tránh ảnh hưởng đến kỳ thi tốt nghiệp trung học và việc đăng ký thi đại học của nó. Hít thở nhẹ nhàng, cô để mình thật bình tĩnh, nhìn Tiểu Trùng nói:

“Là như vậy”.

“Chị!”

“Chị muốn thành ca sĩ, là như vậy”. Ánh mắt cô thản nhiên, hình như điều này chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ không bằng.

Tiểu Trùng trợn mắt nhìn chị, hạ giọng: “Lại là vì em, có đúng không? Là vì lo tiền học phí cho em? Hay là vì tiền thuốc men của em? Chị, lẽ nào em mãi mãi chỉ có thể là gánh nặng để chị phải lo nghĩ sao?”

“Chẳng liên quan gì đến em”.

Hạ Mạt tránh ánh mắt em trai.

Ánh mắt Tiểu Trùng u uất, hồi lâu cậu nói: “Chị, em muốn đăng ký thi trường kiến trúc”.

Doãn Hạ Mạt thất kinh: “Không thể được”.

Tiểu Trùng yên lặng. Từ nhỏ đến lớn, vì cậu, chị đã phải tranh cãi, đánh nhau trong cô nhi viện; vì cậu, chị cự tuyệt không chấp nhận sống trong một gia đình giàu có chỉ nhận nuôi có mình chị; vì cậu bệnh tật mà chị phải bỏ học; vì cậu, chị lăn lộn khắp nơi làm thêm kiếm tiền; vì cậu, thậm chí...

Giờ phút này cậu thậm chí không thèm quan tâm đến việc chị gặp lại người anh Lạc Hi hồi bé cậu vẫn rất yêu thích như thế nào, trong cậu giờ chỉ là nỗi đau.

Cậu không cần phải thi vào trường mỹ thuật.

Chỉ cần học kiến trúc, vẽ thiết kế, mới có thể kiếm thêm chút đỉnh cho gia đình.

“Tiểu Trùng”. Hạ Mạt nắm chặt cánh tay cứng ngắc của em, dịu dàng nói: “Đừng cả nghĩ thế, thật sự chuyện này không liên quan gì đến em. Chị muốn làm ca sĩ, muốn bước chân vào làng giải trí. Em không được học trường kiến trúc, trời sinh ra em để làm nghệ thuật, tự do sáng tác mới là giá trị của em”.

“Em đã quyết định rồi”.

Cô suy nghĩ, “Đưa hồ sơ đăng ký dự thi đây cho chị”.

“Em muốn học kiến trúc”.

“Chị nói là không được”. Hạ Mạt chau mày, “Chị điền hồ sơ giúp em, nhanh, lẹ nhanh ra đây”.

“Đã nộp cho trường rồi”.

Hạ Mạt trợn mắt nhìn em trai, sự tức giận ép chặt trong lồng ngực, cô đi tới bên điện thoại, nhanh chóng bấm số. “Chào thầy, xin cho hỏi có phải phòng giáo vụ đó không?... Em là chị của Tiểu Trùng... hồ sơ đăng ký dự thi vào trường của em...”

Điện thoại đột ngột truyền lại tín hiệu “tít, tít...”

Ngón tay Tiểu Trùng nắm chặt dây nối nguồn.

“Chị, chị nhìn em đi”. Cậu đau khổ khẽ nói. “Em đã lớn, không còn là trẻ con. Lẽ ra phải để em chăm lo cho chị chứ không phải để cho chị mãi mãi lo cho em. Trong giới nghệ sĩ rất phức tạp và hỗn loạn, chị không được đi! Chị hãy để em chăm lo cho chị được không? Không cần phải làm thêm nữa, không cần phải gắng gượng liều thân kiếm tiền như thế nữa, em đã lớn từ lâu lắm rồi, em đã có thể đi làm kiếm ra tiền. Em có thể vừa học kiến trúc vừa vẽ thiết kế, nếu không đủ, em còn có thể vẽ thêm tranh gửi bán tại các gallery. Em không muốn đơn thuần học mỹ thuật, như thế sẽ khiến thu nhập của mình không ổn định...”

“Đủ rồi!”, Hạ Mạt gằn giọng cắt ngang, “Tôi là chị, tất cả mọi việc không cần cậu phải quản! Đi, lấy hồ sơ đăng ký dự thi về đây sửa lại trước đã!”

Tiểu Trùng đứng im.

Hạ Mạt hoảng loạn, “Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

“Em học kiến trúc”, Tiểu Trùng nhìn vào mắt chị, “chị không được bước chân vào làng giải trí”.

Hạ Mạt tức giận vung tay.

“Bốp!”

Cái bạt tai khiến Tiểu Trùng lệch mặt sang một bên!

Tay cô cứng đờ giữa không trung, Tiểu Trùng vẫn giữ nét mặt kinh ngạc, không khí đông cứng lại, ngón tay Hạ Mạt nắm chặt, cứng ngắc buông xuống. Nhìn đôi mắt thất thần kinh hãi của em trai, gương mặt cô chuyển dần sang lạnh nhạt, không biểu hiện gì.

“Được, thế thì tôi nói để cậu hay, tôi muốn gia nhập làng giải trí không phải là vì cậu, mà là cho bản thân tôi. Tôi đã sống quá đủ những ngày khổ cực, chỉ dựa vào mấy đồng tiền công vụn vặt mỗi ngày mỗi đêm, cứ cho là cậu cũng đi làm thêm đi, thì có được bao nhiêu? Tôi không còn muốn sống thêm những ngày tháng cùng cực này nữa, đây có thể là cơ hội duy nhất của tôi, cho dù phải dùng đến bất kỳ cách nào tôi cũng sẽ tóm chặt lấy nó. Vì thế bất kể cậu có thích hay không thích, bất kể cậu đồng ý hay không đồng ý, tôi cũng sẽ vẫn thực hiện nó”.

Mặt Hạ Mạt trắng bệch.

Tiểu Trùng đứng chết trân nhìn chị, hình như không tin nổi những lời nói đó từ miệng chị phát ra.

“Còn cậu”, thần sắc Hạ Mạt lạnh lùng, “nếu như cậu không học mỹ thuật, thì sau này đừng nhận tôi là chị nữa”.

...

Nhà hàng Pháp yên tĩnh và lãnh mạn.

“Đúng”.

Hạ Mạt đặt tách cà phê xuống, suy nghĩ quay trở lại. Từ sau hôm tranh cãi gay gắt đó, tuy Tiểu Trùng vẫn chăm sóc cho Hạ Mạt, cơm nước thu dọn chuyện nhà, nhưng cậu không nói chuyện gì với cô, hai chị em rơi vào chiến tranh lạnh. Cô hối hận lúc đó quá nóng giận, từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ đánh Tiểu Trùng, giờ phút đó, sự buồn rầu, giận dỗi đột nhiên khiến cô không sao kiềm chế nổi bản thân nên đã hành động như vậy? Nhưng, nếu đánh Tiểu Trùng một tát, có thể sẽ khiến đứa em trai nghĩ cô thật sự vì dục vọng bản thân nên mới tiến vào làng giải trí, cái tát đó có thể khiến em trai cô không còn phải lo lắng, đau lòng hổ thẹn để tiếp tục con đường nghệ thuật... cái tát đó đã rơi xuống tuy trong lòng cô vừa đau vừa xót, nhưng tuyệt đối không hối hận.

“Em nhất định phải làm ca sĩ”.

Gương mặt cô thoáng hiện thần sắc kiên định.

Lạc Hi nhìn cô không hiểu lý do vì sao, cuối cùng, gật đầu nói:

“Được”.

Nói rồi anh vẫy người phục vụ kêu tính tiền, đoạn đứng dậy nắm lấy

tay Hạ Mạt kéo về phía cửa nhà hàng. Những người khác đang ngồi trong nhà hàng lúc này mới phát hiện Cụ tinh Thiên Vương Lạc Hi đã ngồi cùng nhà hàng với họ, từng người, từng người một đứng bật dậy vừa kinh ngạc vừa thích thú nhìn theo anh.

Hạ Mạt bị Lạc Hi kéo đi, không biết anh muốn làm gì, giãy giụa nói nhỏ:

“Lạc Hi...”

Lạc Hi quay đầu lại, nháy mắt cười với cô, “Lại đây với anh”.

***

Sân khấu trống vắng.

Rèm nhung che cửa màu boóc đô ngăn tất cả mọi tia sáng chiếu vào, giống như màn đêm, những hàng ghế khán giả trống trơn, không một bóng người. Trên sân khấu chỉ có một quầng sáng đèn, ánh đèn trắng như tuyết chiếu chính giữa sân khấu.

Doãn Hạ Mạt đứng trong quầng sáng đó.

Lạc Hi ngồi bên chiếc đàn piano, ngón tay anh lướt trên những phím đàn đen trắng, nốt nhạc mềm mại nhảy múa tiết tấu bài hát *Kim cương*.

Nhà hát giao hưởng Bảo Lai ban ngày tuyệt đối không ai có thể đặt chân tới được, Hạ Mạt không hiểu làm thế nào Lạc Hi lại thuyết phục được giám đốc nhà hát một cung hai kính nghênh tiếp cô và Lạc Hi vào, sắp xếp lo điện đóm xong rồi cùng các nhân viên bỏ đi hết.

Trong khu vực sân khấu nhà hát rộng lớn như vậy chỉ có hai người, Lạc Hi và cô.

“Em hát bài này rất hay”.

Những ngón tay thon dài lướt trên phím đàn, nụ cười trên môi anh. Thật ra năm năm trước anh chưa bao giờ trực tiếp nghe một mình cô hát, lần nào cũng là cô và Tiểu Trùng cùng nhau hát, cùng nhau hát múa. Hôm ở quảng trường Cầu Vòng là lần đầu tiên anh được nghe tiếng hát của cô, tiếng hát đầy ma lực hấp dẫn, đầy tình cảm quyến rũ. Có lẽ, cô phải trở thành ca sĩ thật sự.

“Anh nghe thấy rồi à?”, Hạ Mạt ngạc nhiên. Không phải anh tình cờ đi qua thấy cô sao? Sao lại có thể nghe cô hát được?

“Đúng thế. Hôm đó anh đã tới quảng trường Cầu Vòng rất sớm, đậu xe ở một nơi em không thể nhìn thấy, chờ đợi rất lâu, cho tới lúc em hát bài hát này”. Anh ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười, “Hát lại một lần nữa bài này cho anh nghe, được không?”

Cô nhìn về anh.

Trong đôi mắt anh, ánh sao mềm mại dịu dàng, “Chị có một mình

anh là khán giả, chỉ hát cho riêng mình anh nghe, được không?”
Trên sân khấu trống trải.
Trong quầng sáng trắng dịu nhẹ.
Đối diện với những hàng ghế khán giả trống trơn.
Doãn Hạ Mạt bắt đầu cất tiếng hát.

...

*Nếu khóc lóc thỉnh cầu
Nếu giả như không biết chàng vẫn đang yêu cô ta
Nếu thiếp quý hai góì xuống, đau thương cầu xin chàng
Chàng ơi, chàng có thể vì thiếp mà ở lại.*

...

*Chàng mua kim cương cho cô ta
Chàng đau lòng vì cô ta, ưu sầu vì cô ta
Cô ta là kim cương vô giá...
Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.*

...

*Ai ai cũng đều yêu cô ta
Cô ta là kim cương hoàn mỹ lóng lánh
Cô ta cao quý, cô ta xinh đẹp
Cô ta thuần khiết, cô ta không tỳ vết
Thiếp chỉ là hạt cát nhỏ bé thấp hèn bay theo gió
Thiếp đê tiện, thiếp phiêu bạt
Thiếp thế cô, thiếp phức tạp
Cô ta là kim cương vô giá...
Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền...*

...

Hạ Mạt đã hiểu dụng ý của Lạc Hi. Anh đưa cô tới đây để cô quen với sân khấu, để cô có được cảm giác thân thuộc khi đứng hát trên sân khấu, để cô có thể loại bỏ cảm giác trái tim bị đông cứng, không sao cất nổi tiếng hát trước đám đông.

Đây cũng là hy vọng mà chính cô cũng muốn đạt tới.

Muốn trở thành ca sĩ, trước hết, cần phải học cách hát trước mặt đám đông. Cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình, Hạ Mạt hát, điều chỉnh ý nghĩ, muốn nhắm mắt lại để tránh không nhìn hàng ghế khán giả, nhưng cô cưỡng bức bản thân phải mở to mắt nhìn thẳng xuống sân khấu.

Không cần sợ, Doãn Hạ Mạt, mi không còn là cô bé không chút sức lực năm đó nữa. Móng tay cái bấm sâu vào lòng bàn tay thật đau, Hạ Mạt tự nhủ lòng. Cần phải quên đi quá khứ mới có thể đạt được những gì mình mong muốn. Doãn Hạ Mạt, mi không được phép một lần nữa làm cô bé con toàn thân run rẩy đứng trên sân khấu!

...

*Thiếp biết chàng yêu cô ta.
Yêu cô ta như yêu kim cương
Dù cho cô ta không yêu chàng*

*Chàng vẫn đợi chờ yêu cô ta
Cũng giống như thiếp yêu chàng
Chờ đợi yêu cô ta*

...

*Thiếp có thể giả vờ không biết chàng yêu cô ta
Thiếp có thể khóc lóc cầu xin chàng
Nếu như quỳ xuống trước mặt chàng có thể làm chàng mềm lòng
Và dù cho thiếp chết đi
Chàng cũng sẽ không ở lại*

...

Những ngón tay thon dài lướt trên những phím đàn đen trắng, Lạc Hi nhìn Hạ Mạt dịu dàng đứng hát trong quầng sáng chính giữa sân khấu. Cô kiên cường đứng hát, sống lưng thẳng, hai bàn tay nắm chặt, cánh tay cứng ngắc buông thẳng, có đôi chút sợ hãi, hoảng loạn trong đôi mắt, nhưng hình như cô đang cố sức ép bản thân không được nhắm mắt lại, buộc mình phải nhìn xuống những hàng ghế khán giả phía dưới sân khấu.

Anh bắt đầu nghe thấy cổ họng cô đang từ từ thít chặt.

Tiếng hát cô bắt đầu sít lại.

“Nhìn anh này”. Trong tiếng piano, Lạc Hi khẽ nói.

Hơi thở Hạ Mạt có phần gấp gáp, nhịp đập trái tim dồn dập rối loạn.

Trong bóng tối, khán giả dưới sân khấu như những con mãnh thú ăn thịt đáng gờm rú, biến ảo muôn hình vạn trạng, đang phóng về những thân hình to bè nhảy từng bước, từng bước hướng về phía cô.

Hình như có tiếng người nói.

Cô nghe không rõ.

Bên tai có tiếng ầm ầm rung chuyển.

Những ngón tay Lạc Hi buông mạnh hơn trên phím đàn, âm thanh đột ngột mạnh mẽ hơn, tiếng Lạc Hi trong tiếng đàn vang lên đặc biệt rõ ràng.

“Hạ Mạt, nhìn anh này”.

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh.

Tiếng piano xoay vần trong không gian nhà hát trống vắng.

“Dưới sân khấu chẳng qua là những hàng ghế trống không, chỉ có anh, chỉ có anh là khán giả của em thôi”. Lạc Hi bình tĩnh nhìn cô, “Tiếng hát là hát cho em, là hát cho anh, cho khán giả của em, chứ không phải hát cho nỗi sợ hãi và những chỗ ngồi trống không. Vì thế, nếu như em muốn nhìn thấy cái gì thì em cứ nhìn vào anh đây này”.

Nụ cười của anh tĩnh lặng mà phiêu du, đôi mắt đen mã não rực sáng, đôi môi đẹp tựa hoa anh đào. Giống như năm năm trước trong cái đêm uống say đó, ánh sao nhạt nhòa, sương đêm mờ ảo, cây anh đào tuyệt đẹp. Không có phân ly, không có ưu sầu, không có sợ hãi, tất cả tất cả đẹp như một giấc mơ.

...

*Nếu khóc lóc thỉnh cầu
Nếu giả như không biết chàng vẫn đang yêu cô ta
Nếu thiếp quý hai gối xuống đau thương cầu xin chàng
Chàng ơi, chàng có thể vì thiếp mà ở lại.*

...

*Chàng mua kim cương vì cô ta
Chàng đau lòng vì cô ta, ưu sầu vì cô ta
Cô ta là kim cương vô giá...
Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.*

...

Rèm cửa sổ nhưng màu boóc đô khiến nhà hát tối om, Lạc Hi đệm đàn piano, những ngón tay thon dài không ngừng lướt trên phím đàn trắng đen, lần lượt lặp đi lặp lại giai điệu bài hát. Trên sân khấu, trong ánh đèn sáng trắng Hạ Mạt hát đi hát lại lời bài hát. Cô chăm chú nhìn anh, anh mỉm cười với cô nụ cười đó như làn sương mờ nhạt, ấm áp, bao phủ dày đặc trong không gian khiến tất cả mọi cái đều trở nên bình tĩnh, thân thương.

...

*Ai ai cũng đều yêu cô ta
Cô ta là kim cương vô giá
Cô ta cao quý, cô ta xinh đẹp
Cô ta thuần khiết, cô ta không tì vết.
Thiếp chỉ là hạt cát nhỏ bé thấp hèn bay theo gió
Thiếp đê tiện, thiếp phiêu bạt
Thiếp thế cô, thiếp phức tạp
Cô ta là kim cương vô giá...
Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.*

...

Trong bóng tối, cửa phụ nhà hát nhẹ nhẹ hé mở, một bóng người bước vào. Bóng người đó từ đằng sau đi thẳng lên hàng ghế khán giả đầu tiên rồi ngồi xuống chiếc ghế chính giữa. Doãn Hạ Mạt đã nhìn thấy bóng người đó. Phan Nam đang ngồi trên chiếc ghế ấy cười vẫy tay với cô, dấu tay ra ý muốn nói: “Cừ lắm”. Rồi Phan Nam chống cằm lặng yên nghe Hạ Mạt hát. Lạc Hi cũng vừa hát vừa nhìn Hạ Mạt chăm chăm, tới khi ánh mắt của Hạ Mạt chuyển từ chỗ Phan Nam quay lại, anh mỉm cười với cô, hình như không chút một mối, không để ý cô còn đang hát hay không, ngón tay lướt trên những phím đàn từng nốt, từng nốt âm luật bài *Kim cương*. Nhìn ánh mắt Lạc Hi. Trong lòng Doãn Hạ Mạt bình tĩnh trở lại.

...

Thiếp biết chàng yêu cô ta

*Yêu cô ta như yêu kim cương
Dù cho cô ta không yêu chàng
Chàng vẫn dại khờ yêu cô ta
Cũng giống như thiếp yêu chàng
Khờ dại yêu cô ta*

...

*Thiếp có thể giả vờ không biết chàng yêu cô ta
Thiếp có thể khóc lóc cầu xin chàng
Nếu như quỳ xuống trước mặt chàng có thể làm chàng mềm lòng
Và dù cho thiếp chết đi
Chàng cũng sẽ không ở lại*

...

Như thế cảnh đó đã được sắp xếp bố trí trước, Phan Nam vào trong được một lúc, sau đó cứ vài phút lại có người từ bên cửa phụ bước vào, ngồi xuống những hàng ghế khán giả.

Ban đầu là Khả Hân.

Sau đó là Jam.

Rồi đến Nhã Luân.

Rồi Thái Ni.

Tiếp theo là giám đốc nhà hát.

Nhân viên phụ trách ánh sáng.

Rồi một người lạ.

Lại một người lạ nữa.

Tiếp nữa lại là một người lạ.

...

Trên hàng ghế khán giả nhà hát Bảo Lai, từ hai, ba người dần dần có đến bảy tám người, rồi mười người, mấy chục người. Khán giả rất yên lặng, trong bóng tối lặng lẽ, họ im lặng nhìn và lắng nghe Doãn Hạ Mạt hát bài *Kim cương* hết lần này đến lần khác.

***

Đêm.

Quán bar Bong bóng.

Quán bar Bong bóng là quán nổi tiếng nhất trong khu chợ sầm uất này, giờ này đang là lúc ồn ào đông khách nhất. Trong bóng đêm, bảng hiệu đèn neon màu xanh sẫm nhấp nhoe, ánh đèn trong quán mờ ảo, khách ngồi chật cứng, tràn khắp mọi góc ngách, nhân viên phục vụ đi lại bận rộn, những âm thanh ly cốc cụng vào nhau, tiếng nói chuyện to nhỏ, tiếng cười ồn ào. Nhân viên pha chế khiến khách hàng không rời mắt trước những màn biểu diễn nghệ thuật pha chế các loại đồ uống độc đáo. Ban nhạc trên sân khấu

điên cuồng biểu diễn những bản nhạc rock khiến không khí nào nhiệt trong quán càng dâng cao.

Bên kia quầy bar có một vị trí rất đặc biệt và yên tĩnh, những chậu cây xanh thật khéo léo đã ngăn cách vị trí đó với cái thế giới ồn ào quay cuồng bên ngoài, vừa giữ được yên tĩnh nhưng tầm nhìn lại không bị che khuất. Trước đây, rất nhiều khách hàng lần đầu tiên đến quán bar Bong bóng ban đầu đều muốn ngồi ở đó, nhưng nhân viên phục vụ đều ngăn họ lại với những lời xin lỗi mời họ qua chỗ khác. Nhiều khách hàng uống say đã cố ý tới gần, thậm chí còn gây sự với đám nhân viên bảo vệ, rốt cuộc đều bị “mời” ra ngoài cửa. Dần dần.

Chẳng còn ai có ý đồ tới gần chỗ đó nữa.

Nơi đó biến thành một vị trí ngồi bí hiểm nhất trong quán bar Bong bóng.

Tối nay, ở đó có một khách ngồi.

Thấp thoáng qua những chậu cây, mọi người trong quán bar chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của người khách ấy. Thân hình cao ráo anh tú, mái tóc đen mượt, sợi ren lụa màu xanh buộc trên cổ tay, anh trầm ngâm ngồi uống rượu. Phảng phất một nét mặt nho nhã nhưng kiêu ngạo toát lên khí chất cao quý cổ điển kiểu quý tộc châu Âu. Chuẩn xác hơn, người ta còn có thể nhìn thấy loại rượu anh đang uống là rượu Riedel thuộc dòng Brandy đắt giá. Chiếc ghế anh ngồi cũng là loại hàng hiệu được sản xuất bởi một nhà thiết kế Pháp nổi tiếng chưa bao giờ xuất hiện trong quán bar này, hình như những thứ này đều là do quán bar chuẩn bị phục vụ riêng cho vị khách này.

Một vài chàng trai cô gái mê mẩn phong thái của vị khách kia, thử cố ý lại gần bắt chuyện. Nhưng, mỗi lần lại gần, khoảng cách chỉ còn chừng ba mét là y như sẽ có nhân viên phục vụ lễ phép ngăn lại với lời giải thích rằng vị khách đó không thích bị làm phiền.

Quán bar ồn ào náo nhiệt.

Chàng trai với bóng dáng lạnh lùng kiêu ngạo đó hoàn toàn xa lạ, không thích hợp với chỗ này.

Ban nhạc biểu diễn có giọng hát khàn khàn, tiếng khách nói chuyện, tiếng cười đùa ồn ào náo nhiệt. Không khí bao phủ nồng nặc mùi rượu, mùi khói thuốc, mùi son phấn. Người khách đẩy cốc thủy tinh về phía trước, nhân viên pha chế rượu sau quầy lập tức cung kính nâng chai Brandy lên rót.

Âu Thần chau mày chăm chú nhìn vào thứ nước trong suốt trong chiếc cốc thủy tinh, đôi mắt đen láy trống rỗng, anh hơi ngửa đầu lên, rượu chảy xuống, cảm giác nóng bỏng đốt cháy cổ họng. Anh cũng không hiểu tại sao mình lại bỏ dở bữa tiệc để tới đây ngồi trong cái quán bar ồn ào náo nhiệt này. Nhìn vào cốc rượu, anh cười, nụ cười vô hồn, có lẽ, thế giới này quá yên tĩnh chẳng, yên tĩnh tới mức hình như có cái gì đó vừa mới chết đi.

Cốc rượu lại trống rỗng.

Nhân viên phục vụ rượu cẩn thận hỏi nhỏ: “Thiếu gia, cậu đã uống...”

Âu Thần mặc nhiên nhìn anh ta.

Nhân viên phục vụ rượu im bật, vội vàng nâng chai Brandy lên rót. Âu Thần trầm ngâm u uất ngồi đó, ngón tay búng nhẹ vào cốc rượu, âm thanh lạnh lạnh phát ra từ chiếc cốc thủy tinh. Doãn Hạ Mạt... không có một ký ức gì về cô ấy... là bởi vì đây là một cái tên hoàn toàn xa lạ, vì thế, một chút ký ức về cô ấy cũng không có... hay là... anh đã quên cái gì... trong ký ức đã mất năm năm về trước, anh đã từng biết cái tên này chẳng...

Năm năm trước, tỉnh lại trong bệnh viện, số mệnh của anh hình như đã mất đi một phần quan trọng nhất. Bố mẹ, Thẩm quản gia nói anh vẫn sống ở Pháp, do một tai nạn xe, anh bị mất một phần ký ức. Nhưng, xưa nay anh vẫn có thói quen viết nhật ký, cuốn nhật ký không tìm thấy, tất cả những người phục vụ trong nhà đều được thay mới. Những tấm ảnh trong năm năm ghi lại những ký ức bị mất cũng không tìm thấy, chỉ còn lại một tấm năm lên ba. Và từ đó trở đi, anh bắt đầu thường xuyên gặp đi gặp lại một cơn ác mộng, trong ác mộng, anh đau đớn không sao thở nổi.

Rốt cuộc, năm năm trước đã xảy ra chuyện gì?

Anh đã từng truy hỏi quản gia Thẩm, ông Thẩm chỉ lên trời thề bồi, phần ký ức anh bị mất đó chẳng có gì đặc biệt để phải lo lắng. Tuy nhiên, anh cũng không hoàn toàn tin tưởng vào những lời úp úp mở mở của quản gia Thẩm. Thậm chí Âu Thần đã thử thuê thám tử tư đi điều tra, nhưng, những tin tức liên quan đến anh tất cả đều đã được phong tỏa triệt để. Trong tình cảnh anh không nhớ ra nổi bất kỳ manh mối nào, đối với nhiệm vụ tìm lại những ký ức trước đây, thám tử tư cũng bó tay không có kế sách nào. Anh cũng đã cố gắng thử hồi tưởng lại, nhưng, chỉ cần bắt đầu hồi tưởng, trong đầu sẽ là những cơn đau dữ dội, kịch liệt khó mà chịu đựng nổi.

Dần dần, anh cũng phải buông xuôi.

Cho đến ngày hôm nhìn thấy cô gái đó trên quảng trường Cầu Vòng... cô gái có cái tên Doãn Hạ Mạt... hình như có cái gì đó ăn sâu trong máu xương anh trời dậy, liên tục quấy rầy gây phiền nhiễu trong đầu anh...

Ban nhạc rock đã hát xong.

Tạm thời trong quán bar yên tĩnh hơn một chút.

Âu Thần u uất nhìn lên sân khấu, các thành viên ban nhạc đang tay nắm tay mùi thu dọn nhạc cụ, bất chợt, ánh mắt Âu Thần nhìn qua chỗ khác rồi dán chặt nơi đó!

Trong góc tối.

Có một cô gái đang lên sân khấu.

Cô gái cười diễm tĩnh, rất đẹp, dịu dàng nói gì đó với các thành viên ban nhạc, hình như cô lập tức chinh phục được hết thầy các thành

viên trong ban nhạc đó. Họ vội vàng cầm lại nhạc cụ quay trở lại sân khấu và bắt đầu dạo nhạc, tiếng nhạc phát ra, đó là một bài hát cực kỳ thịnh hành, bài hát có tựa *Nhớ là cần phải quên*.

Cô gái bước tới trước micro trên sân khấu.

Cô hít một hơi thật nhẹ, ánh mắt bình tĩnh sáng rực như một tinh linh giữa đêm khuya, cô quay về phía đám đông trong quán bar ồn ào và bắt đầu cất tiếng hát.

...

Trước lúc phải quay đi đột nhiên nhớ đến em

Ngày tương ngộ hôm đó gương mặt em tràn ngập niềm vui.

Nụ cười đó

Vẫn đẹp biết bao

Đáng tiếc người đó vẫn thường làm người ta phải sụt sùi khóc.

...

Ánh hoàng hôn.

Quán bar Bong bóng.

Trong góc, nơi bị những chậu cây rậm rạp che khuất, ngực Âu Thành bị một cơn đau bạo phát. Anh nhắm mắt lại, lắc đầu, nơi khoe miệng xuất hiện một nụ cười đau khổ, tự giấu. Âm u trầm uất giữa cổ uống một hơi cạn cốc rượu Brandy, anh hít thật sâu, mở to mắt. Nhưng...

Cô ấy tuyệt nhiên không biến mất như bọt bong bóng trên mặt biển...

Cô ấy bằng xương bằng thịt đang đứng trên sân khấu, một lần nữa lại xuất hiện trong tầm nhìn của anh.

...

Thành phố quá huy hoàng lóa mắt không thích hợp để ngắm nhìn những ngôi sao.

Cũng giống như trái tim em không thích hợp để bàn chuyện yên ổn.

Cảm ơn em đã để trái tim anh thương tổn

Học được tình yêu không thể không có sai lầm

Người không thể thay đổi được, sự tình không thể thay đổi được.

...

Cô gái hát trước micro.

Nét mặt thản nhiên, ánh mắt cũng thản nhiên nhạt nhòa, nước da trắng như ngà, mái tóc dày như rong biển, nhìn cô giống như một nàng tiên cá mệt mỏi uể oải, so với những biểu hiện trên sân khấu quảng trường Cầu Vòng, là hai người khác nhau, ở cô lúc này dĩ nhiên không tìm thấy một dấu hiệu căng thẳng nào, tiếng hát buông lơi, thoải mái tự nhiên, âm thanh tươi đẹp tuyệt vời.

Ngón tay Âu Thành nắm chặt chiếc cốc thủy tinh.

Sống lưng anh hình như có một mũi kim châm đau đớn đang từ từ lan khắp cơ thể, trong đáy mắt, một màu xanh thẫm, quai hàm cứng lại.

Trong góc quán yên tĩnh ấy, anh u uất nhìn cô gái đang hát.

Cô gái có tên Doãn Hạ Mạt.

...

Nhớ là cần phải quên phải quên

Anh tự nhắc nhở mình

Em giờ đã là

Một bóng hình trong biển người mênh mông

Thời gian đã trôi đi

Anh cần phải có hồi ức mới.

...

Người ta không thể quyết định nổi sẽ động lòng vì ai

Nhưng ít ra có thể quyết định rằng bỏ hay không bỏ

Anh thừa nhận rằng anh

Vẫn sẽ yêu em

Nhưng anh sẽ mãi mãi không tìm lại ký ức này nữa.

...

Cô gái đang hát trên sân khấu.

Ánh mắt lảng trong đêm tĩnh như đang nhìn người dưới sân khấu, lại hình như, hình như cô ấy tuyệt nhiên không nhìn bất cứ một người nào, hình như số phận của cô, hơi thở của cô hoàn toàn cách ly với thế giới này, không ai có thể tiếp cận cô, không ai có thể chạm được vào cô, không ai nắm bắt được cô.

Trong bóng tối.

Âu Thần trầm tư u uất nhìn cô gái đang hát.

Dường như có hơi thở của số mệnh đang trôi qua trong cái quán bar Bong bóng này, trên cổ tay anh, sợi ren lụa màu xanh nhẹ nhàng lay động nhảy múa...

...

Nhớ là phải quên phải quên

Em đi qua đời anh

Rốt cuộc chỉ là một sự tương ngộ rất ngẫu nhiên

Không có gì là khó

Anh có một đời người

Đủ để có thể quên

Anh còn có một đời người

Có thể để cố gắng

Anh nhất định sẽ quên em

...

Tiếng hát nhẹ nhàng lan tỏa trong không gian quán bar Bong bóng. Dưới sân khấu, tiếng vỗ tay rầm rầm, khách khứa cổ vũ reo hò: "Hát bài nữa đi! Hát bài nữa đi!"; nhưng cô gái không hát nữa, cô cúi gập người cảm ơn những tiếng vỗ tay của khán giả, cúi gập người cảm ơn những thành viên trong ban nhạc đã đệm nhạc cho cô. Rồi cô xoay người bước xuống sân khấu, đi tới một góc tối nhất trong quán bar.

Lúc này Âu Thần mới phát hiện ra chỗ đó có một người thanh niên

đang đứng.

Chàng trai đó đứng dựa lưng vào tường, dáng người thư sinh, gương mặt trong bóng tối nhìn không rõ. Nhưng hình như trên người chàng trai đó, ánh sáng châu ngọc phát sáng khiến người ta phải choáng vàng.

Cô gái đó bước về phía người thanh niên.

Cô mỉm cười với chàng trai đó, nụ cười trong sáng như hoa bách hợp, trái tim Âu Thành thít chặt lại. Chàng trai cũng mỉm cười vồ nhẹ lên vai cô gái thì thào vài câu, cô gái cúi đầu lại cười. Rồi hai người vai kề vai từ trong góc vắng không người rời khỏi quán bar Bong bóng.

Cửa lớn quán bar khép lại không tiếng động.

Hình như có khí lạnh ban đêm ùa vào.

Ngón tay Âu Thành lạnh giá, ánh mắt cũng trở nên vô hồn lạnh lẽ, quai hàm lại cứng lại, cậu ngửa cổ uống cạn một hơi rượu Brandy trong chiếc cốc thủy tinh.

***

Đêm hè gió nhẹ thổi.

Đã rất khuya, trên con đường nhỏ gần như vắng lặng. Trên bầu trời đêm, mấy ngôi sao đang lấp lánh, mặt trăng chỉ là một vòng tròn nho nhỏ, nhạt nhòa, đèn đường hai bên âm u mờ ảo.

Con đường nhỏ.

Nhà hai bên đường cổng tường cao với vợi.

Mặt đường lát đá xanh, những viên đá đôi chỗ mấp mô, cỏ xanh mọc chen giữa những khe hở, giẫm lên đó nghe tiếng bước chân thật nhẹ nhàng, êm dịu.

Bóng hai người được ánh đèn chiếu xuống nghiêng nghiêng kéo dài trên mặt đường đá xanh.

“Mệt không?”

Lạc Hi hỏi Hạ Mạt đang đi bên cạnh.

Hôm nay, từ quán bar buôn bán ế ẩm, vắng vẻ nhất, tới quán bar sầm uất, đông khách nhất, cô đã lên sân khấu hát chừng tám, chín lần. Có thể nhận ra, lúc đầu, cô vẫn còn hơi căng thẳng, tiếng hát còn cứng ngắt, nhưng rồi cuộc cô là người ngoan cường, tuyệt đối không lùi bước. Cô đã kiên trì hát hết từng bài, từng bài một. Càng hát càng hay, càng hát càng thoải mái tự nhiên, trái tim đông kết cũng từ từ từng chút, từng chút tan dần ra.

Cụ thể là lần hát vừa rồi trong quán bar Bong bóng.

Những thể hiện của cô có thể nói đã gần như hoàn mỹ.

Hạ Mạt mỉm cười lắc đầu nói:

“Không mệt”.

Vừa nói dứt lời, cô lại không ghìim được một cái ngáp nhẹ, sống mũi cay cay, hai mắt mỗi dịp lại như không còn mở ra được nữa. Nghe tiếng Lạc Hi cười bên cạnh, cô ngượng nghịu dụi mắt, cố xua đi cơn mệt mỏi.

“Đã có đủ tư cách để trở thành ca sĩ rồi đó”. Trong sắc đêm, dưới ánh trăng phản chiếu, nụ cười của anh dễ thương làm sao, “Vui không?”

Ngước nhìn anh, đôi mắt cô dịu dàng, nồng nàn và ấm áp, chút mệt mỏi nhưng đầy thân thương, không còn sự ghẻ lạnh xa lánh ngày xưa, “Cảm ơn anh”.

Lạc Hi nhìn cô chăm chăm, rất gần rất gần cô, “Cảm ơn anh cái gì?” “...”, cô nhắc nhở mình phải xa anh ra một chút.

Sắc đêm thế này, gió đêm như vậy.

Hình như có cái gì đó sẽ không khống chế nổi sắp bùng phát, khiến cô đột nhiên lo sợ.

Tránh ánh mắt anh, cô cúi đầu nhìn đám cỏ nhỏ chen giữa khe hở những hàng gạch: “Em cảm ơn anh mấy ngày nay đã đi cùng với em, giúp em không còn cảm giác sợ hãi mỗi khi đứng trên sân khấu. Hy vọng sau này em sẽ có cơ hội đáp trả...”

“Em sai rồi”. Anh cười, “Phải là anh cảm ơn em”.

Cô ngó người.

Con đường nhỏ giữa đêm khuya.

Yên tĩnh không một bóng người.

Hai người với khoảng cách quá gần.

Cùng cảm nhận hơi ấm của nhau.

“Biết không?”. Nụ cười Lạc Hi đẹp tựa hoa anh đào, long lanh ẩn hiện trong bóng đêm, “Anh cảm ơn em rất nhiều vì em đã thích anh”.

Doãn Hạ Mạt ngớ ngàng ngẩng mặt lên.

“Vì thích anh nên lúc đầu em mới chống đối bài xích anh. Vì thích anh nên bao nhiêu năm qua em mới không quên được anh. Vì thích anh...”. Giọng nói trầm ấm mê hoặc, đôi mắt đen mã não sâu lắng, “em mới tin nhiệm anh, trước mặt anh, em không còn sợ hãi, không còn căng thẳng để cất tiếng hát”.

Sương tràn đầy trong giọng nói ấy.

Đầu óc cô dần trống rỗng.

Như bị thôi miên, giữa bốn bề đêm tối, những làn sương trắng vấn vương, con đường gạch ẩm ướt, ánh sao sáng mờ nhạt, nụ cười anh dịu dàng đẹp nồng nàn, mùi cơ thể quần quanh bên hơi thở cô. Cô ngước nhìn anh, trong giây phút ấy, đôi mắt cô đột nhiên hoảng hốt thất thần. Làn gió nhẹ thổi qua, cô bám nhẹ ngón tay cái vào lòng bàn tay, đôi mắt mới từ từ trở lại thần nhiên là lãnh đạm.

Lạc Hi thất vọng nói: “Hạ Mạt, quá lý trí nhiều khi sẽ trở thành vô vị”.

Cô nhạt nhẽo nói: “Chung quy còn thú vị hơn so với việc bị anh trêu

đùa”.

Đôi mắt anh đột nhiên sáng rực, “Trêu đùa? Thế thì vừa rồi em đã động lòng phải không?”.

Cô ân hận cắn chặt môi quay mặt đi, nhưng rồi lại cảm thấy làm vậy chính là đang thừa nhận, và rồi cô lại vội vàng quay mặt lại.

Chính vào giây khắc này, đôi môi cô bị khóa chặt.

Anh hôn cô thật nhẹ.

Con đường nhỏ đã xanh giữa đêm khuya tĩnh mịch sâu thẳm.

Hai bên đường, tường rào cao vút.

Ánh sao nhạt nhòa.

Đèn đường mờ ảo.

Bờ môi anh lạnh lạnh, đôi môi cô buốt giá.

Anh cúi xuống hôn cô thật nhẹ, đôi mắt cô mở to kinh ngạc.

Anh nhìn vào đôi mắt cô, hôn cô dịu dàng, nhẹ nhàng, lạnh giá.

Tưởng như sợ cô không nhớ hay chính mình sẽ quên, anh nhìn mãi vào đôi mắt trong veo màu hổ phách, hôn cô.

Đêm khuya.

Bóng hai người nghiêng nghiêng đổ dài trên mặt đường đá xanh ẩm ướt.

Ngón tay Hạ Mạt bắt đầu run rẩy nhưng cô vẫn cố giữ cho giọng nói thật bình tĩnh như màn đêm: “Nếu như đây là cách anh hy vọng được trả ơn thì em sẽ không bao giờ thiếu nợ anh nữa...”, nói đoạn cô xoay người định bỏ đi, hơi thở lạnh lùng băng giá.

Lạc Hi tóm chặt lấy tay Doãn Hạ Mạt: “Hạ Mạt, em thích anh”.

Cô nhắm mắt, lòng thầm buông lời nguyện rửa, nhưng rồi cuộc lý trí vẫn chiến thắng cảm xúc, cô đáp lại vẫn bằng âm thanh lạnh lùng ngày thường:

“Xin lỗi, em không thích anh”.

“Thật sao?”

Anh nhếch môi, bàn tay kéo cô lại thật mạnh. Cô không ngờ anh lại dùng sức mạnh đến vậy, trong phút giây không phòng bị, người cô loạng choạng dúi vào ngực anh. Anh vòng tay ôm chặt cô, qua lớp vải bàn tay anh nóng rực thiêu bỏng da thịt cô.

“Thừa nhận đi...”. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, “thừa nhận em thích anh đi, có gì khó khăn đâu?”. Âm thanh bỗng bình tĩnh dập dờn trong gió đêm, xoay vòng lưu luyến tới tận những vì sao trên bầu trời cao tít.

Trong đêm khuya tĩnh mịch.

Sương trắng bao phủ dày đặc.

“Thừa nhận đi, anh và em thuộc về cùng một kiếp người”.

Những ngón tay thon dài nhẹ vuốt ve trên khuôn mặt cô, ngón tay anh lạnh lạnh, nhưng trên má cô lại hằn sâu những dấu vết bỏng rát.

“Giữa hai ta có lực hút của những kẻ cùng cảnh ngộ, do đó, chúng ta đã thích nhau từ cái nhìn đầu tiên. Vì anh đã thích em mãnh liệt

như vậy nên mới dùng những hành động theo bản năng trẻ con mà em không thích để hấp dẫn em. Em cũng vì căm ghét bản thân mình bị anh lôi cuốn nên mới kịch liệt chống đối anh như vậy. Có đúng không?”

Trong màn sương đêm, đôi mắt anh trong suốt tĩnh lặng, “Hạ Mạt, đây là số mệnh của chúng ta. Sao không thừa nhận mà muốn chống lại, em và anh có trên đời này là để yêu thương nhau...”.

Gió đêm nhẹ thổi.

Cô cố gắng giữ vững sao cho mình thật lãnh đạm.

Cô biết cô đang bị anh thôi miên.

Cô biết anh đang dùng cái đẹp và lời nói của mình mê hoặc cô, bắt cô làm tù binh.

Cô biết anh đang muốn gì.

Nhưng...

Sắc đêm vẫn thế.

Sương đêm vẫn vậy.

Lạc Hi vẫn cô đơn ưu tư như ngày nào.

Mệt mỏi vẫn tồn tại trong con người cô.

Đêm hè đẹp trầm lắng.

Con đường nhỏ sâu thẳm tĩnh mịch.

Dãy đèn đường mờ ảo hư vô.

Khi Lạc Hi cúi đầu, một lần nữa anh lại đặt nụ hôn lên bờ môi cô, Hạ Mạt chờ đợi khép mi lại.

Lúc đầu anh hôn cô thật nhẹ nhàng, nhẹ như hạt sương mai, dịu dàng, trần trụi.

Càng hôn càng đắm say, đôi môi anh càng lúc càng mãnh liệt, hơi thở càng lúc càng nóng bỏng.

Nụ hôn cuồng nhiệt bỏng rẫy.

Nụ hôn tràn đầy hơi thở thèm khát, anh ôm cô thật chặt, ép sát người cô nóng rục vào mình, anh hôn cô cuồng si.

Bờ môi anh, bờ môi cô hút chặt vào nhau bật rên khe khẽ, hai gương mặt bừng đỏ, nhịp đập trái tim điên cuồng.

Nụ hôn cháy bỏng, trong đôi mắt anh làn sương nhạt nhòa, làn da anh đẹp tựa hoa anh đào, anh nhìn cô mê loạn, đắm say.

Đáng chết, anh chỉ muốn phá vỡ nét lạnh lùng lãnh đạm trên gương mặt cô; đáng chết, anh thừa hiểu không được hôn cô như thế. Chỉ được hôn cô thật nhẹ, như vậy anh mới không đến nỗi ngộp quá sâu vào, như thế anh mới còn có thể khống chế được lý trí bản thân.

Còn như nụ hôn này anh cảm giác mình đang phát điên phát rồ, như sắp chết đến nơi. Cô là liều thuốc độc, anh thừa biết hôn vào là sẽ chết, nhưng, anh không buông được cô! Anh không buông được cô!

Thôi dù có chết cũng sẽ chết với nụ hôn này!

Người Hạ Mạt rục cháy.

Máu trong cô như bị lửa thiêu, chưa bao giờ cô có cái cảm giác này! Đột nhiên cô cảm thấy sợ kinh khủng, hình như cô đã rơi vào tay giặc, sẽ bị hủy diệt.

Anh đang hôn cô. Cô cũng đang hôn anh. Cô nhận ra mình đang hôn anh thật sự!

Bờ môi anh bỏng rẫy, bờ môi cô rục cháy.

Cô hoảng loạn giãy giụa muốn đẩy anh ra.

Nhưng nụ hôn của anh, nụ hôn của anh.

Cô đang run rẩy, cháy bỏng một cách đáng hổ thẹn.

“Bim...”

Con đường nhỏ giữa đêm khuya đột ngột có tiếng còi xe sắc nhọn.

Ánh đèn xe trắng xóa làm chói mắt!

Con đường rục sáng như ban ngày.

Hạ Mạt bừng tỉnh, vội vàng kéo Lạc Hi nhảy qua một bên, lưng cô dựa sát vào bức tường rào cao vút. Hơi thở cô dồn dập, một bàn tay đưa lên mắt che ánh đèn xe. Đó là một chiếc xe đua hào hoa lộng lẫy, kính xe phản quang nên không nhìn được người ngồi bên trong.

Chiếc xe lướt ngang qua chỗ cô.

Bỗng dưng trái tim Hạ Mạt vụt qua một cảm giác khó hiểu, hình như ở đâu đó trong trái tim cô, xuất hiện một nỗi đau.

Lúc này Hạ Mạt mới nhận ra cô và Lạc Hi vẫn đang ôm chặt nhau, đầu cô ép trước ngực Lạc Hi. Anh đang mỉm cười nhìn cô.

Không rõ nguồn cơn...

Hai má cô đỏ bừng xấu hổ.

“Em thích anh không?”

Đáy mắt Lạc Hi như có sương đêm ẩm ướt, mông lung, mê hoặc, quý quái.

“Mình yêu nhau nhé!”

Anh ôm bờ vai cô, hôn lên mái tóc dày, dày như rong biển của cô.

Hình như cô không nghe thấy tiếng anh nói, cô im lặng trầm ngâm ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Dựa người vào bức tường rào cao vút, trong vòng tay anh, cô nghe thấy nhịp trái tim đập gấp gáp, hơi thở trên người cô vẫn rục lửa. Những ngôi sao đang lấp lánh trên bầu trời đêm, đôi mắt cô, đôi mắt màu hổ phách mơ màng.

***

Cuối con đường nhỏ.

Chiếc xe đua Lamborghini dừng lại bên đường.

Đèn trong xe bật sáng, ngón tay Âu Thần nắm chặt vô lăng. Anh

trầm tư u uất nhìn màn sương đêm đen kịt, đôi môi mím chặt để lộ nét cô đơn, lạnh lùng và cô độc.

Bong bóng mùa hè

Chương 10

Sau đêm hôm đó, quan hệ giữa Lạc Hi và Hạ Mạt trở nên kỳ diệu. Anh thường xuyên gọi điện cho cô, tranh thủ những lúc rảnh giữa các show diễn, trên ô tô tới sân diễn, trước lúc đi ngủ, những âm thanh ồn ào phức tạp trong điện thoại đủ biết anh đang rất bận. Thỉnh thoảng anh ngẫu nhiên hẹn cô, ôm hôn cô say đắm. Còn cô, vẫn cái vẻ yên lặng thản nhiên nhìn anh, mỉm cười với anh, nhắm mắt mơ màng đón nhận nụ hôn. Cô không hứa hẹn cũng chẳng cự tuyệt, tất cả những điều đó đối với cô giống như mặt trời mỗi ngày đều mọc lên từ đằng Đông như một sự hiển nhiên.

Có lẽ, với cô mà nói, chuyện tình yêu căn bản không phải là thứ quan trọng trong cuộc đời.

Sau ngày biểu diễn tại quảng trường Cầu Vòng, Phan Nam là người đầu tiên được ấn định chọn làm ca sĩ chính thức thu âm phát hành đĩa hát. Công ty Sun đã liên hệ tìm cho cô nhạc sĩ viết lời bài hát, hòa nhạc phối âm, tuyên truyền quảng cáo, nhà sản xuất... Tên người thứ hai được chọn làm ca sĩ tuy chưa có hồi kết nhưng phần lớn nghiêng về Đới Tây và Hạ Mạt. Một tuần sau, Ngụy Nhân rời công ty Sun chuyển qua làm gương mặt mới chính thức cho một công ty biểu diễn nghệ thuật khác. Khả Hân ở lại nhưng không tiếp tục làm ca sĩ mà trở thành nhân viên bộ phận PR.

“Chỉ cần đánh bại Đới Tây là ổn thôi!”

Trần Ân sung sướng nói, ánh mắt lấp lánh như thể đĩa hát của Hạ Mạt đã có ở trước mặt vậy.

“Hồi này cậu thế nào?” Hạ Mạt chuyển đề tài. Cô biết bằng bất cứ giá nào cô cũng phải chiến thắng Đới Tây, nhưng cô không muốn bàn chuyện đó với Trần Ân.

“Chán phèo.” Trần Ân buồn rầu lắc đầu, “Từ dạo vụ xì căng đan giữa Vi An và bầu Jam bị báo chí phát giác, rất nhiều show diễn, hợp đồng quảng cáo đã ký từ trước của Vi An bị hủy bỏ, cô ta ngày nào cũng khùng khùng điên điên nổi nóng vô cớ. Mình chịu không nổi phải nộp đơn xin nghỉ. Mình chả thiết làm trợ lý nữa, khác con ôsin là mấy đâu... biết tới bao giờ mới đổi đời làm bầu quản lý được

đây?!”. Ánh mắt Trần Ân mòn mỏi.

“Là quản lý cũng phải chăm sóc cho nghệ sĩ của mình chứ bộ.”

“Đâu giống! Người quản lý còn có được cảm giác thu được kết quả, thu được thành tựu. Khi giúp đỡ một nghệ sĩ trở nên nổi danh, trở thành siêu sao, khi ấy chắc chắn sẽ có cảm giác thỏa mãn thành công. Hơn nữa, người quản lý kiếm tiền rủng rỉnh hơn nhiều!” Trần Ân buồn bã nói: “Đáng tiếc chả có nghệ sĩ nào biết cách dùng mình...”

Hạ Mạt cười.

Trần Ân đột nhiên nhớ ra: “À này, công ty báo cậu đi thử vai diễn chưa?”

“Thử vai?”

“Trời đất ơi, cậu chưa biết thật sao! Quảng cáo mỹ phẩm của hãng Lỗi Âu năm nay vốn dĩ chấm Vi An làm gương mặt đại diện, nhưng Vi An dính xì căng đan, danh dự tiếng tăm bị ảnh hưởng nghiêm trọng, nên Lỗi Âu đã hủy ý đồ hợp tác với cô ấy. Hiện rất nhiều công ty đang tích cực giới thiệu những nữ nghệ sĩ xuất sắc của họ với Lỗi Âu, hình như chỉ còn mấy ngày nữa là sẽ thử vai. Mình cứ tưởng các cậu đều được công ty tiến cử thì càng nhiều cơ may chứ.”

Đó cũng là nguyên nhân khiến Vi An căm thù tận xương tận tủy kẻ đã tung bí mật đời tư của mình cho bàn dân thiên hạ soi. Lỗi Âu là một thương hiệu mỹ phẩm cao cấp, nổi tiếng trên thế giới, chưa cần bàn đến thù lao quảng cáo quá lớn, mà chỉ cần nói đến cấp độ sản xuất trong công tác quảng cáo đòi hỏi chất lượng cao, số lượng các áp phích, truyền hình, tờ rơi tàn suất xuất hiện cực lớn, vì thế trở thành gương mặt đại diện quảng cáo hàng năm của hãng Lỗi Âu luôn là mục tiêu cạnh tranh số một của hầu hết các nữ minh tinh. Vi An đâu dễ gì đoạt được hợp đồng trong vô số các đối thủ cạnh tranh như Thẩm Tường, Từ Tịnh Nghi, Đào Thục Nhi. Rốt cuộc lại công cốc.

“Lỗi Âu...”

Hạ Mạt tuy chưa bao giờ dùng qua sản phẩm này, nhưng rất quen thuộc với nó. Hồi hè những năm trước, cô đã từng làm ở quầy bán loại mỹ phẩm này. Cô biết gương mặt đại diện của thương hiệu này đều là những nữ minh tinh nổi tiếng cực kỳ sáng giá. Nếu như trước kia chưa có tiếng tăm gì thì chỉ cần được làm gương mặt đại diện cho hãng Lỗi Âu, xuất hiện trên truyền hình, những trang quảng cáo báo chí, áp phích, tờ rơi rợp trời rợp đất, sẽ không có gì là khó để trở thành người nổi tiếng.

Trần Ân tiếp tục: “Nghe nói, trước mắt công ty Lỗi Âu đang có xu thế nghiêng về Đào Thục Nhi, đã cho chuyên viên tới nói chuyện với cô ấy. Vi An hôm qua nghe tin này đã nổi điên nổi đóa”.
Hạ Mạt thấy hơi lạ.

Cảm giác phức tạp chợt xuất hiện trong lòng.

“Nếu công ty không cho tất cả các cậu được thử vai thì khả năng đúng là sẽ tiến cử Đào Thục Nhi rồi.” Trần Ân tiếc rẻ, nghĩ hồi lại nói: “Vận may của Đào Thục Nhi đã tới, chắc chắn là sẽ hot đến cháy mắt thổi”.

Mấy ngày nay, Đào Thục Nhi sung sướng ra mặt dù trong lúc nói chuyện vẫn tỏ ra khiêm tốn yếu đuối, nhưng ánh mắt của cô không giấu nổi niềm vui như gió xuân tháng Ba. Mọi người trong công ty Sun cũng tỏ thái độ cung kính với cô hơn trước rất nhiều. Những người bản tính thân thiện đã bắt đầu lên tiếng chúc mừng Thục Nhi chẳng bao lâu nữa sẽ là gương mặt đại diện cho hãng mỹ phẩm cao cấp Lỗi Âu. Đào Thục Nhi vẫn giữ thái độ ngượng ngùng, e lệ giải thích rằng gương mặt đại diện vẫn chưa hoàn toàn xác định hoặc nói là mình vẫn đâu hay biết gì.

Hôm đó, Đào Thục Nhi đang có mặt tại công ty, chị Phần, người quản lý mới của Thục Nhi nhận một cú điện thoại. Jam đã thôi làm quản lý cho cô vì mắc xì căng đan với Vi An đã chuyển qua phụ trách những nghệ sĩ ít biểu diễn hơn.

Chị Phần và Đào Thục Nhi trao đổi nhỏ với nhau vài câu.

Sắc mặt Đào Thục Nhi liền thay đổi, “Sao, vẫn còn có nghệ sĩ khác nên phải mở một cuộc họp à?”.

Chị Phần nói nhỏ:

“Họ chẳng qua chỉ là làm nền thôi, Tổng giám đốc Lỗi Âu rất thích và tán thưởng em, chắc chắn không có vấn đề gì đâu.”

Đào Thục Nhi nhìn xung quanh, thấy hầu hết mọi người đang có mặt trong công ty đều đổ dồn ánh mắt vào mình, Thục Nhi giật mình nghĩ lại vừa xong mình nói hơi to. Mặt cô từ từ đỏ bừng, mỉm cười

xấu hổ, Thục Nhi nói: “Không việc gì, Lỗi Âu sẽ chọn ra được gương mặt đại diện thích hợp nhất, tuyển lựa thêm một chút là chuyện bình thường”.

Chị Phần gật đầu nói : “Phải”.

“Thẩm Tường cũng tới chứ?” Đào Thục Nhi vô tình hỏi.

“Ừ, có.”

Đào Thục Nhi cắn môi, cô biết Thẩm Tường thường hay phô trương thân thế, lúc nào xuất hiện cũng có bốn năm trợ lý đi theo. Thục Nhi nhìn một vòng quanh công ty, ánh mắt lướt nhẹ qua Hạ Mạt, dừng vài giây, sau đó cô gọi Hạ Mạt, Khả Hân, Trân Ân và ba cô gái khác thường ngày làm công tác PR lại.

Đào Thục Nhi đỏ mặt hỏi:

“Phiền mọi người đi cùng tôi một chuyến tới công ty Lỗi Âu nhé, được không?”

***

Công ty Sun điều hai chiếc xe đưa mấy người tới công ty Lỗi Âu. Đào Thục Nhi, Doãn Hạ Mạt và chị Phần ngồi trên chiếc Bentley, Trân Ân, Khả Hân với ba cô gái kia ngồi xe sau.

Trong chiếc Bentley.

“Hạ Mạt, nghe nói nhiều đài truyền hình mời cậu tham gia show diễn của họ phải không?” Đào Thục Nhi nhìn vào chiếc gương nhỏ tỉ mỉ trang điểm gương mặt, hỏi: “Tại sao công ty mình đều từ chối vậy? Là ý của cậu à?”.

“Chắc chắn là công ty đã có những chủ kiến khác rồi.”

Hạ Mạt cũng biết có rất nhiều tờ báo, nhiều ký giả tới tìm cô, thậm chí không hiểu bằng cách nào họ có được số di động để trực tiếp gọi cho cô mời tham gia các show diễn, nhưng nhân viên truyền thông nói với cô rằng bây giờ chưa phải là thời cơ thích hợp để xuất hiện ở các chương trình biểu diễn, họ đã thay cô từ chối hết.

“Ờ?” Đào Thục Nhi xoa thêm chút phấn, hỏi: “Chị Phần này, tình hình cái cô Đới Tây thế nào rồi?”

Chị Phần ngồi ghế trước quay người lại nói: “Cái cô Đới Tây không thành vấn đề... nhưng hồi này có gặp cô ấy ở biệt thự Thiên Thủy vài lần... cũng có thể chỉ là chị tình cờ đụng mặt thấy thôi...”.

Đào Thục Nhi mỉm cười, “Thì ra cũng chỉ là loại hàng như Vi An”.

Đào Thục Nhi đóng nắp hộp phấn nhìn Hạ Mạt, trầm ngâm hồi lâu, Thục Nhi nói: “Nghe mình đi, đừng dấn thân vào làng giải trí. Nơi đó rất phức tạp, đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng của cậu. Nếu cậu cần tiền, làm trợ lý cho mình cũng được, mình sẽ trả cho cậu cao hơn. Mình sẽ chăm lo cho cậu, không để cậu phải khổ. Mình cũng cần một người bạn như cậu lo lắng cho mình”.

Hạ Mạt mỉm cười, “Cảm ơn”.

Đào Thục Nhi không hiểu ý của Hạ Mạt, cô đang định hỏi tiếp thì bác tài cho xe giảm tốc độ, đã tới tòa nhà trụ sở công ty Lỗi Âu.

Ngày hè tràn đầy nắng.

Nằm ở vị trí trung tâm khu đất vàng giữa rừng toàn nhà cao chọc trời, trụ sở Lỗi Âu màu tím nhạt trông như một thiếu nữ quý tộc châu Âu thời trung đại cao quý, ưu nhã. Trước mặt tòa nhà Lỗi Âu là một quảng trường trồng hoa rộng lớn với những trụ cột kiểu La Mã rất đẹp, đài phun nước mộng ảo, nàng tiên cá bằng tượng mơ màng chìm trong bọt nước trong veo.

Hạ Mạt ngẩn ngơ ngắm nhìn.

“Đẹp quá trời...” Tiếng Đào Thục Nhi theo gió vọng tới, “chỉ có những công ty nào tài lực hùng hậu mới có khả năng xây dựng được tòa nhà với vườn hoa sang trọng như thế này. Ai cũng nói không cần tham địa vị tiền tài, nhưng thế giới này hoàn mỹ tới độ con người ta làm sao không tham được cơ chứ...”.

Hạ Mạt quay sang Đào Thục Nhi. Trên mặt cô đã lập tức không còn dấu vết những lời than thở vừa xong. Với hàng mi dài đen láy, đôi mắt long lanh, hai má phớt phấn hồng, vẻ yêu kiều e lệ, trông cô giống như trong giấc mơ đang lúng túng ngượng ngùng trước sợi dây tơ ái tình khiến người ta thương tiếc. Hạ Mạt hiểu rằng Đào Thục Nhi đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Cửa ra vào bằng kính xoay tròn.

Kính cửa trong suốt hào hoa quý phái.

Lăng hoa tươi sặc sỡ, thơm ngào ngạt đặt xen giữa.

Đào Thục Nhi bước vào tòa nhà trụ sở công ty Lỗi Âu. Chị Phần và Hạ Mạt theo sau, Trân Ân, Khả Hân và mấy người nữa đi cuối. Cô nhân viên sau quầy tiếp tân nở nụ cười đón chào. Cô Thành, thư ký Tổng giám đốc từ phía đông đại sảnh vội vàng bước tới nhiệt tình chào đón Đào Thục Nhi.

Đang lúc nói lời cảm ơn thành ý của cô thư ký Thành, đã xuống tận nơi nhiệt tình đón tiếp, đột nhiên Đào Thục Nhi nhíu mày phát hiện

Thẩm Tường cũng đang có mặt trong đại sảnh công ty Lỗi Âu, hình như hồi nãy, thư ký Thành cũng vừa từ chỗ Thẩm Tường đi ra thì phải.

Làn da trắng như tuyết, dáng người cao ráo, Thẩm Tường mặc chiếc váy dài màu đen bó sát người, hai, ba chuỗi ngọc trai đen lấp lánh trên cổ. Một trợ lý cầm ô che ánh nắng rọi qua bức tường kính, một trợ lý đang ngồi chồm hổm sửa lại giày cho Thẩm Tường, một nhân viên truyền thông khác tay cầm đầu quay DV ghi hình, còn lại một số nữa thì người tay điện thoại, người xách thùng trang điểm, người mang quần áo. Thẩm Tường kiêu ngạo lạnh lùng đứng trước cửa cầu thang máy phía đông đại sảnh, không thèm ngó ngang tới những người đi theo đang bận quỳnh quáng phục vụ mình. Hệt như một vương nữ vậy, Hạ Mạt trộm nghĩ, đem ra so, Đào Thục Nhi chỉ là hạt ngọc bích nhỏ bé mà thôi.

Dẫn Đào Thục Nhi và những người đi cùng tới chỗ cầu thang máy đứng chờ, cô thư ký Thành vội vàng phân trần giải thích rằng cầu thang máy vừa mới lên, có lẽ phải một lúc nữa mới trở xuống. Đào Thục Nhi mỉm cười nói: “Không sao đâu”. Hạ Mạt lại để ý thấy thực ra chỗ này có tới hai cầu thang, một cái đang đi lên là loại thường hay gặp, còn một cái đang đứng yên cửa bằng kim loại sơn màu tím nhạt có khắc một bông uất kim hương màu vàng kim thanh nhã, cao quý hoa lệ, bên ngoài tuyệt nhiên không có dòng chữ “Đang hỏng”. Đào Thục Nhi và Thẩm Tường đều đang đứng đợi thang máy nhưng làm như không quen biết nhau, chẳng ai bắt chuyện ai, không khí có vẻ căng thẳng, kỳ quái. Thẩm Tường nét mặt không biểu hiện, lạnh lùng quý phái. Đào Thục Nhi thì như không có Thẩm Tường, cô thì thầm to nhỏ cười nói với cô thư ký Thành, cô thư ký Thành hơi ngượng, thi thoảng liếc mắt áy náy nhìn Thẩm Tường. Khóe mắt Đào Thục Nhi thoáng nhìn thăm dò đánh giá, sắc mặt Thẩm Tường càng lúc càng khó chịu, bất giác Đào Thục Nhi không nhịn được nhoẻn miệng cười. Sau rồi, Thục Nhi phát giác Thẩm Tường đâu có nhìn gì mình mà là đang nhìn Hạ Mạt đứng cạnh cô. “Cô biết Hạ Mạt à?”

Đào Thục Nhi nét mặt hơi ngạc nhiên như thể vừa phát hiện ra Thẩm Tường với mình đang cùng một chỗ.

“Không quen.”

Thẩm Tường lạnh lùng nhìn Hạ Mạt chăm chăm.

Đào Thục Nhi chau mày như đang suy nghĩ tìm kiếm điều gì đó, bỗng dưng cô ta đưa tay bụm miệng, đôi mắt mở to kinh ngạc, “Lẽ nào... nguyên có là Lạc Hi? Lạc Hi lần trước ở quảng trường Cầu Vòng đã xuất hiện làm thay đổi cục diện sân khấu là vì Hạ Mạt sao...”

Lạc Hi?!

Tất cả ánh mắt mọi người đang có mặt ở đó đổ dồn lên người Hạ Mạt.

Hạ Mạt không nhìn vào bất cứ người nào, cô đang nhìn xuống nền gạch đá hoa cương, sắc thái bình tĩnh, thản nhiên như không, hình như chuyện Đào Thục Nhi vừa mới đề cập đến đối với cô chẳng có can hệ gì.

Thẩm Tường dán mắt vào mặt Hạ Mạt.

Ánh mắt lạnh lùng băng giá.

“Đừng có nhìn cô ta như vậy.” Đào Thục Nhi đứng chặn trước mặt Hạ Mạt ngăn ánh mắt Thẩm Tường, cười, nói: “Cô ta là trợ lý của tôi”.

“Trợ lý của cô thì đã sao nào? Giỏi lắm ta?” Một trợ lý sau lưng Thẩm Tường cười mỉa, “Cô dựa vào đâu mà dám ăn nói như vậy với chị Thẩm Tường?”.

Không khí lúc này thật căng thẳng!

Cô thư ký Thành ngưng ngậm ho khan một tiếng, ý đồ làm dịu tình hình, nhất thời chưa biết phải khuyên can bên nào trước. Sắc mặt Đào Thục Nhi đã có chút thay đổi.

“Xin lỗi Thục Nhi tiền bối đi.” Ánh mắt Thẩm Tường rời Hạ Mạt ngược nhìn lên con số đang thay đổi trên bảng điện tử của thang máy, cô lạnh lùng ra lệnh cho người trợ lý có những lời nói vừa rồi. Cô trợ lý đành phải vâng vâng tuân theo.

“Tiền bối?” Đào Thục Nhi nghiến răng, xấu hổ nói: “Tôi sao dám nhận là tiền bối, cô còn hơn tôi hai, ba tuổi...”.

“Cô vào nghề bốn, năm năm rồi còn gì, đương nhiên là tiền bối của tôi,” Thẩm Tường không chịu khuất phục.

Đào Thục Nhi phút chốc cứng đờ người.

Cô đã tham gia vào làng giải trí được gần năm năm, lúc nào cũng chỉ bình bình, chưa bao giờ có thể coi là đại hồng đại phát, chuyện này đối với một nghệ sĩ mà nói là điều đáng sợ nhất. Một người mới bước vào nghề chưa có tiếng tăm, người ta có thể đặt nhiều kỳ vọng, người vào nghề càng lâu, cơ hội đại hồng đại phát càng ít đi. Thẩm Tường bước vào làng giải trí tuy hơi muộn, song một năm qua cô ta liên tiếp gặt hái được rất nhiều thành công, lại còn được nhận giải thưởng Nghệ sĩ được chờ đón nhất của năm, được công chúng rất yêu thích, mến mộ.

“Thang máy tới rồi.”

Hạ Mạt lên tiếng, mọi người không còn để ý tới căng thẳng giữa Đào Thục Nhi và Thẩm Tường nữa.

“Tinh...”

Cửa thang máy từ từ mở ra.

Bên trong người đứng chật cứng, Đào Thục Nhi và chị Phần nhận ra những người đó đều là những lãnh đạo cấp cao của công ty Lỗi Âu, ai cũng mặc comple chỉnh tề, thang máy vừa mở đã vội vàng bước nhanh về phía cửa đại sảnh. Cô thư ký Thành ngạc nhiên, không hiểu có chuyện gì mà tất cả lãnh đạo cấp cao đều phải xuất binh, nhìn ra phía đại sảnh, toàn thể nhân viên công ty đều đã tập

trung thành hai hàng đứng chờ!

“Thiếu gia tới rồi!”

Một đồng nghiệp đi ngang qua ghé tai cô thư ký Thành nói nhỏ. Thư ký Thành kinh ngạc vội vàng nói lời khiếm lỗi, khẩn trương theo mấy vị lãnh đạo cấp cao đi ra phía cửa. Đào Thục Nhi cũng nghe thấy câu nói này, trong lòng thẫn kinh hãi. Thẩm Tường quay người nhìn về cửa lớn đại sảnh, ánh mắt lạnh lùng cũng thay đổi, dần trở nên kinh ngạc.

Gia tộc họ Âu theo lời kể lại xưa nay thì trong cuộc sống, mọi hành sự tác phong rất ôn hòa, thái độ dè dặt, nhưng về mặt tài chính là một trong những gia thế có tiềm lực hùng hậu bậc nhất nhì, chính vì thế, những tin tức về gia tộc này luôn được giới báo chí điên cuồng săn lùng. Công ty Lỗi Âu là một trong số hàng loạt các công ty con dưới cờ gia tộc họ Âu, số cổ phần quan trọng nhất của công ty hầu hết nằm trong tay họ Âu. Có rất nhiều những lời đồn đại kỳ lạ về gia tộc này, trong đó phải kể đến những người thừa kế dòng họ đều có ma lực hút hồn. Đặc biệt nhất, người thừa kế thế hệ trước là một phụ nữ sắc đẹp thuộc hàng giai nhân tuyệt thế làm khuynh đảo các giới trong xã hội thời bấy giờ. Sau bà lấy một người Pháp rồi không thấy xuất hiện tin tức gì nữa. Người thừa kế đương nhiệm là con trai của bà, hình như năm nay hai mươi bốn tuổi, rất ít khi xuất đầu lộ diện trước mặt mọi người trong công ty, mọi người trong nội bộ công ty thuộc gia tộc họ Âu đều gọi anh là Thiếu gia.

Toàn thể nhân viên công ty Lỗi Âu đứng xếp thành hai hàng bên ngoài cửa, từ Tổng giám đốc đến các lãnh đạo cấp cao tới các nhân viên các bộ phận, thư ký, tiếp tân, mọi người đều đứng xếp hàng trên quảng trường yên lặng đứng chờ.

Yên lặng.

Không tiếng nói.

Qua cửa kính, bầu trời trong xanh như vừa gột, đài phun nước trên quảng trường bắn tung tóe, bọt nước trong veo, nàng tiên cá bằng tượng thấp thoáng nụ cười. Trong ánh nắng vàng rực rỡ, chiếc Bentley dài màu đen đi tới, từ từ dừng lại bên chiếc thảm đỏ trải dài tới cửa đại sảnh. Người lái xe mặc bộ đồng phục khuy vàng bước xuống, cánh cửa bên phải phía trước mở ra, một người đàn ông trung niên bộ dạng quản gia, gương mặt khắc khổ bước xuống, cửa bên trái phía sau mở ra, một thanh niên rất trẻ tóc nâu mắt xanh, gương mặt thanh nhã xuất hiện.

Trong đại sảnh công ty Lỗi Âu.

Hạ Mạt lặng lẽ nhìn cửa thang máy khép lại, hầu như tất cả mọi người đều đã quên mất nó, chiếc thang máy tĩnh lặng lại từ từ đi lên tầng trên, bảng điện tử nhảy từng con số, phải một lúc nữa mới lại quay xuống. Những người đứng cạnh cô đều đang ngó ra ngoài quảng trường; chán ngắt, Hạ Mạt cũng đành phải nhìn theo.

Bàn tay đeo găng trắng xóa đặt lên khóa.

Tài xế cung kính mở cửa xe.
Người đàn ông trung niên bộ dạng quần gia và người thanh niên gương mặt thanh nhã cung kính đứng chờ bên cạnh.
Nắng rọi qua cửa kính.
Chói lóa mắt.
Người đó từ trên xe bước xuống.
Đài phun nước vui mừng tung bọt trắng xóa khúc xạ ánh nắng phản chiếu muôn ngàn tia sáng óng ánh.
Trong ánh mặt trời rực rỡ.
Gương mặt người đó bị nắng chói nhìn không rõ, nhưng dáng hình anh tú, chiếc cằm kiêu ngạo, khí chất quý tộc lạnh lùng khiến người ta có cảm giác khó mà tiếp cận.
Tổng giám đốc công ty Lỗi Âu cung kính nghênh đón.
Người đó gật đầu lạnh lùng, ánh mặt trời chiếu lên hàng lông mày, một nét đẹp cao quý kiêu ngạo.
Tổng giám đốc vội vàng bước liền sau.
Thư ký và quần gia theo tiếp.
“Thiếu gia!”
Toàn thể nhân viên công ty Lỗi Âu cung kính cúi người chào đón.
Trong đại sảnh.
Trần Ân tròn tròn mắt không dám tin, cô cẩn thận từng ly từng tý nhìn người đó dò xét cho thật kỹ, đột nhiên, cô đưa tay bịt miệng, cả kinh, chút nữa thì la lớn.
“A!”
Định thần lại, Trần Ân không thể không ngoái đầu nhìn Hạ Mạt, chỉ thấy Hạ Mạt đang thất thần nhìn người đó được Tổng giám đốc cung kính rước vào trong đại sảnh công ty Lỗi Âu, sắc mặt xanh lét, cặp môi cắt không còn hạt máu, hoàn toàn không giống bộ dạng dửng dưng lãnh đạm thường ngày.
Cánh cửa kính xoay.
Thoảng như có gió.
Sợi ren lụa màu xanh nhè nhẹ phát phơ, sợi ren lụa chắc đã lâu ngày nên có vẻ hơi cũ, song những đường nét hoa văn vẫn còn rất đẹp chứng tỏ với chủ nhân, nó là báu vật vô giá.
Cánh cửa kính xoay tròn.
Gương mặt Âu Thần kiêu ngạo cao quý, cái đẹp anh tuấn của anh lạnh lùng như thần Mặt Trời Apollo. Thời gian trôi qua, anh vẫn ngạo mạn như xưa, nhưng ở anh sự lạnh lùng lại tăng gấp bội.
Trong đại sảnh.
Hạ Mạt thất thần nhìn sợi ren lụa đang tung bay trong gió.
Ánh nắng chiếu qua bức tường kính, cả thế giới chói chang ngạt thở, trước mắt cô, hình như có muôn ngàn đốm sáng đang nhảy múa dập dờn điên loạn. Nhức nhối, choáng váng, yên lặng, những điểm sáng cuồng loạn lập lòe, hình như sống lưng cô lại cứng đờ.
Trái tim cô.

Một nỗi đau âm thầm từ từ trỗi dậy.

Đám người ầm ầm tiến vào đại sảnh công ty Lỗi Âu.

Như sao bé nguyệt, Tổng giám đốc đưa Âu Thần đi theo hướng thang máy, Thẩm quản gia và thư ký Simon theo sau, đám lãnh đạo cấp cao bước cuối cùng. Âu Thần điềm tĩnh thản nhiên lắng nghe Tổng giám đốc báo cáo tình hình mới nhất của công ty, thỉnh thoảng cậu gật đầu rồi hỏi một vài câu đơn giản ngắn gọn, không hề để mắt tới các cô gái đang đứng chết trân nhìn mình.

“Đẹp trai quá.”

Rốt cuộc không hiểu trợ lý của ai đó chịu không nổi đã buông tiếng than phá vỡ cảnh các cô gái đang hồn xiêu phách lạc, đờ đẫn nhìn Âu Thần. Thẩm quản gia ngoái đầu lại, cười thầm, mấy cô mình tinh đó trong làng giải trí gặp thiếu gì những chàng trai đẹp, ví như Lạc Hi phong thái tuyệt thế vượt trội so với cái đẹp anh tuấn của Thiếu gia, sao mấy người họ lại có thể ngắm nhìn Thiếu gia với lòng dạ rối bời, thần hồn điên đảo quên cả nhân thế, bộ dạng đâu khác nào mấy cô trợ lý đang đứng bên mình thế kia.

Lúc này Đào Thục Nhi cũng bừng tỉnh nhưng ánh mắt vẫn không sao rời khỏi người Âu Thần được. Không ngờ ngoài làng giải trí lại có một nhân vật đẹp kinh điển đến vậy, tuy lạnh lùng nhưng khí chất quý tộc ưu nhã tôn quý của anh ta đầy sức hấp dẫn ma thuật như những liều thuốc phiện hút lấy người ta.

Trần Ân bất an nhìn đi nhìn lại giữa Âu Thần và Hạ Mạt. Năm đó chuyện Thiếu gia “đá” Hạ Mạt ở trường đồn ầm ĩ, sau này mỗi lần cô nhắc đến Thiếu gia, Hạ Mạt lúc nào cũng trầm tư u uất. Thế thì chuyện đó nhất định là có thật, Thiếu gia đã làm tổn thương đến Hạ Mạt, khi Hạ Mạt cần đến sự giúp đỡ của Thiếu gia nhất thì cậu ta lại bỏ rơi cô ấy, như vậy đã năm năm rồi họ không gặp nhau cho nên Hạ Mạt mới tái mét mặt ra thế kia chứ. Trần Ân nhìn lại Âu Thần, định lén qua chỗ Hạ Mạt để an ủi.

Thang máy màu tím nhạt.

Bông uất kim hương khắc màu vàng kim hoa lệ và cao quý.

Cánh cửa từ từ mở.

Âu Thần bước vào.

Simon, Thẩm quản gia, Tổng giám đốc và mấy lãnh đạo cấp cao công ty Lỗi Âu theo sau đứng bên Âu Thần.

Âu Thần thản nhiên nhìn về phía trước.

Một người đưa tay bấm nút bảng điều khiển.

Khi Trần Ân đến bên Hạ Mạt, cô kinh ngạc nhận ra thần thái của Hạ Mạt đã hồi phục, sắc mặt lạnh lùng thản nhiên thường ngày. Quá bình tĩnh và thản nhiên, như thể không nhìn thấy những gì vừa xảy ra, thản nhiên và bình tĩnh như chẳng có gì vừa mới phát sinh, thản nhiên và bình tĩnh khiến Trần Ân cảm thấy quái dị vô cùng, thản nhiên và bình tĩnh tới độ Trần Ân phải giật mình sợ hãi.

“Hạ Mạt?”

Trân Ân do dự gào lên.
Tiếng gọi khiến Hạ Mạt cứng đờ, cô hơi chau mày, nhưng trong lòng cô không khỏi thờ dài khi thấy ánh mắt lo lắng của Trân Ân, Hạ Mạt đành phải vội vàng quay đi chỗ khác để giấu mặt.
Có lẽ...
Không ai nghe thấy...
Cánh cửa thang máy màu tím nhạt từ từ khép lại.
Đột nhiên ánh mắt Âu Thần sáng rực.
Cửa thang máy càng lúc càng khép hẹp.
Đột nhiên Âu Thần chăm chú dán mắt về một hướng, ánh mắt chăm chú đến ngạt thở, ngay tức thì tất cả mọi người bên trong bên ngoài thang máy đều phát giác sự thay đổi khác thường này của anh.
Hình bóng uất kim hương màu vàng kim chuẩn bị hợp lại.
Âu Thần kêu nhỏ một tiếng gì đó.
Không ai nghe rõ.
Bông uất kim hương màu vàng kim gần như hoàn chỉnh.
Bóng dáng Âu Thần đã mất dạng sau cánh cửa thang máy màu tím nhạt.
Nắng chiếu qua bức tường kính rọi tới.
Trân Ân gần như nghe được cả tiếng thở dài khe khẽ của Hạ Mạt.
Tiếng thở đó quá khẽ.
Thậm chí Trân Ân hoài nghi mình đã nghe lầm, bởi vì thần sắc Hạ Mạt vẫn đang thản nhiên bình tĩnh thế kia, linh hồn cô ấy như thể đã bay mất vậy.
“Tinh...”
Thang máy màu tím nhạt đột ngột phát ra âm thanh cảnh báo sắc nhọn!
Mọi người giật thót mình!
Cửa thang máy không sao hợp lại được, âm thanh cảnh báo chói tai kêu lên, hai bàn tay cố gắng dùng lực chặn giữa kẻ hở hai cánh cửa thang máy, bông uất kim hương màu vàng kim nhanh chóng vị tách trở lại như cũ. Âu Thần bước vội ra ngoài, bàn tay bị cửa thang máy kẹp còn in dấu hằn đỏ, ánh mắt ngảm rực lửa mãnh liệt, thẳng người bước nhanh về phía Đào Thục Nhi và Thẩm Tường đang đứng.
Đại sảnh công ty Lỗi Âu, các nhân viên đứng vây quanh đưa mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Thẩm quản gia, Simon và mấy vị lãnh đạo cấp cao đều kinh hãi vội vàng nhảy ra ngoài thang máy.
Đào Thục Nhi và Thẩm Tường nhìn Thiếu gia càng lúc càng tới gần, không hiểu sao trái tim họ bỗng nhiên dồn dập, ánh mắt ngảm hiện ra tia hy vọng Thiếu gia sẽ đi tới chỗ mình, lại như lo lắng Thiếu gia sẽ đi về phía đối phương. Máu trong người Đào Thục Nhi nóng rực và cuồn loạn theo bước chân Thiếu gia càng lúc càng gần. Ánh mắt Thiếu gia đâu phải nhìn Thẩm Tường, mà là nhìn về hướng

mình, là mình, ông trời ơi, đúng là mình rồi. Đào Thục Nhi không biết mình nên phản ứng như thế nào, phản ứng là mỉm cười với anh ấy hay là gượng gạo gò bó, sao anh ấy lại đi thẳng về phía mình nhỉ?

Âu Thần đi thẳng về phía Đào Thục Nhi.

Không khí tràn đầy căng thẳng đến ngạt thở, tất cả mọi người đều hướng về Đào Thục Nhi, Thẩm Tường cũng lạnh lùng nhìn Đào Thục Nhi. Giữa đám người, Đào Thục Nhi đứng chết trân nhìn Thiếu gia đang tiến tới càng lúc càng gần, rớt cuộc hai má cô ửng đỏ, run rẩy bước lên trước một bước.

Âu Thần bước tới trước mặt Đào Thục Nhi.

Ánh mắt...

Lại như không để tâm tới.

Qua Đào Thục Nhi...

Bước đi tiếp!

Đào Thục Nhi nghênh đón khoảng không, chỗ cô bước tới trống trải vô cùng, cô mù tịt không biết phải làm sao, máu trong người cuộn cuộn dồn lên ngực, vừa thở gấp vừa xấu hổ, cô quay ngoắt đầu nhìn theo Thiếu gia!

Âu Thần đang đứng trước mặt Doãn Hạ Mạt.

Anh cúi đầu nhìn cô.

Ánh mặt trời rực rỡ mà trong suốt.

Trong không khí thoảng mùi hương dịu dàng.

Hạ Mạt ngược nhìn anh, đôi môi trắng bệch, đôi mắt màu hổ phách thất thần. Đột nhiên, cô nhắm mắt lại, trên gương mặt cô thoáng hiện sự kiên định, cô nhanh chóng quay người bỏ ra hướng cửa đại sảnh.

“Chờ chút!”

Âu Thần nói lớn.

Hình như cô ấy không nghe thấy, không quay đầu, cô đi rất nhanh như muốn bỏ chạy. Ánh mặt trời chiếu sau lưng cô, bóng dáng mang sự lạnh lùng và sự tuyệt tình, giống hệt trong những cơn ác mộng anh thường gặp. Trái tim đột nhiên lại quặn đau, Âu Thần không để ý mọi người đang nhìn mình, chạy lên phía trước, đưa tay tóm chặt giữ cô gái lại. Âu Thần hạ giọng:

“Chờ chút!”

Hạ Mạt cứng đờ người.

Cô không quay đầu, sống lưng cứng đờ thẳng đuồn.

“Xin buông tôi ra.”

Người cô rất lạnh, bàn tay Âu Thần lại không có cảm giác gì, bàn tay anh trên vai Hạ Mạt càng giữ chặt hơn.

“Cô...”

Lúc này Âu Thần cũng không lý giải nổi sao mình lại có hành động quá lỗ mãng, quá xúc động đến vậy. Tại sao, hình như chỉ cần nhìn thấy cô ta là không thể tự kiểm soát không chế được bản thân?

Bậm trọn, liều lĩnh hành động trước mặt bao nhiêu người, những cử chỉ thất thố này trước kia tuyệt không bao giờ có.

Nhưng...

Anh lại không thể nhẫn nhịn chấp nhận để cô gái một lần nữa biến mất ngay trước mắt anh.

“Cô là ai?”

Giọng Âu Thần trở lại lạnh lùng.

Hạ Mạt như rơi vào đáy sâu vực thẳm, một vật gì đó đập mạnh vào lồng ngực! Cô quay ngoắt đầu nhìn thẳng vào mặt Âu Thần, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, ánh mắt kinh ngạc ấy lướt nhanh qua gương mặt anh, ánh mắt ngạc nhiên mang sự kinh hãi khó mà che giấu được.

Sau rồi.

Cô hơi nheo mắt, hình như đang nghi ngờ mình đã nghe lầm.

“Cô là ai?”

Một lần nữa, Âu Thần lại lên tiếng hỏi, giọng thật ngạo mạn, ngang ngược.

Đột nhiên Hạ Mạt cảm giác như đang trong một câu chuyện hoang đường, cô hít một hơi thật sâu, nhạt nhẽo cười. Ngẩng đầu lên nhìn lại Âu Thần, ánh mắt Hạ Mạt lại tĩnh lặng lạnh lùng như bao ngày qua.

“Tôi là nhân viên công ty Sun, vì công việc phải đến công ty của quý ngài đây.”

Con người Âu Thần thu lại.

Không đúng.

Ánh mắt kinh ngạc vừa rồi của cô, hình như, hình như trước đây cô đã từng quen biết anh.

“Cô ấy là trợ lý của tôi.”

Đào Thục Nhi từ đằng sau lên tiếng. Lúc này tất cả nhân viên trong công ty Lỗi Âu biết ý đều đã nhanh chóng tản đi hết, trong đại sảnh chỉ còn lại số lãnh đạo cấp cao và Thẩm Tường, Đào Thục Nhi cùng mấy người đang đứng đợi. Trần Ân ngô nghê há hốc mồm, ngờ ngạc như một cô ngốc.

“Ngài cần cô ấy có việc gì?”

Đào Thục Nhi nhìn thăm dò Hạ Mạt đang bị Âu Thần giữ chặt vai, giọng lạnh tanh.

“Cô tên... Doãn Hạ Mạt?”

Âu Thần vẫn nhìn Hạ Mạt chăm chú, nhìn gương mặt có làn da trắng muốt như ngà, hai hàng lông mày nhẹ nhàng thon thả, sống mũi cao thẳng thanh tú, đôi môi hồng nhạt cánh sen, nhưng trong đôi mắt thần nhiên lạnh lùng kia hình như có một tình cảm bao la như vùng biển xanh sâu thẳm thẳm.

Hạ Mạt chau mày.

Cô đưa tay nhắc cánh tay Âu Thần đang nắm chặt trên vai mình ra, rồi, cô nhìn anh, bình tĩnh nói: “Anh cần gì? Nếu như muốn đùa một

chút thì xin thứ lỗi, tôi không có thời gian tiếp anh”.

Mọi người tròn mắt kinh hãi!

Cô gái này dám ăn nói những lời như vậy với Thiếu gia sao!

Ánh mắt Âu Thần ử ử suy sụp, cậu biết có thể cô gái này hiểu làm, rõ ràng đã biết tên lại đi hỏi cô ấy là ai. Nhưng, anh không thể giải thích cho cô gái “xa lạ” này biết là anh đã bị mất ký ức, lại càng thông thể giải thích được khi phải đối diện trước đôi mắt lạnh lùng của cô, nghe những lời mỉa mai châm biếm của cô.

Quai hàm Âu Thần xiết chặt lại.

Ánh mắt anh đang nhìn gương mặt cô từ từ thu lại, Âu Thần thờ ơ hỏi người đứng bên cạnh: “Các cô ấy sao lại có mặt ở đây?”.

Một vị lãnh đạo cấp cao giải thích vì công ty Lỗi Âu đang tìm một nhân vật nữ chính làm gương mặt đại diện quảng cáo sản phẩm mỹ phẩm. Nghe xong, Âu Thần trầm ngâm nhìn Đào Thục Nhi và Thẩm Tường, sau đó lại lướt về Hạ Mạt nhìn chăm chú, ánh mắt sâu lắng trầm tư.

Sau rồi.

Âu Thần hạ thấp giọng: “Cô ấy thích hợp nhất”.

Lời nói phát ra, bốn bề như có tiếng sấm vang rền phá vỡ không gian tĩnh lặng.

Rất nhanh chóng, đại sảnh công ty lại trở nên yên tĩnh khó ngờ, không gian như ngưng đọng, khí trời như ngưng trệ, ánh mặt trời như đóng băng, quãng sáng băng giá qua bức tường kính rọi tới.

Hạ Mạt kinh ngạc ngẩng đầu!

Cô nhìn Âu Thần, nhìn thẳng vào đôi mắt anh. Anh đang đùa với cô sao? Là đang diễn một vở kịch ác độc ư? Là đang báo thù những hành động năm đó của cô sao? Hay là... nhưng, ánh mắt anh màu xanh sâu thẳm, u uất và tĩnh lặng, rất quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ, khó hiểu. Âu Thần của ngày xưa, cô luôn nắm bắt được mọi trạng thái tình cảm của anh, nhưng, Âu Thần sau năm năm này, tại sao lại đem đến cho cô một cảm giác xa lạ quá hãi hùng.

Đại sảnh công ty Lỗi Âu yên lặng như tờ.

Gương mặt Thẩm Tường và Đào Thục Nhi trở nên khó coi. Thẩm Tường như có tiếng than tắc nghẹn trong cổ họng. Đào Thục Nhi với ánh mắt kỳ quái nhìn Hạ Mạt. Toàn bộ lãnh đạo cấp cao công ty Lỗi Âu đang có mặt trong đại sảnh kinh ngạc nhìn nhau nghi ngờ, xưa nay, hãng mỹ phẩm Lỗi Âu chỉ luôn chọn những nữ minh tinh đang hot làm gương mặt đại diện, cô gái này tên tuổi chưa bao giờ xuất hiện, vậy mà Thiếu gia tự dưng lại đích thân phát ngôn chọn lựa cô ta.

Ánh mặt trời như pha lê.

Rực sáng ngưng đọng quanh Âu Thần và Doãn Hạ Mạt.

Âu Thần mãi mê nhìn Doãn Hạ Mạt như thể dồn cả một đời người để ngắm cô, ấy vậy mà cô lại tránh nhìn vào ánh mắt nồng nàn nóng bỏng của anh.

Khi cô đưa ánh mắt tránh nhìn Âu Thần, thoảng như lời nguyện ma thuật đã được giải chú. Âu Thần lạnh lùng nhìn cô một lần cuối rồi bước đi. Lãnh đạo cấp cao công ty Lỗi Âu cũng vội vàng bỏ đi theo sau Âu Thần, chỉ còn Giám đốc bộ phận truyền thông ở lại giải quyết sự việc Thiếu gia lựa chọn gương mặt đại diện quảng cáo vừa đột ngột phát sinh.

“Cô là...”

Giám đốc bộ phận truyền thông khách khí nói với Doãn Hạ Mạt.

Hạ Mạt dõi nhìn theo Âu Thần.

Trong ánh nắng vàng rực, anh cao ngạo, sợi ren lụa màu xanh xinh đẹp đó đang buộc trên cổ tay, mặt trời rực rỡ trùm lên dáng hình anh, hơi thở anh đâu có thật đến thế. Hạ Mạt thất thần nhìn bầu trời xanh ngoài tường kính, một con chim vỗ cánh bay qua, bầu trời xanh tĩnh mịch như không có thật đang chìm trong giấc ngủ.

***

“Em đã gặp lại hắn.”

Giọng nói nhẹ nhàng, Lạc Hi như cười như không, chăm chú nhìn vào gương mặt thản nhiên của Hạ Mạt, đèn trong xe tù mù, đôi mắt anh sâu thẳm như muốn nhìn thấu xem cô đang nghĩ gì.

Buổi tối, Hạ Mạt về tới nhà, xe Lạc Hi đã đỗ chờ trước cổng. Anh ngồi đằng trước mở cửa cho cô, cô vào trong xe, anh đưa tay kéo cô xích lại gần, hôn nhẹ lên môi cô. Lẽ ra giờ này anh đang có show diễn trực tiếp, cô không hỏi sao anh lại có mặt ở đây, cũng chẳng hỏi sao anh biết cô gặp Âu Thần.

“Vâng.”

Đôi mắt Hạ Mạt màu hổ phách nhạt. Những cảm xúc lúc đầu gặp lại Âu Thần đã dần dần tan đi, chuyện năm năm về trước đã qua đi, qua đi.

“Kiểu đâu lại có thái độ như vậy?” Lạc Hi dựng mày, “Không bị kích động cũng chẳng đau khổ bị thương, hết như lần đầu gặp lại anh vậy, lẽ nào anh và hắn đều không khiến em rung động chút nào sao?”

“Vâng.” Nói đoạn, đột ngột, trên gương mặt cô xuất hiện một nụ cười, cô ngáy anh một cái, nụ cười thật xinh tươi dễ thương khác hẳn ngày thường khiến Lạc Hi ngạc nhiên. “Thất vọng không?”

Lạc Hi ngớ người.

Từ khi gặp lại, Hạ Mạt lúc nào cũng bình thản như không, chẳng thể hiện chút tình cảm nào. Hạ Mạt của năm năm trước lúc gay gắt, lúc mỉa mai, lúc lại dịu dàng hình như đã bị năm tháng bào mòn gọt giũa mất dấu hẳn. Anh cho rằng cô đã trở nên thật tròn, thật tròn

như quả trứng gà, nhưng, giờ phút này, nụ cười châm chọc mỉa mai của cô đột nhiên khiến anh hiểu ra rằng cô đã không hề thay đổi, tất cả chỉ là được ngụy trang cất giấu khá kỹ càng.

“Em chờ lâu như vậy...”

Mí mắt cô chuyển động, nụ cười thật xinh tươi.

“... Có nghĩa là chờ đợi giờ khắc em và anh ta tương ngộ, có đúng không? Có lẽ đoán biết trước em và anh ta chắc chắn sẽ gặp lại nhau, dù là gặp lại trong công ty Lỗi Âu hay ở bất kỳ chỗ nào đi nữa, anh ta đúng là đã trở về, sớm muộn gì em và anh ta cũng sẽ chạm trán, vì thế anh mới không thể chần chừ chờ đợi thêm, đã hôn em, đã qua lại hẹn hò đi chơi với em. Giống như năm đó anh đã nói, những chuyện anh ta hại anh hồi đó, tới lúc anh sẽ đáp trả tăng lên gấp bội. Suy cho cùng, anh là kẻ thù dai thì sao có thể tha thứ cho em, càng không thể tha thứ nổi cho anh ta.”

Lạc Hi yên lặng nhìn Hạ Mạt. Anh nhận ra, Hạ Mạt mà anh yêu thích phải là như thế này, thông minh như con hồ ly sau lưng mọc chín cái đuôi. Năm năm qua, chắc hẳn cô đã phải ném trải quá nhiều vất vả và đau khổ nên mới giấu mình kỹ như vậy, không kiếm đâu ra bất kỳ dấu vết gai nhọn sắc cạnh nào ở cô.

Cô nhìn dãy đèn đường như những ngôi sao lấp lánh bên ngoài cửa sổ xe, giọng nói thật nhẹ nhàng: “Đáng tiếc, lại để cho anh thất vọng rồi”.

Trong màn đêm, giữa khu phố trung tâm rất ít người, mấy chiếc xích đu yên lặng buồn bã, chỉ có một cô bé chừng bảy, tám tuổi cô độc ngồi trên chiếc xích đu màu đen, cô bé cúi đầu hình như đang khóc vì không có ai chơi cùng.

Mái tóc dài dày như rong biển che khuất bên mặt, Lạc Hi nhìn không rõ thần sắc Hạ Mạt thế nào. Anh đưa ngón tay vén tóc cô qua sau tai, gương mặt trắng như ngà, mái tóc dày xõa tung, cảm giác ngón tay đầu phải là sự nhu mỳ mềm mại, là sự bướng bỉnh ương ngạnh nhưng vẫn động lòng người xót thương. Anh vuốt ve mái tóc cô, chầm chậm hỏi:

“Em đã từng yêu anh ta?”

“Khi nào?”

“Trước kia.”

“Chuyện trước kia đúng ra đã phải quên rồi chứ.” Ánh mắt cô thản nhiên.

“Hả? Bố mẹ em không phải rất thích hẳn ta sao? Em chăm lo lợi ích cho những người trong nhà như vậy, bố mẹ em rất thích hẳn, em cũng phải thích mới đúng chứ!” Anh lạnh nhạt. Hồi đó gia đình họ Doãn đối với Thiếu gia một cung hai kính, thái độ thành thật xen lẫn sợ hãi quá ư là ấn tượng, thật khó quên.

“Họ đã qua đời rồi.” Trái tim Hạ Mạt thắt chặt đau buốt, cô nắm tay thật chặt, cố gắng giữ mình sao thật bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên trở lại.

Lạc Hi kinh ngạc.

“Sao lại thế được...” Giọng anh nghẹn ngào, cổ họng khô khốc, “Chuyện xảy ra hồi nào vậy?”

Cô quay mặt về phía anh, thì ra anh chưa biết gì. Bất giác cô chua xót cười. Cũng đúng thôi, từ khi gặp lại anh, nào đâu có cơ hội để nói cho anh hay những chuyện này. Nhìn gương mặt kính hãi của anh, cô đoán đo không biết có nên cho anh biết, và giờ nói với anh thế nào.

“Là đúng vào hôm anh ra sân bay, Tiểu Trùng cả đêm khóc suốt mướt, sốt cao, bố mẹ phải đưa nó đi bệnh viện. Trên đường đi gặp một chiếc xe hàng lớn tông vào gây đại họa. Và còn...” Cô nhìn anh, trong đáy mắt hiện lên nỗi đau tàn khốc, “vụ tai nạn thực ra còn liên quan tới anh, anh muốn biết không?”.

Anh kinh ngạc: “Liên quan đến anh?”

“Đúng vậy. Ở sân bay, trên xe bố gọi điện vào máy em đúng lúc anh vứt bỏ chiếc guitar bố tặng anh...” Hạ Mạt nhắm mắt lại, “bố bảo, có lẽ bố không nên đồng ý cho anh đi. Anh sống ở đây đã là người của gia đình này, bố quyết định rồi, cứ cho bố bị mất việc làm, hãy để mọi người được cùng nhau sống chung dưới một mái nhà. Bố bắt em phải gọi anh quay lại, giọng bố rất xúc động. Nhưng ngay sau đó, tiếng va chạm của hai xe kinh hồn truyền qua điện thoại...”. Hạ Mạt vẫn luôn cho rằng, nếu lúc đó bố không quá xúc động, không quá vội vã khẩn thiết yêu cầu cô gọi Lạc Hi quay trở lại, có lẽ, vụ tai nạn đó sẽ không xảy ra.

“Tại sao em không gọi anh lại?!”

“Anh đã nhập vào dòng người.” Cô điềm tĩnh nói, “Hơn nữa, anh quay lại phỏng có ích gì?” Đi Anh du học với anh là cách lựa chọn tuyệt vời nhất, hà tất phải tự làm khổ kéo anh vào gánh chung hoạn nạn.

Đôi mắt Lạc Hi âm u, “Chỉ có Thiếu gia có tiền, chỉ có Thiếu gia mới giúp được em những chi phí thuốc thang đắt đỏ, anh quay lại làm gì, chỉ đáng giọt mưa rơi vào hồ nước, có đúng không?”.

Cô không trả lời anh như thể hai người đang không nói cùng một đề tài: “Bố mẹ mất ngay tại chỗ”. Gương mặt cô bình lặng, trống rỗng nhìn em gái nhỏ bé cô đọc trên chiếc xích đu giữa khu phố trung tâm.

Trong xe là sự im lặng chết chóc.

Đèn xe mờ ảo.

“Em đang lừa anh phải không?” Lạc Hi nhếch mép nói nhỏ, những ngón tay cứng ngắc giữa mái tóc dài, trong phút hoảng hồn, anh chẻ chúng ra. Mối Hạ Mạt trắng bệch.

“Anh hy vọng là em dối anh?”

“Em đang lừa dối anh, anh biết em đang lừa dối anh.” Đáy mắt anh băng lạnh, ngón tay giá buốt khờ cùng, “Không có ai muốn thu nhận anh, tất cả mọi người đều muốn vứt bỏ anh, vì thế nên em

đừng ảo tưởng anh sẽ tin chuyện đó có thật, cũng đừng lừa anh thêm lần nữa”.

Lồng ngực Hạ Mạt như bị sắc đêm thâm trầm bao phủ. Cô nhìn Lạc Hi, đôi mắt anh gần cô thế kia, màu đen huyền đẹp như mã não, chỉ cần gõ nhẹ một cái là sẽ vỡ tan, thờ dài thật khẽ, trái tim cô trở nên mềm yếu khó hiểu.

Cô đưa hai tay ra, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt anh, nói: “Hãy quên hết những lời em nói nhé, để cho gió trời cuốn đi”.

Nói rồi.

Cô dịu dàng đặt nụ hôn vào giữa trán anh.

Hạ Mạt cũng chẳng hiểu sao mình lại hành động như vậy. Có lẽ, không phải bất cứ chuyện gì cũng buộc phải có lý do riêng của nó, giống như lần đầu tiên thấy anh đứng dưới cây anh đào, anh từ từ quay đầu lại, những cánh hoa nhỏ li ti màu phấn hồng, bậc đá xanh ẩm ướt, trong vườn sương trắng tràn ngập, khoảng khắc ấy mãi mãi khắc sâu trong trí óc cô. Dù thời gian đã lùi xa, cô mãi mãi ghi nhớ hình ảnh một thiếu niên tươi đẹp đứng dưới gốc cây anh đào. Bàn tay cô làm khuôn mặt Lạc Hi ấm lại.

Trong đôi mắt đen sương khí lại dần xuất hiện, màn đêm yên tĩnh, anh ngơ ngẩn nhìn cô, như đứa trẻ quên đường lạc lối, giây phút này tất cả mọi nguy trang đều đã biến mất.

“Vậy, giờ đây em còn thích hấn ta nữa không?”

Anh hỏi cô, giọng thăm dò.

Gió đêm thổi qua cửa sổ mở hé, mùa hè không biết đã qua từ lúc nào, đêm buông xuống mang chút lạnh lạnh, mái tóc cô gió thổi rối bù.

Cô điềm tĩnh đáp:

“Anh ta đã không nhớ nổi em.”

Lạc Hi chau mày, không hiểu ý cô thế nào.

Hạ Mạt khép mi, nụ cười miễn cưỡng thoáng trên môi.

“Anh ta đã bị mất ký ức”.

...

Ở công ty Lỗi Âu, Âu Thần đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, vẫn là nét cao ngạo ngày xưa, vẫn là thói bá đạo ngang ngược ngày xưa, nhưng đôi mắt Âu Thần là một sự xa lạ cô không sao lý giải được. Âu Thần đã hỏi “Cô là ai?” nhưng rõ ràng anh ta lại biết tên cô là “Doãn Hạ Mạt”. Cô chỉ có thể lý giải rằng, anh ta đang chơi một trò đùa ác độc với cô. Tuy nhiên, trong trí nhớ của cô, Âu Thần đâu phải là một người có thói quen thích đùa với người khác, anh chỉ biết chiếm hữu và cướp đoạt, chỉ cần muốn cái gì, anh sẽ trực tiếp chiếm luôn cái đó, không cần phải hỏi đến ý người khác xem thế nào, có đồng ý hay không.

Có lẽ anh đang trả thù.

Trả thù cô năm đó với thái độ lạnh băng nhất, tàn nhẫn nhất đã làm tổn thương anh.

Cô đã gây tổn thương và đau khổ cho anh.

Hoặc cũng có thể nói, cô đã hoàn toàn mất lý trí để rời trút giận lên anh.

Năm năm qua đi, biết bao nhiêu oán hận đã tan biến dần, trái tim đã hồi phục, đã trở lại bình yên.

Nhưng anh, con người đã vì cô bị tổn thương, không biết anh có tha thứ cho cô hay không?

Nhưng.

Anh đã mất ký ức.

Bước ra ngoài tòa nhà trụ sở công ty Lỗi Âu, Thẩm quản gia đang đứng chờ cô. Thẩm quản gia cho cô hay năm năm trước, Âu Thần gặp tai nạn ô tô nên đã bị mất một phần ký ức, anh đã quên tất cả quãng thời gian liên quan đến cô, cô đứng như trời trồng, ngơ nghe, không một phản ứng. Chuyện này là không thể, đó chỉ có thể là một tình tiết hoang đường nhất xuất hiện trong những vở kịch trên ti vi.

Nắng chiếu trước mặt cô, hoa mắt, choáng váng, mụ mị, u mê.

Những lời Thẩm quản gia nói tiếp theo cô không còn nghe thấy gì nữa.

Rất lâu, rất lâu sau.

Cô lại nghe Thẩm quản gia đang nói:

“Xin cô hãy quên đi tất cả mọi chuyện về Thiếu gia trước kia.”

Cô trầm tư, u uất. Quên ư? Rốt cuộc Âu Thần thật là người may mắn, anh đã có được cơ hội để quên đi tất cả, bất luận chuyện xưa nhiều ít thế nào, bất luận chuyện xưa oán hận ra sao, bất luận chuyện xưa bao nhiêu vướng mắc, thì ra tất cả, tất cả mọi ký ức đều chỉ dồn lại thành vài tế bào trong bộ não con người, mất chúng đi là có thể quên được tất cả, giống như gió mưa dù cuồng bạo bao nhiêu, hễ qua đi rồi trời sẽ trong sáng lại.

“Chuyện năm đó cô đối với Thiếu gia, tôi đã tận mắt chứng kiến tất cả.” Thẩm quản gia nhìn cô, hàm ý ẩn chứa trong đôi mắt, “Cô đã làm tổn thương Thiếu gia, chắc hẳn với cậu ấy, cô đã không còn chút tình yêu thương, thế thì... thế thì, xin cô đừng để Thiếu gia nhớ ra mình. Đau thương cô đã đem đến cho Thiếu gia quá nhiều”.

Ngón tay Hạ Mạt nắm chặt.

Bàn tay từ từ nhói đau.

...

Đêm đầu thu.

Trong chiếc xe đậu bên ngoài khu trung tâm.

Hạ Mạt thất thần nhìn chiếc xích đu trống vắng, bé gái khóc hỏi nãy không biết đã bỏ đi từ lúc nào, cô yên lặng ngẩn ngơ nhìn rất lâu.

Và rồi cô nhoẻn miệng cười, nụ cười nhạt nhòa nhưng không thể nói là nhạt nhẽo.

“Mất ký ức...” Lạc Hi lắc đầu không thể tin nổi, nhưng nhìn thần sắc của cô, anh hiểu cô không nói đùa. Đăm đăm nhìn cô, anh hỏi: “Vậy thì em có thích con người hấn sau khi mất ký ức không?”.

“Chưa biết được.”

Cô trả lời thật đơn giản.

Ánh mắt anh vụt phần nộ, tức tối, “Hắn đã ấn định em là gương mặt đại diện cho hãng, em có đi không?”

Cô nhìn anh: “Anh nghĩ thế nào?”

Lạc Hi im lặng hoàn toàn. Anh hy vọng cô sẽ không tham gia, một cảm giác không an toàn trỗi dậy trong lòng anh, anh không bao giờ quên ánh mắt Âu Thần nhìn cô năm đó, cho dù hắn đã mất ký ức đi nữa, gặp lại cô, chắc chắn một lần nữa Âu Thần sẽ lại bị cô cuốn hút đắm say. Nhưng mà, với các nữ nghệ sĩ, trở thành gương mặt đại diện quảng cáo cho công ty Lỗi Âu là điều hấp dẫn mê hoặc vô cùng, đặc biệt những người mới bước chân vào nghề, thậm chí chỉ cần dựa vào một quảng cáo này là có thể gây cơn sốt cực hot. Nếu là chính anh, anh cũng sẽ không cam tâm từ bỏ cơ hội này dù biết rằng phía trước đầy chông gai trở ngại.

Như nhìn thấu cõi lòng Lạc Hi, Hạ Mạt mỉm cười, nụ cười mờ nhạt:

“Không sai, em sẽ đi”. Thế giới này, cần phải nắm chắc cơ hội có thể đạt được thành công, dù cơ hội đó do bất kỳ ai đem tới.

“Nếu như...”

Lạc Hi hít một hơi. Cô ấy không thay đổi, không một chút thay đổi, cô ấy nguy trang quá khéo, bề ngoài như mây thuận gió hòa, nhưng bên những trong những thứ đúng ra thuộc về cô, những thứ cô cần phải đoạt được, cô nhất quyết không buông tay. Nói cách khác, anh, Âu Thần và cô thuộc cùng một típ người. Có lẽ, chủ định của cả ba người quá giống nhau khiến cả ba sẽ rơi vào những thế vướng mắc ngạt thở khó lường.

“Hạ Mạt, em sẽ lại thích anh ta mất thôi.” Nỗi bi thương choán đầy trong đôi mắt đen, giọng anh rất nhỏ, lời bùa chú nguyện rửa cũng có thể là cơn ác mộng như đang chấp chờn trong chiếc xe.

“Anh đang lo sợ à?”

Cô lờm anh.

“Ừ, anh sợ em sẽ rời xa anh để quay về với hắn.” Anh ôm cô, ép cô vào ngực. Những ngày qua anh và cô tuy chưa chính thức xác nhận mối quan hệ, nhưng trong lòng anh, anh cho rằng cô đã ngầm thừa nhận.

Cô dựa vào bờ vai anh.

Bên ngoài, mặt trăng dịu dàng xen giữa những đám mây.

Ánh sáng trong chiếu lên kính xe trong veo.

“Lạc Hi, anh đừng nên yêu em.” Cô nói nhỏ như thể nói cho riêng mình, “Trái tim em không có chỗ cho tình yêu. Em chỉ cần có thành công, thành công mà thôi. Để có được thành công, em sẽ bất chấp mọi thủ đoạn. Tình yêu chỉ là một phần rất nhỏ, rất nhỏ. Hôm nay em thích anh, em sẽ ở bên anh. Nếu thích người khác, em cũng sẽ đến với người ta”.

Lạc Hi ôm chặt vai cô, “Người em đang thích là anh, đúng không?”

Cô nhắm mắt, “Đúng vậy”.

Cô không còn muốn kháng cự thêm điều gì nữa. Đúng vậy, cô thích anh, tuy nhiên, cô không rõ cô đã thích anh ngay lần đầu tiên chạm mặt hồi năm năm về trước hay là lúc ở trong khán phòng nhà hát Bảo Lai anh đệm đàn cho cô hát, cũng có thể là lúc anh hôn cô trên con đường nhỏ lát đá xanh.

“Vậy là đủ rồi.” Anh dịu dàng hôn lên mái tóc cô, nụ cười đẹp như hoa, “Em sẽ mãi mãi yêu thương anh, càng lúc càng yêu, rồi một ngày nào đó anh chết đi, em cũng sẽ vẫn mãi yêu anh như giờ phút này”.

Sắc đêm dần sâu thẳm.

Cô đưa mắt nhìn về nơi xa xăm.

Bong bóng mùa hè

Chương 11

Chiều thứ năm.

Chiếc đồng hồ treo tường chạy rất khế, kim đồng hồ chỉ đúng ba giờ. Nhân viên công ty Lỗi Âu đang bận rộn trên tầng chín tòa nhà trụ sở, máy thư ký xếp sắp chỉnh lý hồ sơ, giấy tờ văn bản đặt trên chiếc bàn trong phòng họp. Phòng họp rộng lớn, một sân khấu nhỏ đơn giản phía bên phải, máy quay trên giá được bố trí chỗ thích hợp chĩa vào chính giữa sân khấu, dây dẫn nối thẳng tới màn hình tinh thể lỏng đặt trước tất cả các vị trí ngồi trên bàn họp.

Đối diện phòng họp là một phòng làm việc nhỏ được tạm thời bố trí thành phòng trang điểm và nghỉ ngơi.

Trong phòng chia thành năm khu vực tương đối độc lập. *Công chúa Mỹ Nhân Ngư* là chủ đề diễn buổi hôm nay. Công ty Lỗi Âu không chỉ chuẩn bị khu vực trang điểm nghỉ ngơi riêng cho từng nữ diễn viên tới thử vai mà còn chuẩn bị luôn cho họ trang phục diễn, chuyên viên trang điểm, hoa tươi và trái cây. Đào Thục Nhi, Từ Tịnh Nghi, Quan Dĩnh đều đã trang điểm thành những nàng công chúa

yêu kiều thướt tha, họ chỉ khác nhau về màu sắc trang phục. Đào Thục Nhi mặc váy hồng, Từ Tịnh Nghi màu trắng, Quan Dĩnh là công chúa màu xanh lam. Bọn họ người nào cũng đem theo hai ba trợ lý giải quyết những việc lặt vặt.

Không khí trong phòng trang điểm nghỉ ngơi có vẻ hơi nặng nề.

Hôm đó tại sảnh đường công ty Lỗi Âu, việc Thiệu gia họ Âu đã chỉ định Doãn Hạ Mạt, một người mới vào nghề, tên tuổi chưa xuất hiện làm gương mặt đại diện đã khiến các nữ diễn viên khác được tiến cử tham gia thử vai chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Âu Thiệu gia đã tự tay chấm Doãn Hạ Mạt làm gương mặt đại diện thì chắc chắn chẳng còn gì để mà hồi hộp chờ đợi. Không ngờ, công ty Lỗi Âu lại gửi giấy mời họ tới thử vai diễn, trong danh sách có cả tên Doãn Hạ Mạt. Nghe nói Thẩm Tường nhận được giấy mời đã cười khẩy, xé nát tờ giấy quảng vào thùng rác. Từ Tịnh Nghi và Quan Dĩnh thái độ bình thường, ngay từ đầu họ đã xác định cơ hội của mình là rất ít. Hằng năm công ty Lỗi Âu đều thay gương mặt đại diện quảng cáo mới, Từ Tịnh Nghi và Quan Dĩnh coi đây chỉ là cơ hội học hỏi để chờ thời cơ lần sau sẽ được hợp tác, vì thế hai người rất vui vẻ thoải mái.

Người lúng túng, gượng gạo nhất phải nói là Đào Thục Nhi.

Qua gương, Quan Dĩnh để ý Đào Thục Nhi từng ly từng tý. Hồi đầu nghe nói sau khi Vi An bị loại trừ, người có khả năng lớn nhất nắm được hợp đồng quảng cáo này chính là Đào Thục Nhi, nào ngờ, kết quả Âu Thiệu gia lại đích thân nhắm trợ lý của cô ta. Đào Thục Nhi này xem ra cũng chẳng mấy vận may. Trước đây, đương lúc sắp phát tài thì bị trợ lý của mình là Vi An chen ngang cướp mất cơ hội, lẽ nào, giờ đây một lần nữa lịch sử lại tái diễn với cô ta?

Đào Thục Nhi trầm ngâm ngồi trước bàn trang điểm, chuyên viên trang điểm đang cẩn thận làm tóc cho cô. Đào Thục Nhi ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, ba giờ mười. Lúc Đào Thục Nhi ngẩng lên, chuyên viên trang điểm không để ý, đúng lúc đang nắm tóc giật mạnh một cái làm Đào Thục Nhi đau nhãn mặt.
“Xin lỗi chị”.

Chuyên viên trang điểm vội vàng xin lỗi.

Đào Thục Nhi hình như không nghe thấy, cô liếc thăm dò từng góc trong phòng nghỉ ngơi trang điểm. Còn hai khu vực bàn trang điểm không có người, hai bảng tên “Thẩm Tưong” và “Doãn Hạ Mạt” màu vàng nhạt có hình hoa hồng yên lặng nằm trên hai chiếc bàn trang điểm.

Lần thứ chín Trần Ân nằm lòng khi nghe trong điện thoại là tiếng: “Xin lỗi, số máy bạn vừa gọi hiện đã tắt máy”. Hạ Mạt đang làm cái trò gì vậy, sốt ruột chết đi được! Ba rưỡi là giờ bắt đầu chính thức thử vai, giờ này sao cô ấy chưa tới cơ chứ? Tuy Thiếu gia đã chỉ định Hạ Mạt, thử vai chỉ là thủ tục hình thức mà thôi. Nhưng, nếu như Hạ Mạt không xuất hiện, việc này nhất định sẽ hỏng to! Không hiểu rốt cuộc có chuyện gì đây, lẽ nào vì Hạ Mạt hận Thiếu gia nên đã đành lòng vứt bỏ cơ hội này để khỏi phải đụng mặt Thiếu gia? Sao mà ngu đến thế, cơ hội tuyệt thế gian này, bỏ đi thật quá uổng! Trần Ân vừa sốt ruột vừa tức giận, chỉ còn cách gọi lại số Hạ Mạt. “Xin lỗi, số máy bạn vừa gọi hiện đã tắt máy”. Trần Ân sốt ruột toát hết cả mồ hôi, cô hận không đập chiếc điện thoại xuống đất được. “Doãn Hạ Mạt sao vẫn chưa tới vậy?”

Đào Thục Nhi cũng sốt ruột hỏi Trần Ân.

“Không biết”. Trần Ân sốt ruột tay nắm tóc, “Không liên lạc được với bạn ấy, điện thoại ở nhà không ai nhắc máy, di động thì tắt máy”. Trần Ân định thử liên lạc với Tiểu Trùng, nhưng, ngộ nhớ Tiểu Trùng biết tin Hạ Mạt mất tích chắc chắn sẽ lo lắng mất thôi.

“Bạn ấy có biết mấy giờ bắt đầu thử vai không?”

“Biết chứ”. Tối hôm qua Trần Ân cố ý gọi điện thoại cho Hạ Mạt nhắc nhở, lại còn hỏi xem Hạ Mạt có cần chuẩn bị đồ trang điểm gì không, có cần tiền không. Hạ Mạt cười bảo không cần, nghe giọng Hạ Mạt có vẻ rất tự tin, Trần Ân cũng yên lòng. Ai biết đâu lại xảy ra chuyện thế này, sớm biết trước cô đã đến đưa Hạ Mạt đi cùng.

“Hạ Mạt là người rất chừng mực khuôn phép”. Đào Thục Nhi nghĩ ngợi, “Cậu đừng nên lo lắng, bạn ấy nhất định sẽ tới đúng giờ”.

“Thật sao?”

Hai bàn tay Trần Ân chụm lại vào nhau đưa lên trước mặt, cô làm rầm cầu khẩn.

***

Ánh mặt trời chiếu nhạt nhòa trên nhà kho chứa đồ phế thải, chiếc xe màu đen dừng lại trước cửa. Một người đàn ông mang hình xăm trên vai to lớn vạm vỡ bước xuống xe, hấn kéo chiếc cửa sắt nhà kho hoen gỉ kêu kèn kẹt... Một người đàn ông khác từ trong xe bước ra một cô gái đang hôn mê. Mặt cô gái trắng bệch, hơi thở yếu ớt, người mềm oặt trên tay người đàn ông, mái tóc dày như rong biển xơ xuống.

Người đàn ông đó quăng cô gái vào trong nhà kho.

Cô gái rơi phịch xuống mặt đất, trong hôn mê cô vẫn khẽ rên rỉ, người co quắp lại vì đau, gương mặt trắng bệch không còn giọt máu.

Hai người đàn ông kia khóa chiếc cửa sắt lại.

Thoảng lời đối thoại:

“Không chạy thoát đâu...”

“Nó hít thuốc mê nặng lắm, vài tiếng nữa chắc gì đã tỉnh...”

“Hà hà...”

Ánh mặt trời qua cửa sổ sắt nhà kho rọi lên người cô gái đang cuộn tròn, lạnh ngắt.

***

Phòng họp lớn tầng chín công ty Lỗi Âu, các nhà lãnh đạo cấp cao đã ngồi vào vị trí của mình, họ đang lật giở xem các văn bản nội dung quảng cáo và thứ tự các tiết mục tiến hành thử vai đặt trước mặt. Chuyên gia quay phim đứng trước máy quay, nhân viên bộ phận quảng cáo và nhân viên các bộ phận liên quan kiểm tra sân khấu lần cuối cùng, màn hình tinh thể lỏng đặt trước mặt quan khách phát sáng.

Đúng lúc này, cửa phòng họp mở.

Âu Thần bước vào, các vị lãnh đạo cấp cao đều đứng dậy, Âu Thần gật đầu nhẹ, lạnh lùng bước tới vị trí chủ tịch. Lãnh đạo cấp cao từ từ ngồi xuống theo, họ đưa mắt nhìn nhau, không ai dám lên tiếng. Hôm trước, Thiếu gia đã đích thân ấn chỉ Doãn Hạ Mạt đảm nhiệm gương mặt đại diện quảng cáo, mọi người đều không dám có lời dị nghị phản đối nào. Nhưng ngày hôm sau Thiếu gia lại tuyên bố việc hôm trước chỉ là tạo cơ hội cho Hạ Mạt được tham gia thử vai diễn, người được chọn lựa nhất thiết vẫn phải được xác định qua kết quả thể hiện nhập vai.

Thế mới là tác phong của Thiếu gia chứ.

Lạnh lùng, nghiêm túc, cẩn thận, chặt chẽ, tuyệt đối không làm sai vì tình riêng.

Tập đoàn Âu Thị nếu như chỉ làm việc theo cảm tính, tuyệt đối sẽ không thể đứng vững trên thương trường thế giới thời gian lâu như vậy, hơn nữa tuyệt đối cũng sẽ không thể phát triển được quy mô bành trướng càng ngày càng lớn như ngày nay.

Ba giờ ba mươi phút.

Trân Ân tuyệt vọng đứng ngóng trước cửa phòng nghỉ ngơi trang điểm, cô cầu khẩn bóng dáng Hạ Mạt đột nhiên xuất hiện đầu kia hành lang trong những giây phút cuối. Người xuất hiện thử vai là Từ Tịnh Nghi, nếu như ngày lúc này Hạ Mạt đến, có lẽ vẫn kịp.

Đào Thục Nhi ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên trên tường. cô lấy điện thoại bấm số của Hạ Mạt. “Xin lỗi, số máy bạn vừa gọi hiện đã tắt máy”. Cô chau mày, trong lòng xen trộn nhưng cảm giác phức tạp. Nhân viên bộ phận quảng cáo công ty Lỗi Âu mời Từ Tịnh Nghi tới phòng họp đối diễn bắt đầu vai diễn, Trân Ân nản lòng nhìn Từ Tịnh Nghi đi ngang qua mình. Bỗng dưng, một ý nghĩ thoáng vụt trong đầu...

Hạ Mạt...

Không có chuyện gì chứ!

***

Nhà kho âm u, ánh nắng qua cửa sổ sắt tít trên cao chiếu lên đôi mắt Hạ Mạt đang nhắm nghiền. Không biết đã bao lâu, mi mắt khép chặt của cô hơi động đậy, hình như muốn mở ra, nhưng mi mắt sao mà nặng thế, tựa nhe núi Thái Sơn, con người đang cố hết sức đảo qua đảo lại.

Thần trí cô vẫn còn chút tỉnh táo.

Khi cô vừa bước ra cửa chuẩn bị tới công ty Lỗi Âu, một chiếc xe đen đột ngột đỗ ngay bên cạnh, cửa xe bật mở, bên trong một cánh tay thò ra tóm lấy cô lôi mạnh vào trong xe! Chỉ thoáng giây, một chiếc khăn mùi khó chịu áp chặt lỗ mũi cô, cô kinh hãi phát giác là thuốc mê, cô giãy giụa muốn hô cứu, nhưng người đàn ông lực lưỡng kia ôm chặt quá, thuốc mê đã xộc vào, cô bắt đầu choáng váng, không còn chút sức lực. Trong thời khắc nước sôi lửa bỏng này, cô chỉ còn cách cố gắng nín thở, không chế sao cho thuốc mê xộc vào người ít nhất, giả vờ hôn mê mềm nhũn người.

Cũng không phải là giả vờ.

Lúc đó có lẽ cô cũng đã hôn mê, giờ này cô cũng không biết mình đang ở đâu, ngay đến mi mắt cũng chẳng còn sức nhấc nổi. Ngủ đi nào, máu huyết mê man trong người từ từ chảy, cô cảm giác rất mệt, rất mệt, hình như từ ngày cô sinh ra vẫn mệt như vậy. Còn giãy giụa làm gì cơ chứ, chẳng thà ngủ quách đi cho rồi, âm thanh mệt mỏi truyền trong huyết mạch rên rỉ khuyên nhủ cô.

Cô cuộn tròn trên nền đất nhà kho. Dưới khuôn mặt trắng bệch là mặt đất bản thủ.

Người cô hơi run run, cô như đứa trẻ lưu lạc quá mệt mỏi trong đêm đông khắc nghiệt, nhưng lại không dám ngủ, sợ hãi ngộ nổ thiếp đi sẽ chết cứng vì lạnh.

***

Nhất định là có chuyện rồi!

Ý nghĩ đáng sợ này lờn vờn trong đầu Trân Ân, cô dờ dẩn đứng đầu cầu thang chờ đợi, càng nghĩ càng sợ. Nhất định là có chuyện, theo tính cách Hạ Mạt cô ấy tuyệt đối không bao giờ đến muộn, cô ấy đã nói tới nhất định là sẽ tới. Tuyệt đối lý do không phải không muốn đụng mặt Thiếu gia.

Mồ hôi lạnh đầy sống lưng Trân Ân.

Vậy...

Hạ Mạt xảy ra chuyện rồi...

Tại nạn xe...

Hay là...

Cô rùng mình, môi trắng nhợt không còn giọt máu.

Sao bây giờ, nếu như đúng là Hạ Mạt xảy ra chuyện, phải làm gì bây giờ! Hay liên lạc với Tiểu Trùng? Nhưng sức khỏe của Tiểu Trùng đâu chịu nổi cú này...

Cửa phòng họp he hé mở.

Chỗ Trần Ân đứng có thể nhìn rất rõ Âu Thần, cậu đang nhìn Từ Tịnh Nghi biểu diễn trên sân khấu, thần sắc thản nhiên, chiếc cảm lạnh lòng ngạo mạn. Mắt Trần Ân vụt sáng, cô cắn môi.

Chỉ có Thiếu gia thôi.

Chỉ có Thiếu gia có thể giúp đỡ Hạ Mạt.

***

Trong nhà kho phé thải.

Bụi bần nhảy múa xoay tròn trong nắng nhạt.

Doãn Hạ Mạt mặt xanh lét yếu ớt cuộn tròn trên mặt đất, đầu ngón tay run run, ngón tay từ từ nắm lại, càng lúc càng chặt, ngón tay cái nhấn sâu vào lòng bàn tay. Cô dồn tới đầu ngón tay tất cả sức lực còn sót lại trên người, sâu nữa sâu nữa, nhấn thật mạnh vào! Cái đau sắc nhọn từ lòng bàn tay truyền tới, thần trí cô cũng từ từ tỉnh lại. Ngón tay nhấn càng sâu, lòng bàn tay sắp bật máu, cái đau mỗi lúc một đánh thức cô tỉnh lại.

Rốt cuộc mi mắt cũng nhấc lên được.

Ánh mắt vẫn mờ dần, con ngươi từ từ chuyển động, ánh nắng qua cửa sổ sắt, cô xây xẩm mặt mày. Lúc này cô chưa nhìn rõ mình đang ở đâu. Hồi lâu cô cố gắng vùng vẫy ngồi dậy, phát hiện mình đang ở trong một nhà kho cũ kỹ, cửa kho đóng chặt, trong kho có rất nhiều máy móc linh kiện lâu ngày không dùng tới vứt lung tung, mạng nhện giăng đầy.

Sức lực của Hạ Mạt mất hết đi đằng nào, chân tay mềm nhũn, đầu óc hình như vẫn còn bị thuốc mê tác dụng. May mà cô hít vào không nhiều, bằng không vài tiếng nữa chưa chắc đã tỉnh nổi, mọi thứ đều tối mù. Cũng gọi là may bọn người bắt cóc chắc chắn nghĩ cô vẫn mê man khó tỉnh, nên không trói cô. Cô một mặt tự chúc mừng mình vẫn còn may mắn, mặt khác bắt đầu lục tìm điện thoại. Nhưng.

Làm gì còn cái gì.

Trên người cô chỉ có chiếc váy xanh lam mỏng, váy không có túi, chiếc túi xách vẫn mang bên mình cũng không thấy.

Cô cười chua xót.

Ừ, bọn họ đâu có điên gì mà để điện thoại lại cho cô.

Nhìn cánh cửa sắt nhà kho đóng chặt, cô gắng gượng muốn đứng lên đi thẳng ra ngoài, nhưng cố đi cố lại, hai chân cô vẫn mềm nhũn chẳng còn tí sức nào. Thuốc mê còn sót lại khiến đầu óc cô vẫn còn u mê mụ mị. Bấy giờ Hạ Mạt nhìn thấy một thanh sắt hoen gỉ nằm trên mặt đất, ánh mắt ngưng lại, cô vớ lấy thanh sắt, lấy váy lau gỉ sắt, sau đó dùng hết sức đâm mạnh vào bắp chân!

Máu trào ra trên làn da trắng!

Cô đau, mặt trắng nhợt.

Máu chảy ra đến đâu, đầu óc cô tỉnh táo lại đến đấy, thuốc mê trong người chảy theo từng giọt máu tan ra ngoài. Cô gắng sức đứng dậy, từng bước, từng bước lết tới cánh cửa. Máu theo bước chân cô nhỏ thành hàng dài trên mặt đất tới chỗ chỗ cánh cửa sắt. Không biết bọn bắt cóc có đứng canh bên ngoài hay không, không dám phát tiếng động, cô nín thở nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Cô tuyệt vọng nhắm mắt.

Cửa bên ngoài đã bị khóa.

Một dòng nước mắt chan chát xuất hiện nơi khóe mắt cô chảy dài trên má. Doãn Hạ Mạt tuyệt vọng dựa lưng vào cánh cửa, từ từ quỳ xuống mặt đất. Lẽ nào, đây là số phận của cô? Một lần nữa cơ may lại lọt qua kẽ ngón tay bỏ đi mất, buộc cô cả đời phải sống trong nghèo hèn cùng nỗi đau dằn vặt ư?

***

Từ Tịnh Nghi đã diễn xong.

Trong phòng họp, các lãnh đạo cấp cao lần lượt nhỏ to bàn luận, hầu hết họ đều tỏ ra rất vừa ý với những thể hiện của Từ Tịnh Nghi. Thái độ Âu Thần vẫn điềm tĩnh, lạnh lùng như thể chẳng quan tâm những gì đang diễn ra xung quanh. Cửa phòng họp mở ra, Từ Tịnh Nghi không quay lại phòng trang điểm nghỉ ngơi, cô đi thẳng tới thang máy đầu hành lang, mấy trợ lý chờ ngoài cửa cùng theo cô ra về.

Chỉ có cơ hội này!

Trần Ân xông tới cửa phòng họp chẳng phải giữ ý giữ tứ làm gì, cô vẫy tay với Âu Thần đang ngồi trước ra hiệu muốn anh ra ngoài! Hạ Mạt nhất định đã xảy ra chuyện, khả năng không đến kịp thủ vai diễn, dù chuyện xưa giữa Thiếu gia và Hạ Mạt có thế nào, giờ phút này chỉ có Thiếu gia mới có thể giúp được Hạ Mạt. Nhưng chuyện Thiếu gia căng thẳng với Hạ Mạt ngày xưa ở trường, anh ấy sẽ... giờ anh ấy phải giúp Hạ Mạt thì may ra mới được.

Ánh mắt Âu Thần không nhìn tới chỗ Trần Ân.

Anh đang điềm tĩnh đọc giấy tờ trên bàn.

Trân Ân sốt ruột nhảy loạn lên, đứng ngoài cửa khua mạnh tay hơn gọi Âu Thần. Người thử vai diễn tiếp theo là Quan Dĩnh, sau đó sẽ là Doãn Hạ Mạt. Thời gia không còn kịp, bây giờ nhất thiết phải nói chuyện bằng được với Thiếu gia, nếu không Doãn Hạ Mạt sẽ bị gạch tên thì hỏng bét! Lãnh đạo cấp cao trong phòng họp lạ lùng nhìn Trân Ân đang quỳnh quáng vẩy tay loạn xạ bên ngoài cửa, không hiểu cô ấy muốn gì. Đám nhân viên quảng cáo sợ cô ấy gây loạn tới buổi biểu diễn, vội vàng bước tới, Trân Ân chen tới định nhờ nhân viên quảng cáo giúp vào mời Thiếu gia ra ngoài, nhưng đúng lúc đụng ngay vào Quan Dĩnh đang bước vào phòng họp để thử vai.

“A!”

Quan Dĩnh giật mình kêu to một tiếng. Trân Ân bỏ nhào thiếu chút nữa vào cánh cửa phòng họp.

Rốt cuộc cảnh nhiễu loạn này cũng khiến Âu Thần phải ngẩng đầu lên, cậu hơi chau mày, nhìn Quan Dĩnh trước, sau mới ngó qua nét mặt đầy sốt ruột của Trân Ân.

Trân Ân không chần chừ vẩy tay la lớn.

“Thiếu gia...”

Tất cả các lãnh đạo cấp cao trong phòng họp đưa mắt nhìn nhau, lẽ nào cô trợ lý này lại quen biết với Thiếu gia? Âu Thần tỏ thái độ khó chịu, anh nói nhỏ mấy câu, Simon cung kính gật đầu rồi đi tới chỗ Trân Ân.

Đầu óc Trân Ân rối tung, song cô vẫn nghĩ ngay ra: Đúng rồi, Thiếu gia sao có thể nhớ được mình là ai, sao lại bị cô ngoắc tay gọi lại, tay thư ký kia nhất định qua đây để đuổi cô đi!

Lúc này, Đào Thục Nhi nghe thấy tiếng gọi của Trân Ân và ồn ào bên ngoài cũng bước ra ngoài cửa phòng trang điểm, thấy chuyện là do Trân Ân gây náo loạn, Đào Thục Nhi ghì giọng nói: “Trân Ân, cậu làm cái gì thế?”

Trân Ân không thèm để ý tới Đào Thục Nhi, cô nhoài hẳn người ra gọi Âu Thần:

“Thiếu gia! Hạ Mạt, cô ấy...”

Nghe hai tiếng “Hạ Mạt”.

Hình như sóng lưng Âu Thần cứng lại.

Cậu từ từ ngẩng đầu lên.

Trên gương mặt anh tú thoáng hiện tình cảm khác thường, cậu nhìn cô gái đang ra sức khua tay vẩy anh, miệng thì la tên Hạ Mạt, đôi mắt Âu Thần trở nên u uất. Trong lúc các vị lãnh đạo cấp cao còn đang kinh hãi nghi hoặc, Âu Thần đứng dậy, Quan Dĩnh đang chuẩn bị diễn trên sân khấu ngậy người đứng như trời trồng. Âu Thần bước vội về phía Trân Ân, bây giờ Trân Ân vui ra mặt, Đào Thục Nhi kinh ngạc ngơ ngác đứng đờ người.

Ngoài cửa phòng họp công ty Lỗi Âu.

Âu Thần dáng người cao lớn anh tuấn như đang dồn nén tình cảm.

Cậu cúi đầu hỏi Trân Ân:

“Có chuyện gì?”

Giọng nói gần như không chút cảm xúc.

Trân Ân hơi đờ người căng thẳng, cổ họng khô khốc đằng hắng.

Trước đây ở trường Thánh Huy, Thiếu gia là ngôi sao lạnh buốt tít tắp trên cao, loại nữ sinh như cô làm gì có cơ hội tiếp cận, làm gì có cơ hội đứng gần mà nói chuyện thế này, lại càng đâu dám có chuyện gì với anh.

Âu Thần chau mày.

Trân Ân sợ mình có điều gì thất thố, má ửng đỏ, vội vàng nói:

“Thiếu gia, Hạ Mạt khả năng đã xảy ra chuyện, nếu không cô ấy sẽ không tới thử vai diễn muộn như thế này!”

“Cô ấy chưa tới à?”

Âu Thần nghiêm mặt.

“Đúng thế, Thiếu gia, cậu cũng biết Hạ Mạt xưa nay là người không bao giờ tới muộn”. Trân Ân nói một tràng dài, “Tôi sợ cô ấy đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mới không tới thử vai diễn đúng giờ.

Thiếu gia, cậu nhất định phải giúp cô ấy...”

Âu Thần rút điện thoại, thái độ vẫn điềm tĩnh như không, chỉ có ngón tay lướt rất nhanh trên bàn phím bấm số. E Hạ Mạt sẽ cự tuyệt không tới thử vai diễn vì những cử chỉ thất thố đường đột của mình hôm trước, Âu Thần đã đích thân phái tài xế A Thường đến đón Hạ Mạt, bây giờ nghĩ ra, A Thường vẫn chưa quay về. Chẳng lẽ, đúng là đã có chuyện?

Âu Thần nhíu chặt lông mày.

Điện thoại A Thường có tín hiệu, đầu dây bên kia có tiếng nói gấp gấp, sắc mặt Âu Thần càng lúc càng trầm trọng. Đột nhiên, anh gấp điện thoại lại, chạy tới thang máy đầu hành lang.

“Thiếu gia!”

“Thiếu gia!!!”

Trân Ân gào lên, mù tịt không biết nên phải làm gì, nghĩ mãi không hiểu rốt cuộc là chuyện gì mà Thiếu gia tự dừng lại vội vàng chạy biến đi như vậy. Cô đứng đần mặt hồi lâu mới quay người lại, phát hiện ra Đào Thục Nhi, Quan Dĩnh, tất cả lãnh đạo cấp cao trong phòng họp, đám trợ lý đều đang kinh ngạc há hốc mồm.

***

Trong nhà kho phế thải bụi bần.

Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn cửa sổ sắt phía trên cao có bốn, năm chấn song, nắng nhạt chiếu qua, hướng cửa sổ ngược hướng cửa ra vào, nếu uốn đứt hai song sắt là có thể thoát ra ngoài được. Cô đưa

mắt lục soát trong nhà kho, trên mặt đất là thanh sắt dài hoen gỉ dính máu của cô.

Cô tần ngần nhìn chiếc váy của mình, tính toán nên hay không xé ra một miếng cuốn thanh sắt lại ngộ nhỡ thanh sắt làm đứt tay, gỉ sắt dính vào sẽ rất nguy hiểm. Cô mím môi suy nghĩ. Không nghĩ, chiếc váy đã ngắn, nếu xé bỏ đi sẽ rất hở hang. Tuy không biết lúc này chính xác là mấy giờ, nhưng nhất định đã gần tới giờ thử vai diễn, cô không còn thời gian để quay về thay quần áo, lại càng không thể xuất hiện trước mặt mọi người với bộ dạng quá thảm hại được!

Hạ Mạt cắn môi, cô thấy trật vát và kéo máy móc tức mọi góc ngách trong nhà kho chất đống cao trước cửa sổ, xếp cho thật vững rồi một tay cầm thanh sắt, tay kia tóm lấy song sắt cửa sổ trèo lên, đứng trên đồng máy cũ đó. Cô nhìn qua cửa sổ, phía sau, bên ngoài nhà kho là một nhà máy bỏ hoang, không bóng người, cô có gọi rã họng chắc chắn cũng chẳng có ai xuất hiện. Cũng may là không thấy tấm hơi bọt bắt cóc cô đâu, có lẽ bọn chúng đã bỏ đi hoặc đang canh đằng trước, phía bên kia cánh cửa.

Cô bắt đầu dùng thanh sắt để uốn song sắt cửa sổ, tất cả sức lực trong cơ thể đều dồn vào cánh tay, dồn lên thanh sắt. Thanh sắt ép chặt bàn tay cô, “rẹt rẹt”, song sắt cửa sổ bắt đầu vặn khúc, thanh sắt bắt đầu cửa đứt tay cô, máu bật ra, từ từ trào xuống cổ tay nhỏ giọt, cô đau toát mồ hôi.

Thanh sắt càng uốn càng cứng.

Song sắt càng lúc càng cong lại.

Bên cửa sổ sắt trên cao, cánh tay trắng của Hạ Mạt dính đầy máu, lưng mồ hôi ướt đẫm, mặt tái mét như người chết, nhưng đôi mắt lại rực lửa sáng kinh người. Nhất định cô phải ra khỏi đây, tuyệt đối không thể đứng im nhìn cơ hội thuộc về cô tuột đi như vậy được.

Cô không muốn mãi mãi là kẻ thấp hèn nhỏ bé, cả đời này phải sống trong cảnh bần cùng!

Không ai có thể chặn được bước đường thành công của cô.

Xa xa, một chiếc xe đua đang chạy hướng về phía nhà máy bỏ hoang, chiếc xe càng lúc càng gần, vụt cái đã tới chỗ nhà kho. Doãn Hạ Mạt trong lòng thất kinh, hai tay càng ra sức kéo, bàn tay càng lúc càng buốt đau, cô cũng chẳng thèm để tâm nữa, tất cả sức trong người dồn lại, song sắt bị uốn kêu “rẹt, rẹt”, cũng sắp đứt rồi.

Chiếc xe đua mất dạng theo hướng đường cửa trước nhà kho.

Có tiếng cửa sắt kêu.

Hình như có tiếng đập bên ngoài.

Lại một chiếc xe vội vàng phóng tới cửa nhà kho.

Hai tay Hạ Mạt nắm chặt thanh sắt, “binh” một tiếng, rốt cuộc song sắt cũng bị uốn gãy, nhưng có lẽ Hạ Mạt đã dùng sức quá mạnh, song sắt bật gãy khiến cô hụt vào khoảng không, không đề phòng, từ trên cao cô ngã ngửa xuống đất!

Đau quá, lưng cô tê tái, mặt mày xanh lét, môi run run, ánh mắt

tuyệt vọng nhìn lên song sắt vừa bị bẻ gãy trên cửa sổ, ý chí mách bảo cô phải nhanh chóng chuồn qua cửa sổ. Nhưng, người cô đau kinh khủng, vậy mà bên tai đã có tiếng cánh cửa sắt đang bị người nào đó mở.

“Kèn kẹt...”

Cửa nhà kho bật mở!

Bụi tích tụ bao năm trong nhà kho bị hất tung, cuồn cuộn xoay vòng trong không khí, mặt trời chiều bên ngoài cửa sắt rọi vào chói mắt, những hạt bụi bay tứ tung, hình như chúng bị ánh mặt trời nhuộm vào, chói lòa.

Trong quầng sáng ngược có bóng một người.

Người đó đứng giữa muôn vàn tia sáng.

Ánh sáng chói lòa, Hạ Mạt không mở mắt nổi.

“Cô có ổn không?”

Giọng nói trầm đầy căng thẳng bên tai Hạ Mạt đang đau đón khổ sở, cô thất thần nhìn những hạt bụi bay vòng vèo trong trùm sáng mặt trời, giật mình hoảng hốt. Hình như lại quay về cảnh tượng bao nhiêu năm về trước, xa xưa rồi, cô và Tiểu Trùng sống trong ngôi nhà ấm áp của bố mẹ Doãn, bố Doãn độ lượng vị tha, mẹ Doãn hiền thực đảm đang, trong vườn nhà có cây hoa anh đào rất đẹp, những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm, mọi người ngày ngày ngồi cùng bàn ăn, một gia đình thân thương như máu mủ ruột thịt.

Đó là quãng đời hạnh phúc nhất của cô.

“Bị thương à?”

Hai cánh tay nâng cô từ dưới đất lên, ôm cô vào trước ngực, ngực một người đàn ông, hơi thở người đó dồn dập căng thẳng, hình như muốn ôm chặt cô trong lòng nhưng lại sợ cô đau.

Cô nhìn người đó mờ mịt không hiểu gì.

Đôi mắt xanh thẫm nồng nhiệt, sống mũi cao thẳng ngạo mạn, môi trắng bệch, trên mặt có dấu vết hình như vừa mới đánh nhau, trong sắc mặt thản nhiên lạnh lùng có cái gì đó xa lánh khó gần, nhưng giọng nói tràn đầy quan tâm, gấp gáp, đau thương.

Là Âu Thần.

Cô sờ dẫn kính ngạc, một dòng nước mát lạnh từ từ chảy qua trái tim, giống như ngày xưa trong vườn, những cánh hoa anh đào nhỏ rụng trải thành con đường đêm. Trong phút giây hoảng hốt, hình như lại trở lại cảnh tượng bao nhiêu năm về trước, xa xưa rồi, giữa tiết hè nóng nực, ngày bé, cô nằm yên lặng trên con đường đầy bóng mát, ánh mặt trời qua khe hở giữa những tán lá cây chiếu xuống loang lổ dưới mặt đất, lần đầu tiên trong đời nhìn thấy anh, Âu Thần thời niên thiếu cũng ôm cô chặt trong lòng như thế này, cũng mặt mày tái mét, cũng hỏi cô có bị thương không.

Hồi đó cô mới mười một tuổi.

Anh chỉ có mười bốn tuổi.

“Đau lắm à?”

Trong ánh mặt trời sắc vàng, giọng Âu Thần tắc nghẽn, anh nhìn máu chảy từ vết thương trên bắp chân và vết thương trong lòng bàn tay cô, trái tim anh quặn thắt đau đớn. Hai cánh tay ôm cô trước ngực, anh bước ra ngoài cửa nhà kho.

“Tôi đưa cô đi bệnh viện”.

Anh ôm chặt cô như thể cô có thể bứt đi đau đớn.

Bệnh viện...

Giờ phút này, hiện thực đang từ từ trở lại trong đầu óc cô. Cô lạnh lùng cười chua xót, giọt sương chỉ thuộc về những đêm đẹp mộng mơ, và khi mặt trời thức giấc, giọt sương chỉ thuộc về những đêm đẹp mộng mơ, và khi mặt trời thức giấc, giọt sương sẽ tan ra, bốc hơi và biến mất.

Hạ Mạt yếu ớt trong vòng tay Âu Thần, cô nhìn thấy hai kẻ bắt cóc cô mặt mũi sưng húp đang bỏ chạy, một người đàn ông ăn mặc kiêu tài xế cũng bị thương đang đuổi theo sau, nhìn thấy Âu Thần, ông ta dừng bước lại. Lúc này mấy chiếc xe cảnh sát hú còi inh ỏi từ phía cổng nhà máy bỏ hoang cũng đang chạy tới.

“Thiếu gia, cậu bị thương rồi”.

A Thường lo lắng nhìn vết thương trên mặt Âu Thần.

Hồi sáng, Thiếu gia đã dặn ông rất kỹ đón tiểu thư Doãn tới công ty Lỗi Âu thử vai diễn. A Thường tới gần nhà Doãn Hạ Mạt đúng lúc nhìn thấy cô bị kéo lên một chiếc xe. Khi ý thức ra Hạ Mạt khả năng bị bắt cóc, chiếc xe kia đã vọt đi mất hút. A Thường vội vàng đuổi theo, đồng thời gọi điện báo tin cho cảnh sát. Nhưng chiếc xe đó lao nhanh như đang trên đường đua, A Thường đuổi không kịp. Khi Thiếu gia gọi điện tới, A Thường vừa mới được cảnh sát báo manh mối bọn bắt cóc có khả năng đang ở hướng nhà máy XX bỏ hoang. Không ngờ Thiếu gia đuổi tới còn nhanh hơn mình dù công ty Lỗi Âu cách nhà máy bỏ hoang này rất xa, chắc chắn Thiếu gia đã phải cho xe bay tới. Đây cũng là lần đầu tiên A Thường được chứng kiến Thiếu gia đám đá cũng rất đỉnh.

“Cảm ơn anh”.

Giọng cô mang chút tình cảm dịu dàng. Âu Thần ngạc nhiên cúi đầu nhìn cô gái đang ôm trong lòng, đôi mắt cô như đọng đầy nước mắt, làn môi trắng tựa như hoa bách hợp, gương mặt với nụ cười dịu dàng.

Trái tim Âu Thần đột nhiên tĩnh lặng.

Tự dưng anh muốn đưa ngón tay đụng lên má cô, thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đụng lên làn da cô, tại sao lúc nào cô ấy cũng dễ dãi đến vậy, dễ dãi tới mức khiến anh đau lòng.

“Nhưng...”

Cô mỉm cười với anh.

“... Xin anh đưa tôi đến công ty Lỗi Âu để thử vai diễn được không?”

“Không được! Cô phải tới bệnh viện”.

Sắc mặt Âu Thần trầm ngâm, anh ôm cô đi nhanh tới chiếc xe đưa, bàn tay và bắp chân cô đều bị thương, máu vẫn chảy, anh cũng đã nhìn thấy thanh sắt gỉ dính máu. Nếu đúng là bị thanh sắt đó làm bị thương, khả năng gỉ sắt sẽ làm cô nhiễm uốn ván.

“Tôi phải tới thử vai diễn”.

Giọng cô vẫn nhẹ nhàng như thế nhưng rất kiên quyết.

Âu Thần đặt cô vào trong xe, cài dây an toàn cho cô, anh không trả lời cô, im lặng cho xe chạy. Âu Thần đã tự quyết định sẽ đích thân lái xe đưa cô tới bệnh viện.

Hạ Mạt quay đầu nhìn Âu Thần chăm chú.

Gương mặt anh vẫn lạnh lùng đẹp như ngày nào, tính cách vẫn chẳng khác xưa, dù Thẩm quán gia cho cô hay Âu Thần đã bị mất ký ức.

“Nếu như anh không đưa tôi đến chỗ thử vai diễn, xin hãy để tôi tự đi”.

Nói rồi, cô tháo dây an toàn.

“Thử vai diễn quan trọng hơn bản thân sao?”

Âu Thần hạ giọng, hai tay nắm chặt vô lăng.

“Tôi biết rõ sức của mình”, Hạ Mạt điềm tĩnh, “chỉ chảy máu thôi, đâu có gì cản trở. So với vết thương nhỏ này, thử vai diễn quan trọng hơn nhiều”.

Chiếc xe đua chạy tốc độ chớp giật.

Ngón tay cô đặt trên khóa cửa, cô nhìn Âu Thần, “Anh muốn tự tôi tới công ty Lỗi Âu?”

Quai hàm Âu Thần bạnh ra, nghiến chặt, ánh mắt xanh sẫm tức tối vụt qua, mặt anh lạnh lùng như đóng băng, rớt cuộc, anh nhắm mắt lại, hai tay đánh mạnh vô lăng, chiếc xe đua quay ngoắt chuyển hướng chạy như bay về phía công ty Lỗi Âu!

Hạ Mạt yên lặng nhìn ra ngoài cửa xe.

Tuy đã mất ký ức.

Nhưng.

Anh ấy vẫn là anh ấy.

Cô cười nhạt.

***

Khi cánh cửa thang máy màu tím nhạt mở ra, Âu Thần ôm Hạ Mạt đi về phía phòng họp. Quan Dĩnh, Đào Thục Nhi và đám trợ lý của họ đang đứng trong hành lang mắt tròn mắt dẹt kinh ngạc, tất cả nhân viên công ty Lỗi Âu cũng đều ngỡ ngàng.

“Hạ Mạt!”

Trân Ân sung sướng xông tới, sự xúc động làm cô rơi nước mắt, Trân Ân vừa muốn hỏi Hạ Mạt sao tới trễ vậy, vừa muốn giục Hạ Mạt nhanh đi trang điểm để vào thử vai. Đột nhiên Trân Ân nhận ra Hạ Mạt trong vòng tay Thiếu gia mặt mày tái mét, trên người lại có nhiều vết máu.

“Cậu bị thương à?”

Trân Ân thất kinh gào to.

“Mình không sao đâu”. Hạ Mạt mỉm cười dịu dàng với Trân Ân.

Tuy là trên bắp đùi có vết thương nhưng thực ra cô vẫn có thể tự đi được, nhưng từ lúc đến công ty Lỗi Âu, Âu Thần mặc kệ cô phản đối vùng vẫy, không nói gì cứ thế ôm cô lên thang máy.

Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn Âu Thần đang ôm mình nói nhỏ: “Có thể buông tôi ra được không?”

Bấy giờ anh mới nhẹ nhàng buông cô ra, nhìn vào đôi mắt cô, trước mặt mọi người đang ngạc nhiên đứng như trời trồng, anh đi thẳng vào trong phòng họp.

“Chương trình thử vai diễn kết thúc rồi à?” Ánh mắt Hạ Mạt trong không trung đụng phải ánh mắt Quan Dĩnh và Đào Thục Nhi, ánh mắt Quan Dĩnh tỏ ra hiếu kỳ, còn ánh mắt Đào Thục Nhi thì lại có chút gì đó u uất.

“Vẫn chưa!”

Trân Ân không để ý vết thương trên tay Doãn Hạ Mạt, cô đưa tay kéo Hạ Mạt chạy nhanh vào phòng trang điểm, Hạ Mạt đau quá có rúm người.

Sau khi Thiếu gia đột ngột bỏ ra ngoài, các vị lãnh đạo cấp cao của công ty Lỗi Âu đưa mắt nhìn nhau không biết có nên tiếp tục tiến hành buổi thử vai diễn hay là chờ Thiếu gia quay lại rồi mới tiếp tục. Sau đó, thư ký Simon của Thiếu gia đề nghị chờ Thiếu gia một tiếng đồng hồ, nếu như Thiếu gia chưa quay về, khi ấy sẽ cho tiếp tục buổi biểu diễn. Tạ ơn trời, tạ ơn đất, rốt cuộc Thiếu gia cũng đã ôm được Doãn Hạ Mạt về tới nơi, vẫn còn chưa muộn!

Trân Ân ấn Hạ Mạt ngồi xuống ghế, vừa gọi chuyên viên trang điểm mau mau tới làm mặt cho Hạ Mạt, vừa vội vàng lấy hai chiếc váy công chúa xinh đẹp mang tới. Vì Thẩm Tường không đến nên còn lại hai cái váy để lựa chọn, một cái ngắn màu xanh biển, một cái dài màu trắng.

“Hạ Mạt, cậu thích cái nào?”

Trân Ân phải nhanh chóng giúp Hạ Mạt thay đồ.

“Chờ chút”.

Hạ Mạt mỉm cười khiếm lỗi với Trân Ân và chuyên viên trang điểm, sau đó đi về phía phòng vệ sinh, cô mở vòi, dòng nước chảy ào ào, cô đưa tay vào, cơn đau ập tới, máu đỏ lẫn trong dòng nước.

Hạ Mạt đau nhăn mặt.

Cô không thể để máu dính trên người khi đứng diễn trước mắt mọi người.

Rửa sạch những vết máu trên cánh tay và lòng bàn tay xong. Cô bắt đầu rửa xuống vết máu dưới chân, vết thương trên bắp chân đã không còn chảy máu, chỉ còn vết máu khô.

Bỗng nhiên.

Hạ Mạt nhìn vết thương của mình, đôi mắt lóe sáng như hai vì sao. Quan Dĩnh thử vai diễn xong không bỏ về, cô nán lại ngồi trong góc phòng họp xem Đào Thục Nhi diễn. Đào Thục Nhi không hổ danh là bậc tiền bối, diễn rất nhập vai, ánh mắt ai oán, thần thái cực kỳ đáng thương, giọng nói giống hệt nàng công chúa cá nhỏ bé trong câu chuyện thần thoại. Quan Dĩnh thầm nghĩ, chẳng trách trong làng giải trí cứ đồn đại rằng sau khi Vi An vướng xì căng đan bị hủy hợp đồng, người được chọn làm gương mặt đại diện của công ty Lỗi Áu lần này chắc chắn sẽ là Đào Thục Nhi, tài năng của cô ấy cũng rất xứng đáng.

Thật đáng tiếc, tự dưng ở đâu ra xuất hiện một Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt rốt cuộc là người thế nào đây?

Quan Dĩnh bất giác không khỏi liếc trộm Âu Thần thầm đánh giá. Anh ta là Thiếu gia trong lời đồn về tập đoàn Âu Thị, khí chất anh tú nhưng rất lạnh lùng cao quý. Cho dù đã quen nhìn không thiếu gì những anh chàng đẹp trai trong làng giải trí, Quan Dĩnh cũng vẫn thấy mê. Doãn Hạ Mạt chắc hẳn là người tình của anh ta, điều này có thể nhìn thấy rõ qua những cử chỉ của anh ta ôm Hạ Mạt từ thang máy bước ra, rồi thì ánh mắt nhìn Doãn Hạ Mạt đắm thắm, thế nên anh ta mới dành cơ hội quảng cáo cho Hạ Mạt.

Giới showbiz là vậy đó, năng lực đâu có quan trọng, sánh sao nổi với những mối quan hệ.

Quan Dĩnh thờ dài.

Chỉ có điều, Đào Thục Nhi làm gì mà phải khổ sở biểu diễn nhập vai đến thế. Rõ ràng chuyện đã sắp đặt, họ chỉ là chiếc lá xanh lót đường cho Doãn Hạ Mạt, quá chú tâm, quá ăn nhập, quá bi thương thế kia đâu được nước non gì.

Đào Thục Nhi diễn xong cũng không bỏ đi.

Cô ngồi xuống cạnh Quan Dĩnh.

Quan Dĩnh vội vàng mỉm cười tỏ ý chúc mừng, Đào Thục Nhi lễ phép cười đáp lại, tuy nhiên bộ dạng của Đào Thục Nhi chẳng khác nào một người hồn bay phách lạc. Đào Thục Nhi nhìn ra ngoài cửa phòng họp, nét mặt như đang chờ đợi, phỏng đoán điều gì. Theo thứ tự ban đầu, lẽ ra Đào Thục Nhi là người biểu diễn cuối cùng, nhưng vì Doãn Hạ Mạt tới trễ, để cô ấy có thời gian trang điểm, Đào Thục Nhi tạm thời được xếp là người thứ ba lên biểu diễn.

Quan Dĩnh trong lòng thầm ám ức thay cho Đào Thục Nhi. Lệ thường trong làng giải trí, nếu Doãn Hạ Mạt tới muộn là coi như đã tự động hủy bỏ tư cách cạnh tranh của mình, sao lại có thể bắt Đào Thục Nhi đẩy lên diễn trước thay được cơ chứ?

Cửa phòng họp một lần nữa lại mở ra.

Tất cả mọi người trong phòng họp đều đưa mắt qua nhìn. Ánh nắng chiếu qua kính cửa sổ trùm lên người cô gái mặc chiếc váy công chúa màu xanh biển, gương mặt lặng lẽ, cô bước lên sân khấu. Máy quay chĩa thẳng vào người cô, màn hình tinh thể lỏng trước mặt các vị lãnh đạo cấp cao xuất hiện gương mặt trong veo của cô, Âu Thần từ từ ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Mạt. Hạ Mạt lại yên lặng nhìn một hướng khác, mái tóc dài dày như rong biển, đôi mắt màu hổ phách, chiếc váy công chúa ngắn, đôi chân dài trắng ngần, đẹp như một tinh linh sống ngoài biển khơi.

Ánh mắt Âu Thần đột ngột ngưng lại.

Trên bắp chân trắng ngần của cô.

Máu lại bắt đầu từ từ rỉ ra.

Anh chau mày.

Đúng lúc này, Hạ Mạt hai tay cầm lấy micro mỉm cười bắt đầu hát:

...

Trong câu chuyện cổ tích ngày xưa

Dưới đáy đại dương có một nàng tiên cá bé nhỏ xinh xắn nhân hậu.

Nàng có mái tóc dài màu vàng

Nàng rong chơi trên mặt biển bao la đáng yêu đến thế.

...

Tiếng hát trong sáng cất lên bay bổng trong không trung, âm sắc tươi đẹp tròn trịa khiến người ta như muốn ngừng thở, không còn có nhạc nền âm luật, bài hát này vẫn hấp dẫn, đẹp như gió mềm mại thổi miên man trong câu chuyện cổ tích. Tiếng hát ngọt ngào hạnh phúc, nụ cười Hạ Mạt rạng rỡ dịu dàng, tình cảm trong đôi mắt như chứa cả đại dương. Giọng hát cô dịu dàng như làn gió trong lành, ánh mặt trời rực rỡ dập dềnh trong sóng bạc, vỡ vụn những sắc vàng li ti.

Máu vẫn rỉ trên bắp chân cô.

Giọng hát cô vui tươi hạnh phúc.

Trong hạnh phúc đó chưa một nỗi đau thương.

...

Khi nàng gặp chàng hoàng tử của mình

Nàng nhận ra thế giới này chỉ có tình yêu mới đẹp được như vậy.

Để được gặp mặt chàng

Để được nghe giọng nói ấm áp của chàng

Nàng tiên cá liền cắt cái đuôi.

Khi máu chảy xuống

Nụ cười của nàng hạnh phúc như một bông hoa.

Không thể quay lại biển xanh

Không thể cất tiếng nói lại được

Nàng tiên cá nhỏ bé gặp lại chàng hoàng tử

Nụ cười của nàng đẹp như một bông hoa.

...

Quan Dĩnh ngẩn ngơ.

Hồi nãy xem Đào Thục Nhi biểu diễn, Quan Dĩnh cho là những thể hiện của cô ấy đã cực đỉnh rồi, lúc thì đáng thương, lúc lại u sầu. Nhưng.

Doãn Hạ Mạt lại đang vui sướng.

Tiếng hát vui sướng hạnh phúc vãn vương trong phòng họp, Doãn Hạ Mạt đẹp mềm mại, ánh đèn dịu dịu chiếu trên người cô, đúng là một cô gái đang trong tâm trạng yên, thần sắc ngượng ngùng e lệ. Thế nhưng nỗi đau thấu xương lại ẩn tàng trong tiếng hát hạnh phúc, hình như trong tình yêu sâu sắc ấy, nàng tiên cá vẫn biết tình yêu chẳng qua chỉ là mộng cảnh ảo ảnh thoáng qua, như nắng trên mặt biển bao la, khi đêm ập xuống, mặt trời sẽ không còn.

Vui sướng này.

Đau khổ này.

Hai thứ tình cảm sâu xa huyền diệu đang nhào trộn quện lấy nhau trên người Hạ Mạt, giọng hát của cô trong veo, niềm vui và nỗi đau cũng rất trong sáng khiến người ta phải nhớ về những hạnh phúc và những bi thương của chính mình.

Bài hát Doãn Hạ Mạt hát Quan Dĩnh chưa nghe thấy bao giờ, lẽ nào là do cô ta tự sáng tác? Trong lòng Quan Dĩnh u ám, cô thất vọng, làng giải trí quả nhiên là nơi tàng long ngoạn hổ, ngay đến người mới cũng khiến người ta phải kinh ngạc đến thế.

...

Khi hoàng tử muốn cưới công chúa của chàng

Nàng tiên cá nhỏ bé khóc thầm

Đôi chân nàng vẫn đang chảy máu.

Tại sao?

Tình yêu của nàng đã mất đi.

Khi hoàng tử cưới công chúa của chàng

Nàng tiên cá nhỏ bé hóa thành bong bóng trôi dạt triền miên trên biển cả.

Trong đại dương nàng than khóc

Đôi chân nàng vẫn còn đang chảy máu

Tại sao?

Tình yêu của nàng đã mất.

...

Ánh mặt trời rục rỡ yên lặng, dòng máu vẫn từ từ chảy trên chân Hạ Mạt khiến người ta kinh hãi, máu đỏ, đau thương bao trùm trong không khí đến nghẹt thở. Trong cái bi thương ấy, cô mỉm cười hát, đôi mắt long lanh ngấn lệ, trong giây phút này, cô giống hệt nàng tiên cá nhỏ bé trong vương quốc câu chuyện cổ tích đắm nước mắt nhìn chàng hoàng tử trong giấc mơ, nàng tiên cá nhỏ bé đau khổ xót xa...

...

Trong câu chuyện cổ tích ngày xưa

Mặt biển xanh bao la có hàng ngàn bong bóng nho nhỏ.

Những bong bóng đó có phải đều là nàng tiên cá nhỏ bé hay không?

Có phải nàng đang than khóc

Có còn thấy thế giới này tươi đẹp nữa hay không?

...

Trong tiếng hát đau thương vẫn là niềm hạnh phúc, khi nàng tiên cá nhỏ bé nhân hậu trong vương quốc câu chuyện cổ tích biến thành hàng ngàn bong bóng biển, những bọt biển đó được mặt trời rọi vào phản chiếu sắc cầu vồng, nàng vẫn còn được thấy chàng hoàng tử yêu thương, trong lòng nàng vẫn còn đó một tình yêu đẹp...

Niềm vui sung sướng hạnh phúc nho nhỏ trong tiếng hát Doãn Hạ Mạt...

Đang dập dờn...

Chầm chậm bay trong không gian...

Mùi thơm thoang thoảng trong phòng họp.

Âu Thần đăm đúi nhìn Hạ Mạt. Quan Dĩnh ngẩn ngơ. Ánh mắt Đào Thục Nhi suy sụp ủ ê. Đoàn lãnh đạo cấp cao công ty Lỗi Âu đều quên thở. Đám trợ lý xem trộm ngoài cửa say sưa như đang trong mộng cảnh câu chuyện cổ tích về một mỹ nhân ngư.

Trần Ân sung sướng trong lòng thầm xác định.

Hạ Mạt nhất định giành chiến thắng.

***

Bệnh viện An Hòa.

Chạng vang, ráng chiều đỏ rực nơi chân trời, mặt trời chiếu mênh mông ám áp qua cửa sổ phòng bệnh rọi vào như muốn nhuộm vàng tấm ga giường trắng muốt. Cô hộ lý bưng chiếc khay, bác sĩ tiêm cho Doãn Hạ Mạt một mũi phòng uốn ván trước rồi mới cẩn thận rửa các vết thương. Vết thương trong lòng bàn tay Hạ Mạt rất nặng, vẫn còn dính gỉ sắt, xung quanh vết thương màu xám đỏ. Vết thương trên bắp chân hình như bị rách tới hai lần, máu vẫn còn tươi nguyên.

Khi thuốc nước sát trùng bôi lên vết thương, Hạ Mạt đau buốt rụng rời chân tay, môi trắng bệch. Tay Âu Thần đặt trên vai cô nhẹ nhàng bóp chặt, yên lặng như muốn truyền thêm sức lực cho cô. Hạ Mạt ngẩng đầu lên nhưng Âu Thần không nhìn cô, anh đang chau mày chăm chú nhìn vết thương.

Hồi nãy ở công ty Lỗi Âu diễn thử vai xong, Hạ Mạt đang định cùng Trần Ân ra về, song khi xuống curi đã thấy xe của Âu Thần đứng đợi ngoài cửa. Âu Thần bảo Trần Ân về trước, sau đó không để cho Hạ Mạt có cơ hội từ chối, anh ép cô ngồi vào xe, đích thân đưa tới

bệnh viện.

Bác sĩ băng bó vết thương cho Hạ Mạt rồi dặn đi dặn lại: “Thương nặng thế này, lần sau nhất định phải tới bệnh viện xử lý kịp thời, nếu không gỉ sắt rất dễ gây bệnh uốn ván”.

Âu Thần gật đầu.

Không thấy Hạ Mạt lên tiếng, Âu Thần quay lại nhìn cô, bắt gặp ánh mắt cô cũng đang nhìn mình, trái tim Âu Thần đột ngột thất lại. Đôi mắt màu hổ phách như đang hoảng hốt, nửa như đang nhìn anh, nửa như đang nhìn qua anh tới một nơi xa xăm nào đó. Ánh mắt đó chạm ánh mắt anh trong tích tắc giật mình hoảng hốt, rồi ngay lập tức sự lạnh lùng, thản nhiên lại hồi phục ngay khiến Âu Thần không khỏi hoài nghi mình đã nhìn lầm.

“Cảm ơn bác sĩ”.

Hạ Mạt đáp lời bác sĩ, rồi hỏi ngay:

“Tôi có thể về được chưa?”

Cô đã mệt, rất muốn về nhà. Tiểu Trùng tuy không rõ lắm cách cô bước chân vào làng giải trí, nhưng chắc chắn giờ này Tiểu Trùng đã chuẩn bị cơm nước xong đang ở nhà chờ cô.

“Được” Bác sĩ nói.

“Cảm ơn”.

Hạ Mạt đứng lên, đột nhiên, đầu cô thấy choáng vàng, sao vàng nhảy múa trước mặt, người nhẹ như bấc, cô khụy xuống, Âu Thần vội vàng kịp thời đỡ được cô.

“Sao thế?”. Anh hỏi.

“Có thể là mệt”. Cô cười với Âu Thần, “Chỉ cần về nhà nghỉ ngơi là ổn”.

“Đề nghị bác sĩ truyền nước cho cô ấy”.

Âu Thần vừa nói với bác sĩ vừa dìu Hạ Mạt quay lại giường bệnh.

“Không cần”.

Cô ngạc nhiên vội vàng từ chối, vùng vẫy định rời khỏi giường bệnh, nhưng Âu Thần ấn cô ngồi lại. Anh quay sang nhìn bác sĩ, ánh mắt như ra lệnh cho bác sĩ không nên kháng cự. Bác sĩ tỏ ra e ngại trước thái độ của Âu Thần, không để ý lời cự tuyệt của Hạ Mạt, lập tức gọi cô hộ lý mang dụng cụ và nước biển tới, chuẩn bị truyền cho cô.

“Tôi chỉ hơi mệt thôi mà, không cần truyền nước”.

Cô hộ lý đang định cầm tay Hạ Mạt. Hạ Mạt rụt ngay lại làm cô hộ lý hụt vào chỗ trống. Hạ Mạt tuy cố gắng thể hiện cử động thật bình thường, song mặt mày lại xám xịt. Sức khỏe của cô, cô hiểu rất rõ, chóng mặt một tý thế này cần gì phải truyền nước, giờ này cô chỉ muốn về nhà.

Âu Thần lạnh lùng tóm tay Hạ Mạt nhẹ nhàng ép cô nằm lên giường bệnh, anh rất nhẹ tay, song Hạ Mạt vẫn có cảm giác như bị kìm kẹp không tài nào thoát ra được.

“Anh...”

Hạ Mạt tròn mắt ngạc nhiên. Vẫn ngang tàng như thế, việc gì mà Âu Thần đã quyết, tuyệt đối sẽ không nghe thêm bất cứ lời giải thích nào khác, năm năm trước là vậy, năm năm sau chẳng lẽ vẫn thế sao? Chỉ là... tự dưng cô lại nhớ đến dáng người bị ánh mặt trời phủ trùm lên lúc anh xông vào nhà kho cứu cô hồi chiều, Hạ Mạt thăm thở dài, rốt cuộc cô cũng đành phải từ bỏ ý định kháng cự. Kim truyền đâm sâu vào mạch tay Hạ Mạt. Nước biển từng giọt từng giọt chảy trong ống truyền đi vào người cô.

Bác sĩ và hộ lý đã ra ngoài.

Ráng chiều sà xuống bên cửa sổ, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, cô và Âu Thần.

Hạ Mạt nằm hơi dựa lưng vào thành giường bệnh, thần sắc rã rời. Từ lúc bị bọn bắt cóc tóm đi, sau đó cố gắng tẩu thoát rồi được Âu Thần cứu, tới lúc diễn thử vai, một khắc cô cũng không được nghỉ. Bây giờ được ngồi yên tĩnh, cô ngập trong cảm giác mệt mỏi chẳng còn thiết nghĩ đến chuyện ai, tại sao lại muốn hại cô, Âu Thần sao lại biết để tới cứu cô.

Và lúc này.

Cô chỉ muốn yên tĩnh ngủ một lúc.

Cô nhắm mắt lại.

“Năm năm trước...”, Âu Thần đứng bên cửa sổ, ráng chiều bên ngoài kính cửa, sắc chiều tuyệt đẹp rơi tới, “chúng ta...”

Giọng nói do dự.

Thế rồi trong phút giây.

Anh hạ quyết tâm, giọng trầm ngâm vẻ căng thẳng: “Chúng ta có quen biết nhau, đúng không?”

Hình như bị sét đánh trúng, Hạ Mạt phút chốc cứng đờ, đôi môi trắng bệch, hàng lông mày dựng lên.

Bong bóng mùa hè

Chương 12

Phòng bệnh lúc chạng vạng.

Bên ngoài cửa sổ ráng chiều đỏ phía chân trời.

Âu Thần lại gần Hạ Mạt, ánh mắt trầm lắng đầy tình cảm phức tạp, “Năm năm trước tôi và em, quan hệ thế nào?”.

Vừa rồi sự sợ hãi, thất kinh, lúng túng, luống cuống của cô đã lọt vào mắt Âu Thần, thế thì, năm năm trước trong cuộc đời anh, quả nhiên có sự tồn tại của cô chẳng? Vì thế, vì thế mới đúng là số mệnh, từ lần đầu nhìn thấy cô anh đã không sao quên được.

...

Trên quảng trường Cầu Vòng ồn ào náo nhiệt...

Từ cửa sổ xe, lần đầu tiên ánh mắt anh nhìn thấy cô gái đó, dường như tất cả ánh mặt trời trên thế gian này đang tập trung chiếu trên người cô ấy và mọi vật khác đều trở nên mờ nhạt. Ánh mặt trời trên người cô gái đó quá mãnh liệt, trong phút giây khiến Âu Thần chói mắt không nhìn thấy gì; cô đứng trong quần sáng chói lòa ấy khiến tất cả những gì thuộc về anh trên thế gian này đều biến mất...

...

Trong quán bar Bong bóng giữa đêm khuya...

Nét mặt thản nhiên, ánh mắt cũng thản nhiên nhạt nhòa, nước da trắng như ngà, mái tóc dài dày như rong biển, nhìn cô giống như một nàng tiên cá mệm mỗi uể oải, so với những biểu hiện trên sân khấu quảng trường Cầu Vòng, là hai người khác nhau, ở cô lúc này dĩ nhiên không tìm thấy một dấu hiệu căng thẳng nào, tiếng hát buông lơi, thoải mái tự nhiên, âm thanh tươi đẹp tuyệt vời.

...

Trong đại sảnh công ty Lỗi Âu.

Ánh mặt trời rực rỡ mà trong suốt.

Trong không khí thoảng mùi hương dịu dàng.

Hạ Mạt ngược nhìn anh, đôi môi trắng bệch, đôi mắt màu hổ phách thất thần. Đột nhiên, đột nhiên cô nhắm mắt lại, trên gương mặt cô

thoáng hiện sự kiên định, cô nhanh chóng quay người bỏ ra hướng cửa đại sảnh.

...

Hình như cô ấy không nghe thấy, không quay đầu, cô đi rất nhanh như muốn bỏ chạy. Ánh mặt trời chiếu sau lưng cô, bóng dáng mang sự lạnh lùng và sự tuyệt tình, giống hệt trong những cơn ác mộng anh thường gặp...

...

Trong nhà kho phế thải.

Giọng của cô mang chút tình cảm dịu dàng. Âu Thần ngạc nhiên, cúi đầu nhìn cô gái đang ôm trong lòng, đôi mắt cô như đọng đầy nước mắt, làn môi trắng tựa như hoa bách hợp, gương mặt với nụ cười dịu dàng.

Trái tim Âu Thần đột nhiên tĩnh lặng.

Tự dưng anh muốn đưa ngón tay đụng vào má cô, thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đụng lên làn da cô, tại sao lúc nào cô ấy cũng dễ dãi đến vậy, dễ dãi tới mức khiến anh đau lòng.

...

“Chúng ta đã từng yêu thương nhau, đúng không?”

Hơi thở Âu Thần nhẹ nhẹ, hơi rối loạn. Năm năm nay, vô số lần trong cơn ác mộng của anh một cô gái xuất hiện, nhưng không bao giờ nhìn rõ gương mặt cô gái đó, trái tim anh tan nát và đau đớn đến không thở được, bất luận anh gào thét thế nào, cô gái đó cũng không thêm ngoái đầu lại nhìn anh một lần...

Chính là cô...

Đúng không...

Lúc này đây.

Trên giường bệnh trái ga trắng muốt, Hạ Mạt đã không còn sợ hãi, thất kinh, lúng túng, luống cuống, cô đã bình tĩnh trở lại, đôi môi trắng bệch, lồng mày giãn ra, đôi mắt u sầu nhìn Âu Thần.

Ráng chiều bao phủ khắp bầu trời, gương mặt quý tộc lạnh lùng và

ngạo mạn của Âu Thần như khảm sắc vàng, đôi mắt ẩn chứa một tình cảm mãnh liệt. Trái tim cô tái tê loạn nhịp, nhói đau, đúng là đã mất ký ức ư, thế thì tại sao, anh vẫn là anh như năm năm trước, thậm chí ánh mắt anh đắm thắm nhìn cô chẳng khác chút nào.

Nhưng...

Có lẽ chính là vì đã mất ký ức...

Nhật nhòa hờ hững, cô nhớ lại tối hôm đó dưới gốc cây anh đào năm năm về trước, gió đêm thổi lạnh lạnh, anh đau khổ tuyệt vọng nhìn cô, thần sắc cô lạnh lùng, cô quăng sợi ren lụa vào không trung, một đêm không có ánh sao, trong vườn, giữa những làn sương trắng, anh tuyệt vọng kêu gào gọi tên cô, cô kiên quyết quay người bỏ đi...

Cô đã nghe thấy...

Kỳ thực...

Cô cũng đã nhìn thấy...

Nhưng, nỗi căm hận trong khoảnh khắc toàn bộ thế giới bị hủy hoại đã khiến cô mất hết lý trí để rồi trút giận vào anh, đêm đó năm năm trước, cô đã chọn cách tàn nhẫn nhất làm tổn thương anh.

...

“Chuyện năm đó cô đối với Thiếu gia, tôi đã tận mắt chứng kiến tất cả.” Thẩm quản gia nhìn cô, nỗi hận ẩn chứa trong đôi mắt. “Cô đã làm tổn thương đến Thiếu gia, chắc hẳn với cậu ấy, cô đã không còn chút tình yêu thương, thế thì... thế thì, xin cô đừng để Thiếu gia nhớ ra mình. Nỗi đau thương cô đem đến cho Thiếu gia đã quá nhiều.”

...

Hạ Mạt thản nhiên mỉm cười.

Trông cô rất bình tĩnh, nhưng bên trong trái tim, những tình cảm phức tạp, đắng cay, chua chát như thủy triều đang triều dậy. Ráng chiều từ từ biến mất nơi chân trời bên ngoài cửa sổ, bóng đêm buông dần, hàng lông mày cô giãn dần ra, chỉ còn đôi môi vẫn trắng nhợt.

“Tôi không quen anh.”

Tiếng nói rất khẽ, chuyện xưa như làn khói mỏng tan trong phòng bệnh. Tất cả những chuyện ngày xưa hãy để cho chúng qua đi, có lẽ cô đã sai, cũng có thể anh đã nhầm, nhưng nếu đã quên được rồi, thì hãy đừng bao giờ nhớ lại, hãy mãi mãi lãng quên.

Âu Thần kinh ngạc.

Không, không thể nhầm được, cô ta nhất định phải quen biết anh!

Phản ứng vừa rồi của cô ấy, sắc mặt hoảng hốt của cô ấy, ánh mắt cô ấy nhìn anh ngưng thần, năm năm trước nhất định cô ấy đã quen biết anh...

“Em lừa tôi.”

Giọng nói của anh phần nộ kẻ sát bên cô, dáng người dong dỏng của anh khiến người ta có cảm giác bị áp bức đến ngạt thở.

Cô nhìn anh chăm chăm, như hạt sương đọng trên cánh hoa đêm, đôi mắt màu hổ phách đằm đằm tĩnh lặng lẽ nhìn anh.

“Sao lại phải lừa anh?”

Cô mỉm cười, nụ cười thản nhiên như không.

“Nếu như muốn lừa Thiếu gia của tập đoàn Âu Thị, có lẽ phải nên lừa rằng năm năm trước tôi quen anh, anh đã yêu tôi, tôi đã yêu anh... đáng tiếc, tôi không quen anh.”

Để mãi mãi quên đi thôi, quên đi việc cô đã làm tổn thương anh, không nên nhắc lại để Âu Thần phải nhớ đến những ký ức đau khổ. Mà cô của ngày hôm nay, cũng nhất quyết sẽ không tái hiện một Hạ Mạt ngày xưa chỉ có thể dựa vào anh mà tồn tại, cô muốn đạt được tất cả bằng chính hai bàn tay mình.

Đèn không bật, phòng bệnh chìm dần trong bóng tối. Thần thái của cô vẫn thản nhiên như vậy, giọng nói đầy mỉa mai bông đùa khiến Âu Thần đang nổi nóng cũng phải lắng đầu.

Anh nhìn cô chăm chăm.

Mái tóc dài dày như rong biển, gương mặt trong sáng thuần khiết, làn môi nhợt nhạt, cô cứ yên lặng ngồi đó khiến Âu Thần muốn mãi mãi nhìn như vậy.

“Em thật sự...”

Cổ họng anh tắc nghẹn.

Năm năm trước, thật sự cô không tồn tại trong cuộc đời anh ư, anh vẫn là kẻ cô đơn trắng tay ư? Tại sao, tại sao từ lúc sinh ra, anh luôn phải là con người sống trong cô đơn buồn tẻ, giờ khắc này đây, trái tim anh tê tái, bóng tối đêm đen lại tràn đầy. Âu Thần mím chặt môi, gương mặt từ từ trở về với vẻ lạnh lùng u uất. Nếu như cô ấy thật sự không quen biết anh năm năm về trước, thế thì...

Âu Thần nắm lấy cánh tay phải không truyền dịch của cô, trên bàn tay bị băng bó, in một nụ hôn lạnh lùng. Âu Thần đã dùng nụ hôn không để cự tuyệt này để tuyên cáo:

“Thế thì bắt đầu từ hôm nay, hãy ở bên tôi nhé.”

Ánh mắt màu xanh thẫm, hình như đó không phải là... mà nụ hôn đó dùng để đánh dấu cô.

Ngón tay Hạ Mạt run run.

Nhưng rất nhẹ.

Trong lòng cô, làn gió đêm như đang thổi qua rất nhẹ, ánh mắt sáng sủa ngán lệ, nhưng rất nhanh bị dập tắt liền.

Cô liếc xéo Âu Thần.

Nụ cười uể oải mỉa mai, “Thiếu gia nhà họ Âu xưa nay vẫn theo

đuổi các cô gái theo cách này ư?”.

“Doãn Hạ Mạt.” Âu Thần dần giọng.

“Không cần nói với tôi, cho tôi cơ hội tham gia tuyển chọn gương mặt đại diện quảng cáo mà chỉ là vì theo đuổi tôi.” Cô mệt mỏi dựa vào giường bệnh, nhếch miệng, “Đáng tiếc, tôi chỉ có hứng với quảng cáo của công ty Lỗi Âu mà thôi”.

Hạ Mạt nhìn thẳng vào mắt Âu Thần, nụ cười nhạt nhẽo, trong đôi mắt chẳng có thứ tình cảm gì. Nếu như được chọn làm gương mặt đại diện cho sản phẩm mỹ phẩm của công ty Lỗi Âu, có lẽ sẽ vẫn tiếp tục chạm trán với Âu Thần, chẳng thà nói thẳng để anh ấy tránh xa mình luôn đi cho rồi.

“Hãy hẹn hò với tôi.” Âu Thần nhìn cô thúc ép, ánh mắt u ám, đầu óc trong trái tim anh xót xa nhói đau. Thần thái lạnh lùng tuyên bố như thể anh đã quyết định là không ai thay đổi được, không có cơ hội để cô cự tuyệt. “Nếu như rốt cuộc em không có cách nào có thể yêu được tôi, tôi sẽ cho em quyền chia tay.”

Hạ Mạt kinh ngạc.

Sau đó.

Ngạc nhiên, tức giận và phẫn nộ khiến cô cười không nổi.

Âu Thần quả nhiên vẫn cứ là Âu Thần, chỉ có điều, chỉ có điều cô không còn là cô của những năm đó nữa.

“Không thể được.”

Nụ cười trên gương mặt cô biến mất, đôi mắt dừng đọng lạnh lùng. Không thể dài dòng vòng vo với anh, cô tuyệt đối sẽ không diễn lại bi kịch trước kia thêm lần nữa.

“Nguyên nhân.” Âu Thần mím chặt môi.

“Là vì...”

“Là vì cô ấy đã có bạn trai.” Gió đêm ngoài cửa phòng bệnh nhẹ nhàng thổi vào, một giọng nói đẹp như làn sương trắng, hơi tàn ác, hơi mỉa mai.

Hạ Mạt quay đầu lại nhìn.

Đèn phòng bệnh bật sáng, bóng tối trong phòng vụt biến mất. Tuy xuất hiện trong bệnh viện, Lạc Hi vẫn đẹp như cánh hoa anh đào ngày xuân nhả múa, tiếng cười lạnh lạnh, anh nhìn Hạ Mạt trên giường bệnh và Âu Thần đang đứng phía trước, nụ cười vô hại dịu dàng, nụ cười này khiến sống lưng Hạ Mạt bỗng dựng cứng đờ.

Anh mỉm cười bước tới ngồi xuống bên trái giường bệnh cô nằm.

Cô trầm ngâm, chắc chắn là Trần Ân đã báo tin cho anh hay cô đang ở chỗ nào. Vào giây phút này, Âu Thần ngồi bên phải chiếc giường, Lạc Hi ngồi bên trái, thật giống như trong phim. Đáng lý cô phải thể hiện mình được sung ái mới đúng, đáng tiếc, cô quá mệt, hy vọng hai người họ sẽ biến đi.

“Mạt Mạt!” Lạc Hi ôn tồn, dịu dàng nói: “Không được làm tổn thương tình cảm của người ta, có hiểu không?”.

Hai chữ “Mạt Mạt” xuất hiện trên đầu gối anh thật dễ chịu, thật

khêu gợi, nó mềm mại ấm áp làm sao.

Hạ Mạt lườm Lạc Hi một cái.

“Khi người ta tỏ tình với em, nhớ là phải nói với người ta, em đã có bạn trai rồi đấy nhé.” Lạc Hi đau lòng vuốt ve bàn tay băng bó của cô, tuy giọng nói có phần trách móc, song ngữ khí lại vô cùng yêu thương che chở, như chạm đến tận xương tủy. “Không được coi thường, đùa cợt trước tình cảm của người khác, nếu không, khi tình cảm của người ta đối với em đã sâu đậm, tới lúc đó làm thế nào mới thu xếp ổn đây?”

Cô bất động không nói gì.

Thấy bàn tay Âu Thần nắm chặt lại, cô do dự đắn đo hồi lâu, cuối cùng vẫn im lặng, chỉ âm thầm thở dài.

“Tránh cô ấy ra.”

Nhìn Lạc Hi chạm vào ngón tay Hạ Mạt, Âu Thần gằn giọng nói, âm thanh lạnh lẽo như đâm vào xương, sự lạnh lùng ngạo mạn của tầng lớp quý tộc.

“Mạt Mạt.”

Lạc Hi không thềm để tâm tới Âu Thần, anh vẫn đưa tay đỡ cằm Hạ Mạt, ép cô nhìn thẳng vào anh. Đôi môi anh nở nụ cười xót xa thương tiếc, đôi mắt đen u ám không gì đong nổi.

“Hãy kể với anh ta, anh là ai đi.”

Âm thanh hừng hực nóng bỏng, nhẹ nhàng tiếp cận cô.

Hạ Mạt giả như không để ý, đưa mắt nhìn đi chỗ khác, nắm tay Âu Thần bóp chặt cứng chuyển qua màu trắng xanh, mạch máu trên ngón tay nổi hết lên. Lòng Hạ Mạt đau đớn, hình như một mảnh kính vỡ vừa rạch một vết thương trong trái tim cô. Ngược mắt nhìn Lạc Hi, trên gương mặt anh ánh sáng tuyệt mỹ như vỡ òa, gương mặt đẹp tuyệt như một thiên sứ phục thù trong đêm đen, cô hơi ngạc nhiên, nhưng rốt cuộc lại nhắm mắt, để mặc cho Lạc Hi đặt nụ hôn lên môi. Hãy rời xa cô, nếu như đã quên cô, thì hãy để tất cả dấu vết bị xóa đi.

Cô trầm nghĩ.

Đột nhiên đôi môi nhói đau, Lạc Hi đang hung hăng cắn cô, máu chảy vào miệng. Hạ Mạt kinh hoàng mở mắt, chỉ thấy ánh mắt Lạc Hi đầy hận ý, đột nhiên, hận ý trong phút giây lại chuyển thành yêu thương đau khổ, anh dịu dàng hôn đôi môi cô, cẩn thận đưa lưỡi liếm hết máu trên đó, dịu dàng mềm mại quét lên vết thương.

Bên giường bệnh.

Âu Thần đứng bật dậy!

Nhìn nụ hôn yêu thương của Lạc Hi và Hạ Mạt, Âu Thần đau khổ đã bị lung lạc. Anh nhớ ra người thanh niên này ở quảng trường Cầu Vòng và trong quán bar Bong Bóng, người thanh niên đẹp như ngọc châu này đã luôn bên cô.

Âu Thần u uất nhìn Hạ Mạt hôn chàng thanh niên kia trong yên lặng. Hai má cô đã hồng hào trở lại, đẹp rung động lòng người. Anh

không thể tiếp tục ngắm nhìn được nữa, những gì còn lại trong ánh mắt từng chút từng chút đông cứng lại. Không âm thanh, trái tim anh bị đào bới thành một hang động, tối om lặng ngắt như thể trên thế gian này chẳng còn chút ấm áp nào.

Từ giường bệnh tới cửa phòng.

Khoảng cách giống hệt như từ ánh sáng đi tới bóng tối.

Âu Thần người cứng đờ bước ra ngoài.

Một làn gió đêm thổi ập vào, rèm cửa bay tung lên.

Lạc Hi buông Hạ Mạt ra.

Anh lạnh lùng nhìn cô hồi lâu, hình như người vừa mới hôn cô tuyệt nhiên không phải là anh, còn cô, qua vai Lạc Hi, ánh mắt cô thất thần đuổi theo khoảng không ngoài cửa phòng bệnh. Cô không muốn để những ký ức ngày xưa một lần nữa lại làm tổn thương Âu Thần, nhưng, lần này Âu Thần bỏ đi, có lẽ trong cuộc đời anh sẽ không bao giờ tồn tại bất kỳ hình ảnh một người con gái nào khác nữa.

Trái tim Hạ Mạt trống rỗng.

Trong phòng bệnh lạnh lẽo chán ngắt.

Nước biển trong chai cũng đã hết, cô hộ lý rút kim ra khỏi tay Hạ Mạt, Lạc Hi đỡ cô dậy. Cô vùng vằng muốn tự đứng một mình, anh yên lặng nhìn cô rồi đưa tay kéo mạnh cô vào ngực, ôm chặt vai cô, Hạ Mạt nhăn mặt đau.

“Đau à?” Lạc Hi cười mà như không, “Yên tâm đi, em chắc chắn không đau bằng anh đâu”. Giọng anh mềm mại nhưng âm u sít qua kẽ răng.

Trên đường về nhà, Hạ Mạt u uất mãi mê nhìn sắc đêm ngoài cửa sổ, nét mặt Lạc Hi nặng nề, hai người chẳng nói với nhau một tiếng. Xe về đến cửa nhà, Hạ Mạt đang định đưa bàn tay băng bó mở cửa xe, Lạc Hi đã đưa tay mở giúp. Gió đêm lùa vào xe, cô chuẩn bị bước xuống.

Đột nhiên Lạc Hi gằn giọng chửi thề một tiếng.

Anh kéo cô giật lại, trợn mắt nhìn cô, “Em là người có máu lạnh à?”
“Vâng.”

Cô điềm tĩnh đáp, đôi mắt mệt mỏi rã rời.

Cửa xe đóng “sập”! Lạc Hi không thèm nhìn cô, lạnh lùng nhấn ga, chiếc xe lồng lên lao vào màn đêm biển mất hút. Gió đêm buốt giá, người cô lạnh run, cô đưa hai tay tự ôm lấy mình rồi chậm chậm bước vào nhà.

Hạ Mạt đứng trước cửa khổ sở lục tìm chìa khóa, cô không muốn làm kinh động đến Tiểu Trùng, không muốn Tiểu Trùng nhìn thấy bộ dạng bị thương thảm hại này của cô. Vừa moi chùm chìa khóa ra thì cánh cửa đã được mở từ bên trong, đèn bật sáng, mùi thức ăn thơm ngào ngạt bay tới, Tiểu Trùng cười với cô.

“Chị về rồi à.”

Hạ Mạt nhìn em, đột nhiên quay mặt đi, trong lòng cô chua xót tái tê,

một buổi tối mệt mỏi kinh hồn, giờ phút này gặp Tiểu Trùng lại như có sóng triều ào ạt trong cô, đôi mắt cô hoe đỏ.

Tiểu Trùng nhìn bàn tay băng bó lại thấy nét mặt khổ sở của chị, cậu sợ hãi, sốt ruột hỏi: “Chị, chị bị thương à!”.

Tiểu Trùng vừa dìu chị vừa nhìn đi nhìn lại vết thương, thấy chị có vẻ cũng tạm ổn cậu mới thở phào bớt lo.

Tiểu Trùng bê chiếc bàn ăn nhỏ ra phòng khách để chị ngồi ăn ngay tại sofa. Tối nay cậu xào hai món rau, hầm nồi canh sườn nấm Trà Thu, mùi thơm ngào ngạt, Hạ Mạt lúc này đã rất đói, cô thò tay lấy thìa, Tiểu Trùng ngăn chị lại.

“Để em.”

Tiểu Trùng múc canh ta bát rồi thổi nguội.

“Đâu còn là con nít nữa.” Cô cười lắc đầu, “Chỉ là vết thương lòng bàn tay, vẫn tự ăn được mà”.

Tiểu Trùng hỏi nhỏ: “Sao chị bị thương vậy?”.

Cậu không để ý chị đang cự tuyệt, vẫn kiên trì múc từng thìa canh đưa lên miệng Hạ Mạt. Tiểu Trùng yên lặng nhìn chị, chờ đợi cho đến khi Hạ Mạt nuốt ngậm canh xuống.

Từ lúc cậu còn rất nhỏ, khi mẹ đi hát ở phòng trà, chị đã bắt đầu chăm lo cho cậu. Mỗi lần cậu bị ốm, bàn tay chị dịu dàng sờ trán thăm nhiệt cho cậu, bón cho cậu từng miếng ăn, cả đêm ở bên giường cậu. Khi cậu bệnh nặng hơn, mắt chị hoe đỏ nhưng chưa bao giờ chị khóc. Trước mặt cậu, chị luôn tỏ ra kiên cường như cây đại thụ, cho dù có chuyện như thế nào, có chị ở bên, Tiểu Trùng chẳng bao giờ phải lo lắng.

Nhưng, chị đâu có hiểu.

Cậu ước ao biết bao mình được làm người anh, chị là cô em gái, chăm sóc lo toan là ở cậu, tất cả gió mưa đều để cậu gánh vác, để chị có thể trở thành nàng công chúa muốn cười thì cười muốn khóc được khóc.

“Là do sơ ý một chút.” Doãn Hạ Mạt hai tay giấu vào nhau, cô mỉm cười với Tiểu Trùng, chuyển câu chuyện qua hướng khác, “Canh hầm hôm nay ngon tuyệt”. Cô đã đoán sơ sơ chuyện bất cóc hôm nay là do ai làm, tuy nhiên không có chứng cứ, nói nhiều phỏng có ích gì. Cũng là do mình quá sơ ý để cho bọn chúng có cơ hội ra tay, sau này nhất định phải chú ý đề phòng mới được.

Tiểu Trùng cẩn thận thổi nguội canh.

Cậu không nói thêm gì.

Đút từng thìa, từng thìa cho chị. Thìa canh nào cũng còn âm ấm, miếng cơm nào cũng có một chút rau. Cậu hiểu chị đang miễn cưỡng với cậu, cũng chẳng muốn ép thêm làm gì, và rồi, Tiểu Trùng chỉ còn có thể đút cho chị từng miếng.

Không khí trong phòng khách yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Hạ Mạt bất an nhìn Tiểu Trùng, thấy đôi mắt đen của cậu em trai đang nhìn xuống, gương mặt trong sáng không biểu hiện tình cảm

gì đang lặng lẽ thổi nguội từng thìa canh cho, còn mình vẫn chưa ăn miếng nào.

“Tiểu Trùng...”

Hạ Mạt do dự cất lời.

“... Vẫn còn giận chị sao?”

Hôm đó vì chuyện cậu đăng ký thi đại học và chuyện cô khẳng khẳng nhất định phải gia nhập làng giải trí, cô đã lỡ tay tát Tiểu Trùng. Tuy rất ân hận vì lúc đó quá xúc động, nóng nảy nhưng lòng cô đã quyết không được quay đầu lại, Hạ Mạt đã không xin lỗi Tiểu Trùng. Hai chị em không ai đề cập đến chuyện đó nữa, Tiểu Trùng vẫn lặng lẽ ôn hòa nhưng có cái gì đó đã thành rào cản ngăn cách cô và cậu em trai.

Tiểu Trùng ngạc nhiên dừng tay, “Chị, em sao dám giận chị?”

Câu trả lời của cậu em cô có nghĩ cũng không nghĩ tới khiến lòng cô như có luồng nhiệt xông vào, tự dưng quên mất nên phải nói gì. Hồi lâu Hạ Mạt mới nói nhỏ:

“Chị xin lỗi em...”

“Chị”, Tiểu Trùng ngắt lời, “từ nhỏ đến lớn, mọi việc chị làm cho em đều là vì em, em sao lại không biết chứ, sao em dám giận chị? Em không muốn nghe chị nói lời xin lỗi đó, như vậy em sẽ rất khó sống”. Cô nhẹ nhàng đưa bàn tay ra, bàn tay băng bó đung lên má Tiểu Trùng. Hôm đó đánh em trai, trái tim cô rỉ máu. Tiểu Trùng thân thương của cô, người thân duy nhất trên thế giới này của cô, cô sẽ chăm lo, bảo vệ Tiểu Trùng, có nghĩa là cô sẽ không bao giờ làm tổn thương Tiểu Trùng thêm một lần nữa.

Tiểu Trùng mỉm cười trong bàn tay cô, “Em không học trường kiến trúc nữa, là em đã nghe chị, em sẽ học trường mỹ thuật, sau này sẽ là một họa sĩ để chị được tự hào”.

Hạ Mạt mỉm cười: “Em sẽ rất nổi tiếng”.

“Còn nữa, em có thể đem tranh đến phòng trưng bày, nếu có người thích, tiền bán tranh có thể phụ thêm chi phí cho chị. Mấy hôm trước em có đem mấy bức đi gửi, ông chủ phòng tranh nói đã có người đặt mua, hai ngày nữa em sẽ tới lấy tiền.” Đôi mắt Tiểu Trùng hiền lành ấm áp, “Chị, chị không cần phải khổ sở như thế để chăm lo cho em, sau này những chuyện đó hãy để em lo, được không?”.

Nụ cười của cô từ từ ngưng lại, “Em không nên quá suy nghĩ về những chuyện này...”. Chỉ cần cậu em trai sống vui vẻ cùng với cô, để cô có thể ngày ngày được nhìn thấy, đó chính là hạnh phúc của cô.

“Chị đừng vào làng giải trí nhé.”

Tiểu Trùng đột ngột nói, giọng nghẹn ngào,

“Nơi đó phức tạp đen tối lắm.”

“Trẻ con biết gì mà nói”, Hạ Mạt thản nhiên cười, “chỉ cần nơi nào có con người, nơi đó chắc chắn là phức tạp và đen tối, có trốn đi đường nào cũng đều như thế hết”.

“Nhưng những người trong làng giải trí luôn tranh giành vì danh lợi, họ luôn sử dụng những thủ đoạn bẩn thỉu bỉ ổi, xấu xa nhất.”

“Đó là vì danh lợi có thể đoạt được nhanh nhất từ trong làng giải trí, do đó có tính cạnh tranh càng bội phần kịch liệt,” Cô thờ dài, “Nghề nào cũng giống nhau cả thôi, vậy tại sao không sử dụng cách thức ít tốn thời gian nhất, sử dụng cách thức trực tiếp nhất để giành được những thứ mình cần có trong tay?”

“Chị, chị muốn gì?” Tiểu Trùng nhìn chị chăm chú.

Hạ Mạt trầm ngâm do dự, cô cười, “Chị muốn dùng sức của chính mình để có chỗ đứng trong thế giới này, có được sự ảnh hưởng, có đủ tiền, có thể bảo vệ những người chị muốn che chở, có thể đối mặt với mọi hoạn nạn xảy đến bất kỳ lúc nào mà không bị gục ngã”. Bốn năm trước cô bị nhốt vào một nơi, không có cách nào thoát ra để chăm sóc Tiểu Trùng đang nằm trên giường bệnh, tài sản trong nhà bị cướp đi hết. Trong căn phòng tối tăm ẩm ướt, cô đã âm thầm thề với lòng mình, cô nhất định phải kiên cường, không được sống dựa vào bất kỳ ai, cô nhất định chỉ dựa vào chính bản thân mình mà thôi!

“Kể cả là thường xuyên xảy ra những chuyện “do sơ ý một chút”?” Tiểu Trùng đau khổ trầm tư nhìn vết thương trên tay và bắp chân cô.

“Sau này chị sẽ cẩn thận hơn.”

“Cho dù em có phản đối, chị vẫn kiên quyết nhập vào làng giải trí sao?”

Tiểu Trùng nín thở.

Hạ Mạt yên lặng nhìn Tiểu Trùng.

Đôi mắt to long lanh, dòng nước mắt từ từ chảy xuống. Cô cười, bàn tay băng bó đưa lên xoa đầu Tiểu Trùng, Hạ Mạt nói: “Ngốc ơi, em lại có thể phản đối lâu đến vậy sao?”. Tình yêu thương của Tiểu Trùng dành cho cô đâu khác gì tình yêu cô dành cho đứa em trai này.

Đôi mắt Tiểu Trùng lại u ám ảm đạm trở lại, chẳng lẽ quyết tâm của chị là không thể lay chuyển được sao? Hít sâu một hơi, cậu nở một nụ cười với chị, “Được, thế thì em ủng hộ chị”.

Trái tim cô mềm dịu trở lại.

Hạ Mạt ôm lấy cánh tay Tiểu Trùng, cô dựa đầu lên vai em trai, khẽ nói: “Cảm ơn em”.

Tiểu Trùng lại bưng bát lên ném thử, vẫn còn ấm, ăn tốt.

“Chị ăn nữa không?”

Hạ Mạt ngáp một cái, mệt mỏi rũ rượi, không còn mở mắt được nữa. Cô ưỡn oải nói: “... Em còn chưa ăn... đun nóng lại... em ăn nhiều chút...”.

Tiểu Trùng quay lại nhìn.

Hạ Mạt đã thiếp luôn rồi, đầu vẫn dựa trên vai cậu.

Nhìn chị ngủ, Tiểu Trùng ngẩn ngơ, một lúc sau, cậu cẩn thận đặt

chị nằm lên sofa, lấy chăn đắp lên người chị đang nằm co quắp như đứa trẻ.

Tiểu Trưng tắt đèn phòng khách, vén lại chăn rồi quỳ bên sofa nhìn Hạ Mạt ngủ rất lâu, rất lâu.

***

Công ty Biểu diễn Nghệ thuật Sun.

Sau mấy ngày nghỉ tĩnh dưỡng, vết thương của Doãn Hạ Mạt cơ bản đã khép miệng, ở bàn tay đã lên da non hồng nhạt, chắc chắn là không để lại sẹo, da thịt cô rất lành, mấy năm trước vết thương cực kỳ nghiêm trọng đó đâu có để lại dấu vết gì, chỉ có điều sau này cần phải để ý hơn đừng để bị thương nữa. Cô hiểu rất rõ sắc đẹp của một người nghệ sĩ là một trong những thứ quý giá nhất.

“Tóc của bạn ấy không nên buộc lại như vậy, cần phải xõa ra...”

Hạ Mạt mỉm cười nghe Trần Ân đang nhiệt tình thảo luận với chuyên viên làm đầu về tóc của mình. Trần Ân từng làm thuê trong một tiệm uốn tóc và một ảnh viện áo cưới nổi tiếng nên có nhiều kinh nghiệm phối hợp các kiểu tóc với trang phục. Lúc này, Hạ Mạt còn nhớ rất rõ gương mặt Trần Ân tràn đầy sung sướng xen lẫn kích động trong quán bar tối hôm kia.

...

Quán bar nhạc ồn ào náo nhiệt, đèn sáng nhấp nháy.

“Thật không?!”

Trần Ân nhận điện thoại xong phi thẳng một mạch, chẳng để ý tới Phan Nam ngồi bên cạnh đang chào mình, cô nhảy ngay ngồi xuống cạnh Hạ Mạt, ánh mắt đầy phấn khích, sung sướng long lanh giọt nước mắt.

“Công ty nói, cậu yêu cầu mình làm quản lý cho cậu có thật không? Có thật không? Mình đang mơ à?!”

Hạ Mạt cười gật đầu: “Là thật”.

Sau khi hợp đồng gương mặt đại diện mới quảng cáo của công ty Lỗi Âu được chính thức ký kết, Thái Ni chúc mừng Hạ Mạt trước, sau đó bàn đến chuyện tìm người quản lý cho cô. Anh ta nói, cô vừa mới bước chân vào làng giải trí mà đã có cơ hội lớn như vậy nên công ty đã chuẩn bị kỹ càng việc bồi dưỡng thêm cho cô. Lúc đầu công ty tính để Jam là quản lý nhưng anh ấy lại đang đi Pháp nghỉ dài ngày, chưa về ngay được, cho nên sẽ chọn một quản lý ưu tú nhất trong số những người còn lại phối hợp làm việc với cô. Doãn Hạ Mạt cảm ơn thành ý của công ty, xong cô đề nghị công ty tham khảo nên hay không để Trần Ân giữ chức vụ đó. Thái Ni ngạc nhiên nhìn cô thăm dò tính toán, hồi lâu Thái Ni bảo sẽ xem xét. Vậy mà

Trân Ân đã biết được tin đó, chắc chắn Thái Ni đã thông qua.

“Nhưng...”

Trân Ân đột nhiên hoảng hốt.

“Mình... mình chẳng biết gì cả... mình chỉ là trợ lý của Vi An, mà làm cũng đâu có lâu gì... nếu mình làm quản lý cho cậu... mình sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của cậu...”

“Cậu có muốn làm không?”

Hạ Mạt nhìn Trân Ân chằm chằm. Mỗi người đều cần phải có cơ hội thực hiện mộng tưởng của mình, Hạ Mạt đã nắm trong tay cơ hội của cô ấy, Trân Ân cũng nên thuộc về cơ hội của chính cô.

“Mình...”

Trân Ân cắn môi, trở thành quản lý là ước mơ của cô, nhưng người chẳng có chút kinh nghiệm nào như cô có thể không những không có cách gì tốt giúp được Hạ Mạt mà có khi ngược lại còn phiền phức thêm cho cô ấy. Hạ Mạt có ý tốt giúp cô có được cơ hội, nhưng nếu vì cô Hạ Mạt bị lỡ thời cơ thì cô sẽ ân hận cả đời.

“Chả có ai vừa mới sinh ra đã biết tất cả.” Doãn Hạ Mạt như nhìn thấu tâm can Trân Ân, cô mỉm cười nói với bạn: “Chỉ cần dụng tâm, là có thể làm được”.

Phan Nam nhìn Hạ Mạt rồi lại ngó qua Trân Ân đang lo lắng: “Tạm thời có thể cậu chưa là một quản lý xuất sắc, nhưng cậu là người hy vọng Hạ Mạt thành công nhất, có thể cậu sẽ vì thành công của Hạ Mạt mà trở thành một quản lý tâm huyết nhất”.

Ánh mắt Trân Ân bỗng chốc sáng rực lên.

Cô vớ lon bia đang để trên bàn, ngửa cổ tu một hơi cạn rồi đặt mạnh lon xuống bàn đánh “bịch” một tiếng, Trân Ân tròn mắt nhìn Hạ Mạt, nghiêm túc nói:

“Hạ Mạt, mình sẽ không để cậu phải thất vọng!”

Trong quán bar.

“Chúc mừng chúng ta...”

Ba cốc bia của ba cô gái đập vào nhau trên cao phát tiếng kêu lanh lảnh, bọt bia nho nhỏ bắn tung tóe. Đĩa đơn đầu tiên của Phan Nam đã xuất hiện trên thị trường, quảng cáo của Doãn Hạ Mạt chuẩn bị thực hiện, Trân Ân trở thành người quản lý, giờ đây mong muốn của ba người họ đều là...

“... Thành công!”

...

“Xinh quá!”

Giọng Trân Ân đầy thích thú sau lưng, Hạ Mạt ngấm mình trong gương trang điểm, mái tóc dài cuốn loạn xõa ra yên lặng rũ trên vai, tất cả ở cô đều toát lên vẻ đẹp thanh xuân, rất tự nhiên. Hôm nay cô phải tới công ty Lỗi Âu gặp đạo diễn và diễn viên nam hợp tác làm phim quảng cáo, kiểu tóc này rất thích hợp.

Hạ Mạt quay đầu lại cảm ơn chị Quyên chuyên viên làm tóc của công ty.

“Cảm ơn chị Quyên.”

Trần Ân cũng vội vàng cúi đầu cảm ơn chị Quyên.

“Cảm ơn chị Quyên!”

“Khỏi phải cảm ơn, các bạn khách khí quá.” Chị Quyên với gương mặt cười rạng rỡ vội vàng xoa tay sau đó thu dọn đồ trang điểm. Lúc này, cửa phòng trang điểm mở ra, Đào Thục Nhi và trợ lý mới của cô là Tiểu Châu bước vào. Tiểu Châu tướng mạo rất bình thường, thậm chí còn hơi đàn là đằng khác, cô được công ty mới nhận vào làm, chân tay còn rất lóng ngóng vụng về. Dung nhan Đào Thục Nhi có vẻ sa sút, xanh xao, đôi mắt quầng đen, chân bước rất nhẹ như đang phiêu theo gió.

Trần Ân ngạc nhiên đứng nhìn.

Đào Thục Nhi hệt mắt hợp đồng quảng cáo làm gương mặt đại diện của Lỗi Âu lẽ nào suy sụp đến thế sao, trước đây dù thế nào, xuất hiện trong công ty, cô ấy luôn luôn thể hiện là con người hiền dịu dễ thương, quần áo trang điểm không tí vết.

“Thục Nhi tiểu thư.”

Hạ Mạt đứng dậy, đi ra nhường chỗ cô vừa ngồi trang điểm lại cho Đào Thục Nhi dù trong phòng có tới bốn chỗ trống khác nữa. Thấy Hạ Mạt đứng lên, các nghệ sĩ khác trong phòng trang điểm đưa mắt nhìn nhau, không biết có nên cùng đứng dậy với cô ấy không, hay là cứ tiếp tục ngồi.

Đào Thục Nhi nhìn Hạ Mạt bằng ánh mắt kỳ dị.

Không khí trong phòng trang điểm ngay tức thì trở nên căng thẳng, hỏi đầu ai cũng đều hy vọng rất nhiều vào Đào Thục Nhi sẽ là gương mặt đại diện quảng cáo của Lỗi Âu kỳ này, không ngờ khi cô ấy đưa Doãn Hạ Mạt cùng đi họp mặt, bất ngờ bị Doãn Hạ Mạt thọc ngang cướp mất cơ hội. Doãn Hạ Mạt đã thế, trước kia Vi An cũng vậy, không hiểu là Đào Thục Nhi không có tay chọn trợ lý hay số phận của cô ta đã quy định những cơ may đại hồng đại phát chỉ có thể sượt qua vai mà thôi.

“Không cần phải khách sáo, đừng có gọi tôi là Thục Nhi tiểu thư”, Đào Thục Nhi cười yếu ớt rồi đi tới chỗ ngồi trang điểm trong một góc khuất, tay đặt lên thành ghế có vẻ như đang hoa mắt muốn ngã, “tôi gánh không nổi”.

“Thục Nhi tiểu thư xưa nay dịu dặt hậu bối, sao không gánh nổi được cơ chứ?” Cửa phòng trang điểm lại mở ra, một trợ lý đẩy cửa, một trợ lý khác xách thùng trang điểm, Vi An vừa bước vào vừa nhìn chiếc gương nhỏ bằng ngọc thạch trước mặt vừa tô son, dung nhan rực rỡ. Đạo này vụ xì căng đan với bầu Jam lắng xuống, Vi An đã bắt đầu tái xuất ở một số trường quay.

Đào Thục Nhi tự dưng cứng đờ.

Vi An đi thẳng tới chiếc ghế trang điểm Doãn Hạ Mạt vừa đứng lên nhường, ngạo nghễ ngồi phịch xuống, lạnh lùng cười liếc xéo Đào Thục Nhi.

Trần Ân chau mày định bước tới.

“Chúng mình đi đi.”

Hạ Mạt hạ giọng nói, cô không muốn gây rắc rối cãi cọ vì những chuyện như thế này, hơn nữa cũng đã tới giờ phải tới công ty Lỗi Âu. Trần Ân nhìn ánh mắt ngăn cản của Hạ Mạt, vẫn không chịu thua, cô lừ lại Vi An một cái mới hả dạ, xong thu dọn phần son trên bàn chuẩn bị đi.

Vi An xoay thỏi son môi đóng nắp lại, chị Quyên bắt đầu làm tóc cho cô, Vi An mặt mày phờ phơ hỏi Hạ Mạt: “Hôm thử vai diễn ở công ty Lỗi Âu, cô bị bắt cóc đúng không?”. Vi An thản nhiên làm như không biết câu nói này gây nổ như thế nào trong phòng trang điểm. “Bắt cóc!!”

Trần Ân kinh hãi, cô tròn mắt nhìn Hạ Mạt, không phải Hạ Mạt đã nói là bị kẹt đường sợ tới trễ nên đã chạy bộ do không chú ý mới bị ngã sao?

Những nghệ sĩ khác trong phòng cũng đều bị chấn động thất kinh quay nhìn Hạ Mạt.

Khóe mắt Hạ Mạt để ý đến chỗ Đào Thục Nhi đang ngồi, chỉ thấy Đào Thục Nhi như bị sét đánh trúng, ngón tay co rúm lại, run run bấu chặt lấy thành ghế. Hạ Mạt thở dài trong lòng.

“Bị bắt cóc sao không đi báo cảnh sát?”

Vi An nhìn Hạ Mạt lạnh tanh.

“Sao lại nói tôi bị bắt cóc?”

Hạ Mạt không thay đổi nét mặt, vẫn điềm tĩnh như không, chuyện bị bắt cóc cô đâu có nói cho ai hay, tuy là Âu Thần cũng đã rõ nhưng anh ấy tuyệt đối sẽ không nói ra.

“Trên thế gian này làm gì có bức tường nào gió không thổi lọt qua.”

Vi An cười khẩy, thần sắc không còn nhẫn nại nữa, “Rốt cuộc còn sợ cái gì nữa? Nhát gan thế, bị bắt cóc mà không dám báo cảnh sát, sau này sẽ càng bị người ta ức hiếp. Cô nghĩ cứ nhịn thì sẽ thái bình sao?”.

“Hạ Mạt...”

Trần Ân kêu khẽ, cô có cảm giác giọng lười Vi An không phải đang đùa cợt, mà Hạ Mạt lại không ra mặt thể hiện những gì cô đang nghĩ.

“Chị Thục Nhi! Chị sao vậy?”

Trợ lý Tiểu Châu đột nhiên la lên thất thanh buộc mọi người đều phải quay qua nhìn. Trán Đào Thục Nhi đầm mồ hôi, mặt mày xanh lét có vẻ như lịm đi. Nghe tiếng Tiểu Châu kêu, Đào Thục Nhi gắng gượng đưa tay xoa rồi lật đặt đứng lên, nhưng người lắc lư không vững lại ngồi phịch xuống.

“Bệnh đúng lúc quá ta”, Vi An nhếch mép, ánh mắt lạnh lùng khinh miệt, “Đào Thục Nhi, cô cho là lần nào giả vờ tội nghiệp thế kia cũng có thể “lợi hiểm quá quan” được sao?”.

Đào Thục Nhi cắn chặt môi, mặt xanh như tàu lá, mồ hôi túa ra như

tắm, bộ dạng cô như người bệnh nặng. Tiểu Châu cuống cuống lấy thuốc rót nước, cô hoang mang quá nên hốt hoảng đánh đổ cốc nước làm ướt hết cả mặt bàn, phòng trang điểm rối tung cả lên. Ánh mắt Hạ Mạt âm thầm thu lại không nhìn Đào Thục Nhi nữa, cô thản nhiên mỉm cười đáp lại Vi An:

“Cảm ơn, tôi sẽ suy nghĩ kỹ nên xử lý thế nào.”

Vi An nhìn Hạ Mạt thăm dò hồi lâu.

Suy nghĩ một lúc, Vi An với chiếc sắc lấy ra một phong thư bằng da đưa cho Hạ Mạt, “Có lẽ cô sẽ dùng tới cái này”.

Chiếc phong bì vuông vắn không nặng lắm, hình như là ảnh chụp bên trong. Hạ Mạt thán ngạc nhiên, cô mở to mắt nhìn Vi An, trong đầu thoáng hiện nhiều suy nghĩ.

Vi An làm như Hạ Mạt không đứng đó, cô quay người đưa mắt nhìn chị Quyên ra ý nhắc làm tóc cho mình đồng thời mở điện thoại sai trợ lý mua cà phê. Hạ Mạt cất phong thư rồi bỏ đi, Vi An hạ giọng nói:

“Không cần phải cảm ơn tôi, tôi cũng là vì chính mình mà thôi.”

Trên đường tới công ty Lỗi Âu, Trần Ân cứ nhìn túi xách Hạ Mạt với ánh mắt hiếu kỳ, Trần Ân hỏi Hạ Mạt sao không mở thư xem rốt cuộc bên trong là cái gì. Hạ Mạt chỉ cười, giải thích là cô không cho Trần Ân biết cô bị bắt cóc là vì sợ Trần Ân lo lắng, hơn nữa hậu quả cũng chẳng có gì nghiêm trọng.

“Cậu bị bắt cóc thật à?”

Trần Ân sợ hãi, bắt cóc không phải chỉ có xuất hiện trong phim ảnh thôi sao? Nhưng dù sao cô cũng đã cảm thấy ớn ủa phần nào, mới rồi khi Vi An nói những chuyện đó cô có cảm giác bị tổn thương, chuyện quan trọng đến vậy mà Hạ Mạt chẳng kể cho cô biết. Giờ đây nghe Hạ Mạt giải thích trong lòng cô mới vơi nhẹ đi.

Trần Ân phẫn nộ: “Lẽ ra phải báo cảnh sát!”

Hạ Mạt lạnh lẽo nhìn khung cảnh bên ngoài cửa xe vụt qua như bay.

***

Đi trong hành lang công ty Lỗi Âu, nhân viên người nào người nấy khách sáo chào hỏi Hạ Mạt, Hạ Mạt cũng lễ phép đáp lại. Cuộc họp hôm nay tổ chức cho bộ phận quảng cáo sản phẩm Lỗi Âu, chủ yếu nhân viên sáng tạo ý tưởng giới thiệu chính thức kế hoạch quảng cáo và lịch làm việc, sáng ngày mai bắt đầu chính thức bấm máy quay. Lúc này.

Phía đầu hành lang bên kia có một đoàn người đang tiến lại, đi đầu là Âu Thần. Anh vừa đi vừa xem văn kiện, trầm ngâm do dự trong khoảnh khắc, anh vừa đưa tay ra, Simon đặt luôn chiếc bút vào tay,

anh ký rất nhanh phía dưới bên phải.

“Thiếu gia!”

Nhân viên công ty Lỗi Âu cung kính cúi chào.

Hạ Mạt dừng bước, sau hôm ở bệnh viện, đây là lần gặp lại đầu tiên. Cô ngẩn người nhìn, thấp thoáng trong đầu bóng dáng anh lúc rời phòng bệnh, bước chân cứng ngắc, cửa phòng bệnh mở rộng trống trải.

Bấy giờ Âu Thần cũng đã nhìn thấy cô.

Không một tình cảm biểu hiện trên gương mặt anh tú, đôi mắt xanh thẫm u uất thoáng hiện rồi biến mất, ánh mắt lại trở về với cái lạnh lùng thường ngày. Simon nhận lại số giấy tờ anh vừa ký.

Âu Thần điềm tĩnh thu ánh mắt nhìn Hạ Mạt lại, làm như cô không đứng ở đó, đi thẳng vào phòng họp, đoàn lãnh đạo cấp cao của công ty Lỗi Âu cũng bước vào sau.

Trần Ân nhìn biển số phòng họp, xác định phòng Thiếu gia vừa bước vào chính là địa điểm Hạ Mạt phải tới họp. “Này, Thiếu gia cũng tới họp à?” Trần Ân ngạc nhiên hỏi, “Công ty Lỗi Âu chỉ là một công ty con của tập đoàn Âu Thị, việc quảng cáo thế này mà phải cần Thiếu gia đến chủ trì sao?”.

Hạ Mạt trầm ngâm.

Cô hít một hơi dài để nén toàn bộ những suy nghĩ, tâm tư tình cảm của mình xuống, đã quyết định là quên đi tất cả, thì hãy nên triệt để, quên hết đi, đừng để chuyện đã qua ảnh hưởng đến hiện tại.

“Có phải là...” Trần Ân nghi ngờ ngó nhìn sắc mặt Hạ Mạt thăm dò, “... Thiếu gia vẫn còn tình cảm với cậu, năm năm trước có phải là đã hiểu lầm... lúc thử vai diễn cậu tới trễ, Thiếu gia...”.

“Để sau hãy nói có được không?” Hạ Mạt mỉm cười, khẽ nói: “Sắp tới giờ họp rồi đấy”.

“Ừ được.”

Trần Ân tặc lưỡi thầm rửa mình quá nhiều chuyện, rõ ràng biết những chuyện liên quan đến Thiếu gia là vùng cấm của Hạ Mạt, cô ấy không bao giờ muốn nhắc đến.

Nhưng...

Tại sao những chuyện liên quan đến Thiếu gia lại nằm trong vùng cấm?

Trần Ân quay về với mỗi hoài nghi của mình.

Trong phòng họp rất yên tĩnh.

Âu Thần cúi đầu xem nội dung quảng cáo, ngón tay dài thờ ơ đặt trên tờ giấy, cổ tay buộc sợi ren lụa màu xanh đang phát phơ trong nắng sáng. Hạ Mạt cũng đang chú tâm đọc nội dung quảng cáo dù mấy ngày trước cô đã được xem qua.

Nội dung quảng cáo kể câu chuyện về nàng tiên cá nhỏ. Nàng tiên cá biến thành người lần đầu tiên sử dụng mỹ phẩm, gương mặt tràn đầy hạnh phúc, xinh đẹp không gì sánh được xuất hiện trong bữa tiệc của chàng hoàng tử, khiến chàng vô cùng ngưỡng mộ. Khi

chàng hoàng tử chuẩn bị đính hôn với công chúa của chàng, nàng tiên cá rơi nước mắt trang điểm cho mình thêm một lần nữa. Trong bữa tiệc đính hôn, chàng hoàng tử ngần ngợ trước vẻ đẹp của nàng tiên cá, nàng tiên cá liền nhân cơ hội đó hôn lên môi chàng, sau đó thân hình từ từ biến mất trong không khí hóa thành những bong bóng nhỏ trên mặt biển bao la. Phim sẽ quay ba cảnh với ba tình tiết khác nhau, độ dài không giống nhau, đẹp và lãng mạn, không không gây nhàm chán cho người xem.

Ý tưởng rất sáng tạo rất mới mẻ.

Hạ Mạt thầm nghĩ, chắc chắn thước phim quảng cáo này hứa hẹn sẽ đem lại hiệu quả tốt. Cô vô tình ngẩng đầu lên đúng lúc chạm ngay ánh mắt Âu Thần ngồi đối diện. Ánh mắt Âu Thần âm u lặng lẽ nhìn cô, đúng vào thời khắc cô ngẩng đầu lên đó, ánh mắt ấy lại lạnh lùng chuyển sang nhìn đồng hồ treo trên tường phòng họp. Mười giờ mười phút.

Những người tham gia cuộc họp đã đến đông đủ, chỉ thiếu mỗi Lăng Hạo là nam diễn viên chính trong phim quảng cáo. Trần Ân đã thu thập những thông tin về Lăng Hạo, anh ta xuất thân là người mẫu hạng trung, hai mươi một tuổi, hai năm trước nổi tiếng nhờ quảng cáo một loại đồ uống, sau đó tham gia đóng phim, đóng kịch truyền hình dài tập chuyển thể từ một bộ truyện tranh của Nhật Bản hiện đang rất hot thu hút được lượng khán giả rất đông. Trong làng giải trí, quyền lực và vị trí của Lăng Hạo thuộc hàng “khủng”, trong số các nam minh tinh, sức hấp dẫn cuốn hút của Lăng Hạo chỉ đứng sau Lạc Hi. Chỉ có điều Lăng Hạo là người được nuông chiều quá hóa hỏng, sống rất buông thả, tới diễn trễ giờ là chuyện cơm bữa. Hôm nay...

Lăng Hạo lại tới muộn sao?

Trần Ân đang nghĩ ngợi, bỗng trong phòng họp có tiếng chuông điện thoại di động reo, rất đột ngột, bầu không khí yên tĩnh trong phòng họp bị phá vỡ. Giám đốc bộ phận quảng cáo công ty Lỗi Âu rút điện thoại ra, vừa nhìn thấy số máy đang gọi tới lập tức tỏ thái độ nghi hoặc, anh ta chạy vội ra ngoài phòng họp nhận điện.

Giọng Giám đốc quảng cáo đầy kinh ngạc lúc được lúc mất từ ngoài hành lang vọng vào.

“Cái gì?!”

“Yêu cầu thay nữ diễn viên chính?!”

“ ... ”

Mọi người trong phòng họp thất kinh đưa mắt nhìn nhau. Năm phút sau, Giám đốc quảng cáo sắc mặt không vui bước vào phòng họp đi tới bên Âu Thần nói nhỏ mấy câu. Âu Thần chăm chú lắng nghe,

ánh mắt sắc lại, Giám đốc quảng cáo bản khoản không được tự nhiên liếc Hạ Mạt một cái. Hạ Mạt cứng đờ, cô có cảm giác như đang rơi vào khoảng trống.

Bong bóng mùa hè

Chương 13

Không khí trong phòng họp căng thẳng trầm hẳn xuống.

Nhân viên công ty Lỗi Âu mù mờ không hiểu là chuyện gì, họ đưa mắt nhìn nhau nhưng không ai dám lên tiếng.

Âu Thần thản nhiên nhìn Hạ Mạt, cô ngồi đó có vẻ không quan tâm, trong đôi mắt màu hổ phách có cái gì đó xa xăm, bản khoản không biết chuyện gì đang xảy ra, tuy vậy cô vẫn bình tĩnh xem lịch làm việc.

Âu Thần thu ánh mắt lại, lạnh lùng nói:

“Báo cho Lăng Hạo, người đã trở thành gương mặt đại diện quảng cáo mỹ thuật cho Lỗi Âu là do công ty Lỗi Âu đã thận trọng xem xét đánh giá và quyết định. Nếu ba mươi phút nữa anh ta không có mặt, coi như đã hủy hợp đồng quảng cáo lần này, và còn nữa, sau này tất cả mọi quảng cáo của công ty Lỗi Âu sẽ không bao giờ xét đến anh ta nữa”.

Giám đốc quảng cáo chết điếng, muốn lên tiếng nói gì đó sang nhìn nét mặt Âu Thần, anh ta lại nuốt lời vào trong luôn, miễn cưỡng gật đầu nói vâng. Nói xong Âu Thần đứng dậy rời chỗ ngồi đi ra ngoài cửa phòng họp. Giám đốc quảng cáo vội vàng đuổi theo tới đầu hành lang nói chuyện gì đó với anh.

Trong phòng họp lúc này chỉ còn lại mấy nhân viên bộ phận truyền thông quảng cáo, Hạ Mạt và Trần Ân. Nhân viên quảng cáo đưa mắt nhìn nhau không biết nên bỏ đi hay tiếp tục ngồi chờ, hồi lâu sau đó họ bắt đầu thì thào to nhỏ, ánh mắt không ngừng quét lên người Hạ Mạt.

Hạ Mạt vẫn ngồi lặng thinh.

Cô làm như chẳng nghe thấy điều gì, chăm chú xem lịch làm việc, mà hình như cô cũng chẳng thèm để ý Trần Ân đã bỏ ra ngoài. Thời gian đếm từng giây, rốt cuộc nửa tiếng đồng hồ cũng đã trôi qua, Lăng Hạo không tới, Âu Thần và Giám đốc quảng cáo cũng chưa quay lại phòng họp.

“Đi dò la về đây!”, Trần Ân chạy lại thở hổn hển dứt quãng, cô nói nhỏ qua kẽ răng, “Cái thằng nhóc Lăng Hạo quả nhiên đã điện thoại tới nói là để ý tới đẳng cấp quảng cáo, nhưng nếu như hắn được diễn với một trong hai nữ minh tinh là Vi An hoặc Đào Thục Nhi chắc chắn mức độ thành công sẽ được đảm bảo. Hắn bảo Hạ Mạt là người mới xuất đạo nên hắn sợ tên tuổi của bản thân sẽ bị đánh giá tụt hậu. Tuy hắn cũng rung động trước cát sê của hợp đồng quảng cáo, nhưng hắn thà không có tiền còn hơn uy tín danh tiếng bị hạ thấp”.

Ngón tay Hạ Mạt trên lịch làm việc dừng lại.

Ánh mắt cô u ám.

Ngón tay nắm chặt trên tờ giấy.

“Cắm quá!”, Trần Ân phẫn nộ nói, “Ai không vào nghề từ chỗ chưa có gì, ai vừa mới vào đã thành Cự tinh Thiên Vương ngay được, hắn ăn hiếp con người ta mới vào nghề như vậy còn đáng cái quái gì!”

“Anh ta yêu cầu thay vào là một nữ minh tinh?”

Hạ Mạt nói.

“Ừ”. Trần Ân ngược ngùng nhìn Hạ Mạt xong vọt nói luôn: “Nhưng hồi nãy Thiếu gia đã cự tuyệt rồi còn gì, cậu không phải lo! Cái thằng Lăng Hạo không tới, tự khắc sẽ có người thay thế, hắn không diễn là thiệt cho hắn, sau này sẽ hối hận đến chết luôn!...”. Trần Ân nắm tóc, cô lại tự giày vò khổ sở, chỉ có điều trong lúc gấp rút thế này công ty Lỗi Âu khiếm đâu người thế chân Lăng Hạo. “... hay là mình đi liên hệ với Lăng Hạo để anh ta gặp cậu xem. Nói không chừng có khi chưa bao giờ nhìn thấy cậu nên mới hiểu sai về thực lực của cậu. Đến khi anh ta gặp cậu rồi nhất định sẽ tán thưởng cậu ngay!”. Nói đến đâu Trần Ân vui đến đấy, cô lục tìm danh bạ điện thoại tìm kiếm xem người bạn nào có khả năng giới thiệu cho được mối liên hệ này, thời gian làm việc phục vụ Vi An, Trần Ân cũng quen biết nhiều trợ lý của các nữ minh tinh.

Hạ Mạt cười chua xót.

Hạ Mạt thừa hiểu rằng Lăng Hạo một khi đã không muốn đóng quảng cáo với cô thì sao còn có thể dễ dàng đồng ý gặp mặt cô

chứ? Trong làng giải trí Trân Ân đâu có quen biết nhiều, chỉ e tốn công vô ích. Nhưng nhất thời trong giờ phút này cô cũng chẳng nghĩ ra được cách gì tốt hơn.

Đúng vào lúc này điện thoại của Hạ Mạt kêu, cô cầm lên, màn hình sáng nhấp nháy hai chữ “Lạc Hi”.

Cô ngần ngừ vài giây rồi mới bấm nút liên lạc. Sau hôm Lạc Hi gặp Âu Thần ở bệnh viện, anh tức tối, phẫn nộ và đau khổ đưa cô về nhà rồi cho xe vọt mất, những ngày sau đó chẳng liên lạc lại với cô.

“A lô?”

Hạ Mạt nói rất khẽ, cô không muốn làm phiền đến những người khác trong phòng họp. Đầu dây đăng kia ồn ào, nghe ra có lẽ đang trong trường quay, Lạc Hi chắc đang tranh thủ giờ nghỉ gọi tới.

“Vết thương ổn chưa?”

Giọng Lạc Hi điềm nhiên như không có chuyện gì.

“Đã ổn”.

Cô đáp nhỏ.

“Em đang giận à?”, trong giọng nói lạnh lùng có chút tức tối, “Cứ cho rằng hôm đó anh nổi nóng với em là không đúng đi, em cũng nên gọi điện thoại cho anh lấy một lần chứ”.

Cô ngạc nhiên: “Em xưa nay vẫn rất ít khi gọi điện cho anh”.

“Nhưng mà anh đang giận”, giọng nói lạnh lùng xen lẫn trầm tư, “em nên an ủi anh mới đúng, sao lại không thể hỏi được lấy một câu để anh bớt giận?”

Hạ Mạt cười, sự oán trách kiêu trẻ con này của Lạc Hi đã làm tan biến bóng đen Lãng Hạo trong cô. Bất giác Hạ Mạt dịu người trở lại, giọng cô nhẹ nhõm: “Vâng, em biết rồi”.

“Đi ăn trưa cùng nhau nhé?”

Lạc Hi cũng cười, tiếng cười thoải mái tự nhiên như đã trút được gánh nặng.

“... Em xin lỗi”. Hạ Mạt hạ giọng, cô không biết chuyện của Lãng Hạo rốt cuộc sẽ được giải quyết thế nào, có nên nán lại đợi hay không, hay là cứ nên chờ có thông báo xong hãy về.

“Sao thế? Em đang ở đâu vậy?”

“Công ty Lỗi Âu”.

“...”. Yên lặng một lúc, “Bao giờ thì quay ngoại cảnh? Có thời gian anh sẽ tới đó xem em làm việc”.

Trong lòng Hạ Mạt đang đấu tranh giằng xé, cô cẩn nhẹ môi nhìn chiếc điện thoại trong tay. Sau đó cô nói với Lạc Hi:

“Xảy ra chút chuyện ngoài ý...”

Hạ Mạt kể cho Lạc Hi nghe chuyện Lãng Hạo cự tuyệt hợp tác quay phim quảng cáo.

Mười lăm phút sau.

Âu Thần và Giám đốc quảng cáo quay lại, phòng họp lúc này yên lặng lạ thường, mọi người đổ dồn ánh mắt nhìn hai người họ. Hạ

Mạ̣t tuy đượ̣c tuyền chọ̣n sau khi đã thự̉ vai diễn, kết quạ̉ thự̉ vai cũng rất mỵ̃ mậ̃n, nhưng dù sao cô là người mới vào nghề, chưa nổi tiếng, đệ̉ cô làm gương mặt đại diện quảng cáo thực sự sẽ tổn hại hình tượng và địa vị sản phẩm quảng cáo. Thêm vào đó Lăng Hạo đã từ chối tham gia, chuyện này chắc chắn đồn ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng không nhỏ đến danh tiếng của công ty. Thời gian đưa quảng cáo ra thị trường lại quá cấp bách, trong tình hình Lăng Hạo từ chối quay, cấp thiết lại phải mời một nam diễn viên hot khác thế chân, đâu có dễ gì?

Có lẽ...

Loại bỏ Doãn Hạ Mạ̣t là biện pháp lý trí nhất.

Phát hiện ra ánh mắt tất cả nhân viên công ty Lỗi Âu trong phòng họp đều đang nhìn Hạ Mạ̣t dò xét, Trần Ân căng thẳng, tay đấm mồ hôi, tuy nhiên giờ này cô chẳng nghĩ cách gì hay ho cho được, cô ảo não nghĩ bản thân mình là trợ lý của Hạ Mạ̣t mà cũng đành phải bó tay vậy sao. Thấy Hạ Mạ̣t vẫn thản nhiên như không, ở cô ấy toát lên dũng khí núi Thái Sơn có sạt trước mặt cũng đâu có là gì, Trần Ân vội nắm tay Hạ Mạ̣t như muốn được tiếp thêm chút sức mạnh cho bạn.

Nhưng khi tiếp xúc tới bàn tay Hạ Mạ̣t, cô sợ vãi cả hồn, bàn tay Hạ Mạ̣t cũng đang ướt sũng, thân nhiệt Hạ Mạ̣t có khi còn kém xa thân người cô!

Lần cuối cùng Giám đốc quảng cáo nhìn Âu Thần, sắc mặt vẫn là sự kiên định, chưa biết giải quyết thế nào anh ta đành tuyên bố: “Kế hoạch bấm máy ngày mai hủy bỏ, cụ thể sắp xếp lại thế nào sẽ báo sau”.

Chưa dứt lời, phòng hội nghị đã ồ ồ hết cả lên, âm thanh bàn tán sục sôi, những ánh mắt như dao lạnh khinh miệt nườm nượp đổ tới.

Trần Ân ngồi như trời tròng.

Hạ Mạ̣t nắm chặt tay cô, ngón tay tuy rất lạnh nhưng rất kiên cường.

“Cô Doãn là gương mặt đại diện quảng cáo do công ty quyết định lựa chọn”. Âu Thần lạnh lùng, ánh mắt anh quét một lượt, tất cả mọi người đang bàn luận đều ngẩn ra, cảm giác cái lạnh như đang thấm sâu vào tận xương tủy, họ không nói thêm được gì, phòng họp lại trở về với yên lặng.

Âu Thần hạ giọng:

“Tôi tin là cô ấy sẽ hoàn thành xuất sắc”.

Phòng họp yên lặng, chỉ có ánh mắt trời đang nhảy múa.

Hạ Mạ̣t lặng lẽ ngược mắt lên.

Cô nhìn Âu Thần, nỗi đau mềm mại trong lòng. Còn Âu Thần, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua cô như không quen biết.

Đột nhiên.

Điện thoại của Giám đốc quảng cáo lại kêu, anh ta vội vàng cúi xuống, nhìn cái tên trên màn hình điện thoại, nét mặt quá đổi kinh

ngạc, anh nhanh tay nhận điện, không kịp chạy ra khỏi phòng họp đã nhiệt tình tiếp chuyện: “Kiều, cậu khỏe không... là... là... ở công ty Lỗi Âu là...”

Giám đốc quảng cáo vừa đi ra ngoài vừa nói chuyện mặt mày hớn hờ:

“... Tôi cũng đang muốn liên lạc với anh, nhưng không biết Lạc Hi hồi này có bận quay... vâng... vâng... tôi biết lúc trước Lạc Hi có từ chối... nhưng, liệu có giúp được...”

Lạc Hi...

Cái tên ấy như đầy ma lực.

Hơi thở tất cả nhân viên công ty Lỗi Âu trong phòng họp như nhẹ nhàng hơn. Lúc đầu mới có kịch bản quảng cáo, Lạc Hi là người đầu tiên được nghĩ đến. Sức hiệu triệu của anh như mặt trời giữa ban ngày, dung mạo của anh không gì so sánh được, nét gợi cảm nửa như trong sáng thuần khiết nửa lại như quỷ quyết yêu ma, Lạc Hi mà nhận vào vai hoàng tử thì quả là hoàn mỹ tuyệt đỉnh còn gì phải nói. Đáng tiếc Lạc Hi lại từ chối. Trước đến nay Lạc Hi có nguyên tắc là tránh để hình ảnh xuất hiện quá tràn lan, một năm anh chỉ nhận ba hợp đồng quảng cáo, mà ba hợp đồng quảng cáo này từ năm ngoái đã được ba thương hiệu đẳng cấp nhất trên thị trường hợp đồng trước với cát sê ngất ngưỡng.

Công ty Lỗi Âu không biết phải làm thế nào đành phải rút lui qua mời Lăng Hạo – người có tầm ảnh hưởng chỉ đứng sau Lạc Hi.

Lúc này Giám đốc quảng cáo chắc chắn đang nói chuyện với quản lý A Kiều của Lạc Hi, tuy biết cơ hội rất mong manh, nhưng chỉ cần có tia hy vọng khiến mọi người trong phòng họp nín thở.

Như bị sét đánh trúng!

Giám đốc quảng cáo kinh hãi đứng như trời trồng, bàn tay phải cầm điện thoại run bần bật, giọng nói của anh ta đột ngột vang vọng gấp nhiều lần, tràn đầy phấn khích: “... Vâng! Vâng! Thời gian chỉ cần một ngày!... Không có gì! Không có gì! Chúng tôi hoàn toàn có thể sắp xếp phù hợp với bảng thời gian của Lạc Hi...”

“A...”

Âm thanh sung sướng kinh ngạc tràn ngập khắp phòng họp! Nhân viên công ty Lỗi Âu kinh ngạc sung sướng nhìn nhau, họ đưa tay bụm miệng, cố gắng khống chế không cho mình phát ra tiếng kêu. Ông trời ơi, Lạc Hi đã nhận tham gia quảng cáo này sao? Họ có thể được nhìn thấy Lạc Hi thật sao? Ông trời ơi!

Trần Ân bóp chặt tay Hạ Mạt!

Là thật sao?

Không phải cô đang mơ đấy chứ?

Hạ Mạt từ từ quay mặt đi.

Cô không nhìn ai, chỉ cắn môi.

Bỗng chốc trong đôi mắt cô long lanh hai giọt nước, đã cố gắng ghìm lại nhưng sao nó vẫn tràn ra ngoài, những giọt nước mắt yếu

đuôi ướt đầm mi.

Cô là người có máu lạnh, cô thừa biết điểm này nên chẳng muốn tiếp cận ai, cũng chẳng muốn người khác quá gần gũi mình. Trên thế gian này, cô chỉ có thể được dựa vào chính khả năng của cô mà thôi, chỉ có bản thân cô mới không vứt bỏ, phản bội cô.

Nhưng, trong cơn hoảng loạn sợ hãi vừa qua, cô đã ỉ lại, đi nương nhờ Lạc Hi. Đúng vậy, cô đã sợ hãi hoảng loạn, không thể chịu đựng được khi nhìn cơ hội của mình có nguy cơ vụt qua trước mắt, giống như đang trong tuyệt vọng nhìn thấy khúc cây trôi, cô đã bám lấy Lạc Hi, than thở cho anh nghe mọi chuyện. Tuy nhiên, cô cũng không hy vọng nhiều Lạc Hi có thể làm điều gì đó giúp cô, nếu có thể, chỉ cần anh liên hệ một chút với Lăng Hạo, như vậy cô đã cảm kích lắm rồi.

Trái tim cô như có hàng ngàn mũi đâm giận dữ.

Đau đớn và bỏng rát.

Mọi người trong phòng họp mặt mày hân hoan sung sướng, không có ai để ý tới Hạ Mạt đang quay mặt vào tường, mắt ướt đầm.

Chỉ có đằng xa kia.

Âu Thần đang trầm ngâm nhìn Hạ Mạt, nhìn nét mặt bỗng chốc trở nên yếu đuối của cô, anh mím môi, sống lưng thoáng chốc đã cứng đờ lại.

“Vâng! Vâng!... không cần tới họp... dạ, tài năng của Lạc hi sao dám có lời bàn nãi... vâng, tốt thôi tốt thôi, tôi sẽ cho người mang nội dung quảng cáo đến ngay lập tức... Anh Kiều à, cảm ơn anh... cảm ơn Lạc Hi... lần này thực sự đã giúp công ty chúng tôi việc lớn...”

Gập điện thoại lại, Giám đốc quảng cáo thối “phù” một cái, sự hoan hỉ, hả hê tràn đầy trên gương mặt nhưng trán vẫn đầm mồ hôi, hình như giống người vừa trải qua một trận chiến. Giám đốc quảng cáo nhìn Âu Thần, nụ cười trên khuôn mặt đỏ rực: “Thiếu gia, nam diễn viên có sức hấp dẫn nhất đã tham gia đóng quảng cáo cho chúng ta rồi!”

“A...”

Nhân viên Lỗi Âu rốt cuộc cũng được vỗ tay hoan hô! Việc Lăng Hạo từ chối quảng cáo thật sự là “nhân họa đắc phúc”, có thể coi đó là vận may từ trên trời xuống.

“Vậy sao?”

Âu Thần thu ánh mắt nhìn Hạ Mạt về, anh thản nhiên nhìn Giám đốc quảng cáo, ánh mắt băng lạnh. Lạc Hi chính là người tình của cô ấy. Xuất hiện trong ánh hào quang muôn trượng ở quảng trường Cầu Vòng, anh ta nắm tay cô hát, một ngôi sao lớn mới có khí thế và phong thái như vậy; trong bệnh viện, anh ta hôn cô quá đắm thắm thiết tha. Lần này đồng ý tham gia diễn xuất tất nhiên nguyên nhân chính là cô.

Ánh mắt Âu Thần đóng băng lại.

Một độc ý tàn khốc vụt qua trong đầu...

Thà rằng hủy bỏ quảng cáo này...

Chứ tuyệt đối không cho cô và Lạc Hi cơ hội hợp tác!

“Thiếu gia...?”

Giám đốc quảng cáo rùng mình một cái, như một làn gió lạnh thổi quá, mồ hôi trên người anh ta đột nhiên biến mất.

“Vậy thì cố gắng lên”.

Gương mặt anh tuấn của Âu Thần như đóng băng, cầm dưới bạnh ra. Anh quay người rời phòng họp, liếc nhìn lần cuối Hạ Mạt. Sắc mặt cô đã hồi phục, cô đang nói rất nhỏ chuyện gì đó với Trần Ân, hình như cảm nhận được ánh mắt Âu Thần, Hạ Mạt cũng quay lại nhìn.

Cô ngỡ ngác nhìn, nụ cười ngưng trên môi.

Chỉ thoáng vài ba giây ngỡ ngác, ánh mắt Hạ Mạt lại điềm tĩnh như cũ, quay về với nụ cười trên môi, tiếp tục cùng Trần Ân nói chuyện làm như không để ý tới Âu Thần.

Âu Thần rời phòng họp, sau lưng toát lên vẻ đau khổ và cô độc kinh hồn, cảm giác đó cực kỳ mãnh liệt khiến tất cả nhân viên công ty Lỗi Âu đang có mặt ở đó ngẩn người ngỡ ngác không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Phòng họp im lặng vài phút.

Nhưng mọi người đều hoan hỉ trước việc Lạc Hi gia nhập tập đoàn, chẳng ai còn hơi đâu nghĩ đến thái độ băng lạnh của Thiếu gia, tiếng vỗ tay hoan hô lại bùng lên trong phòng họp!

***

Cuộc họp của công ty Lỗi Âu kết thúc rồi mà Trần Ân vẫn đắm chìm trong sung sướng không sao thoát ra được. Cô vừa đi vừa kéo tay Hạ Mạt, liên tục đoán này đoán nọ tại sao Lạc Hi tự dưng lại xuất hiện đúng lúc như chuyện từ trên trời rơi xuống vậy. Hạ Mạt tuy mỉm cười lắng nghe Trần Ân, nhưng trong lòng cô lại không phẳng lặng.

Đối mặt trước số phận, cô yếu đuối đến thế sao?

Giống như khi đối mặt với con sóng lớn của đại dương bao la, nhận ra ngay mình sẽ bị hủy diệt trong phút chốc, nhưng lại như có một phép lạ kéo cô lên cao, đưa tới một miền hạnh phúc sung sướng cô không bao giờ nghĩ tới. Vậy mà kết quả còn vượt quá sự mong đợi, nhưng, nếu như đó thật sự là một con sóng dữ, có phải là, cô sẽ bị đánh tan như những bọt bong bóng.

Nghĩ tới đây.

Tình thần Hạ Mạt không khỏi chán nản.

Nhạc chuông điện thoại reo.

Hạ Mạt rút điện thoại ra, màn hình sáng nhấp nháy ba chữ, cô ngạc nhiên, chưa vội bắt máy. Lúc đó, Trần Ân nhòm vào kính ngạc nói:

“Đào Thục Nhi? Cô ta tìm cậu làm gì?”

Hạ Mạt do dự vài giây, sau rồi cũng bấm nút nghe. Trần Ân nhìn Hạ Mạt, đôi mắt hiếu kỳ, chỉ thấy toàn Đào Thục Nhi nói, Hạ Mạt thì thoảng đáp vài câu. Trần Ân không nghe ra rốt cuộc họ nói với nhau những gì.

Một lúc sau Hạ Mạt gấp máy lại, cô bảo với Trần Ân:

“Mình có chút chuyện đi trước nhé”.

“Đi gặp Đào Thục Nhi à?”

“Ừ”.

“... Chuyện đó...”, Trần Ân do dự hồi lâu, ấp a ấp úng, “... Hạ Mạt này, người muốn bắt cóc cậu là Đào Thục Nhi, có phải không?”

“...”

“Thực ra, hôm đó thử vai diễn, cô ấy đã có những biểu hiện mờ ám... vừa rồi ở công ty, Vi An...”

“Đừng nghĩ nhiều...”

“Nhưng, nếu như đúng là cô ấy làm, cậu đi gặp cô ấy tùy tiện thế này, liệu có...”, Trần Ân sốt ruột nói, chuyện quảng cáo trước mắt thuận lợi như vậy, ngộ nhỡ Hạ Mạt rơi vào cạm bẫy của Đào Thục Nhi...

Hạ Mạt mỉm cười nói:

“Yên tâm đi”.

Trần Ân nhìn nụ cười của Hạ Mạt, cuối cùng cũng bị thuyết phục.

***

Trụ sở Đài Truyền hình KTV.

Chiếc sofa màu đỏ rực, màn hình ti vi đang chiếu hình ảnh MV.

Khi Hạ Mạt đẩy cửa phòng thuê bao bước vào, Đào Thục Nhi đang ngồi trên sofa, tay cầm micro, không có dấu vết những giọt nước mắt nhưng giọng hát lại đang tắc nghẹn.

Nghe tiếng cửa mở.

Đào Thục Nhi ngoái đầu, cô nhìn Hạ Mạt thẫn thờ, ánh mắt âm u, đau khổ, chua xót tràn đầy trong đôi mắt, hai hàng nước mắt từ từ chảy trên gương mặt xanh xao của cô. Hạ Mạt ngạc nhiên ngồi xuống bên, đưa tay lên trán Thục Nhi thăm nhiệt độ. Nóng rực.

“Cậu bệnh sao?”

Hạ Mạt nói nhỏ. Đào Thục Nhi không muốn nói, chỉ lắc đầu, nước mắt giàn giụa. Hạ Mạt mở cửa đi ra ngoài gọi phục vụ tới nhờ anh ta lấy nước ấm và thuốc hạ sốt. Người phục vụ khiếm lỗi giải thích

ở đây không có thuốc. Hạ Mạt đưa chút tiền lẻ bảo người phục vụ ra tiệm thuốc nào gần đó mua thuốc hộ.

Sau đó đóng cửa phòng lại.

Đào Thục Nhi nói trong nước mắt: “Sao lại quan tâm đến tôi... lẽ nào... cậu vẫn coi tôi là bạn của cậu?”

“Đúng vậy”, Hạ Mạt điềm tĩnh đáp.

Đào Thục Nhi mi mắt ướt đẫm, “Hạ Mạt...”

Hạ Mạt lấy khăn giấy đặt vào tay Đào Thục Nhi, “Nếu ngày mai vẫn còn sốt, nhớ phải bảo trợ lý đưa cậu đi bệnh viện đấy nhé”.

“Hạ Mạt... cậu tin mình... đúng không?”, Đào Thục Nhi tóm chặt lấy tay Doãn Hạ Mạt, nín thở, mắt ngấn lệ, “Đúng không?... Cậu tin mình... vì thế mới không tin người khác có ý ác với mình...”

“Đúng vậy”.

Hạ Mạt nhìn Đào Thục Nhi bằng ánh mắt trong veo, ước chừng có thể biết được cô ta đang nghĩ gì, trong lòng không những là sự thờ than mà còn là sự chịu đựng quá sức.

Đào Thục Nhi nắm chặt tay Hạ Mạt, run rẩy nói.

“Vi An, cô ta... cô ta lúc nào cũng chĩa mũi dùi vào mình... những lời nói đó ở công ty hôm nay là muốn cậu hiểu làm chuyện bất cóc do mình thực hiện... nhưng, Hạ Mạt, cậu phải tin mình...”

“Sao cậu biết mình bị bắt cóc?”. Đôi mắt Hạ Mạt lặng yên.

“... Là Vi An nói”, Đào Thục Nhi ngạc nhiên, “Cậu không bị bắt cóc à? Cô ấy lừa mình sao? Nhưng hôm đó thử vai diễn, cậu đã đến muộn mà”.

Hạ Mạt cười nhạt.

Đào Thục Nhi sắp mặt suy sụp, ừ ê, “Phong thư Vi An trao cho cậu ở công ty, bên trong là ảnh phải không? Nếu mình nói với cậu, những bức ảnh đó được ghép lại bằng kỹ thuật số, cậu có tin không?... Tối qua, Vi An tới nhà tìm mình, cô ta đưa những bức ảnh ghép đó ra uy hiếp làm mình sợ chết khiếp. Cô ta còn hăm dọa sẽ làm cho mình thân bại danh liệt...”

Phong thư đó, bên trong đúng là ảnh.

Trên đường đi, Hạ Mạt đã xem qua, tổng cộng năm tấm đều chụp Đào Thục Nhi và hai tên bắt cóc cô hôm đó đang nói chuyện với nhau.

Hạ Mạt không rõ Vi An làm thế nào có được những bức ảnh này trong tay, nhưng nghĩ kỹ thì cũng đâu có gì là lạ. Vi An luôn cho rằng tin tức vụ xì căng đan tai tiếng của mình là do Đào Thục Nhi gây ra, tất nhiên cô ta để bụng, quyết tâm tìm cơ hội phục thù. Để thực hiện việc báo thù, chắc có lẽ Vi An đã thuê người ngày đêm theo dõi Đào Thục Nhi với hy vọng sẽ phát giác được hành tung nào đó không tốt đẹp của Đào Thục Nhi, không ngờ quả nhiên đã chụp được cảnh này. Đào Thục Nhi khả năng có quen bạn xã hội đen, Vi An có thể là cũng biết. Sau khi thấy ảnh, Vi An chỉ cần điều tra thêm một chút là đã nắm rõ được phần nào.

“Vì chuyện này mà cậu đã phát bệnh”, Hạ Mạt vẫn điềm nhiên. Đào Thục Nhi ngẩng đầu lên rất nhanh, cô kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Hạ Mạt thăm dò. Cô cảm thấy Hạ Mạt quá mức bình tĩnh, bình tĩnh dị thường, giọng nói tuy là ôn hòa nhưng xét cho cùng lại rất lạnh lùng mỉa mai. Đào Thục Nhi lắc đầu cho rằng chẳng qua đó chỉ là ảo giác của mình, thần sắc Hạ Mạt bình tĩnh dịu dàng vẫn nhìn thấy rõ.

“Trong giới showbiz, danh tiếng là tất cả”. Đào Thục Nhi bi thương nói. “Vất vả khổ cực tìm được chỗ đứng, nhưng lại không vượt qua nổi một cú sốc xì căng đan, nó như một cơn lốc mạnh, trong nháy mắt cuốn đi tất cả mọi thành tựu đã đạt được trước đó. Những người yêu nhạc cũng tàn nhẫn lắm, dù rằng lúc trước rất hâm mộ yêu thích cậu, nhưng khi cậu vướng xì căng đan, họ sẽ quên ngay cậu đã từng đem niềm vui đến với họ, chẳng những thế mà ngược lại, họ cùng những dư luận này nọ chụp lên cậu, ngoạm lấy cậu mà cấu mà xé. Những bức ảnh của Vi An tuy là được làm giả bằng kỹ thuật ghép dán, nhưng nếu để rơi vào tay báo giới, thì đó là đại họa kinh khủng nhất, dù sau này có cơ hội làm sáng tỏ, nhưng... có lẽ đợi đến lúc đó mình đã không thể tiếp tục đứng trong làng giải trí...”

“Điều đó đương nhiên là mình biết”. Hạ Mạt lặng lẽ nhìn Đào Thục Nhi, cô nói: “Vậy thì tại sao cậu lại muốn thực hiện nó?”

Màn hình dừng...

Giây khắc này gian phòng như đóng băng.

Ánh sáng lạnh.

Như ẩn như hiện trong không gian đông kết.

Đào Thục Nhi tròn mắt, nước mắt đọng trên mi, một cú sốc quá mạnh, rất lâu sau, cô run rẩy nói: “... Cậu thật sự tin Vi An à?!... Hạ Mạt, cậu hãy tin mình... việc đó không phải mình làm... mình không bắt cóc cậu... cậu là bạn của mình, mình sao dám hại cậu được...”

Hạ Mạt cười, nụ cười như mặt biển đóng băng, giữa mùa đông giá buốt, óng ánh đẹp nhức mắt, và rồi cái lạnh đó cứ thấm dần thấm dần vào xương thịt.

“A Bưu và A Vũ nhóm Xích Diêm nhận tiền cọc trước một nửa, việc xong sẽ trả nốt phần còn lại. Đúng không?”

Trước mặt Đào Thục Nhi tối sầm lại, một hồi chuông cảnh báo trong lòng, không sao mở mồm ra, mà cũng chẳng biết nói cái gì, chỉ có cảm giác đang rơi xuống vực sâu thăm thẳm, phút chốc mồ hôi ướt đầm lưng.

“Là Vi An sao? Cô ta đã vu cáo hãm hại mình...”

“Bộp! Bộp”.

Hạ Mạt dương dương tự đắc vỗ tay, đôi môi lạnh lùng mới đẹp làm sao.

“Thục Nhi, cậu diễn giỏi lắm, tính toán thật chu toàn, giải thích kẻ cũng tường tận tới bến. Chỉ đáng tiếc là, hôm nay mình hơi mệt, vì thế, đủ rồi. Những bức ảnh của Vi An đâu đủ để tin, nhưng nhóm

Xích Diêm thường có thói quen lén thu âm những vụ giao dịch, đề phòng bị “thân chủ” bán rẻ. Hiện cuộn băng đó đang ở trong tay mình, cậu muốn nghe thử không? Mình rất lấy làm lạ sao cậu lại gọi A Bưu và A Vũ là anh Năm và anh Bảy”.

Sớm hôm kia, Âu Thần cho người mang tài liệu điều tra vụ bắt cóc đến cho cô, nhóm thám tử đã điều tra ra Đào Thục Nhi đã liên hệ với bọn xã hội đen cụ thể là A Bưu và A Vũ của nhóm Xích Diêm bàn cách thức ra tay hành động. Không biết bằng biện pháp nào, thám tử còn lấy được cuộn băng thu âm vụ giao dịch. Âu Thần cho người nói lại với cô, việc xử lý thế nào tùy cô quyết định.

“Cậu...”

Đào Thục Nhi như bị rơi vào hầm băng, toàn thân run lẩy bẩy, rõ ràng Hạ Mạt đã biết rõ trước tất cả, từ lúc bị cô dối trá, Hạ Mạt chỉ yên lặng, lạnh lùng nhìn cô giả nước mắt cá sấu điêu toa mà thôi. Bảy giờ, sự phẫn nộ và xấu hổ lẫn lộn lung tung, cũng không cần phải giữ gìn nữa, đôi mắt Đào Thục Nhi hằm hằm đầy hận ý, mặt lạnh như tiền, “Doãn Hạ Mạt, cô đúng là đồ xảo quyệt, gian trá!”

“Bốp!”

Hạ Mạt giáng một tát tai lên má Đào Thục Nhi, tuy ra tay không mạnh, nhưng khuôn mặt Đào Thục Nhi vẫn lệch sang một bên. Đào Thục Nhi kinh ngạc và phẫn nộ ôm mặt, lại nhìn thấy Hạ Mạt nửa như cười nửa như không, đôi mắt màu hổ phách thít chặt lại như mắt mèo tỏ ra đang giễu cợt.

“Đào Thục Nhi, câu này đáng ra nên dành cho chính bản thân cô”, Hạ Mạt bình tĩnh nói, “Vỡ kịch tìm người bắt cóc tôi đã mất quá nhiều thời gian, chỉ có cô mới diễn hay được như vậy. Đã có gan làm thì phải có gan chịu, việc gì phải khổ sở khóc lóc, ra vẻ mình vô tội làm trò cười uổng công”.

“Cô...”

Đào Thục Nhi nổi hận trong lòng, đưa tay định tát Hạ Mạt, không ngờ bị Hạ Mạt nhanh lẹ tóm chặt trúng cổ tay, giãy thế nào cũng không rút ra được. Đào Thục Nhi trong cơn phẫn nộ cùng cực, lòng hận thù càng dâng cao, tức giận mở miệng chửi rủa:

“Mày là cái thá gì mà dám chửi máng tao?! Thật uổng lòng tao đã coi mày là bạn! Mày đã làm cho tao việc gì?! Giả vờ hiền lành gần gũi, quan tâm để tao, để thành người bạn thân của tao nhưng rồi lại tàn nhẫn độc ác cướp đi những cơ hội thuộc về tao! Quảng cáo mỹ phẩm Lỗi Âu là của tao! Là của tao! Nó là do tao khổ sở dùng đủ mọi cách để có được, là cơ hội cuối cùng của ta! Nếu mày không có tiền, tao cho mày! Dù cho mày muốn cướp người đàn ông của tao, tao cũng cho mày luôn! Nhưng quảng cáo Lỗi Âu là của tao, là của tao! Nó là cơ hội cuối cùng của tao!”

Những giọt nước mắt tràn xuống đất.

Mặt Đào Thục Nhi lem nhem phấn son, chỗ đen chỗ trắng, cô sụp đổ, tan vỡ khóc nghẹn ngào: “Tao hận mày, Doãn Hạ Mạt! Mày

cũng chỉ là loại cùng một giuộc với Vi An, bụng dạ tâm can khó lường, ẩn nấp bên tao với mục đích hủy hoại tao, cướp đi những gì thuộc về tao! Có lẽ tao không nên tìm người bắt cóc mày mà nên giết luôn mày đi mới đúng, có như thế mày mới không còn cơ hội nhảy ra nữa!”

“Vì thế, vụ xì căng đan của Vi An chính là do cô châm ngòi nổ?”, Hạ Mạt hỏi.

“Là tao thì đã sao!”, Đào Thục Nhi giọng đầy hận thù, “Hầu như mọi cơ hội của nó đều thuộc về tao! Nó đã nhân cơ hội làm trợ lý cho tao để dụ dỗ Jam, mê hoặc Jam, buộc anh ta cho nó mọi cơ hội lẽ ra phải thuộc về tao, nó đánh thành công, đã nổi tiếng, còn tao thì đã quá thời! Đó là sự trừng phạt mà nó cần phải hứng chịu”.

“Cô có quyền gì trừng phạt cô ta?”. Thì ra quả nhiên là như vậy, hồi đầu trợ giúp Đào Thục Nhi đi thu hình ở đài truyền hình HBS, thái độ của Đào Thục Nhi đã từng khiến Hạ Mạt nghi ngờ.

“Nó đã cướp hết những cơ hội lẽ ra thuộc về tao! Nó là một con hồ ly! Nó đã dụ dỗ Jam!”, Đào Thục Nhi thét lên, “Là nó đã hủy hoại tao! Tao đương nhiên có quyền trừng phạt nó!”

“Sao cô không dụ dỗ Jam?”

“Thằng cha đó vừa già vừa dâm...”, Đào Thục Nhi tức giận.

“Không sai, cô đã không nhìn lầm Jam”, Hạ Mạt cười nhạt, “Vậy nếu Vi An thực sự thích Jam, hai người họ tâm đầu ý hợp, thế thì đâu cần hệ gì tới cô; nếu Vi An thực sự không thích Jam, thế thì cô ta đã vì thành công của mình mà trả giá, ít ra cái giá này bản thân cô đâu có dám trả. Thành công của mỗi người đều dựa vào hành động của người đó, đâu có gì trái với đạo Trời, chuyện xưa nay đã rất rõ, đâu cần đến cô phải sắm vai sứ giả chính nghĩa”.

Đào Thục Nhi ngẩn người, ngỡ ngàng nhìn Hạ Mạt.

“Huống hồ, có thật là cô vì chính nghĩa không?”, Hạ Mạt liếc Thục Nhi, “Nếu đơn thuần chỉ là để báo thù, thì việc gì phải lén lút lút lút châm ngòi nổ vụ tai tiếng đó đúng lúc Vi An đang chuẩn bị thực hiện quảng cáo của công ty Lỗi Âu? Chỉ e mục đích của cô là vì quảng cáo đó chẳng?”

“Quảng cáo đó lẽ ra là của tao!”

“Trời sập xuống rồi chắc, chuyện gì lẽ ra vốn dĩ cũng đều là của cô sao? Hồi đó cô và Vi An cùng đi để giành cơ hội này, công ty Lỗi Âu đã chọn Vi An chứ đâu có chọn cô, đừng nói với tôi, đó lại là do Jam nâng đỡ nhé, tôi không tin Jam là người có khả năng lớn đến vậy đâu”.

“...”

“Có đúng là Vi An vì cướp được những cơ hội của cô nên mới nổi tiếng được như vậy không? Cứ cho là những cơ hội đó vào được hết tay cô đi, cô có thực sự đủ sức để cháy được không?”, Hạ Mạt cười nhạt, “Nếu cô dốc hết toàn bộ tinh lực của mình vào những trò ghen ghét đố kỵ và những thủ đoạn uổng công vô ích này, điều đó

chỉ khiến cho khí chất, tư cách của cô ngày càng kém cỏi đi mà thôi, và nữa, cô sẽ chẳng bao giờ tìm đến được thành công”.

Đào Thục Nhi nhắm mắt lại một lúc.

Đào Thục Nhi lạnh lùng nhìn thăm dò Hạ Mạt.

“Mày dựa vào đâu mà nói với tao như vậy? Bản thân mày không giỏi trò chắc! Chẳng biết bằng cách nào mày quen được Lạc Hi, buộc anh ta năm lần bảy lượt phải giúp đỡ mày, chưa ra nghề đã thu được hào quang. Trong đại sảnh công ty Lỗi Âu hôm đó, không nể nang gì, mày đã ngang nhiên dụ dỗ được Âu Thần thiếu gia, khiến anh ta phải trực tiếp chỉ điểm. Hôm thử vai diễn... Doãn Hạ Mạt, mày đã tự ra tay tàn ác trên cơ thể mày, cứ cho là chân bị thương đi, đâu đến nổi chảy máu lâu như vậy. Vết thương đó chính tay mày rạch ra, có đúng không? Để hóa trang thành một nàng tiên cá bị thương, để có được sự đồng cảm, để đoạt được hợp đồng quảng cáo, mày không tiếc tự làm bị thương đến chính tấm thân mày, cái thủ đoạn đó tao thực sự tiếc là không bằng mày”.

“Đúng”.

Hạ Mạt nhìn vết thương trên bắp chân, vết thương đã lành, chắc chắn không để lại sẹo. Lúc đó vì quá biết đặc tính da thịt mình cô mới dám rạch lại vết thương. Đôi chân nhuốm máu có thể dễ dàng cuốn hút mọi người hòa nhập vào tình cảnh đau khổ bị thương của nàng tiên cá.

“Tôi đã lợi dụng chính bản thân mình để đạt được mục đích của mình”, Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn Đào Thục Nhi, ánh mắt vẫn thản nhiên, “Nhưng tôi đâu có lợi dụng cô, cũng chẳng lợi dụng đến ai khác. Cô cũng có thể lợi dụng chính mình để làm bất cứ việc gì, nhưng cô không có quyền làm hại người khác. Đó là nguyên tắc làm người”.

Đào Thục Nhi há miệng định nói điều gì đó song lại thôi, hai mắt dán lên người Hạ Mạt như đang suy nghĩ.

“Đào Thục Nhi, xưa nay chưa bao giờ tôi lợi dụng cô, và cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lợi dụng cô”, Hạ Mạt nhìn chằm chằm Đào Thục Nhi, “Quảng cáo của công ty Lỗi Âu bị tôi lấy đi, trong lòng tôi cũng cảm thấy áy náy day dứt vì đã có lỗi với cô, vì thế ngay từ đầu, khi được Âu Thần chỉ định là gương mặt đại diện, tôi đã kiên quyết yêu cầu cùng thử vai diễn, có như thế mọi người mới cùng cạnh tranh công bằng. Tuy là có day dứt vì đã cuỗm mất cơ hội thực ra có thể thuộc về cô, nhưng, tôi sẽ không bao giờ phải xin lỗi cô”.

Phòng thuê bao trong trung tâm đài KTV.

Trên chiếc sofa đỏ, Doãn Hạ Mạt và Đào Thục Nhi cùng nhìn nhau chăm chú, ánh mắt thù hận dần dần chuyển sang trầm tư.

Ti vi đang chiếu phim hoạt hình.

Chiếc micro bị bỏ quên nằm một bên.

Có tiếng gõ cửa.

Hạ Mạt đứng lên mở cửa, là người phục vụ hỏi nãy đi mua thuốc đã

quay lại, Hạ Mạt nhận thuốc và cốc nước ấm. Quay lại chỗ sofa thấy Đào Thục Nhi mặt mày trắng bệch tay đang cầm chai rượu trên chiếc bàn nhỏ. Doãn Hạ Mạt giựt chai rượu để ra xa, đặt cốc nước ấm vào thuốc trước mặt Đào Thục Nhi.

“Cậu bệnh rồi đó, không được uống rượu”.

Đào Thục Nhi nhìn Hạ Mạt bằng ánh mắt kỳ dị, “Cô lo cho tôi làm gì, tôi và cô đâu còn can hệ!

“Chuyện đó do cậu quyết định”, Doãn Hạ Mạt mỉm cười nói, “Nếu là bạn, mình sẽ quên chuyện bắt cóc; nếu là thù, hoặc giả sau này còn dở trò bần thiêu chơi nhau thì đừng có trách mình không nể tình cũ”.

“Cô đang uy hiếp tôi?”, Đào Thục Nhi giọng căm hận.

“Đúng”, Hạ Mạt dừng dừng cười. Cô đâu có muốn kết thù với Đào Thục Nhi, nhưng nếu buộc phải thành kẻ thù thì cô cũng đâu có sợ. Đào Thục Nhi nhìn Doãn Hạ Mạt.

Đột nhiên.

Đào Thục Nhi gượng cười tê tái, người dựa vài ghế sofa không còn chút sức lực, mặt mày trắng bệch, hai mắt trũng sâu đen ngòm.

“Cứ cho là cậu bỏ qua tất cả, Vi An cũng sẽ không buông tha mình, cô ta hận mình như mình hận cô ta. Vi An nhất định sẽ đưa những bức ảnh này ra công khai âm ỉ để trả thù mình đã khiến cô ta mang tai tiếng”.

“Không có chuyện bắt cóc”, Doãn Hạ Mạt điềm tĩnh nói.

Đào Thục Nhi rùng mình, “Cái gì?”

“Nếu thực sự không có chuyện bắt cóc xảy ra, những bức ảnh đóc chẳng qua chỉ là cậu tình cờ nói chuyện với hai người đàn ông đó, có thể là hỏi đường, có thể là fan hâm mộ, ở đâu ra có tin không hay”. Giọng Hạ Mạt thật trong như chẳng có chuyện gì, và như thế không có gì cần phải lo lắng với những chuyện đã xảy ra.

Bất giác ánh mắt Đào Thục Nhi sáng trở lại.

Hạ Mạt đứng dậy: “Mình về đây. Cậu nhớ uống thuốc, sáng mai mà còn sốt thì phải đi khám bác sĩ đấy nhé”. Nói đoạn, cô cười với Đào Thục Nhi rồi chuẩn bị ra về.

“Hạ Mạt...”

Đào Thục Nhi nghẹn ngào: “Tại sao... không nhân cơ hội này đánh gục mình...”

Hạ Mạt tắt nụ cười, “Sao mình lại phải đánh gục cậu chứ? Trên con đường thành công gặp thiếu gì người phải cạnh tranh, nếu chỉ bằng cách hủy diệt người khác mới có chiến thắng, sẽ tiêu hao tinh lực thảm hại mà có khi chưa chắc đã đạt được sở nguyện. Tại sao không nâng cao năng lực bản thân? Có như vậy chiến thắng mới thêm nhiều ý nghĩa”.

Hạ Mạt nhìn Đào Thục Nhi vài giây, “Và còn hơn nữa... cậu là bạn của mình”.

Hạ Mạt mỉm cười, “Cậu nhớ hôm đó không? Trần Ân sơ ý đụng ngã cậu trong lớp học, đầu gối cậu chảy máu, nhưng cậu không để

bụng, lại còn an ủi Trân Ân nói không việc gì”.

Đào Thục Nhi nhớ lại, gương mặt cũng nở một nụ cười, chuyện xảy ra đã khá lâu. Nhớ đến đây, đôi mắt trong veo của Thục Nhi lại ảm đạm u ám.

***

Doãn Hạ Mạt về đến nhà thì đã chín giờ tối. Vừa bước qua cửa, cô đã nghe thấy trong phòng khách có tiếng nói chuyện, cô vừa thay giày vừa cảm thấy rất lạ. Rất hiếm khi có người ngoài đến nhà, Tiểu Trùng xưa nay chả bao giờ rủ bạn tới, Trân Ân lâu lâu mới đến chơi.

“Chị, chị về rồi à?”

Trùng bước đến đón chiếc túi xách của chị, ánh mắt, nét mặt vô cùng hoan hỉ.

“Có người tới à?”

Cô hỏi nhỏ. Là bạn học của Tiểu Trùng? Không biết có phải là bạn gái của Tiểu Trùng không? Mặc dù hỏi này, cuộc gặp mặt và nói chuyện với Đào Thục Nhi đã khiến cô mệt mỏi, nhưng nghĩ tới đây, cô không nhịn nổi tò mò phải đi ngay về phía phòng khách để tìm hiểu.

Tiểu Trùng ôm vai chị vừa cười vừa đẩy vào phòng khách, “Chị nhìn kia...”

Ánh đèn ấm áp.

Hơi nóng hương trà hoa quả.

Lạc Hi ngồi trên sofa, hai bàn tay mềm mại vuốt ve con mèo đen Sữa Bò đang nằm cuộn tròn lười biếng trên đầu gối. Lạc hi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đen sáng rực, nụ cười quyến rũ như làn sương trên môi.

“Ăn cơm chưa?”

Lạc Hi ôn tồn hỏi, giọng thân thương như vẫn chung sống từ bấy đến nay, không có năm năm phân ly, không có chuyện đau buồn nào hết.

“Anh...”

Hạ Mạt đứng ngẩn ra, cảm giác hoảng hốt lúc nói chuyện điện thoại với anh ở phòng họp đột ngột xuất hiện trong cô, không kịp phòng bị, một làn sóng nóng bỏng ngay lập tức điên cuồng trỗi dậy tràn ngập trái tim cô. Anh hết lần này đến lần khác đến giúp đỡ cô, khiến cái thân nhiên lạnh lùng xa lánh ngày thường của cô từng chút từng chút bị đánh tan, nhưng cô đã quá quen dùng sự lạnh nhạt bảo vệ cho mình, vào lúc này cô lại cảm thấy sự sợ hãi, hình như cô đã bị cuốn vào dòng nước xoáy không sao chống trả được.

“Anh Lạc Hi đến đã hai tiếng rồi”, Tiểu Trưng dịu dàng nói, “Chị, chị tiếp chuyện anh Lạc Hi nhé, em đi dọn cơm chị chị”. Tiểu Trưng ấn cô ngồi xuống sofa, đặt cốc trà trái cây ấm vào tay cô rồi đi vào bếp.

Bong bóng mùa hè

Chương 14

Còn lại Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt trong phòng khách.

Không gian yên tĩnh.

Kỳ lạ.

Căng thẳng và ngưng ngạt.

Không khí im lặng đến phát rầu bị phá tan: “Em ổn đấy chứ?”. Lạc Hi nhìn cô hỏi: “Người ở công ty Lỗi Âu có làm em khó xử không?”. “Không.” Hạ Mạt lắc đầu.

Anh cười: “Là anh lo quá đấy thôi, có hẳn ở đó, ai dám hiếp đáp em nhỉ?”. Lạc Hi cười có vẻ thoải mái nhưng đôi mắt lại thoáng qua chút lạnh lẽo thất thần.

Hạ Mạt chăm chú nhìn anh, “Sao anh lại giúp em lần nữa?”. Cô mím môi, giằng xé trong lòng, rốt cuộc vẫn là quay lưng làm trái với ý lòng, cô buông những lời tàn nhẫn: “Anh là... muốn ban ơn cho em sao? Muốn em cảm kích anh sao?... Đã bảo anh rồi, em là loại người máu lạnh, đừng có gần em, đừng có giúp đỡ em, loại người như em sẽ có ngày làm anh bị tổn thương... anh quên rồi sao...”. Lạc Hi hơi thất sắc, đôi mắt thoáng xuất hiện chút luống cuống, lúng túng của người bị tổn thương. “Làm sao thế? Ghét anh nhiều chuyện à?” Giọng anh kéo dài mang theo giận dữ. “Anh hiểu rồi, có hẳn, sự xuất hiện của anh về căn bản là phải thêm một sự lựa chọn đúng không?”

Lạc Hi hít thật sâu, không nói thêm gì, anh cúi đầu, ngón tay cứng ngắc vượt bộ lông đen của con mèo, nó giật mình động đậy trên đầu gối Lạc Hi. Một lúc sau, ngón tay Lạc Hi cũng mềm ra, những ngón tay dịu dàng trên bộ lông đen, con mèo lại dễ chịu kêu “meo, meo”. Hồi lâu, Lạc Hi mới nói tiếp: “Anh cứ tưởng em đã cho nó”. Cô nhìn con mèo. Thời gian khó khăn nhất, thực sự cô đã muốn

đem nó cho người ta hoặc tự tay vứt bỏ. Ngay đến cô và Tiểu Trùng cũng khó mà sống nói gì đến việc chăm cho nó? Chỉ có điều, không hiểu tại sao, cô vẫn giữ nó lại.

“Để làm sữa bò à?” Ánh mắt Lạc Hi đầy tình cảm dịu dàng âm áp.

“Nếu em không thích cái cảm giác mắc nợ anh thì hãy coi như anh trả ơn em đã giữ con Bò Sữa này lại nuôi.”

“...”

Tại sao cô luôn dùng sự lạnh nhạt để xa lánh, hết lần này đến lần khác đâm anh bị thương mà anh lại không để bụng? Có thể cô thích anh, hẹn hò với anh, thậm chí hôn anh, nhưng, cô không sao chịu nổi cái kiểu anh như đang ươm mầm trong trái tim cô như vậy.

Càng lúc càng nhiều ân tình, càng lúc càng gây cảm kích, cô sợ một ngày nào đó, cô sẽ lại biến thành một con người sống dựa dẫm vào anh, hạnh phúc và địa ngục của cô sẽ bị anh nắm gọn trong lòng bàn tay.

Con mèo đen say sưa ngủ trên gối Lạc Hi.

Anh ngược mắt nhìn cô, đôi mắt đen như lưu ly. “Lãng Hạo từ chối hợp tác với em, chưa hẳn cố tình nhắm vào em, em cũng đừng cả nghĩ quá. Giới showbiz sống rất thực tế, khi em là người mới vào nghề, khi em chưa có gì để chứng tỏ tài năng của mình, em sẽ bị người ta coi thường, không loại trừ khả năng có khi còn gặp cả sự lãng nhục. Những người mới vào nghề đều phải trải qua giai đoạn này. Việc em chỉ có thể làm là kiên trì mà đi, cho đến khi em trở nên nổi tiếng, chính thành công của em sẽ là một cái tát đập mạnh vào mặt những kẻ đã từng khinh rẻ hiếp đáp em.”

Hạ Mạt bất giác nắm chặt tay, người hơi run run. Anh tới là để an ủi cô, sợ cô buồn, nên mới tới đây? Cô đã làm những gì? Vì cô sợ mình sẽ bị tổn thương, nên cô đã trải lòng để làm tổn thương anh sao?! Cô khép mắt lại.

“Phần quay quảng cáo ngày mai rất quan trọng”. Lạc Hi với lấy tờ nội dung quảng cáo rồi đặt lên bàn, “anh đã photo một tờ cho em, trên đó có viết những phê chú của anh, có thời gian em có thể xem thử. Nhưng...”

Thấy Hạ Mạt chẳng có phản ứng gì.

Anh mặc kệ nói tiếp: “Với anh không có gì, chỉ có điều hy vọng ngày mai công việc sẽ thuận buồm xuôi gió”.

Nói xong, anh đặt con mèo đen vào lòng sofa rồi đứng dậy, mọi cử chỉ đều lạnh lẽ, anh thậm chí cũng chẳng nhìn lại Hạ Mạt. Nhưng rồi, Hạ Mạt nhìn đôi môi đẹp như hoa đào của anh đang tức giận mím chặt để lộ ra sự đau khổ giống đứa trẻ đang tủi thân vì bị oan, nhưng lại rất quật cường không muốn nói ra.

Trái tim cô lại trĩu nặng.

“Chờ đã.”

Trái tim nhức nhối buộc Hạ Mạt bật tiếng gọi giữ anh lại.

Lạc Hi như không nghe bỏ đi ra cửa, không ngoái lại nhìn. Thoảng

nghe như có tiếng động, Tiểu Trùng từ trong bếp đi ra thấy Lạc Hi đang chuẩn bị đi, cậu ngạc nhiên đứng ngây ra.

“Chờ chút...”

Hạ Mạt kéo bàn tay Lạc Hi, cô ngẩng đầu lên, cắn chặt môi, lần đầu tiên cô bỏ mặc mình để lộ nét mặt khẩn cầu trước mặt anh. Được, cô đã chịu thua, không muốn tiếp tục giống như con nhím xù lông đâm anh bị thương và cũng tự đâm chính mình, cô đã thua anh rồi. Bàn tay cô lạnh ngắt.

Chậm chậm.

Cô ôm chặt lấy anh.

Ngón tay run run, anh từ từ quay người lại, cúi đầu nhìn cô.

Cô mỉm cười với anh.

Nụ cười như mang ý cầu thứ.

“Tiểu Trùng, lấy bia ra đây.”

Cô nhẹ nhàng nói với Tiểu Trùng đang đứng trước cửa bếp. Chỉ một loáng, Tiểu Trùng đem ra hai lon bia. Hạ Mạt buông Lạc Hi ra, cô luồn ngón tay vào chỗ móc giựt nắp lon “bịch” một tiếng, bọt bia trào ra. Hạ Mạt ngửa cổ tu một mạch hết lon bia.

“Chị...”

Tiểu Trùng lo lắng, cậu biết chị không uống được bia rượu, lần nào đi uống về, đêm đến là kêu đau bụng.

Hạ Mạt lại bật nắp lon nữa.

Ngửa cổ tu ừng ực.

“Lấy nữa ra đây.”

Hạ Mạt nói với Tiểu Trùng rất bình tĩnh, Tiểu Trùng nhìn thái độ của chị, do dự một lúc rồi cũng đành phải lấy trong tủ lạnh ra hai lon bia nữa đưa cho chị. Hai lon bia lần này là loại có nồng độ nhẹ nhất.

“Em làm gì thế?!”

Lạc Hi lo sợ tóm chặt tay Hạ Mạt ngăn không cho cô uống thêm nữa. Hạ Mạt vẫn cười nhạt giã tay ra, cô nói nhỏ: “Những lời nói làm tổn thương anh hãy để em coi chúng là chỗ bia này nuốt lại hết vào người. Được không?”

Nếu, cô đã không còn cách gì để tiếp tục chịu đựng việc làm tổn thương thêm đến anh được nữa; nếu, mỗi làm làm anh tổn thương, là những lần đau khổ của cô lại tăng thêm gấp bội. Thế thì, như thế này là ổn. Chuyện tương lai sau này cô không thể biết trước được, có thể là sai lầm, có lẽ trái tim sẽ chảy máu, thậm chí sẽ là đẩy cô tới địa ngục để hủy diệt.

Nhưng bắt đầu từ giây phút này, cô sẽ mãi mãi không làm anh đau khổ nữa, trừ phi, trừ phi anh phản bội cô.

Tiểu Trùng lặng lẽ quay vào bếp, để không gian riêng trong phòng khách cho hai người.

Men rượu làm nóng đôi má Hạ Mạt, đôi mắt xinh xinh dễ thương.

Cô chăm chăm nhìn vào đôi mắt Lạc Hi. “Thứ lỗi cho em, được không?” Âm thanh nhẹ như một tiếng thở.

Lạc Hi không nói gì.

Anh ngưng thần nhìn cô, ánh mắt như làn sương ẩm ướt. Hồi lâu anh hạ giọng: “Thật sự khó đến thế sao? Yêu anh, không còn tình tảo không còn phòng bị nữa để yêu thương anh, khó đến thế thật sao? Có phải là, những người giống như anh và em, những người đã từng bị thế giới này vứt bỏ, bị thế giới này làm tổn thương sẽ không bao giờ còn có thể tin tưởng và đón nhận tình yêu được nữa ư?”

“...”

Đôi mắt trong như pha lê màu hổ phách của Hạ Mạt bắn loạn.

“... Em cũng muốn có hạnh phúc... muốn được nương tựa... muốn yêu và được yêu không phải giữ gìn gì hết... nhưng... em sợ... Lạc Hi, anh có hiểu không... rằng một khi đã sống dựa vào người khác, thì bản thân sẽ mất đi khả năng đứng trên đôi chân của chính mình, và khi người mà mình sống dựa vào đó bỏ đi, ngay lập tức mình sẽ gục ngã...”

“Anh hiểu.”

Lạc Hi hít thật mạnh, tại sao lại không hiểu được chứ, anh đã từng nguy trang giả vờ ưu tú để cự tuyệt không cho ai tiếp cận.

Anh quỳ xuống, dùng ngón tay thon dài dịu dàng mềm mại đụng vào má cô, nâng mặt cô lên.

“Nhưng, chúng mình hãy thử một lần xem.”

“... Vì cái gì?”

“Vì anh yêu em.” Trong nụ cười đẹp của anh có vị đắng chát đau khổ, “Có lẽ em cũng không tin, nhưng, yêu em, năm năm xa cách, anh chưa bao giờ quên. Em giống như thứ thuốc phiện, hại anh, làm anh đau khổ, thậm chí có thể làm anh chết. Nhưng anh chẳng có cách nào có thể rời xa em được. So với việc bị em làm tổn thương, nỗi đau xa cách em là không thể chịu đựng được”.

Là cùng chung một cảm giác ư...

Hạ Mạt thoáng nghĩ, anh mới là thuốc phiện, rõ ràng biết là rất nguy hiểm, nhưng lại không sao bỏ anh, xa anh được, mà ngược lại, hết lần này đến lần khác bị anh mê hoặc, như trong vòng nước xoáy, không biết sao cứ bị kéo riết vào.

Anh hôn nhẹ lên môi cô.

Cô ngơ ngác.

Ngước mắt nhìn anh.

Anh đẹp như không tồn tại, trong đôi mắt có làn sương như ánh sao, đôi môi mát rượi mềm mại đang hôn cô, dịu dàng uyển chuyển, từ từ từng chút một truyền qua huyết mạch cô, đọng lại trong trái tim cô.

Khẽ thở một tiếng.

Cô lặng lẽ vòng tay qua lưng anh, đáp lại anh, dào dạt du dương, hôn lên đôi môi mát lạnh của anh, như muốn dùng hơi ấm không có của mình làm ấm đôi môi anh.

Sắc đêm lọt qua rèm cửa.

Trà hoa quả đã lạnh.

Trong bếp, Tiểu Trùng ngây người ngồi nhìn nồi canh sôi trên bếp gas, mùi thơm ngào ngạt tỏa khắp bốn phía, bọt bong bóng nho nhỏ lẫn tăn. Không còn nghe tiếng trong phòng khách nữa, Tiểu Trùng ngạc nhiên ngơ ngác, nhưng, rồi cậu mỉm cười một mình, chỉ cần chị ấy có cảm giác hạnh phúc là tuyệt rồi.

***

Bờ biển sáng sớm.

Ánh mặt trời sắc vàng chiếu trên mặt biển xanh thẫm, lấp lánh dập dờn, hơi chói mắt. Sóng biển từng đợt từng đợt kéo lên bờ cát màu vàng nâu. Bầu trời xanh bao la, mặt biển mênh mang, nàng tiên cá vui vẻ bơi tung tăng trong nước. Nàng có mái tóc dài, dày như rong biển, có đôi mắt long lanh như mặt nước xanh, có cái đuôi màu vàng xinh đẹp.

Trên mặt biển nắng vàng rực rỡ.

Bóng hình nàng tiên cá như trong tranh trong mộng.

Ánh mặt trời tràn trên mặt biển.

Nụ cười nàng tiên cá đẹp rạng ngời hạnh phúc.

“Ok!”

Đạo diễn Trần mẫn nguyện thét vào loa, khua tay một cái, tất cả các nhóm ánh sáng đèn và nhà quay phim đều dừng ngay lại. Dưới biển, Doãn Hạ Mạt từ từ bơi về bờ. Vừa vào đến nơi, Trần Ân đang ngồi đợi ở đó lấy chiếc khăn bông lớn trùm ngay lên người Hạ Mạt. Sáng sớm ngày mùa thu, gió biển thổi lành lạnh, tuy là đã có chiếc khăn choàng trên người, Doãn Hạ Mạt ướt lướt thướt vẫn run người.

Từ đằng xa, Âu Thần vẫn nhìn thấy rất rõ.

Cậu đứng lặng lẽ chỗ bãi cát khá xa, lưng dựa vào thành chiếc xe đua, trong tay cầm chiếc ly thủy tinh, rượu Brandy trong vắt thoang thoang tỏa mùi hương, sợi ren lụa màu xanh buộc trên cổ tay trái theo gió biển thổi bay phàn phật.

Simon đứng sau Âu Thần.

Sau khi tốt nghiệp Học viện Wharton thuộc trường Đại học Pennsylvania tới nay, thời gian cậu đi theo Thiếu gia đã được gần ba năm. Trong ấn tượng của cậu, Thiếu gia là con người lạnh lùng, lý trí, không dễ dãi tùy tiện. Hồi trước, khi nghe tin Thiếu gia sẽ tiếp nhận chức Giám đốc điều hành Tập đoàn Âu Thị, nội bộ tập đoàn dị nghị khá nhiều, họ cho rằng người trẻ tuổi như Thiếu gia không thể lãnh đạo vận hành kinh doanh một tập đoàn lớn như thế này. Thế

nhưng Thiếu gia tuyệt đối không trù dập, đã bỏ qua tất cả những lời dị nghị này. Lúc đầu Thiếu gia tiếp nhận một công ty con công việc kinh doanh không lấy gì làm lý tưởng, chỉ sau nửa năm, dưới bàn tay Thiếu gia, công ty này làm ăn phát đạt, thu được nhiều thắng lợi, đi vào con đường phát triển ổn định. Sau đó, Thiếu gia tiếp nhận điều hành thêm nhiều công ty con khác, nhưng tuyệt đối không sốt ruột nóng lòng, tiếp nhận công ty nào điều hành tốt công ty đó. Dần dần, làn sóng phản đối trong nội bộ tập đoàn càng ngày càng yếu dần.

Thiếu gia mặt lúc nào cũng lạnh lùng, đôi mắt âm trầm. Simon vẫn luôn cho rằng cuộc sống của Thiếu gia là chỉ có công việc, Thiếu gia tuyệt đối không thích phụ nữ.

Cho đến khi người con gái có cái tên Doãn Hạ Mạt đó xuất hiện. Quảng cáo của công ty Lỗi Âu chỉ là một sự kiện rất nhỏ, hoàn toàn không cần đến Thiếu gia nhúng tay vào, hơn nữa, nếu Thiếu gia mà tham gia sẽ khiến nhân viên trong công ty có cảm giác công tư bất phân minh. Thiếu gia chắc chắn cũng hiểu rõ được chuyện này, nhưng, vì cô gái đó, Thiếu gia đã bắt chấp tất cả. Chỉ định cô ta được tham gia ứng cử gương mặt đại diện quảng cáo. Hôm thử vai diễn, cô ta tới trễ Thiếu gia đã bỏ đi tìm cô ta, ôm cô ta vào thang máy của công ty, đưa đi bệnh viện khám vết thương, thậm chí, vì cô ta, ngay đến việc ghi hình quảng cáo cụ thể thế nào cũng đến tham gia.

Giờ đây, thần sắc của Thiếu gia tuy là lạnh lùng, nhưng ánh mắt Thiếu gia chưa một giây bỏ qua cô gái có cái tên Doãn Hạ Mạt đó tí đằng xa kia.

Một chiếc du thuyền sang trọng đậu trên mặt biển, phần tiếp theo của quảng cáo sẽ có một số cảnh quay trên đó. Chiếc thuyền có tên gọi “Bong bóng màu xanh”, là du thuyền riêng của Âu Thần, tới đây để phục vụ cho việc quay quảng cáo của Lỗi Âu.

Trên boong thuyền.

Chuyên gia trang điểm đang gỡ dây buộc tóc sậy khô cho Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt đã bỏ chiếc đuôi cá ra, mặc trên người bộ váy công chúa bông bành màu xanh biển, gương mặt được trang điểm rất tinh tế, toát lên vẻ đẹp thuần khiết như hoa bách hợp.

Trân Ân đứng bên ngấn ngơ ngắm nhìn, Hạ Mạt đẹp quá, đẹp như gió biển thanh xuân, đẹp như nắng mặt trời sắc vàng trên mặt biển. Trước nay Trân Ân vẫn biết Hạ Mạt rất đẹp, nhưng, chưa bao giờ nghĩ là Hạ Mạt sau khi được trang điểm tinh tế lại đẹp tới mức này. “Mệt không?”

Hạ Mạt cẩn thận rót một cốc canh hầm từ chiếc bình ủ nhiệt đưa cho Trân Ân, hồi sáng, từ lúc bắt đầu đến giờ, Trân Ân chạy tới chạy lui liên tục giải quyết ổn thỏa mọi việc.

“Không mệt.” Trân Ân vui vẻ nói, cô cảm thấy sức vẫn còn dư chưa dùng hết. Đặt cốc canh xuống, cô sốt sắng hỏi: “Này, canh hầm này

Tiểu Trùng làm phải không? Uống vừa thơm vừa ngon, tuyệt lắm!”.
Đúng vậy.

Hạ Mạt dậy lúc bốn giờ sáng đã thấy Tiểu Trùng ở trong bếp không biết đã bắt đầu hầm canh từ bao giờ. Nồi canh hầm đã khá lâu, trong không gian tỏa đầy mùi thơm hấp dẫn. Cậu mỉm cười nói với cô, chị yên tâm, em đã loại bỏ phần chất béo ra rồi, chỉ còn chất bổ, không béo được đâu.

“Hạ Mạt, cậu thật có phúc!” Trần Ân tiếc rẻ uống hết những giọt canh còn lại, “Có Tiểu Trùng, thằng em trai quan tâm chăm sóc như vậy, lại có Lạc Hi và Thiếu gia luôn luôn giúp đỡ, người có vận may nhất trên đời này phải là cậu đó”.

Hạ Mạt yên lặng.

Tự dưng cô cảm thấy, những ngày vừa qua thực sự quá may mắn, tuy luôn gặp những biến cố nhỏ, nhưng rốt cuộc lúc nào cũng có người giúp đỡ biến nguy thành an, gặp nạn thành may, thuận lợi tới mức không thể cất nghĩa nổi. Nghĩ qua nghĩ lại, cô lại cười chua xót, kinh nghiệm trước đây mách bảo cô, trời đất không bao giờ mãi mãi đãi hậu cho một người, vận may quá mức của cô, ngày sau tất sẽ đem lại cho cô nỗi đau lớn. Những việc cô có thể làm được chỉ có thể là phải nắm chặt lấy cơ hội và vận may của mình, dựa vào đó mà ra sức nỗ lực để đến được đỉnh cao có thể đến được.

Vì thế...

Tuyệt đối không thể để xảy ra sai lầm trong bất cứ cơ hội nào!
Trần Ân chăm chú nhìn Hạ Mạt, không hiểu sao trên mặt Hạ Mạt bỗng nhiên thoáng qua phút mơ màng thất lạc, nét ưu thương, rồi lại trở về với nét kiên định điềm nhiên, quay về với Hạ Mạt quen thuộc thường ngày. Nhưng, giây phút ưu thương thất lạc đó của Hạ Mạt, xem ra đúng là rất lạ.

“Hạ Mạt...”

Trần Ân do dự hỏi, không biết là có phải cô ấy có chuyện khó xử mà vẫn chưa tâm sự với cô không?

Đúng lúc đó.

Trên boong chiếc du thuyền có tiếng rầm rầm, mọi người đổ dồn nhìn về phía âm thanh vọng tới, chuyên viên trang điểm dừng miếng bông đánh phấn trên mặt Hạ Mạt, Trần Ân há to miệng, Hạ Mạt sau phút ngỡ ngàng đoán ngay ra khả năng Lạc Hi đã tới.

Quả nhiên...

Trong gió biển tươi xanh, Lạc Hi bước lên boong thuyền, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng kiểu cổ điển, trước ngực và ống tay có những sợi lụa bạc lánh lánh rất đẹp, đẹp không gì sánh nổi, làn da mịn màng như men sứ, trong những sợi nắng rực rỡ lấp lánh, làn da ấy gọi cảm đến mức khó mà tưởng tượng khiến người nhìn say đắm mê mẩn, ngẩn ngơ đắm chìm. Hạ Mạt từ xa nhìn anh.

Trải qua buổi tối hôm qua, cô phát hiện mình càng ngày càng khó mà sinh thêm sức đề kháng với anh, hình như ma lực của anh đang

không ngừng phát triển, mỗi ngày qua đi lại mạnh thêm mấy phần. Ánh mắt Lạc Hi cũng đang tìm tới cô.

Giây phút tìm được cô, ánh mắt rực sáng thêm, ánh mắt ấy buộc trái tim Hạ Mạt thành thạch đập. Lặng lẽ, một nụ cười xuất hiện trên môi anh, cách xa cả boong thuyền, nụ cười của anh như ánh ngọc lưu ly chiếu thẳng vào mắt cô. Cô cũng đang mỉm cười, nụ cười ấm áp lòng anh, cũng ấm áp cho cả chính cô.

Nắng vàng rực rỡ.

Mặt biển xanh bao la.

Trong đám đông, anh và cô từ xa cùng nhìn nhau, nụ cười lặng lẽ mà ấm áp, như thể thế gian này chỉ còn lại ánh mắt của nhau, dù có đứng cách xa nhau, hai người vẫn như đang đứng cùng một chỗ.

Lan can boong thuyền.

Sợi ren lụa màu xanh bay phàn phật gió biển.

Âu Thần nhìn hai người họ, nhìn nụ cười ấm áp, mềm mại trên môi cô; anh căng thẳng, vẻ mặt mất tự nhiên, đôi mắt đau khổ khép lại. Nên buông cô ấy...

Có lẽ năm năm trước, trong cuộc đời anh không có bóng hình cô ấy...

Hơn nữa, giờ cô ấy đã có người yêu thương.

Phản quay tiếp theo cũng suôn sẻ đến lạ.

Thông thường mà nói, người mới vào nghề lần đầu tiên đứng trước máy quay, không nhiều thì ít cũng đều có chút căng thẳng, nhưng Doãn Hạ Mạt chỉ hơi ngượng một chút lúc đầu thôi, sau đó ăn nhập ngay vào cảnh. Đạo diễn Trần ngạc nhiên hỏi mấy nhân viên đứng bên: “Cô đó là người mới vào nghề thật hay sao?”. Trước máy quay, cô gái đó nét mặt thản nhiên, không thể hiện bất cứ cử chỉ dư thừa nào, thậm chí lặng im như không tồn tại. Nhưng máy quay vừa bật, cô thay đổi liền, tình cảm trong đáy mắt sâu như biển cả, lúc thuần khiết, lúc bi thương, lúc thì hạnh phúc, lúc lại lo sợ. Tình cảm trên gương mặt cô thể hiện rõ nét sinh động chân thật giống như đau khổ đó, hạnh phúc đó là của chính cô chứ không phải trong câu chuyện trước ống kính.

Những luồng sáng điện chiếu thẳng lên người cô, thẳng vào gương mặt cô.

Nàng tiên cá yêu kiều e thẹn muốn cất tiếng nói, nhưng âm thanh lại mất trong cổ họng, cô lo sợ, cô vội vã, chàng hoàng tử nhìn cô đắm say, chàng từ từ cúi đầu xuống, chàng hôn cô, cô mở to đôi mắt nhìn.

Cường độ ánh sáng đèn tự quang cực cao, máy quay đến gần.

Chàng hoàng tử đặt nụ hôn lên đôi môi cô, dịu dàng tinh tế, người cô run nhẹ nhẹ, bờ môi cũng run run.

Gió dịu dàng miên man thổi tới.

Chàng hoàng tử nhìn cô đắm thắm, trong đôi mắt ánh sao của biển xanh, hai người hôn nhau say đắm, nụ hôn như bất tận, chàng ôm

chặt cô, cô kiễng chân lên, hai tay vòng ôm cổ chàng.

Hai người hôn nhau mãi như vậy.

Là tình yêu vĩnh viễn không gì phân ly được.

Ánh đèn tụ quang cực mạnh, ánh sáng vàng nhấp nháy.

Chàng hoàng tử và cô cùng trong câu chuyện cổ tích đẹp nhất đang ghì chặt lấy nhau, nụ hôn ngọt ngào nhất, đẹp đẽ nhất, mộng ảo nhất khiến người ta ngạt thở.

Bóng Âu Thần lạnh lẽo, cứng ngắc đổ trên mặt boong thuyền.

Đó chẳng qua chỉ là đang quay phim, trước lúc tới đây, Âu Thần đã tự dặn đi dặn lại mình, anh cũng đã tưởng tượng khả năng xuất hiện tình huống này, đã tự ra lệnh cho mình không được nghĩ tới cô nữa, coi cô là người không quen, là người xa lạ không có gì ràng buộc trong cuộc đời mình.

Nhưng mà...

Thời khắc đó, khi Lạc Hi đặt nụ hôn lên bờ môi cô, Âu Thần như bị vò xé, bị vứt vào nơi âm u đen tối vô tận, những tia sáng chói mắt chớp giật trước mặt, làm lạnh buốt cả xương tủy, trong đau đớn đến ngạt thở, anh lại hoảng hốt nhìn cô như hôm nao.

...

Ráng chiều từ từ biến mất nơi chân trời bên ngoài cửa sổ, bóng đêm buông dần, hàng lông mày cô giãn ra, chỉ còn đôi môi vẫn trắng nhợt.

“Tôi không quen anh.”

Tiếng nói rất khẽ, chuyện xưa như làn khói tan trong phòng bệnh.

...

Cô không nhận ra anh.

Cô của năm năm về trước tuyệt đối không quen biết anh, không một mối can hệ, ràng buộc nào trong cuộc đời anh. Vì thế, cô của năm năm sau cũng có thể đi lướt qua anh với nét mặt xa lạ không quen biết. Còn anh, ngay đến cái quyền được cầm tay cô cũng không có được sao?

Âu Thần đau khổ nắm chặt tay vào lan can.

Nhưng...

Không đúng...

Anh luôn cảm giác có điểm sai nào đó...

...

“Cô là ai?”

...

Doãn Hạ Mạt như rơi vào đáy sâu vực thẳm, một vật gì đó đập mạnh vào lồng ngực! Cô quay ngoắt đầu nhìn thẳng vào mặt Âu Thần, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, ánh mắt kinh ngạc ấy lướt nhanh trên gương mặt anh, ánh mắt ngạc nhiên mang sự kinh hãi khó mà che đậy được.

Sau rồi.

Cô hơi nheo mắt, hình như đang nghi ngờ mình đã nghe lầm.

...

“Đúng thế. Thiếu gia, cậu cũng biết Hạ Mạt xưa nay là người không bao giờ tới muộn.” Trần Ân nói một tràng dài...

Tại sao...

Anh lẽ ra phải biết Doãn Hạ Mạt “xưa nay” là người không bao giờ tới muộn.

Đôi mắt Âu Thần u ám.

Là anh đã hiểu sai, hay là, có người đang cố tình che giấu điều gì đó.

...

“Ok!”

Đạo diễn Trần la lớn, mọi người xung quanh như vừa mới đắm chìm trong giấc mộng chợt tỉnh lại, Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt thể hiện tình cảm sâu sắc và lãng mạn đến thế, triền miên mãi mãi, khiến người ta như không biết gì trong cơn say. Họ đã quên đó chỉ là đang quay phim.

Trần Ân lắc mạnh đầu, phút chốc bừng tỉnh, cô chen tới chỗ đạo diễn Trần, vừa xem lại cảnh mới quay vừa vội vàng hỏi: “Đạo diễn Trần, anh cảm thấy thế nào?”

Đạo diễn Trần miễn cưỡng nói:

“Cô ấy là Doãn Hạ Mạt à?”

“Vâng.”

“Cô ấy nhất định sẽ nổi tiếng.”

Trần Ân cũng có cái cảm giác Hạ Mạt sẽ nổi tiếng, clip quảng cáo quay thật đẹp, thật lãng mạn, khí chất ở Lạc Hi lại tuyệt thế kia. Nhưng lúc đó Trần Ân đâu có ngờ, sau khi quảng cáo Lỗi Âu lên sóng đã gây một cơn sốt chấn động lớn, một làn sóng dữ dội vượt xa so với tưởng tượng của Trần Ân. Doãn Hạ Mạt trong một đêm đã nổi tiếng khắp mọi nơi. Trong clip quảng cáo, cô thuần khiết xinh đẹp, cô sâu sắc bi thương, ngay ngày đầu tiên phát sóng quảng cáo đã làm điên đảo hàng triệu triệu con tim.

Khởi đầu, mọi người ngồi trước màn hình thích thú chờ đợi để xem mẫu quảng cáo ngắn ngủi đều là vì sẽ có Lạc Hi xuất hiện. Sau đó họ ngạc nhiên phát hiện, bên cạnh Lạc Hi ánh sáng rạng ngời, phong thái hút hồn, người con gái cùng đóng với anh hoàn toàn không phải là nhân vật làm nền. Cô ta xinh đẹp trẻ trung tràn đầy sức sống như hoa bách hợp, khi Lạc Hi hôn cô, cô kiễng chân lên, người run run, trên màn hình nhìn thấy rõ những hạnh phúc, những bi thương được cô thể hiện quá tuyệt vời.

Quảng cáo của công ty Lỗi Âu được phát sóng liên tục vào những giờ cao điểm.

Nụ cười và nước mắt của Doãn Hạ Mạt được mọi người ghi nhớ.

Hàng ngàn tấm áp phích quảng cáo lớn được treo ở trong các khu thương xá và hai bên những con đường hoa lệ.

Mặt biển xanh bao la, nắng vàng rực rỡ, Lạc Hi tuần tú đẹp gợi cảm

vào vai chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích, đôi môi đẹp tựa hoa anh đào của chàng hôn cô, má cô nghiêng nghiêng như hồng, mái tóc dài dày như rong biển, đuôi cá vàng óng ánh, bức tranh đẹp tuyệt vời không có trong tưởng tượng. Những ai đi qua những tấm áp phích quảng cáo không thể không nán lại ngẩng lên nhìn hình ảnh chàng hoàng tử và nàng tiên cá đang ôm chặt nhau hôn, đắm đuối, mãi mãi không bao giờ rời xa.

Quảng cáo của Lỗi Âu đã thu hút sự chú ý lớn, chuyện Lạc Hi lần đầu ra tay giúp đỡ Doãn Hạ Mạt đích thân đến tận nơi ở quảng trường Cầu Vòng một lần nữa lại bị giới báo chí đào bới, các báo chí thi nhau phao tin giật gân phỏng đoán. Có tờ báo cho rằng Doãn Hạ Mạt là người tình bí mật của Lạc Hi, để giúp cô bước vào nghề, Lạc Hi đã tham gia quảng cáo và trao đổi điều kiện buộc công ty Lỗi Âu phải loại bỏ Thẩm Tường và Đào Thục Nhi và tuyển chọn cái tên Doãn Hạ Mạt chưa bao giờ xuất hiện. Lại có báo buôn rằng Thẩm Tường vì chuyện tình cảm đau khổ mà sinh bệnh phải nhập viện, bạn bè của cô nhiều lần gọi điện thoại liên lạc với Lạc Hi, nhưng anh ta nhất định vẫn không nhòm ngó tới...

Tin tức bàn tán khắp nơi.

Đảo qua một lượt, trên hầu hết các chương trình giải trí, tạp chí, bài báo đều có đăng những tin tức nóng hổi về Doãn Hạ Mạt, khen có chê có, tuy nhiên dù có bình luận như thế nào, độ nổi tiếng của cô đã thật sự vượt qua tất cả những người mới bước chân vào nghề. Không bỏ lỡ cơ hội này, Công ty Biểu diễn Nghệ thuật Sun biên tập ngay cho Doãn Hạ Mạt một đĩa đơn có tựa *Nàng tiên cá Bong Bóng*.

Đĩa đơn này chủ yếu sử dụng ca khúc *Nàng tiên cá Bong Bóng* dựa trên bối cảnh trong clip quảng cáo của Lỗi Âu, thi luật ca từ theo cùng mô típ trong quảng cáo đã đưa vào lòng người. Âm nhạc được làm mới, tiếng hát của cô véo von thánh thót, xen lẫn chút giọng trầm ấm cuốn hút, nghe thanh thản nhưng rất cảm động. Trong MV của ca khúc đơn được lồng thêm vào một vài hình ảnh đẹp kinh điển tuyển ra từ quảng cáo. Và Lạc Hi, lại một lần nữa “hữu tình” đảm nhận vai nam diễn viên chính trong MV này, khiến vô số các fan hâm mộ sung sướng phát điên.

Album vừa xuất ra thị trường, đã thu được thắng lợi, ngay lập tức ca khúc *Nàng tiên cá Bong Bóng* xuất hiện dài dài trong top 5 trên tất cả các bảng xếp hạng ca khúc vàng.

Doãn Hạ Mạt bắt đầu xuất hiện trong các chương trình giải trí, trong các bản tin trên các báo đài. Cái đẹp tĩnh lặng ở cô để lại ấn tượng trong lòng khán giả. Trên mạng Internet, trên bảng tìm kiếm, con số xuất hiện cái tên Doãn Hạ Mạt cũng không ngừng tăng nhanh, fan hâm mộ lập cho cô một blog chính thức, trang này phát triển cực mạnh trên mạng Yahoo.

“Thành công mà dễ đến thế sao?”

Trần Ân ngờ ngác gặp điện thoại lại, cú điện thoại vừa rồi, là từ ban tổ chức Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên, chính thức mời Hạ Mạt tham dự. Hạ Mạt là một trong năm người được đề cử trong hạng mục Gương mặt mới xuất sắc của năm, Phan Nam cũng có mặt trong danh sách này.

“Đây chỉ là mới bắt đầu, sao có thể nói là thành công.”

Hạ Mạt nhìn bóng đêm vụt qua bên ngoài cửa xe trên đường trở về sau khi tham gia ghi hình. Một chương trình văn nghệ tổng hợp, những minh tinh mỗi người một bức sân khấu, cô và hai người mới bước chân vào làng giải trí khác cùng ngồi một chỗ. Hầu như MC chỉ sử dụng thời gian để nói chuyện với những minh tinh kia, cơ hội dành cho cô và hai người chỉ chen vào không quá năm phút.

Sẽ có một ngày, cô sẽ đứng trên vị trí cô muốn. Trên thế giới, có rất nhiều sự việc mà khi thực hiện không hẳn đã khó như trong tưởng tượng.

Về đến nhà, phòng khách yên tĩnh, Tiểu Trùng đang vẽ, tranh của cậu rất được hoan nghênh. Ông chủ phòng tranh gần đây đã đặt hàng mười bức một lúc. Lạc Hi cũng đã về, anh đang ngồi trên sofa mãi mê xem kịch bản, con mèo đen lười nhác nằm trên đầu gối Lạc Hi. Sau quảng cáo Lỗi Âu, những tin hot về cô và anh được đăng rất nhiều, không thể vẫn như trước lén lút hẹn gặp nhau ở bên ngoài, thế là Lạc Hi sau khi diễn thường cắt đuôi đám nhà báo săn tin chạy thẳng về nhà cô.

Có lúc cùng ngồi xem ti vi với cô.

Có lúc nói chuyện, vui cười với cô.

Có lúc vùi đầu xem kịch bản và ca từ để hôm sau chuẩn bị biểu diễn. Chỉ khi cô đi vào phòng ngủ, anh cười với cô, ôm cô một chút. Anh bận tới nỗi nhiều lúc cũng chẳng có thời gian nán lại nói chuyện với cô.

Lạc Hi thường xuyên về đây, Hạ Mạt dần dà cũng cảm thấy quen quen, thế là nơi đây gần như đã biến thành nhà của anh.

Nghe tiếng cô về, Tiểu Trùng chạy ra đón lấy túi xách của cô, đưa cô vào phòng khách rồi quay vào bếp hâm nóng đồ ăn cho cô.

Lạc Hi bỏ kịch bản xuống.

Anh bê ra một chiếc hộp giấy trắng khá to.

Chiếc hộp có ren trắng kết nơ hình con bướm.

Hạ Mạt mở nắp hộp, bên trong là một bộ đầm dạ hội màu trắng đẹp vô cùng, viền hoa lụa đơn giản và những hạt trân châu, tinh khiết cao quý.

“Em sẽ là người đẹp nhất trong Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên.”

Anh hôn nhẹ lên trán cô.

Những ngón tay mân mê trên bộ đầm dạ hội ren trắng, cô ngẩng mặt nhìn anh, đôi mắt cười long lanh: “Chỉ hy vọng vậy thôi sao?”, cô cứ nghĩ là anh sẽ chúc cô đạt được giải thưởng *Gương mặt mới*

xuất sắc của năm, thậm chí là giải Ca khúc được yêu thích nhất của năm cơ.

“Ừ”, Lạc Hi ôm vai cô cười, “Cho dù có hay không đoạt được giải thưởng, nhưng việc có thể được chính thức mời tham gia, với em điều đó chính là khẳng định lớn nhất. Cơ hội sau này vẫn còn nhiều, dù cho lần này không có được giải thưởng, nhưng trong mắt anh, em luôn là người phụ nữ đẹp nhất”.

Hạ Mạt dựa vào anh.

Cô nhắm mắt.

Mỉm cười.

Cô hiểu, Lạc Hi lo cho cô nếu như không có được giải thưởng nào sẽ sinh ra thất vọng. Tuy biết mình tuyệt đối không phải là loại người dễ bị lung lạc đến thế, nhưng, trước tâm ý này của anh, cô cảm thấy trong lòng ấm áp hơn. Không còn mĩa mai, châm kích làm tổn thương anh nữa, từ khi cô cởi mở trái tim mình, đột nhiên cô phát hiện, hóa ra vẫn còn có một bầu trời, và cô vẫn có thể giống như đứa trẻ được sung ái, ấm áp hưởng thụ hạnh phúc, yêu và được yêu.

Khi Tiểu Trùng bưng bát canh hầm nóng trong phòng bếp đi ra, Hạ Mạt đã ngủ mất rồi.

Cô gói đầu lên chân Lạc Hi ngủ rất say, người cuộn tròn, hai tay như đứa bé ngoan khoanh vòng trước ngực, nụ cười vẫn còn đọng trên môi, hình như cô đang mơ giấc mơ đẹp. Khóe môi Lạc Hi hình như cũng vẫn còn nụ cười, một tay anh nhẹ nhàng vuốt ve vai Hạ Mạt, tay kia cầm kịch bản đọc.

Tiểu Trùng lấy chiếc chăn mỏng đắp lên người chị.

Lạc Hi ngẩng đầu mỉm cười với cậu.

Tiểu Trùng cười lại với anh, rồi cậu quay lại giá vẽ, tiếp tục công việc của mình.

Phòng khách lại yên lặng không một tiếng động.

Hình như có mùi thơm của sương đêm nhẹ nhàng vấn vương, không gian tuyệt đẹp khiến người ta không dám thở.

***

Một tuần sau.

Tầng trên cùng tòa nhà trụ sở Tập đoàn Âu Thị.

Bàn làm việc màu đen của một nhà thiết kế nổi tiếng Italia, sàn đá cẩm thạch đen, đèn treo bóng thủy tinh không bật, chỉ có một bóng đèn gắn trên tường sáng, bên ngoài bóng đêm phủ dày đặc.

Âu Thần đứng bên cửa sổ.

Xe chạy dưới đường nướm nướp, đèn xe qua lại như đan vào

nhau, trên gương mặt điển trai tuấn tú của anh lạnh tanh không một cảm xúc, ánh trăng chênh chếch qua cửa sổ kính chiếu lên sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay. Rất lâu, ánh mắt anh từ ngoài cửa sổ quay lại nhìn tấm thiệp mời trong tay.

Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên.

Hàng năm, Tập đoàn Âu Thị luôn tài trợ một khóa tiền lớn cho giải thưởng này. Ban tổ chức giải thưởng cũng luôn trân trọng gửi thiệp mời đại diện của Tập đoàn Âu Thị tới tham dự. Năm nay, sau khi hay tin Âu Thần về nước, ban tổ chức đã đặc biệt gửi thiệp mời đích thân anh.

Âu Thần nhìn tấm thiệp mời, sắc mặt thản nhiên lạnh lùng xen lẫn đả đốn. Từ sau khi clip quảng cáo hoàn thành, anh vẫn chưa gặp lại cô, nếu như tới dự lễ trao giải thưởng chắc chắn có thể gặp được. Nhưng...

Gặp được cô ấy rồi để làm gì? Hôm đó, trên boong thuyền, hình ảnh cô và Lạc Hi ôm hôn nhau thắm thiết cứ luẩn quẩn trong đầu khiến anh khổ sở.

Ánh mắt Âu Thần u uất, sống lưng từ từ cứng lại. Anh mặc nhiên quăng tấm thiệp mờ vào đồng giấy bỏ rồi quay lại bàn làm việc bật đèn bàn bắt đầu xử lý công việc trên máy tính. Hơn mười phút sau, Simon đẩy cửa phòng làm việc, nhìn thấy Thiếu gia đang lạnh lùng nghiêm chỉnh ngồi làm việc bên máy tính, lại thấy tấm thiệp mời trong đồng giấy lộn, anh không vào phòng nữa, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Trời tối dần.

Trong phòng làm việc trống trải, Âu Thần mắt nhìn những bảng biểu trên màn hình vi tính nhưng đầu óc lại nghĩ ngợi đầu đầu, và rồi anh cầm điều khiển ti vi bên cạnh bàn, bấm nút chuyển kênh, màn hình dừng lại kênh đang truyền hình trực tiếp Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên.

Bên thảm đỏ.

Phóng viên các báo đài chen nhau chật cứng.

Ánh đèn lấp lánh.

Trang sức ngọc ngà.

Váy áo lộng lẫy.

Một vườn hoa đa sắc đa hương.

Tài tử giai nhân thành thạo tạo dáng trước ống kính, giới phóng viên ồn ào tay nâng máy quay, máy chụp hình, micro. Người hâm mộ hai bên cũng cuồng nhiệt như muốn nhào lên phá vỡ vòng phong tỏa của nhân viên an ninh...

Âu Thần lấy trong tủ rượu chai Vodka rót vào cốc thủy tinh; các minh tinh thướt tha kéo tới xuất hiện trên thảm đỏ. Âu Thần nhấp từ ngụm rượu mặc nhiên nhìn những hình ảnh trên màn hình ti vi, hết rượu anh lại rót cốc khác.

Tới khi...

Cô xuất hiện.

Ngón tay Âu Thần bóp mạnh chiếc cổ thủy tinh, thứ nước trong suốt lặn lẽ dao động, mùi rượu âm thầm ủ ê như đôi mắt anh trong khoảnh khắc này.

Đêm buông xuống hẳn, bầu trời đầy sao.

Thảm đỏ trải dài.

Cô mặc bộ váy dạ hội màu trắng, được tô điểm thêm những sợi ren lụa và những hạt trân châu, hoàn toàn không phô diễn hở hang, một kiểu đẹp kín đáo. Mái tóc dài dày như rong biển của cô xõa trên vai, rất quyến rũ gợi cảm, kết hợp trên gương mặt có vẻ hơi lạnh nhạt của cô tạo một cảm giác mâu thuẫn xung đột kỳ diệu, đẹp tới mức khó mà rời mắt được.

Chớp đèn sáng lia lịa.

Thảm đỏ rực sáng.

Fan hâm mộ trong đám người chen lấn bắt đầu gào tên cô, cô nhìn về phía họ, màn hình quay cận cảnh nụ cười trên gương mặt cô rất rõ nét. Nụ cười thật nhẹ nhàng, đôi mắt màu hổ phách nửa như cười nửa như không, lúc ẩn lúc hiện, như những hạt sương óng ánh trong làn sương trắng.

Màn hình tinh thể lỏng chuyển hình sang một minh tinh khác.

Âu Thần khép mắt lại.

Anh ngửa đầu uống cạn cốc rượu, cảm giác đốt cháy bỏng rất trong cổ họng lan dần trong cơ thể kéo vào tới trái tim. Có lẽ, cô là lời nguyên chú trong cuộc đời anh, hết lần này đến lần khác nhấn chìm hủy diệt anh trong đau khổ, có lẽ nào cô đã có người yêu thương, có lẽ nào thời điểm xuất hiện của anh là quá trễ, trái tim cô đã không còn chỗ trống cho anh.

Hay là cướp lấy cô!

Cái gì muốn là nhất định anh sẽ có trong tay!

Nhưng...

Trái tim như có âm thanh muốn ngăn cản anh, hình như là vậy, vì những hành vi bá đạo ngang ngược mà mắc phải sai lầm khiến anh đau khổ, thậm chí đã đánh mất luôn ký ức...

Trong lòng ngực Âu Thần, đau khổ lại quấy đập mãnh liệt!

Ngón tay anh ấn lên huyệt thái dương.

Đau đớn như muốn đứt nó ra, anh không còn chịu đựng được nữa, Âu Thần nấc lên nghẹn ngào.

Đúng lúc này nhạc chuông điện thoại di động vang lên.

Âu Thần cố gắng ghìm nén cái đau xuống, rút điện thoại ra: “A lô?”.

Đầu kia có tiếng nói.

Âu Thần đột ngột trợn trừng mắt, con người như muốn nhảy ra ngoài, xanh thẫm như cây rừng trong đêm đen. Hồi lâu, anh dần giọng: “Đem các tư liệu điều tra đến đây ngay lập tức! Nhanh lên!”.

Bong bóng mùa hè

Chương 15

Đại sảnh Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên.

Đèn chùm thủy tinh sang trọng.

Từng hàng, từng hàng ghế bọc nhung đỏ, những ngôi sao nổi tiếng mỉm cười thư thái, lộng lẫy quý phái, phong cách mê hồn. Chỗ ngồi được chia thành các khu vực cách biệt được quy định theo đề cử các hạng mục của giải bao gồm: *Nam ca sĩ được yêu thích nhất của năm*; *Nữ ca sĩ được yêu thích nhất của năm*; *Bài hát hay nhất của năm*; vân vân... Tuy xung quanh đều là những đối thủ cạnh tranh trong từng hạng mục, song trước ống kính, các sao đều thể hiện nét mặt, thái độ ưu nhã, thân thiện và khiêm tốn.

Doãn Hạ Mạt ngồi trong khu vực đề cử *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*, bên trái cô là Phan Nam, bên phải cô là Bạch Âm, gương mặt mới của Công ty Thời Đại Huy Hoàng.

Bạch Âm mặc chiếc váy dài bằng vải sợi thô, nửa giống đầm dạ hội nửa lại giống áo bào dài, cô ta không trang điểm, xem ra chẳng ăn nhập với hạng mục được đề cử, rất lạc lõng. So với Phan Nam, Bạch Âm phát hành album sớm trước một tháng. Bạch Âm đi theo dòng nhạc Soul, tự mình sáng tác ca khúc, phong cách nhạc điệu ca từ rất khác lạ, được mệnh danh là “Tài nữ thời đại mới”. Giới báo chí đều bình luận, nhận định giải thưởng lần này sẽ thuộc về Bạch Âm hoặc Phan Nam. Hạ Mạt vào tới nơi thì Bạch Âm đã có mặt ở chỗ ngồi, hai người nhìn nhau mỉm cười, sau đó Bạch Âm nghe nhạc MP3, Hạ Mạt cũng không bắt chuyện.

Phan Nam cắt tóc ngắn thêm một chút, nhìn càng giống con trai – rất điển trai. Đôi chân dài, thắt lưng đen, đôi mắt sáng như sao, khi Phan Nam đi trên thảm đỏ, không biết bao nhiêu thiếu nữ phải bật

lên tiếng hò reo sung sướng.

“Sao thế?”

Phan Nam nói nhỏ, cô thấy Hạ Mạt tự dưng chỉ chăm chăm nhìn về một hướng, im lặng, thoáng một nụ cười dịu dàng trên môi, nụ cười mềm mại, đẹp mê hồn.

Phan Nam nhìn theo ánh mắt của Hạ Mạt.

Chỉ thấy phía trước, bên phải là hai hàng ghế dành cho đề cử *Nam ca sĩ được yêu thích nhất của năm*, Lạc Hi đang nhìn qua, ánh mắt Lạc Hi và ánh mắt Hạ Mạt đụng nhau như tóe lửa, nụ cười trên hai gương mặt hình như rất giống nhau.

Cảm thấy ánh mắt ngạc nhiên của Phan Nam, ánh mắt Lạc Hi nhanh chóng rời Hạ Mạt chuyển qua nhìn Phan Nam, anh vẫy tay chào, mỉm cười với cô. Phan Nam cũng vẫy tay chào lại. Khi quay nhìn lại Hạ Mạt, cô đã trở về nét mặt thản nhiên như ngày thường. “Yêu rồi sao?”

Nghe Phan Nam ghé tai hỏi nhỏ, Hạ Mạt giật thót tim, cảm giác bên tai nóng bừng như lửa đốt. Đáng lý ra phải phủ nhận mới đúng, nhưng, không hiểu sao, mồm miệng cứng đờ không sao nói ra được.

Phan Nam cười.

“Cha cha, bộ dạng cậu lúc này chả khác gì bọn con gái tầm thường”. Phan Nam cắn một cái vào tai Hạ Mạt làm trò. “Minh cứ nghĩ cậu là yêu tinh tu luyện thành, mọi thái độ hỉ nộ đều vô hình vô sắc chứ”.

Hạ Mạt cũng nói lại rất khế, nửa để trả đũa Phan Nam chọc ghẹo, nửa như muốn hỏi:

“Đã nghĩ kỹ lời cảm ơn chưa?”

Album của Phan Nam thực hiện theo thể loại nhạc Rock nhẹ, thêm vào đó là cái đẹp trung tính hút hồn, điệu nhảy vừa đẹp vừa hấp dẫn, album của Phan Nam tung ra như đặt bom trên thị trường âm nhạc, gây cơn sốt cực lớn. Siêu phẩm cực đỉnh này đã giúp Phan Nam nhảy luôn lên vị trí thứ nhất trong bảng xếp hạng các nữ ca sĩ suốt một thời gian dài, đẩy Thẩm Tường xuống vị trí thứ hai. Trong thế Thẩm Tường là mặt trời giữa ban ngày, thì những thể hiện của Phan Nam được coi là một chú hắc mã. Nếu như trước đó, album của Bạch Âm được đánh giá có khuynh hướng nghệ thuật cao, thì album của Phan Nam trên thị trường sau này còn được tung lên cao gấp bội.

Hạ Mạt biết, giải thưởng gương mặt mới lần này có lẽ sẽ thuộc về

Phan Nam nên cô cũng chẳng có gì phải thấp thỏm lắm. Tuy nhiên Hạ Mạt cũng không hề có ý tự ti mà chê bai đánh giá thấp về mình, chỉ tiếc là thời gian cô vào nghề quá ngắn, tuy tiến bộ rất nhanh, vẫn có tố chất có thể khai thác, nhưng so với Phan Nam và Bạch Âm đã từng trải qua bảy, tám năm luyện tập, khoảng cách tương giao đâu có cách biệt là mấy.

“Nghĩ rồi”. Phan Nam chấp tay trước ngực, đàng hắng ho nhẹ một tiếng, vừa cười vừa nói nhỏ: “Cảm ơn đài HBS, cảm ơn MTV, cảm ơn công ty Sun, cảm ơn Thái Ni, cảm ơn bầu show, cảm ơn người quản lý, cảm ơn cha, cảm ơn mẹ, cảm ơn Hạ Mạt...”

Hạ Mạt phì cười: “Danh sách được đấy chứ”.

“Chứ còn, đây vốn chính là nơi nhảm chán”, Phan Nam dài mồm nói, “Tác phẩm hay và không hay, trong lòng mỗi người tự có cách đánh giá, đâu thể lấy giải thưởng của bọn họ ra mà nhận định. Chỉ có điều nếu như không đến dự, tất nhiên sẽ bị chỉ trích mới vào nghề mà đã lên mặt, lắm điều muốn chết đi được”.

Lúc này, Bạch Âm bỏ tai nghe MP3 ra, làm như hơi liếc qua Phan Nam và Hạ Mạt, hai cô cùng bật cười, ánh mắt như ngầm thỏa thuận cùng chuyển qua đề tài khác.

***

Tòa nhà Tập đoàn Âu Thị.

Qua màn hình tinh thể lỏng Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên đang được tiến hành rầm rộ, âm thanh ồn ào trái ngược với cảnh trống trải yên tĩnh dị thường trong phòng làm việc. Âu Thần ngồi đó, sống lưng cứng đờ. Người bên văn phòng thám tử đã ra về được hai mươi phút, nhưng trong đầu anh vẫn là sự chấn động, kinh hoàng và đờ đẫn. Anh chưa lấy lại được cái trầm tĩnh lạnh lùng như thường có.

Những tấm ảnh, có tấm đã cũ vàng.

Hình như chúng đã được thu nhặt từ nhiều chỗ khác nhau, tấm thì được giữ gìn rất sạch sẽ, tấm thì trông bần bần cũ nát, có cái bị xé rách, lại cả dấu tay, có cái được cất từ tờ báo riêng của trường Thánh Huy đã quá cũ, hình ảnh mờ mờ không rõ nét.

Nhưng...

Những tấm ảnh đó đều chụp hai người.

Cảnh trong trường Thánh Huy, thời niên thiếu lạnh lùng kiêu ngạo của anh, nhưng không giống như bây giờ, hồi đó đôi mắt anh rực sáng, đặc biệt nhất là chụp lúc anh đang chăm chú nhìn cô. Dung mạo cô nhìn trẻ con ấu trĩ hơn rất nhiều, gương mặt trong sáng thuần khiết, đôi mắt pha lê màu hổ phách, vẫn thản nhiên xa lạ như vậy, nhưng khi nhìn vào anh, đôi môi cô lúc nào cũng có một nụ cười dịu dàng thân thương.

Nhìn nụ cười này trong những tấm ảnh.

Trái tim Âu Thần như bị kìm kẹp chặt!

Anh đã nhớ ra gương mặt có nụ cười dịu dàng này.

...

Nhà kho chứa đồ phế thải.

Doãn Hạ Mạt nói nhỏ, giọng mềm mại. Âu Thần ngạc nhiên, cúi đầu nhìn cô gái ôm trong lòng, đôi mắt cô như đông đầy nước mắt, làn môi trắng bệch như hoa bách hợp, gương mặt với nụ cười dịu dàng. Trái tim Âu Thần đột nhiên tĩnh lặng.

Tự dưng anh muốn đưa ngón tay đụng vào má cô, thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đụng lên làn da cô, tại sao cô ấy lúc nào cũng dễ dàng đến vậy, dễ dàng tới mức khiến anh đau lòng.

...

Thì ra, cô ấy vẫn thường mỉm cười với anh như vậy sao? Ở bên, lặng yên nhìn anh, mỉm cười với anh, như mãi mãi không bao giờ rời xa anh. Âu Thần hít một hơi, ngón tay hơi cứng lại, cố gắng không chế cái đau trong lồng ngực, chăm chú nhìn vào những bức ảnh.

Tấm ảnh này chụp trong khuôn viên trường Thánh Huy.

Sân trường học sinh đông như kiến, như trước biển người phân đôi nhường đường cho anh, anh thời niên thiếu đứng trước mặt cô, ngạo mạn, nhẹ nhàng cúi người, đặt một nụ hôn lên bàn tay cô. Cô nhìn anh đăm đăm, ánh mắt tĩnh lặng, lại lo lắng, thể hiện cái yêu kiều xấu hổ của những thiếu nữ đang lớn.

Một tấm ảnh chụp bên bể bơi.

Mặt hồ vẫn còn làn sương mỏng, hình như anh vừa chạy thể dục sáng về, trán lấm tấm mồ hôi. Cô đứng dựa lưng vào chiếc Lincoln đen thân dài, tay cầm chiếc khăn bông dịu dàng lau mồ hôi cho anh. Những lời nói của người phụ trách văn phòng thám tử vẫn còn như bên tai Âu Thần...

...

“Theo điều tra của chúng tôi, năm năm trước tại trường Thánh Huy, Doãn Hạ Mạt và Âu Thần là một cặp đôi cực kỳ nổi tiếng...”

Năm Âu Thần mười bốn tuổi đã tuyên bố công khai Doãn Hạ Mạt là bạn gái của mình, chuyện hai người hẹn hò nhau hồi đó ở trường Thánh Huy không ai là không biết...

Cặp này ở trường thu hút mọi sự chú ý, một số học sinh trong trường, đặc biệt là phóng viên báo trường thường chụp ảnh lên hai người khi họ bên nhau giữ làm tư liệu riêng. Số ảnh chúng tôi có trong tay chỉ là một phần nhỏ, nếu cần thiết, chúng tôi có thể tiếp tục thu thập thêm...

Nhưng năm năm trước, bố mẹ nuôi của Doãn Hạ Mạt gặp tai nạn qua đời, Âu Thần tự dưng lại biến mất chẳng có lấy một hồi âm, hai người từ đó cũng cắt đứt luôn quan hệ...

Nếu ngài cần điều tra thêm Doãn Hạ Mạt trong năm năm vừa qua sống ra sao, chúng tôi rất sẵn sàng phục vụ..."

...

Ngón tay cứng ngắc run run, Âu Thần nắm chặt tay lại, gió đêm thổi tung rèm cửa, sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay Âu Thần cùng bay theo. Gương mặt anh tú không một cảm xúc, chỉ có đôi mắt màu xanh âm u như màu cây rừng trong đêm gió lớn cuộn trào.

Do luôn hoài nghi.

Cảm giác số mệnh mãnh liệt.

Rốt cuộc Âu Thần đã mời thám tử nhảy vào điều tra quá khứ của anh bắt nguồn từ Doãn Hạ Mạt. Nhưng giờ đây, khi có trong tay những bức ảnh này, khi mà kết quả điều tra đang bày ra trước mắt, máu trong người anh như đang gào thét phẫn nộ, lại như đang âm ỉ lưu chuyển một hạnh phúc cay đắng không rõ tên.

...

Trông cô rất bình tĩnh. Ráng chiều từ từ biến mất nơi chân trời bên ngoài cửa sổ, bóng đêm buông dần, hàng lông mày cô giãn ra, chỉ còn đôi môi vẫn trắng nhợt.

"Tôi không quen anh".

Tiếng nói rất khẽ, chuyện xưa như làn khói mỏng tan trong phòng bệnh.

...

Cô nhìn anh chằm chằm, như hạt sương đọng trên cánh hoa đêm, đôi mắt màu hổ phách thản nhiên lặng lẽ nhìn anh.

"Sao lại phải lừa anh?"

Cô mỉm cười, nụ cười thản nhiên như không.

"Nếu như muốn lừa Thiếu gia của Tập đoàn Âu Thị, có lẽ phải nên lừa rằng năm năm trước tôi quen anh, anh đã yêu tôi, tôi đã yêu anh... đáng tiếc, tôi không quen anh".

...

Cô đã lừa anh.

Trái tim đau dữ dội, đau như muốn chết ngay đi cho rồi, nỗi đau đạt tới cực điểm, máu trong người từ nỗi đau tê liệt đỉnh điểm ấy chợt thức tỉnh bật trào trở lại từ từ đóng băng, lạnh đến thấu xương. Cô đã lừa anh. Đôi mắt Âu Thần kết băng, cô biết anh đã quên, nên...

Cô đã dối lừa anh.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn những hình ảnh trên màn hình ti vi.

...

MC lễ trao giải công bố giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*, màn hình ti vi chia năm, bốn cô gái và một chàng trai, gương mặt Hạ Mạt bình tĩnh thản nhiên, vẻ như không đang phải có mặt tại lễ trao giải thưởng mà là đang dạo chơi ngoài phố.

Tên người nhận giải được MC xúc động tuyên bố:

“Doãn Hạ Mạt!”

Trên màn hình, bốn gương mặt còn lại biến mất, chỉ còn lại hình ảnh đặc tả rất rõ nét một gương mặt Doãn Hạ Mạt. Gương mặt cô ngạc nhiên, hơi nhú mày, trong đôi mắt thoáng qua như thể không tin nổi, cô nhìn sang cô gái đứng bên phải, cô gái kia cười ôm chăm lấy cô, hôn lên má cô.

...

Trong phòng khách trống vắng.

Ánh mắt Âu Thần âm u sắc lạnh.

Không thể chịu đựng nổi, ai đó gần gũi đã ôm hôn cô.

...

Cảnh tiếp theo.

Cô bước lên bục nhận giải thưởng, tay cầm biểu tượng phần thưởng bằng thủy tinh, dưới ánh đèn tụ quang, tượng thủy tinh lấp lánh bảy sắc cầu vồng. Bộ đầm dạ hội trắng, da trắng như ngà, mái tóc dài dày như rong biển, đôi mắt đẹp long lanh như biển sâu, sáng như trăng đêm rằm, nụ cười của cô thản nhiên tĩnh lặng, pha chút trầm ưu giống như mặt biển khiến người ta khó mà rời mắt.

Micro trước mặt cô.

“Có thể nhận được phần thưởng này là nằm ngoài dự đoán của tôi”, cô mỉm cười, nhìn hàng ghế các ngôi sao dưới bục sân khấu, ánh mắt khiêm tốn chân thành, “bởi vì những người cùng có mặt trong đề cử giải thưởng này như Phan Nam, Bạch Âm, Vi An, tài năng của họ đều rất lớn. Cảm ơn...”

...

Nghe tới những tiếng “Cảm ơn”.

Trong đầu Âu Thần đột ngột như trúng một quai búa.

Anh đau đớn hét lên một tiếng.

Những tiếng trong ti vi giờ đây biến thành âm thanh “xào, xào” không còn nghe thấy rõ nữa. Đầu anh đau buốt, ánh sáng hình ảnh từng màn từng màn thay đổi liên tục nhảy múa trên ti vi, kéo toạc, nhúc nhát, loảng nhoảng, trong đầu Âu Thần chớp giựt liên hồi.

...

Bể bơi trong nhà gợn sóng lóng lánh.

...

Cô bé lau tóc Âu Thần rất mạnh như đang lau con chó con.

“Lại dỗi em gì vậy, mặt xấu hoắc, nếu anh không thích nhìn em, sau này em cũng sẽ không tới tìm anh nữa!”

Âu Thần giựt mạnh chiếc khăn.

Quăng nó sang bên, nheo mắt, ánh mắt xanh thẫm, anh nhìn cô bé chăm chăm, hàm dưới thít chặt.

...

Cô bé lại dùng ngón tay nhẹ nhàng chải tóc Âu Thần. Cô bật cười, nói:

“Lại ghen rồi chứ gì?”

...

Cô ôm chặt cánh tay anh, kéo anh quay lại, lườm yêu một cái, nói: “Xin anh giúp cho sau này có giận thì giận có lý một chút, được không? Bằng không một ngày nào đó em nổi cáu thật, em sẽ không thèm để ý anh nữa đâu, thật đấy!”

“Vậy sao?”

“Chứ còn”. Cô ôm cánh tay anh đung đưa, nũng nịu: “Được rồi, nói nhanh đi, cuối cùng thì anh có giúp không?”

...

Cô bé cười tươi như bông hoa đang nở rộ. “Biết làm sao được, nhưng em chắc chắn anh sẽ giúp em!”

Anh lườm cô.

“Cảm ơn anh!” Cô sung sướng lắc cánh tay anh.

...

Mặt nước gợn sóng lăn tăn lóng lánh lên tường và trên trần nhà.

“Hạ Mạt, em là của anh”.

Anh hôn lên trán cô, đôi môi lạnh giá”.

...

Mỗi lần cố gắng tìm lại những kỷ niệm, đầu anh lại đau muốn vỡ ra. Âu Thần bóp mạnh huyết thái dương, khí huyết trong lồng ngực cuộn cuộn quay cuồng, khó chịu muốn nôn mửa, hơi thở đứt quãng đau khổ. Nhưng, dù anh cố hết sức chịu đựng cái đau giằng co xé ruột xé gan, những ký ức ấy kéo về chỉ có thể là những đoạn đứt quãng, không sao liền mạch được.

Anh rửa mặt tiếng, không thể chịu đựng nổi cái đau trong lồng ngực, Âu Thần đứng bật dậy khỏi sofa, vợ lấy chìa khóa xe đưa, bước vội ra ngoài cửa phòng làm việc.

Cửa phòng làm việc bị đóng sập lại!

Năm năm trước, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Tại sao...

Cô ấy lại dối lừa anh?!

Tất cả, tất cả, anh cần phải biết câu trả lời ngay lập tức!

***

Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên đã kết thúc. Tiệc chiêu đãi báo chí được mở ngay sau đó tại đại sảnh Đài Truyền hình HSB. Ban tổ chức đã bố trí nhiều khu vực thuận tiện phục vụ cho phóng viên báo chí phỏng vấn, chụp ảnh quay phim các ngôi sao. Chính vào giờ này là lúc có thể thấy rõ ngôi sao nào được mến mộ nhất.

Hầu như tất cả phóng viên đều bu quanh Lạc Hi, năm nay anh không chỉ đứng hạng tư trong top 10 ca khúc vàng mà còn giành được giải *Nghệ sĩ tài năng nhất của năm; Album hay nhất của năm; Nam nghệ sĩ được yêu thích nhất của năm*, giải thưởng ôm đầy người, giống như năm ngoái, anh trở thành ngôi sao tỏa sáng nhất. Đông đảo phóng viên đang vây quanh Lạc Hi, micro, máy quay chĩa thẳng vào anh, hình như tất cả ánh sáng hào quang trên thế gian này đều tập trung trên người Lạc Hi, những nơi khác đều mờ nhạt. Một số phóng viên không chen chân kịp vào chỗ Lạc Hi đành phải tản ra phỏng vấn các ngôi sao khác. Bốn, năm phóng viên đang phỏng vấn Thẩm Tường, tuy năm nay Thẩm Tường không thu được kết quả như năm ngoái, song cô cũng vẫn tiếp tục giữ được giải *Nữ ca sĩ được yêu thích nhất của năm*. Trước đây có tin Thẩm Tường lo nghĩ liên quan đến Lạc Hi đến nỗi ốm phải nhập viện, lần này có mặt ở đây xem ra dung mạo cũng có phần sa sút, mấy phóng viên dồn dập hỏi về vấn đề tình cảm của cô và Lạc Hi thế nào, song Thẩm Tường đã từ chối, chỉ tập trung trả lời những câu hỏi liên quan đến lễ trao giải lần này.

Vi An và Đào Thục Nhi đều có tên trong danh sách top 10 bài hát hay nhất, họ cũng có một vài phóng viên vây quanh phỏng vấn. Vi An gần như đã thoát được tai tiếng vụ xì căng đan, cô mặc bộ đầm dạ hội màu đỏ rực rỡ, trang sức kim cương lấp lánh, cười tươi như hoa. Đào Thục Nhi mặc bộ dạ hội màu trắng, yếu điệu thanh khiết như bông hoa nhài, e thẹn trước máy chụp hình của các phóng viên. Trong lúc vô tình ngược lên, ánh mắt cô đụng phải ánh mắt Hạ Mạt, hơi sững người, cô lập tức tránh ngay bằng cách nhìn qua chỗ khác. Từ Tịnh Nghi và Quan Dĩnh cũng nhận được giải thưởng có tính chất an ủi, hai người họ cầm cốc rượu trong tay trông trang nhã và bình thản, bạn bè đang vây lấy họ chúc mừng.

“Chúc mừng cậu!”

Lúc này Phan Nam đã thoát được vòng vây của đám phóng viên để nhảy tới chỗ Hạ Mạt, cô cụng nhẹ vào cốc rượu trên tay Hạ Mạt, mỉm cười khoái chí, hình như cô không mấy bận tâm, làm như chuyện Hạ Mạt lãnh được giải là chuyện đương nhiên. Hạ Mạt trong

lòng vui buồn lẫn lộn, bảo vui không đúng là giả dối, có thể rinh được giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm* này đều là ước mơ của tất cả các nghệ sĩ, xa hơn nữa đó chính là dấu hiệu báo trước có thể còn giành được nhiều cơ hội lớn hơn sau này. Nhưng...

Giải thưởng này đúng ra không thuộc về cô.

So về tài năng hay là được công chúng mến mộ, Bạch Âm và Phan Nam đều vượt cô một bậc, nếu album của Bạch Âm như mặt trời mùa xuân thì tính nghệ thuật và tính thịnh hành trong album của Phan Nam được kết hợp cực kỳ hoàn mỹ.

“Xin lỗi”.

Hạ Mạt ngửa đầu uống hết cốc rượu, có lẽ vội nên sặc một chút. Cô muốn có được sự công nhận mình xứng đáng với giải thưởng. Điều cô muốn đạt được đó là sự thừa nhận của mọi người sánh ngang ngửa với thành tích của bản thân, chứ không phải tự dưng lại có được trong tay thứ lẽ ra thuộc về người khác như kiểu đi chôm được.

“Cái gì thế!”, Phan Nam đập nhẹ vào lưng Hạ Mạt, cười hì hì, nói, “Nếu giải thưởng bị Bạch Âm cuỗm đi mất, có lẽ mình cũng sẽ chỉ buồn vài phút, chẳng này lại rơi vào tay cậu, đâu khác gì mình được giữ. Hạ Mạt, hãy tin vào chính bản thân, cậu mới là người xuất sắc, tuy cậu vào nghề tương đối muộn, nhưng một ngày nào đó, cậu có khi còn sáng giá hơn cả thằng nhóc Lạc Hi ấy chứ!”

“A Nam...”

Hạ Mạt trong lòng ấm áp, cô nhìn Phan Nam thân thương, giây phút này, cô không nói được thành lời.

“Tuyệt đối không được nói những lời thần kinh đó nhé”, Phan Nam nháy mắt, ôm lấy vai Hạ Mạt như hai chị em, “Mình sẽ lạnh, sẽ lạnh lắm đó”.

Hạ Mạt cúi đầu cười.

Sau Trân Ân, Phan Nam là người bạn thứ hai có thể đi được vào trái tim cô.

Đột nhiên.

Khu vực đãi tiệc rượu bị khuấy động, một nhóm có đến trên trăm người yêu nhạc la hét đầy kích động xông vào. Bọn họ trên tay cầm cây phát sáng, người cầm hoa, người cầm quà, nhiều người cầm những bảng ngữ ghi những dòng chữ tôn vinh thần tượng mình yêu thích.

Các ngôi sao kinh ngạc.

Ở những chỗ như thế này đâu cho phép các fan vào.

“Lạc Hi...”

“A Hi...”

“Hi Hi! Hi Hi! Chúng tôi yêu anh!”

Người yêu nhạc phấn khích gào thét xông tới bên Lạc Hi, vây chặt anh trong vòng tròn, người người đưa tay ra, gào tên anh, ai cũng

muốn đụng vào anh, tặng cho anh những món quà trên tay mình!
Không khí khu vực đãi tiệc phút chốc ồn ào náo nhiệt!
Đội an ninh làm nhiệm vụ bảo vệ tại lễ trao giải cũng xông vào tính kéo đám người ra, nhưng những người hâm mộ một khi đã chen được đâu dễ gì bị đuổi ra? Trong khi nhân viên an ninh xô đẩy nhau với nhóm này thì những nhóm khác lại tiếp tục xông vào ào ào như ong vỡ tổ, tất cả các ngôi sao người nào người nấy đều bị bủa vây khó mà thoát ra được.

“Lạc Hi... Lạc Hi...”

“Hi Hi! Tôi yêu anh! A Hi”.

“Vi An, chúng tôi ủng hộ chị! Chúng tôi tin chị...”

“Mãi mãi yêu Lạc Hi!”

“Ủng hộ Lạc Hi!”

“Chị Thẩm! Trong trái tim chúng tôi chỉ có chị...”

“Lạc Hi! Lạc Hi! Tôi yêu anh! Lạc Hi! Lạc Hi! Chỉ yêu Lạc Hi!”

...

Những đợt sóng kêu gào, kêu gào đầy kích động thét dậy không ngừng quanh các ngôi sao, bên này hét lớn, bên kia gào to hơn, hình như đám người đang vây quanh các ngôi sao thân tượng của mình cho rằng tiếng hét của họ to hơn, ngôi sao yêu thích của họ sẽ càng vui hơn.

“A Nam! Tôi thích bài hát của chị!”

“Hạ Mạt! *Nàng tiên cá Bong Bóng* nghe quá hay!”

“Em mua ba đĩa album *Nàng tiên cá Bong Bóng*, một để nghe, một cho bạn mượn nghe, còn cái kia cất đi không dám dùng”.

“Em cũng thế! Em cũng thế!”

“Hạ Mạt! Em rất yêu thích chị!”

“A Nam! Những album sau này của chị nhất định em sẽ mua hết, em sẽ luôn ủng hộ chị!”

“Hạ Mạt! Chúc mừng chị đã giành được giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*! Tiếp tục cố lên nhé!”

Hạ Mạt và Phan Nam cũng bị các fan vây kín, bọn họ tung hô, đưa giấy bút xin chữ ký. Hạ Mạt mỉm cười lưu chữ ký cho họ, đây là lần đầu tiên cô tiếp cận với người hâm mộ gần như thế này, trong tiếng vỗ tay hoan hô la hét của họ, cô cảm thấy hạnh phúc tràn trề, là cô được mọi người cần đến, là cô được mọi người yêu mến. Giây phút này, cô mới hiểu tại sao rất nhiều nghệ sĩ một khi đã bước chân vào làng giải trí họ sẽ khó lòng rời bỏ được. Đã quen với sự yêu quý ủng hộ của mọi người, nếu như mất đi, rơi vào lạng lẽ cô độc có lẽ thực sự rất khó chấp nhận.

“Ê! Cái gì mà gương mặt mới xuất sắc nhất!”

Đột nhiên không biết từ đâu vọng tới tiếng nói lạnh tanh, người hâm mộ ngạc nhiên im lặng, thì ra âm thanh đó phát ra từ phía các fan đang vây quanh Bạch Âm.

“Một màn đen! Cô ta mà cũng được là gương mặt mới xuất sắc nhất

sao?!”

“Đừng có cười chết người ta kiểu ấy có được không vậy?! Gương mặt mới xuất sắc nhất lẽ ra phải là Âm Âm! Âm Âm tự sáng tác viết lời viết nhạc, là người có tài năng nhất! Ban giám khảo mắt mù hay sao vậy! Cái bình hoa lớn thế này mà không chọn! Chúng tôi sẽ khiếu kiện!”

Đám fan của Bạch Âm tức giận gào thét, người hâm mộ những ngôi sao khác nghe thấy đều đứng im ngạc nhiên, các ngôi sao nổi tiếng cũng kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn về phía Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt đứng im.

Bàn tay đang cầm bút ký tên dừng lại trên trang giấy, một fan đang cầm cuốn tập đưa cho cô tặng chữ ký liếc trộm Hạ Mạt một cái, cậu bé đó liếm môi định nói gì đó song lại không dám. Doãn Hạ Mạt mỉm cười lấy lại tinh thần rồi tiếp tục đặt bút ký nốt.

Các fan của Doãn Hạ Mạt lo lắng sợ cô buồn vội vàng lên tiếng chửi lại:

“Ăn nói vớ vẩn gì vậy! Doãn Hạ Mạt giành giải *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm* là điều tất yếu!”

“Chính xác! Nếu Bạch Âm giành giải *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm* mới là bóng đêm! Đêm đen còn hơn cả mực!”

Câu nói này khiến tất cả mọi người trong buổi tiệc đều phì cười, fan của các nghệ sĩ khác đều cười nghiêng cười ngả. Lập tức fan của Bạch Âm tức giận như lửa đổ thêm dầu, dù rằng Bạch Âm đã cố gắng can ngăn họ, nhưng fan ủng hộ Bạch Âm vẫn điên tiết chống đối lại Doãn Hạ Mạt, fan hai bên lao vào cuộc khẩu chiến.

“Đồ bình hoa di động! Hát nghe dở muốn chết liền!”

“Bạch Âm hát mới khó nghe! Cái gì gọi là ca sĩ Soul! Linh hồn với chả linh quỷ!”

“Mấy cái thứ tình yêu đó của các người có tiêu chuẩn quái gì, lòi ra chỉ tổ mất mặt! Âm nhạc của Bạch Âm mới là nghệ thuật! Bong bóng với chả nàng tiên! Ôi quá là tầm thường!”

“Cái lũ già biến thái chúng mày! Tác quái còn gọi là nghệ thuật ư? Ngứa tai mà cũng đòi là tao nhã! Về mà ôm cái nắm xương già chui vào quan tài đi!”

“Bình hoa?! Tôi thấy cô ta trông mặt mũi cũng chả ra cái đéch gì!”

“Cái mặt con hồ ly tinh!”

“Còn đẹp gấp vạn cái mặt già Bạch Âm lũ các người!”

...

Fan hâm mộ hai bên lăng mạ đấu khẩu, chửi bới sục sôi, Hạ Mạt muốn can ngăn họ, nhưng bọn họ đang kích động thế kia đâu còn nghe thấy những gì bên tai. Fan, các phóng viên và các minh tinh khác đang có mặt tại đó đều đứng ngây người, Lạc Hi qua khe hở giữa vòng vây cũng nhìn về phía Hạ Mạt.

Lúc này, có một người yêu nhạc cất tiếng nói rất nhỏ:

“Thực ra... giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc của năm* phải trao

cho Phan Nam mới đúng...”

“Đúng thế...”

“Tôi cũng nghĩ là phải trao cho Phan Nam...”

Fan của Phan Nam nghe đám cãi nhau lộn xộn kia cũng bắt đầu bốc máu, họ đã không còn chịu đựng được nữa bèn lên tiếng lâu bầu, dần dà họ cũng lao vào trận hỗn khẩu.

Phan Nam dựng mày, lên tiếng nói với các fan:

“Các bạn yêu thích tôi phải không?”

“Yêu thích!”, đám fan không cần suy nghĩ trả lời liền.

“Được”, Phan Nam ôm lấy vai Hạ Mạt, trợn to mắt nhìn các fan hâm mộ, trông rất ra dáng đàn ông, cô nói: “Yêu thích tôi thì nên yêu thích Hạ Mạt, chọn tôi thì nên chọn Hạ Mạt, nhớ chưa?!”

Đám fan ngớ ngời.

Trời đất ơi, Phan Nam đúng là bậc anh hùng!

“Nhớ rồi...”

Các fan nhất tề đồng thanh la to, lập tức nhập luôn nhóm fan ủng hộ Hạ Mạt thành một phe, lúc này nhóm fan của Bạch Âm cũng đã liên kết với các fan của Quan Tinh Tinh và Thẩm Xuyên Nam là hai người cũng có mặt trong đề cử giải thưởng gương mặt mới xuất sắc nhất. Thế lực hai bên gần như tương đương.

Tiệc rộ hỗn loạn.

Người hâm mộ đông nghìn nghịt, đội an ninh kéo được một người ra thì mười người khác lại chen được vào, tiếng chửi bới loạn xạ, cánh phóng viên, nhà báo tha hồ mà chụp ảnh. Doãn Hạ Mạt nhìn các nhóm fan đối địch nhau chửi bới kích động, người nào người nấy quắc mắt dựng mày, cô đứng giữa trung tâm cuộc chiến, muốn ngăn cũng không ngăn được, muốn thoát cũng chẳng xong, chỉ còn cánh tay Phan Nam đang đặt trên vai đem lại chút cảm giác ấm áp. Hạ Mạt không biết phải làm sao chỉ đành cười gượng.

Cũng chẳng sao, thế giới này là vậy, cầm trong tay thứ mình chưa được phép có tất nhiên cũng cần phải trả giá.

Những tiếng chửi bới cãi cọ dâng cao dần, đột nhiên im bặt!

Chỉ trong tích tắc.

Những tiếng chửi, tiếng la hét biến mất tiêu.

Hạ Mạt quay người lại nhìn, chỉ nhìn thấy đám người im lặng tự đông giãn sang hai bên thành một lối nhỏ, Lạc Hi tự tin bước về phía cô. Đôi mắt anh cười như có làn sương nhạt, gợi cảm mê hoặc, có đôi chút tà khí của đám thanh niên du đãng, nhưng trên đôi môi tựa cánh hoa anh đào lại nở một nụ cười thật trong sáng đi vào lòng người.

Anh yên lặng bước tới.

Nhìn vào cô.

Tất cả các fan hâm mộ như không biết nói.

Lạc Hi bước tới trước mặt Hạ Mạt.

Mím cười.

Đẹp như mưa hoa đào đêm xuân.

Anh đưa chiếc cốc trong tay cụng nhẹ cốc rượu trên tay Hạ Mạt.

“Tinh!!!”

Chiếc cốc phát tiếng kêu lạnh lạnh.

“Chúc mừng em giành được giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*”, Lạc Hi nhìn thẳng vào mắt Hạ Mạt, dịu dàng nói,

“Vừa mới bước chân vào nghề như em có lẽ cũng hơi sốc, nhưng sang năm anh tin là những tiến bộ của em nhất định sẽ khiến tất cả mọi người phải thán phục”.

Những người vừa mới tham gia nhóm fan lăng mạ Doãn Hạ Mạt tuyệt đại đa số đều hâm mộ Lạc Hi, thấy anh xuất hiện nâng đỡ cho Hạ Mạt, bọn họ tiu nghỉu iu xiu, không thể xuất ngôn chửi trực tiếp. Phe ủng hộ Doãn Hạ Mạt và Phan Nam đặc ý tính thừa thắng xông lên, song đứng trước mặt là Lạc Hi, những lời nói khó nghe kia sao nữ phun ra được, họ đành phải ngậm mồm im tiếng.

Hạ Mạt yên lặng nhìn Lạc Hi.

Bỗng nhiên trong đôi mắt cô long lanh như muốn trào những giọt nước mắt, trước mặt anh, nét kiên định thản nhiên nãy giờ đột nhiên vỡ vụn như chiếc bình thủy tinh, uất ức tủi thân dâng trào.

Cô đâu có làm gì, giải thưởng này đâu có phải tự cô thò tay giựt lấy, nếu là hành vi của chính bản thân cần phải trả giá thì cô cũng nguyện lòng. Sự việc không nguyên do xảy đến, làm tổn hại đến những người bạn của cô, bắt cô cũng phải nghe những lời xằng bậy ngông cuồng. Tuy là cuộc đời đầy giảo hoạt cô cũng đã quen, nhưng cô không bao giờ chịu cam tâm khoanh tay ngồi nhìn.

Lạc Hi nhìn cô, nhẹ lắc đầu.

Cô hít một hơi thật dài lấy lại bình tĩnh, mỉm cười thu lại nước mắt.

Phan Nam lúc này cũng đã buông cánh tay trên vai cô ra, Phan Nam nhìn Lạc Hi cố ý ám thị “Được đấy!”.

“Rượu của em đâu?”. Lạc Hi tính nhấp ngụm rượu, phát hiện rượu trong cốc trên tay Hạ Mạt đã hết, anh cười nói: “Cũng được, tối nay anh có mang theo chai Champagne đỏ, tặng em coi như là để chúc mừng”.

Nói đoạn.

Anh nắm tay Hạ Mạt mỉm cười kéo khỏi đám người hâm mộ, không cần phải để ý họ đang há hốc mồm, không thêm để ý Thẩm Tường đằng xa đang đứng chờ người, lại càng không để ý đến các ngôi sao và nhà báo cũng đang trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Cứ như vậy.

Hai người họ rời buổi tiệc.

Một phút sau.

“Áaaaaaa!!!”

Đám fan trong đại sảnh thiết tiệc sau phút chờ dẫn sự tình gào lên, cũng không rõ họ sung sướng vì được đứng quá gần Lạc Hi hay là vì bị kích động trước cử chỉ quá thân mật của Lạc Hi dành cho Hạ

Mạt.

Đài Truyền hình HBS luôn dành riêng cho Lạc Hi một phòng nghỉ trang hoàng, còn những nghệ sĩ bình thường thì bảy, tám người nghỉ chung một phòng.

Cửa phòng nghỉ vừa đóng lại.

Lạc Hi ôm thốc ngay sau lưng Hạ Mạt, anh vùi đầu vào cổ cô thăm thì: “Tôi nay vừa nhìn thấy em anh đã nổi điên, hận không thể chạy tới bên em, ôm em trong vòng tay anh, thật chặt thật chặt như thế này này”.

Môi anh miết trên da thịt cô.

Nóng bỏng.

Hạ Mạt chỉ cảm giác sự run rẩy từ cổ đi vào trong huyết mạch, mê man, dòng máu từ từ truyền vào trái tim choáng ngợp không gian. “Sao bây giờ?”, Lạc Hi rên rỉ sau lưng cô, hôn lên tay cô, “Hình như bị trúng độc thật rồi, rõ ràng tối qua mới gặp, nhưng hình như chưa thỏa mãn, chỉ muốn lúc nào cũng được ở bên em”.

Hạ Mạt vuốt ve cánh tay Lạc Hi đang ôm phía trước mình.

Nhắm mắt.

Cô mỉm cười thờ nhẹ, “Em không sao. Chuyện hồi nãy em quên ngay rồi”.

Anh sợ cô buồn nên mới cố ý thân mật thế này để phân tán sự chú ý của cô chẳng. Chỉ có điều, cô đâu có yếu đuối đến vậy, so với chuyện ngày xưa, chút khó chịu này đâu có đáng gì.

“Này!”

Tiếng nói có vẻ giận dữ, Lạc Hi thít chặt tay hơn khiến cô đau nhói kêu lên một tiếng, cô chịu không nổi quay đầu lại lờm anh một cái. Mà hình như anh cũng đang tức, trợn mắt nhìn cô, lại như đang đùa, đôi mắt tràn đầy tình yêu thương khiến trái tim cô giật thót.

“Ghét quá! Anh đâu dễ gì động viên mình có được dũng khí nói những lời đó với em, sao tự dưng lại cắt ngang vậy!”, Lạc Hi phật ý nói, càng nghĩ càng tức, bèn há miệng ngoạm một miếng vào tai Hạ Mạt. “Ai thèm để ý đến những lời chửi bới ngu xuẩn đó, chẳng phải điên sao. Lần sau gặp mấy cái chuyện đó, em không việc gì phải để ý, cứ để cho mấy cái người gào to hét lớn đòi công bằng đó đi mà gặp ban tổ chức. Phần thưởng là của ban tổ chức, lý do trao cho ai họ là người rõ nhất. Trên thế giới này đâu có gì công bằng tuyệt đối, chữ tác đánh chữ tội, với bọn họ em không bằng Bạch Âm, nhưng với anh mười cái cô Bạch Âm ấy không bằng cái móng tay em”.

“Anh nói cay nghiệt quá”.

Cô muốn cười, rõ ràng biết những lời anh chỉ để an ủi cô, cũng chẳng công bằng lắm, nhưng nghe mà thấy mát lòng mát dạ.

Lạc Hi ngạt thở nhìn nụ cười của Hạ Mạt.

Vừa rồi trong tiệc rượu, nét mặt cô điềm tĩnh nhưng cứng nhắc không được tự nhiên. Thừa biết bản lĩnh cô kiên định, dù có gió bão mạnh lên gấp mười cô tuyệt đối không bao giờ ngã gục, nhưng hình

ảnh cô lúc đó khiến anh rất đau lòng. Và giờ đây, người cô đang dựa vào anh cũng đã mềm mại trở lại, anh đang ôm cô, đột nhiên một ý tưởng điên rồ xuất hiện.

Để thời gian ngừng lại.

Để anh và cô cùng chết với nhau trong giây phút này.

Đêm buông dần.

Hơi thở của hai người thật nhẹ, ngọt ngào, anh âu yếm ôm sau lưng cô, bóng hai người đổ thành một trên mặt sàn phòng nghỉ.

“Hạ Mạt...”

Người Lạc Hi cuộn cuộn sôi, làn sương mờ mờ ảo ảo mê man trong đôi mắt đẹp của anh, anh hôn lên làn da trắng như ngà sau tai cô, khẽ gọi tên cô, lại không nói thêm gì nữa.

“... Hà?”

Trong âm thanh, tiếng nói của mình có chút nghẹn ngào xa lạ khiến cô cũng giật mình lạ lẫm, đầu óc mụ mị, nụ hôn của anh cuồng si miên man lan tỏa khắp cơ thể.

“Hạ Mạt...”

Lạc Hi lại rên rỉ gọi tên cô; trong vòng tay anh, cô quay mặt lại nhìn anh, má phớt hồng, hạt ngọc long lanh trong mắt. Lòng anh dậy sóng tình, không chịu được nữa, anh miết nụ hôn lên má cô, hần hần nói:

“... Sống chung với anh đi, được không?”

“...”

Cô hoảng hồn nghe không hiểu chuyện gì.

“Chúng mình... sống chung đi...”. Hơi thở anh nóng như lửa.

Cô kinh ngạc mở to mắt, anh vẫn mê man đắm chìm trong nụ hôn trên gương mặt cô. Cô bị anh làm cho mê mẩn không còn nghĩ được gì nữa, trong phút giây này, cô không thể tự chủ được, miên man, đắm chìm, ngập sâu trong vòng xoáy nồng nặc khói thuốc phiện. Trong ý thức như đã rơi vào tay giặc, cô kinh ngạc dùng chút ý chí sáng suốt cuối cùng để từ tốn suy nghĩ.

“Cộc! Cộc!”

Hình như có tiếng...

Hạ Mạt đã nghe thấy, cô vùng vẫy quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng, hình như là tiếng gõ cửa. Nhưng Lạc Hi đang hôn rất cuồng nhiệt, cô quay lại vừa lúc bờ môi hai người đụng nhau, Lạc Hi khẽ rên rỉ, giữ chặt môi cô trong môi mình, nụ hôn nồng cháy thiêu rụi tất cả.

Thế rồi...

Hai người không còn nghe được âm thanh nào nữa.

Trên thế giới này chỉ còn lại vòng xoáy ngọt ngào mê hoặc như trúng độc đó mà thôi.

“Rầm...”

Một tiếng động mạnh!

Cánh cửa phòng giật dữ đập vào tường!

Trong không khí hình như có băng kết.
Cái lạnh thấu xương thấu thịt.
Gió tuyết như từ cửa ập tới!
Lạc Hi và Hạ Mạt thất kinh nhìn ra cửa.
Chỉ thấy Âu Thần giận dữ cứng đờ đứng trước cửa, đôi môi trắng
bệnh nhìn chăm chăm vào hai người đứng ôm chặt nhau thành một,
đôi mắt âm u như có ngọn lửa đau khổ cháy bùng bùng. Âu Thần
như một bức tượng cô độc lạnh lùng mím chặt môi, tràm đầy giận
dữ.
Hạ Mạt chết trân.
Theo phản ứng bản năng, Hạ Mạt muốn rời Lạc Hi.
Vai nhói đau.
Ngón tay Lạc Hi bấu chặt giữ lấy cô, làm như cô là khúc cây nổi
cuối cùng trên mặt nước trước lúc anh bị chìm, cho dù có làm cô
nát vụn, anh cũng nhất quyết không buông tay. Cô đau quá quay
mặt qua nhìn Lạc Hi, kinh hãi nhận ra đôi mắt Lạc Hi đầy yếu đuối,
ngoài sự yếu đuối còn có cả sự im lặng, căng thẳng và sợ hãi sẽ bị
đánh mất thứ gì.
Cô quay lại nhìn, Âu Thần đã đứng ngay trước mặt.
Gương mặt lạnh băng.
Thế rồi cái lạnh trong con mắt ấy chuyển dần qua phần nộ, rồi giận
dữ khó mà kiềm chế.
Những bức ảnh cũ ó vàng từng tấm, từng tấm nhảy lượn trước mặt
cô, sau đó, như những chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Cô
đứng nhìn những tấm ảnh đó, cảm giác ngạt thở chặn ngang cổ
họng.
“Em đã lừa tôi!”
Giọng Âu Thần lạnh lùng đầy giận dữ.
“Doãn Hạ Mạt, em là của tôi!”

---HẾT TẬP 1---

Nguồn: thuvien-ebook.com
Người đăng: Ct;Ly
Thời gian: 10/02/2010 9:29:53 CH